

எயூரூ

பெப்ரவரி 2026

இதழ் 43

காழிப்பு, நில ஆதிக்கம், காலநிலை மாற்றம் போன்றவற்றால் அழிந்துவரும் அரிதான தாவரங்கள் குறித்த ஒரு பழங்குடியின் அக்கறை.

ஒவியம்: தங்கேஸ்வரன் விக்கேஸ்வரன்

- வெண்பா புத்தகசாலை – யாழ்ப்பாணம்
- எங்கட புத்தகங்கள் – யாழ்ப்பாணம்
- பாத்திமா புத்தக நிலையம் – மட்டக்களப்பு
- மொழி புத்தகம் பதிப்பகம் – வெள்ளத்தை

- அச்சுப்பதித்து விநியோகிப்போர்
- நானா வெளியீடு – கனடா

- கலை பண்பாட்டு நடுவம் துறைசார் மதியனாள் குழு
- நிலாநதன் மகாதேவா இலக்கியம் – கவிதை
- பாக்கியநாதன் அகிலன் காண்பியக்கலை – கட்டக்கலை
- ஜோசப் ஜோன்சன் ராஜ்குமார் ஆற்றுகைக்கலை – அரங்கக்கலை
- இலங்கரெடணம் சஜித் ஆற்றுகைக்கலை – நடனம்
- சபேன் கதனாசபேசன் காண்பியக்கலை – புகைப்படக்கலை

- ஆய்வு திருவனம் – துறைசார் மதியனாள் குழு
- மூலவதாராஜன் பிரசாந்தன் மொழியும் இலக்கியமும்
- கந்தையா ரமணிதரன் நீரியலும் நீர்ப்பாசனமும்
- குமாரமாவேல் சூடரன் சட்டமும் சட்ட முறைமையும்
- நடராஜா சிரீனகந்தராஜா கும்பலும் உயிர்ப் பல்வகைமையும்
- சச்சிதாராநதன் கதிர்ராஜா சமயமும் இறையியலும்
- பால சிவகாடாசம் சுதேசியமும் பாரம்பரிய மருத்துவமும்
- நாகமுத்து பிரதிராஜா புவிமியலும் திடமிடலும்
- பராகு புஸ்புடனம் வரலாறும் தொல்லியலும்
- சனாதன் தியோதாரப்பிள்ளை கட்டபுல அரங்கேற்றக் கலைகள்
- சேரன் உருத்திரமூர்த்தி சமூகவியலும் மானிடவியலும்
- முத்துக்கிருண்னன் சிவானந்தன் பொருளியலும் நிதியியலும்
- சபா ஜெயராசா கல்வியியலும் கற்றலும்
- மரியோ அனந்தன் அரசியலும் மெய்யியலும்
- இரத்தினவேலுப்பிள்ளை மபுநாதன் கட்டக்கலையும் வடிவமைப்பும்
- கந்தையா பகீரதன் விவசாயமும் மீன்பிடியும்

- வழிப்படுத்தும் குழு
- மீதிலங்கோ தெல்வேந்திரன்

கற்கை வட்ட ஒருங்கிணைப்பாளர்கள்

- நடராஜா மூரளிதரன் கனடா
- சிவராஜா ரூபன் நேர்வே

கூட்டுறவு புத்தக மன்ற ஒருங்கிணைப்பாளர்கள்

- கனகலிங்கம் சுமார் ஐக்கிய இராச்சியம்
- கனகாசாநதன் சசீவன் ஐக்கிய இராச்சியம்
- ஐ. பத்மநாப ஐயர் ஐக்கிய இராச்சியம்
- சத்தீசன் தம்பாலம்பதரம் ஐக்கிய இராச்சியம்
- மாதவி சிவலிள் ஐக்கிய இராச்சியம்
- சிவகுமார் பாலசம்பரமணியம் ஐக்கிய இராச்சியம்
- எஸ்.கே.விக்கேஸ்வரன் கனடா
- ஜெயராகோ கனடா
- ராமனான் சந்திரசேகரமூர்த்தி கனடா
- சிவராஜா ரூபன் நேர்வே
- தமிழ்நதி கனடா
- சத்தீசுபன் செல்வமணிக்கம் நேர்வே
- தில்லைநாதன் கோபிநாத் அவுஸ்திரேலியா
- அனோக் யோகந் கண்மூர்த்தி பிரான்ஸ்
- கந்தையா ரமணிதரன் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள்
- ராஜ்குமார் ரஜீவகாந்த் கொழும்பு

நிகழ்வு ஒருங்கிணைப்புப் பங்காளர்கள்

- சிறகுகள் அமையம் யாழ்ப்பாணம்
- சத்தியமனை நாலகம் யாழ்ப்பாணம்
- தமிழ்நதி தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை கிளிநொச்சி
- கலை இலக்கிய நன்பர்கள் வட்டம் வவுனியா
- சந்திரோதயம் கலை இலக்கிய பெதுமம் மட்டக்களப்பு
- 'கா' கலை இலக்கிய வட்டம் மட்டக்களப்பு
- திரைப்படக் கழகம் மட்டக்களப்பு
- தாராயர் வாசிப்பு வட்டம் மட்டக்களப்பு
- தனம் கட்டம்பு திருகோணமலை
- முத்தமிழ்ச்சங்கம் திருகோணமலை
- நிகர் சமூக கலை இலக்கிய அரங்கம் கண்டி
- கலை இலக்கிய வட்டம் பதுளை
- தியேடட் மேலன் பண்பாட்டு கழகம் நுவரெலியா
- கொடும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் கொடும்பு

விநியோகப் பங்காளர்கள்

- பனுவல் புத்தகசாலை யாழ்ப்பாணம்
- குபின்சி புத்தகசாலை யாழ்ப்பாணம்

இயக்குநர் சபை

- கனகாசாநதன் சசீவன் நிர்வாக இயக்குநர்
- தில்லைநாதன் கோபிநாத் வெளியீடு
- கனகலிங்கம் சுமார் வளத்திரட்டல்

வெளியீட்டுக்குழு

- கனகாசாநதன் சசீவன் பதிப்பாளர்/ பிரதம ஆசிரியர்
- ஂரூனலிள்லன் கபில்தேவ் உதவி ஆசிரியர் / நகல் திருத்தம் / நூல் தயாரிப்பு / தர நிர்ணயம்
- தர்ஜாஜா பிரதிராஜர் கற்கை வட்டம் / நிகழ்வுகள் / ஊடக ஒருங்கிணைப்பு
- மதுராங்கி கனகதீதன் கலை பண்பாட்டு ஒருங்கிணைப்பு / ஆய்வு ஒருங்கிணைப்பு
- விஜயா பரமேஸ்வரன் வலைத்தளம் / பரவலாக்கம் / அச்சு ஒருங்கிணைப்பு / விநியோகம்

தயாரிப்புக் குழு

- ஜீவமணி பாலன் நூல் வடிவமைப்பு/அட்டை வடிவமைப்பு
- ரவீந்திரன் கரூப்பையா நூல் வடிவமைப்பு/அட்டை வடிவமைப்பு
- வேணி ஆனந்தா சஞ்சிகை வடிவமைப்பு
- கௌளிகாநதன் சித்தாநதன் மெம்புப்பார்ப்பு
- நிரோஜா தியாகராசா மெம்புப்பார்ப்பு
- கலாமணி பரணீதரன் அச்சு ஒருங்கிணைப்பு

வளவாளர்கள்

- தில்லைநாதன் கோபிநாத் நூல் தயாரிப்பு / நூல் அச்சாக்கம்
- தங்கராஜா பிராசாரன் ஊடக வீச்சு / மனிதவளத் தொடர்பு
- சிந்திரன் கோபிநாதன் ஆவணப்படம்
- ஐ. பத்மநாப ஐயர் உசாத்துணை சேவை
- சத்தீவன் தர்மடதம் நிகழ்வுகள் / கற்கை வட்டம்
- ஜாஜன் பாலசம்பதரம் வலைத்தளம் / பரவலாக்கம்

ஆதரவளிப்போர்

- மாணியம் நிறுவனம் நூல் தயாரிப்பு / சஞ்சிகை விநியோகம் / உசாத்துணை சேவை
- ஆதிரை வெளியீடு ஆவணப்படம்
- நிகர் ஆவணப்படம்
- நானா வெளியீடு ஆவணப்படம்

உள்ளே...

உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை குறித்து மேற்கு நாடுகளிலும் மூன்றாம் உலக நாடுகளிலும் பின்தொடரப்பட்ட கோட்பாட்டு அணுகுமுறைகள் பகுதி 1, 2, 3

03

- ஆங்கில மூலம்: கலாநிதி கலன சேனரத்தின
தமிழில்: கந்தையா சண்முகலிங்கம்

மாந்தை: பண்டைய இலங்கையின் நெடுங்கடல் வர்த்தகத் துறைநகர்

- சிவ தியாகராஜா

15

யாழ்ப்பாணத்தில் இலங்கையர் தேசியவாதம்

- கார்த்திகேசு இந்திரபாலா

30

இலங்கை மலையக மக்களின் வாழ்வியலில் சடங்குகள் — பகுதி 2

- மெய்யநாதன் கேதீஸ்வரன்

35

இலங்கையில் நடந்த சித்திரவதைகள்: உடல் ரீதியாகவும், உள ரீதியாகவும் சமூக அரசியல் ரீதியாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பயங்கரவாதம் — பகுதி 1

- ஆங்கில மூலம்: பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம்
தமிழில்: எஸ்.கே. விக்கேஸ்வரன்

44

ஆயில் என்ஜின்கள்: இயந்திரமயமாதலும் அறிவியல் தமிழும்

- எம். எம். ஜெயசீலன்

55

பிரதேசக் கூத்து வகைகளின் தனித்துவங்களும் அவற்றினிடையே காணப்பட்ட உடாட்டங்களும்

- சின்னையா மௌனகுரு

62

'போருக்குப் பின்னரான' இலங்கை: ஆய்வுச் சவாலும் தத்துவார்த்தச் சிக்கல்களும் — பகுதி — 1, 2

- மீநிலங்கோ தெய்வேந்திரன்

67

லெயுசிக்காமியின் நிலப்படுத்தொகுப்பில் வடமராட்சி — உடுப்பிட்டி

- இரத்தினவேலுப்பிள்ளை
மயூரநாதன்

86

1968 — 1983: ஆயுதப் போராட்டத்தை நோக்கி பகுதி — 4

- சி. அ. யோதிலிங்கம்

90

வீதிப்பாடகர் ஜபார் ஜில் சுல்தான்: பதுளை மண்ணிலிருந்து ஓங்கி ஓலித்த குரல்

- அருணாசலம் லெட்சுமணன்

98

நூல் அறிமுகம்: இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் மனிதப் பண்பியல் கல்வியின் ஒரு நூற்றாண்டு வரலாறு

- கந்தையா சண்முகலிங்கம்

105

வடக்கின் ஏற்றுமதியாளர் சம்மேளனம் (CNE): பொருளாதார உச்சத்தை மீட்டெடுக்கும் பயணத்தில்

- ஆங்கில மூலம்: ஜெகன் அருளையா
தமிழில்: த. சிவதாசன்

111

18 ஆம் நூற்றாண்டின் காலனித்துவக் கால அடிமைக் குடியேற்றங்களும் மலையகத் தமிழர்களும்

- பொன் பிரபாகரன்

115

மலையக மக்களின் வாழ்வியலும் தாலாட்டுப் பாடல்களும்

- வேலாயுதம் இராமர்

120

இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சிப் போக்குகளில் வடக்கு கிழக்குப் பிராந்தியங்களின் பங்களிப்பும் நீர்வளம், விவசாயம், கொள்கை, மேலாண்மை மற்றும் வளர்ச்சித் தந்திரங்களும் — பகுதி 1

- சுப்ரமணியம் சிவகுமார்

126

உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை குறித்து மேற்கு நாடுகளிலும் மூன்றாம் உலக நாடுகளிலும் பின்தொடரப்பட்ட கோட்பாட்டு அணுகுமுறைகள்

பகுதி -I

இலங்கையின் சட்டத்துறை அறிஞர்களும், அரசியல் விஞ்ஞானிகளும் இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள் பற்றிய அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் (Core Issues) பற்றிய உயராய்வுகள் பலவற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர். 1947, 1972, 1978 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைமுறைக்கு வந்த மூன்று அரசியல் யாப்புகள் பற்றியும், இம்மூன்று அரசியல் யாப்புகளுக்கும் கொண்டுவரப்பட்ட யாப்புத் திருத்தங்கள் பற்றியும், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் பற்றியும் இவ் உயராய்வுகளில் விரிவாக அலசப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வுகளில் உள்ளடங்கிய பெறுமதிமிக்க கருத்துகளைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வதே 'அரசியல் யாப்புச் சிந்தனைகள்' என்னும் இத்தொடரின் நோக்கமாகும்.

ஆங்கில மூலம்: கலாநிதி கலன சேனரத்தின

கந்தையா சண்முகலிங்கம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்ற இவர், இலங்கை நிர்வாக சேவையில் பணியாற்றிய ஓய்வுநிலை அரசு பணியாளர். கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக விளங்கிய சண்முகலிங்கம் அவர்கள் மிகச்சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளருமாவார். இவர் மொழிபெயர்த்த 'இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தின் தோற்றம்' என்ற நூல் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கான பரிசை பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'நவீன அரசியல் சிந்தனை', 'கருத்தியல் எனும் பனிமூட்டம்', 'இலங்கையின் இனவரைவியலும் மானிடவியலும்' ஆகியவை இவரின் ஏனைய நூல்களாகும்.

ராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சட்டத்துறைத் தலைவராக விளங்கும் கலாநிதி கலன சேனரத்தின் 'Internal Self-determination in International Law History, Theory and Practice' என்னும் விடயப் பொருள் குறித்து ஆய்வு நூல் ஒன்றை 2021 ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்டார். இந்நூல் அறிமுகம், முடிவுரை ஆகியன உட்பட 9 அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. 2014 ஆம் ஆண்டு ஹொங்கொங் பல்கலைக்கழகத்திற்கு கலன சேனரத்தின் அவர்கள் 'A Critical Exploration of Internal Self-determination under International Law, with Particular Reference to the Sri Lankan Conflict' என்ற தலைப்பில் கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வேட்டை எழுதிச் சமர்ப்பித்தார். பேராசிரியர் 'Chin Leng Lim' அவர்களின் மேற்பார்வையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஆய்வேட்டின் திருத்திய வடிவமே 2021 ஆம் ஆண்டில் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது.

இந்த நூலின் 9 அத்தியாயங்களையும் உள்ளடக்கிய நூலின் அறிமுகம் மேலோட்டமான ஒரு பார்வையையே தமிழ் வாசகர்களுக்கு வழங்க முடியும். ஆகையால், இந்நூலாசிரியரின் பிரதான வாதங்களை உள்ளடக்கியதாய் அமைந்துள்ள 5 ஆவது அத்தியாயத்தின் கருத்துகளைத் தொகுத்துத் தரும் முறையில் இத்தமிழ்க் கட்டுரையை எழுதியுள்ளோம். 'Western and Third World Approaches to Internal Self-determination' (118-154) என்பது இந்த அத்தியாயத்தின் தலைப்பாகும். இதன் சுருக்கிய தழுவலாக்கமாக அமையும் இத்தமிழ்க் கட்டுரை மூல நூலினைப் படிப்பதற்கும் புரிந்து கொள்வதற்குமான திறவுகோலாக அமையும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை, வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமை ஆகிய கருத்தாக்கங்கள் சர்வதேசச் சட்டம் (International Law) சார்ந்தவை. பொதுவாக சர்வதேசச் சட்டம் பற்றி இருவகையான கருத்துகள் உள்ளன. சர்வதேசச் சட்டம் உலகில் சமாதானத்தையும் நீதியையும் நிலைநாட்டுவதற்காக உருவாக்கப்பட்டதல்ல என்பது ஒரு சாரார் கருத்து; அது காலனிய ஒடுக்குமுறையினதும் மேலாதிக்கத்தினதும் செயல்முறை ஊடாக உருவான ஒன்று என இவர்கள் விமர்சிப்பர். இன்னொரு சாரார் ஐரோப்பியச் சிந்தனை, உலகுக்கு வழங்கிய அரும்பெரும் கொடை என இதனைக் கருதுவர். எவ்வாறிருப்பினும், உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற விடயம் பற்றிய சட்டம் முழுமையாக மேற்கில் இருந்து பெறப்பட்டதே என்ற உண்மையை நாம் ஏற்றுக்கொண்டேயாக வேண்டும்.

கெடுபிடி யுத்த காலம்

கெடுபிடி யுத்த காலத்தில் (Cold War Period) உள்ளகச் சுயநிர்ணயம், வெளியகச் சுயநிர்ணயம் என்பன எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளப்பட்டன என்பதைக் கலன சேனரத்தின் அடுத்து விளக்கிக் கூறுகிறார். சோஷலிச நாடுகள் அக்காலத்தில் சுயநிர்ணயம் என்றால் அது வெளியகச் சுயநிர்ணயத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறது என்று கூறின. அந்நிய நாடுகளின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டவர்களாய், காலனிய, இனவாத (Racist) அரசுகளின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக விடுதலைக்காகப் போராடும் மக்கள் வெளியகச் (External) சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெறுவதே சுயநிர்ணயம் ஆகும்; உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என ஒன்று கிடையாது என்றும் இந்நாடுகள் கூறலாயின. இதற்கு மாறாக மேற்கு நாடுகள் அக்காலத்தில் மனித உரிமைகளையும், அரசியல் விடுதலையையும் பற்றிப் பேசின. அதனால், அவை உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் (Internal Self-determination) அவசியமானது எனக் கூறின. உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்து ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள் (Human Rights) என்ற இலட்சியங்களுடன் தொடர்புடைய கருத்தாகும். மேற்கு நாடுகளும், சோஷலிச நாடுகளும் இவ்வாறு முரண்பட்ட நோக்குடையனவாய் இருந்த கெடுபிடி யுத்த காலத்தில் ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகள் சுயநிர்ணயம் என்றால் அது வெளியகச் சுயநிர்ணயம்தான் என்ற கருத்துடையனவாக இருந்தன.

இன்று கெடுபிடி யுத்தகாலம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகள் பலவும் விடுதலை பெற்றுவிட்டன. இன்று மூன்றாம் உலக நாடுகள் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்று ஒன்று கிடையாது என்று கூறினால் அதன் நடைமுறை அர்த்தம் யாது? நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்கள்தான் ஆட்சி செய்யும் உரிமை உடையவர்கள்; சுதந்திரம் பெற்ற நாட்டிற்குள் உள்ளடங்கியுள்ள சிறுபான்மை இனங்களிற்கு உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதைக் கோரும் உரிமை கிடையாது என்பதே இதன் அர்த்தம் ஆகும். இதற்கு மாறாக உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தை ஆதரிப்போர் நாடுகளின் உள்ளக அரசுக் கட்டமைப்பு (Internal Structure of States) முக்கியமானது என்று கூறுகின்றனர்.

உள்ளக அரசுக்கட்டமைப்பைப் பற்றிப் பேசும் போது அதனோடு இணைந்ததான பின்வரும் விடயங்கள் பேசப்பொருளாகியுள்ளன.

1. மனித உரிமைகளையும் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளையும் (Minority Rights) மதித்தல்.

2. பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் (Representative Government).
3. சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு (Rule of Law) மதிப்பளித்தல்.

வேறு வார்த்தையில் கூறுவதானால் ஒரு தேசம் வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமையைக் கோருவதன் முன்நிபந்தனையாக உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்று அங்கீகரித்தல் வேண்டும். கலன சேனரத்தின அவர்கள் மேற்கண்டவாறாக மேற்கு நாடுகளும், மூன்றாம் உலக நாடுகளும் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய அணுகுமுறைகளை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார்.

மேற்குலகும் உள்ளகச் சுயநிர்ணயமும் (Internal Selfdetermination and the West)

‘மேற்குலகு’ (West) என்ற சொல் இங்கே மேற்கு நாட்டு அரசுகள், நிறுவனங்கள் என்பனவற்றையும் மேற்கு நாடுகளின் சர்வதேசச் சட்ட நிபுணர்களையும் குறிக்கும் சொல்லாகும். இன்று மேற்கு நாட்டு அரசுகளும், மேற்கு நாட்டு நிறுவனங்களும் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்திற்கு ஆதரவாகப் பேசுகின்றன. அந்நாடுகளின் சர்வதேசச் சட்ட நிபுணர்கள் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்திற்காக வாதாடுகிறார்கள். இக்காரணத்தால், உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் மேற்கு நாட்டுக் கருத்தாக்கம் என்று கூறுவது ஏற்புடையதே எனக் கலன சேனரத்தின குறிப்பிடுகிறார். ஆனாலும், உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதை மேற்குலகு பல்வேறு கோணங்களில் விளக்கிப் புரிந்து கொள்கிறது. இப் பல்வேறுபட்ட விளக்கங்களில் சில, மூன்றாம் உலகிற்கும் ஏற்புடையதாக இருக்கின்றன எனவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். மேற்குலகின் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தைப் புரிந்து கொள்வதில் மூன்று பொதுக்கூறுகள் (Three Broad Features) கவனிப்புக்கு உரியன. அவையாவன,

1. உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பற்றிப் பன்முகப்பட்ட பார்வைகள் (Plurality of Views) உள்ளன.
2. மேற்குலகின் சுயநிர்ணயம் பற்றிய விளக்கம் சிறுபான்மையினருக்கு (Minorities) சாதகமானது; நன்மை பயப்பது. மேற்குலகு உள்ளூர்மட்டச் சுயாட்சியை (Local Self Governance) ஆதரிக்கிறது.
3. ஆயினும் மேற்குலகு நாடுகளின் இறைமையையும் (Sovereignty), புவிசார் ஒருமைப்பாட்டையும்

கலன சேனரத்தின

Image Source - arts.pdn.ac.lk

(Territorial Integrity) மதிக்கின்றது. தேசங்கள் சிதைவுறுவதை மேற்குலகு ஏற்பதில்லை.

இம்மூன்று விடயங்களையும் அடுத்துச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

1. பன்முகப் பார்வைகள்

சர்வதேசச் சட்ட அறிஞர்களால் எழுதப்பட்ட ஆரம்பகால நூல்களில் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பது பல்வேறு கோணங்களில் நோக்கப்பட்டுள்ளது.

அ. சிலர் மக்களின் விருப்பப்படி அவர்களால் ஓர் அரசாங்கத்தைத்

தொரிவு செய்யும் உரிமையை உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்றனர்.

ஆ. இன்னும் சிலர் ஒரு தேசத்தின் அரசாங்கம், அத்தேசத்தின் எல்லைக்குள் வாழ்ந்துவரும் இனத்துவ, இன அல்லது சமயச் சிறுபான்மையினர் (Ethnic, Racial or Religious Minorities) மீது ஒடுக்குமுறையை நடத்தக்கூடாது என்பதையே உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் குறிப்பதாகக் கருதுகிறார்கள்.

இ. வேறுசிலர் ஒரு தேசத்தின் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு தமக்கென ஓர் அரசியல் யாப்பை (Constitution) வரைந்து கொள்ளும் உரிமை இருக்கிறது. அத்தேசத்தின் அரசுக்குள் ஒரு சுயாதீனமான அரசை (Autonomous State) நிறுவிக்கொள்ளும் உரிமை அவற்றுக்கு உள்ளது என்பதாக விளக்கம் கூறுகின்றனர்.

மேற்கண்டவாறு வேறுபடும் பன்முகப் பார்வைகள் ஊடே பிரதானமான உள்ளடக்கமாக ஜனநாயகம் என்ற தத்துவம் காணப்படுகிறது (The core content has been Democracy). வெவ்வேறு சர்வதேசச் சட்ட நிபுணர்கள் ஜனநாயகம் என்ற பொது இலட்சியத்தின் வெவ்வேறு உபகூறுகளுக்கு வெவ்வேறு விதமான விளக்கம் கூறி அதன் பல பரிமாணங்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்துள்ளனர்.

உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதன் பல்பரிமாணங்கள் அண்மைக்காலத்தில் சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் (International Court of Justice - ICT) முன்னால் முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்களின் போது வெளிப்பட்டன. உதாரணமாக கொசோவோ (Kosovo) மக்களின் பிரிந்து செல்லும் உரிமைக்காக அல்பேனியா வாதாடியது. “1989 ஆம் ஆண்டு

சேர்பியா (Serbia) ஒருதலைப்பட்சமாக அல்பேனிய கொசோவோ மக்களின் சுயாட்சியை இரத்துச் செய்தது. அதன்பின் கொசோவோ மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அது மறுத்து வருகிறது” எனக் கூறியது. நெதர்லாந்து, அல்பேனியாவின் கொசோவோ மக்கள் வாழிடத்தில் அரசாங்கம் இல்லாத நிலை (Absence of Government) இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அது உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையின் மீறலாகும் (Violation of the Right to Internal Selfdetermination) எனக் குறிப்பிட்டது. கொசோவோவின் ஒருதலைப்பட்சமான சுதந்திரப் பிரகடனத்தை (UDI) விமர்சித்த சைப்பிரஸ் நாடு ஒரு தேசத்தின் எல்லைக்குள் வாழும் மக்களுக்கு, அத்தேசத்தின் அரசின் நியாயாதிக்க எல்லைக்குள் தமக்கென ஓர் அரசை நிறுவும் சுயநிர்ணய உரிமை உள்ளது எனக் கூறியது. அல்பேனியா கொசோவோ மக்களின் சுயாட்சி உரிமையை வலியுறுத்தியதையும், மற்ற நாடுகளின் வாதங்கள் ஜனநாயக அரசாங்கத்தை அமைக்கும் உரிமைக்கு அழுத்தங்கொடுப்பனவாய் அமைந்ததையும் இந்த உதாரணம் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

ஜேர்மனி, பின்லாந்து, கனடா போன்ற மேற்கு நாடுகளும் கொசோவோ விடயத்தில் தனிப்பட்ட, வேறுபட்ட கருத்துகளை அப்போது தெரிவித்தன எனக் கலன சேனரத்தின் கூறுகிறார் (பக். 123-125). மேற்கு நாடுகள் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையை வெவ்வேறு முறையில் விளக்கிப் பொருள் கொள்கின்றன; மேற்கு நாட்டு அணுகுமுறைகளின் ஆரோக்கியமான அம்சங்களில் இது ஒன்றாகும் (பக். 126) எனவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். ‘ஒரு நாட்டின் எல்லைக்குள் வாழும் சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு (Minority Groups)’ சுயநிர்ணய உரிமை இருப்பதாக எந்தவொரு மேற்கு நாடும் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடவில்லை எனவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார் (பக். 126).

ஐரோப்பாவில் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் வலியுறுத்தப்படுதல்

உள்ளகச் சுயாட்சி (Local Selfgovernance) என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதில் ஐரோப்பிய அரசுகள் முன்முயற்சி எடுத்தன. 1985 ஆம் ஆண்டில் ‘கவுன்சில் ஒஃப் யூரோப்’ (Council of Europe) அமைப்பின் உறுப்பு நாடுகள் ஒன்று கூடி ‘உள்ளகச் சுயாட்சி பற்றிய ஐரோப்பியச் சாசனத்தை (European Charter of Selfgovernance)

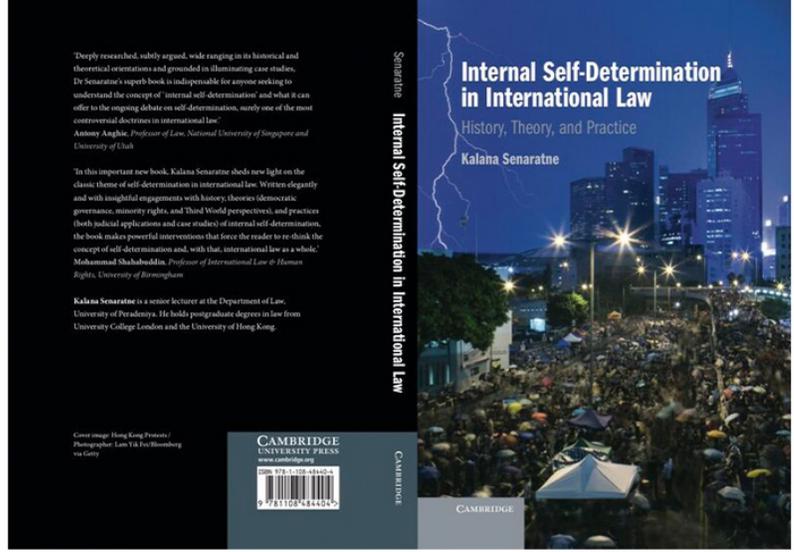

Image Source - [linkedin.com/kalana-senaratne](https://www.linkedin.com/company/kalana-senaratne)

வெளியிட்டன. இச்சாசனம் உள்ளகச் சுயாட்சிக்கான சட்டரீதியான கடப்பாட்டை வலியுறுத்தியது. இதனை ஏற்றுக்கொண்ட ஐரோப்பிய நாடுகள் அச் சட்டக்கடப்பாட்டை ஏற்று அங்கீகரித்தன. இச் சட்டக்கடப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டதன் விளைவாக ஐரோப்பாவின் உறுப்புநாடுகள் அனைத்திலும் உள்ளூர் அதிகார சபைகளும் நிறுவனங்களும் விரிந்த அளவிலான சுயாட்சியுடையனவாயும் (A Wide Degree of Autonomy), தம்மிடம் பொறுப்பளிக்கப்பட்ட விடயங்களை நிறைவு செய்வதற்கான வளங்களை (Resources) உடையனவாயும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் உறுதி செய்யப்பட்டது.

உள்ளகச் சுயாட்சி பற்றிய ஐரோப்பியச் சாசனம் போன்று வேறு பல நிறுவனங்களும் சட்ட வலுவுடைய பிரகடனங்களை வெளியிட்டன எனவும், ‘லுண்ட் சிபாரிசுகள்’ (Lund Recommendations) அத்தகைய ஒரு பிரகடனம் எனவும் கலன சேனரத்தின் குறிப்பிடுகிறார். உள்ளகச் சுயாட்சியை சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு வழங்குவதன் மூலம் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தை அச்சிறுபான்மைக் குழுக்கள் அனுபவிக்கலாம், நடைமுறையில் செயற்படுத்தலாம். உள்ளகச் சுயாட்சி சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு மத்திய அரசாங்க மட்டத்திலும், உள்ளூர் மட்டத்திலும் அரசியல் பங்கேற்பை உறுதி செய்தது. அத்தோடு புவியியல் நிலத்தொடர்புள்ள (Territorial), புவியியல் நிலத்தொடர்பற்ற (Non-territorial) என்ற இருவகை ஒழுங்கமைப்புகளையும் ஏற்படுத்தி சிறுபான்மையினர் நலன்களைப் பாதுகாக்கலாம் என்றும் குறிப்பிட்டது. 128 ஆம் பக்கத்தில் கலன சேனரத்தின் ‘லுண்ட்

சிபார்சுகள்' பிரகடனத்தில் இருந்து நீண்ட ஒரு பந்தியை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அப்பகுதியினை விரிவாக இவ்விடத்தில் பதிவிடுதல் சாத்தியமற்றது. சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின் லுண்ட் சிபாரிசுகளின் படி உள்ளகச் சுயாட்சி என்பது உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதற்குச் சமமானது என்பது இப்பந்தியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஐரோப்பிய நிறுவனங்கள் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதில் ஒருபோதும் தயக்கம் காட்டியதில்லை. தேசிய சிறுபான்மையினருக்கான உயர் ஆணையாளர் (High Commissioner on National Minorities - HCNM) பதவியை வகித்தவர்கள் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றிக் கூறிவந்துள்ளனர். 'HCNM' பதவியை வகித்த முன்னாள் உயர் ஆணையாளரான 'மக்ஸ்வல் டெர் ஸ்ரோல்' (Maxval Der Stoel) அவர்களின் கூற்றொன்றை கலன சேனரத்தின 129 ஆம் பக்கத்தில் மேற்கோளாகத் தந்துள்ளார். இம்மேற்கோளில் 'மக்ஸ்வல் டெர் ஸ்ரோல்' அழுத்திக்கூறிய முக்கியமான கருத்து கவனிப்புக்குரியது. 'வெளியகச் சுயநிர்ணயம் என்பதை தனிநாடாகப் பிரிந்து செல்லும் உரிமை என அர்த்தப்படுத்த முடியாது. சிறுபான்மை இனங்களுக்குப் பிரிந்து தனிநாடாக ஆகும் உரிமை உள்ளது என்பதை நடைமுறைப்படுத்தினால், அதன் விளைவுகள் ஆபத்தானவையாக அமைந்துவிடும். இன்று ஐக்கிய நாடுகள் (United Nations) தாபனத்திற்குள் உள்ளடங்கும் நாடுகளின் எண்ணிக்கை 2000 ஆக உயர்ந்துவிடும். ஐரோப்பாவை மட்டும் எடுத்துப் பார்த்தால் ஐரோப்பிய நாடுகளின் எண்ணிக்கை இன்று இருப்பதை விட மூன்று மடங்கு உயர்ந்துவிடும். உலகத்தை இவ்வாறு கூறுபோட்டு இரத்தக் களரியை உண்டாக்குவது ஆபத்தானது. ஆகையால், உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தை (Internal Selfdetermination) ஏற்று நடைமுறைப்படுத்துவதே அவசியமாகச் செய்யப்பட வேண்டிய பணியாகும்' என அவர் குறிப்பிட்டார். உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையை ஒவ்வொரு நாட்டிற்குள்ளும் செயற்படுத்த வேண்டும். அதனால், எழும் மோதல்கள் ஒப்பீட்டளவில் மிகமிகக் குறைவு. உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் ஒற்றைப்படையான நடைமுறை அன்று. அது பலவிதமான எண்ணற்ற தெரிவுகளையும் சாத்தியப்பாடுகளையும் (A Great Variety of Possibilities) வழங்குகிறது.

1999 ஆம் ஆண்டில், 'HCNM' உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கும் பலவிதமான சாத்தியப்பாடுகள் குறித்து ஒரு செய்தி அறிக்கையை வெளியிட்டது. உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் சிறுபான்மையினங்களுக்குப் பலவித நடைமுறைகளைத் தெரிந்துகொள்ளும்

உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதன் பல்பரிமாணங்கள் அண்மைக்காலத்தில் சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் (International Court of Justice - ICT) முன்னால் முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்களின் போது வெளிப்பட்டன. உதாரணமாக கொசோவோ (Kosovo) மக்களின் பிரிந்து செல்லும் உரிமைக்காக அல்பேனியா வாதாடியது.

சாத்தியப்பாடுகளைக் கொண்ட ஓர் எண்ணக்கருவாகும் எனவும் அது குறிப்பிட்டது.

2011 ஆம் ஆண்டு 'HCNM' பதவியை வகித்த 'Knut Volleback' அவர்கள் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தின் தேவையை அழுத்திக் கூறியதோடு, சிறுபான்மையின நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கான பலவகை மாதிரிகள் (Various Models) உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற எண்ணக்கருவில் உள்ளடங்கியுள்ளதெனக் குறிப்பிட்டார். அவருக்குப் பின்னர் இப்பதவியில் இருந்தவர்கள் யாவரும் தொடர்ச்சியாக உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தை அழுத்திக் கூறிவந்தனர்.

உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதை ஒரு 'கருவிப் பெட்டி' (Tool Box) என உருவகப்படுத்தலாம். இந்தக் கருவிப்பெட்டிக்குள் சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாக்கும் தீர்வு மாதிரிகள் பல உள்ளன. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கு (Context) ஏற்ற பொருத்தமான மாதிரியைத் தேர்ந்து பிரச்சினைகளைத் தீர்வு செய்யலாம். குறிப்பாக கல்வி, பண்பாடு தொடர்பான தேவைகளையும் உரிமைகளையும் பேணுதல், தேசிய சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல், இனத்துவ, பண்பாட்டு, மொழி, சமய அடையாளங்களைச் சமூகங்கள் தேர்ந்துகொள்ளக் கூடிய நல்ல மாதிரிகள் போன்றன இந்தக் கருவிப்பெட்டியில் உள்ளன.

இது உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்திற்கான கருவிப்பெட்டியின் சாதகமான அம்சம் ஆகும். ஆனால், சிறுபான்மையினருக்குப் பாதகமான பக்கம் ஒன்றும் அதில் உள்ளது. இக்கருவிப் பெட்டியிலிருந்து தாம் விரும்பியதைத் தேர்ந்து கொள்வதற்கு சிறுபான்மையினருக்கு உரிமை உள்ளது என்பதை இது அங்கீகரிக்கவில்லை. அதாவது, மேற்கு நாடுகளால் பேசப்படும் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் ஓர் உரிமை என்பது வலியுறுத்தப்படவில்லை.

ஐரோப்பாவின் 35 நாடுகள் ஒன்று கூடி 1975 ஆம் ஆண்டில் ஹெல்சின்கி நகரில் 'Helsinki Final Act' எனப்படும் ஆவணத்தை இயற்றின. ஐரோப்பாவின் பாதுகாப்பும் கூட்டுறவும் பற்றிய (Conference on Security and Cooperation in Europe) அம்மாநாடு 'CSCE' என்ற சுருக்க எழுத்தால் அழைக்கப்படும். 'CSCE' இயற்றிய மேற்படி ஆவணம் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் சாசனத்தில் கூறப்பட்ட 'Peoples' என்ற சொல்லை உபயோகித்ததோடு, 'Equal Rights and Determination of Peoples' என்னும் தொடரைப் பயன்படுத்தி உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் எல்லா மக்களுக்கும் (All Peoples) எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் (Always) உரித்தான ஒன்று எனவும், மக்கள் வெளியகத் தலையீடுகள் இன்றித் தமது உள்ளக, வெளியக அரசியல் அந்தஸ்தைத் தீர்மானித்துக்கொள்ளும் உரிமை உடையவர்கள் என்றும், அம்மக்கள் தமது அரசியல், பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டு வளர்ச்சியைத் தாமே தீர்மானித்துக் கொள்ளும் உரிமை உடையவர்கள் எனவும் குறிப்பிட்டது. 'CSCE' ஆவணத்தின் தத்துவம் 'VIII' இல் (PRINCIPLE VIII) பொதிந்துள்ள கருத்துகள் ஐ.நா. தாபனத்தின் 'ICPPR' சாசனத்தை எதிரொலிப்பனவாய் அமைந்தன. அதனைக் கலன சேனரத்தின அவர்கள் தனது நூலின் 131 ஆம் பக்கத்தில் மேற்கோளாகத் தந்துள்ளார்.

"By virtue of the principle of equal rights and self - determination of peoples, all peoples always have the right in full freedom, to determine, when and as they wish, their internal and external political status, without external interference, and to pursue as they wish the political, economic, social and cultural development (Helsinki Final Act - Principle VIII)."

ஐரோப்பிய நாடுகளாலும், நிறுவனங்களாலும் சமகாலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஆவணங்களில் 'CSCE' ஆவணம் ஐ.நா சாசனத்திற்கு மிக நெருங்கியதாக, உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையை ஐ.நா சாசனத்தின் மொழியையும் சொற்தொடர்களையும் (Language and Terminology) உபயோகித்து எடுத்துச் சொல்லுவதாக அமைந்தது எனப் பலரும் சுட்டிக்காட்டியதை கலன சேனரத்தின குறிப்பிடுகிறார். "The above paragraph has made the Helsinki final act one of the most celebrated documents in the scholarship on internal self determination. It was considered to be significantly expanding the scope of self determination. Cassese argued: It gives a definition of self determination that breaks new ground in international relations by embodying the idea that self determination means a permanent possibility for a people to choose a new social or political regime, to adapt the social or political structure to new demands (பக். 131 - 132)."

மேற்படி கூற்றில் உள்ள முக்கிய கருத்துகளை கீழே தந்துள்ளோம்.

- உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பற்றிய புலமைசார் உரையாடலுக்கு இதுவோர் மகத்தான பங்களிப்பு.

- உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பற்றிய இந்த வரையறை அதன் நோக்கெல்லையை விரிவாக்கியுள்ளது.

- சர்வதேச உறவுகளில் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பற்றிய இந்த வரையறை சிறுபான்மை மக்களுக்குப் புதிய சாத்தியப்பாடுகளைத் தேடுவதற்கான வாய்ப்புகளைத் திறந்துள்ளது.

- சிறுபான்மை மக்கள் தமது அரசியல், பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டு தலைவதியை தாமே தீர்மானித்துக் கொள்வதற்கான சமூக, அரசியல் கட்டமைப்புகளைத் தெரிவு செய்வதற்கான வாய்ப்புக் கிட்டியுள்ளது.

'CSCE' போன்ற ஆவணங்கள் ஐ.நா சாசனத்தில் (UN Charter) கூறப்பட்ட உரிமைகளைப் பற்றிய உணர்வெழுச்சி மிக்க விவாதங்களைத் தூண்டி உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை என்னும் விடயத்தை உயிர்ப்புடைய தத்துவமாக ஆக்கின என்பதே நாம் இவ்விடத்துக் கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விடயம் ஆகும். ஆயினும் மேற்கு நாடுகள் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பற்றிப் பேசும் அதேசமயம், நாடுகளின் இறைமையையும் அவற்றின் புவியியல் பிரதேசம்சார் இறையாண்மையையும் (Sovereignty and Territorial Integrity) வலியுறுத்தி வந்தன. இது அரசுகளின் இறைமையை (State Sovereignty) உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையுடன் இணைத்துச் சமன் செய்யும் ஒரு முயற்சியாகவே அமைந்தது. குறிப்பாக ஐரோப்பா உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற கருவியை உபயோகித்து நாடுகளைத் துண்டங்களாக்குவதை (Fragmentation) விரும்பவில்லை என்பதே யதார்த்த நிலையாகும்.

'CSCE' ஆவணத்தில், அரசுகளின் பிரதேச ஒருமைப்பாடு (Territorial Integrity of States), உள்ளக விவகாரங்களில் தலையிடாமை (Non Intervention in Internal Affairs) ஆகிய சொற்தொடர்கள் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். இச்சொற்தொடர்கள் அரசுகளின் இறைமை (Sovereignty of States) விட்டுக்கொடுக்க முடியாத விடயம் என்பதை அழுத்திக் கூறுவன என்பது கவனத்தில் இருந்த வேண்டியதாகும். நூலின் 127 முதல் 133 ஆம் பக்கம் வரை உள்ள பகுதியில் கலன சேனரத்தின முன்வைக்கும் சுவாரசியமான உரையாடல் மேற்கு நாடுகள் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையை ஒரு தனித்துவம் மிக்க எண்ணக்கருவாக வடிவமைப்பதற்கு உதவியதைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. இதனை அடுத்து, கலன சேனரத்தின அவர்கள் 'உள்ளகச் சுயநிர்ணயமும் மூன்றாம் உலகும்' (Internal Self Determination and The Third World) என்னும் விடயம் குறித்த விவாதத்திற்கு வாசகர்களை அழைத்துச் செல்கிறார் (பக். 133 - 144).

உள்ளகச் சுயநிர்ணயமும் மூன்றாம் உலகும்

மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்குள் ஒடுக்குமுறைக்கும் அடக்குமுறைக்கும் உள்ளாகி வரும் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களுக்கும், சமூகக் குழுக்களுக்கும் உள்ளகச்

சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்தாக்கம் ஏதாவது வகையில் நம்பிக்கை தரும் ஒரு தத்துவ உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டுள்ளதா? சர்வதேசச் சட்ட நிபுணர்கள் இக்கருத்தாக்கம் பற்றிக் கூறுவதென்ன? என்பன இவ்விடத்தில் நாம் கேட்க வேண்டிய வினாக்களாக உள்ளன. உண்மையில் கலன சேனரத்தின இந்த வினாக்களுக்கான விடை தரும் முறையிலேயே 'உள்ளகச் சுயநிர்ணயமும் மூன்றாம் உலகம்' (Internal Self Determination and The Third World) என்னும் பகுதியிலும், அதனை அடுத்து வரும் 'உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்திற்கு ஆதரவு கொடுத்தல்' (Supporting Internal Self Determination) என்ற பகுதியிலும் தம் வாதங்களை முன்வைக்கிறார். அவரது பகுப்பாய்வை உற்றுநோக்கும் போது பின்வரும் வினாக்களிற்கான விளக்கங்களும், மேலதிக தேடலுக்கான தரவுகளும் கிடைக்கும்.

1. முரண்பாடுகள் முற்றிய சூழமைவுகளில் (Conflict Situations) சிக்கியிருக்கும் சிறுபான்மைத் தேசிய இனக்குழுக்களுக்கும், சமூகக்குழுக்களுக்கும் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பொருத்தமுடைய கருத்தாக்கமா? அதன் பொருத்தப்பாடு (Relevance) என்ன? அல்லது அது பொருத்தமற்ற ஒரு கருத்தாக்கமா?
2. தமது நாடுகளின் பிரதேச எல்லைகளுக்குள் (Territorial Limits) உச்ச அளவிலான சுயாட்சியைக் (Greater Autonomy) கோரிப் போராடி வரும் மக்களுக்கு (Peoples) உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் ஏதாவது வகையில் உதவக்கூடியதா?
3. உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் வரலாறும், அதுசார்ந்த கோட்பாடுகளும் எமக்கு ஏதாவது பயனுடைய பாடங்களைச் சொல்லித் தருகின்றனவா? உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தை நடைமுறைப்படுத்திய அனுபவங்களிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய பாடங்கள் எவை?

மேற்படி வினாக்களுடன் ஆரம்பிக்கும் நுண்வாசிப்பு இந்நூல் பற்றிய ஒரு நடுநிலையான விமர்சன மதிப்பீட்டை நாம் செய்து கொள்ள உதவும் என நம்புகிறோம்.

காலனியம் விட்டுச் சென்றவை

மூன்றாம் உலக நாடுகள் வெளியகச் சுயநிர்ணயம் (External Self - Determination) என்ற கருத்தாக்கத்தில் கூடிய நம்பிக்கையை தெரிவித்ததை இக்கட்டுரையின் முற்பகுதியில் எடுத்துக் கூறியுள்ளோம். காலனிய அடிமை நாடுகளாக இருந்த மூன்றாம் உலக நாடுகள் இவ்விதம் சிந்தித்தது இயல்பானதே எனவும் இது ஒரு 'Colonial Legacy' எனவும் ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். காலனியம் மூன்றாம் உலக மக்களுக்கு அரசியல், பொருளாதார விடுதலையை மறுத்தது. இக்காரணத்தினால் அந்நாடுகளுக்குச் சுதந்திரம் என்பது காலனியத்திற்கு எதிரான வெளியகச் சுயநிர்ணயத்தைக் கோரும் போராட்டமாகவே இருந்திருக்க முடியும். அரசியல் விடுதலை என்பது அந்நிய அரசாங்கம் ஒன்றின்

அதிகாரத்தில் இருந்து முழுமையாக விடுதலை பெறுவதையே குறிக்கின்றது (Political freedom referred to the complete and absolute independence from the control of any foreign government).

புதிய உலக உருவாக்குதல்

தத்தம் நாடுகளின் விடுதலைக்காகப் போராடிய மூன்றாம் உலக நாடுகள் தாம் கூட்டாகப் புதியதொரு உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் செயல்திட்டத்தின் (A Project of World Making) பங்களிகளாக இருப்பதையும் உணர்ந்தன. அந்நாடுகளின் அரசியல் தலைவர்கள் இவ்வாறான இலட்சிய நோக்கை விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஊடாக வழங்கினர்.

மூன்றாம் உலக நாடுகள் புதிய உலக ஒழுங்குக்கான அரசியல் பொருளாதார சட்ட நிறுவனங்களை (The Political Economic and Juridical Institutions) உருவாக்க ஆரம்பித்தன. இந்த நிறுவனக் கட்டமைப்புகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளை ஆக்கிரமிப்பு ஆபத்தில் இருந்து காப்பாற்றிவிடும் என்ற நம்பிக்கை விதைக்கப்பட்டது. இக்காரணங்களால், மூன்றாம் உலக நாடுகள் வெளியகச் சுயநிர்ணயம் (External Self Determination) அத்தியாவசியமான தேவை என்பதை உணர்ந்தன. இப்பின்னணியில்தான் 1960 ஆம் ஆண்டு ஐ.நா. தாபனம் 'காலனிய நாடுகளுக்கும் அதன் மக்களுக்கும் சுதந்திரத்தை வழங்குவதற்கான பிரகடனத்தை' (1960 Declaration on the Granting of Independence to Colonial Countries and Peoples) வெளியிட்டது. இப்பிரகடனம் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அபிவிருத்தியையும், அந்நாடுகளின் சுதந்திர தாகத்தையும், காலனியத்தின் முடிவை விரைவில் அடைய வேண்டும் என்ற வேட்கையையும், உறுதியையும் வெளிப்படுத்தியது. குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் மக்கள் அரசியல், பொருளாதார நிலைகளிலும், சமூக வளர்ச்சியிலும், கல்வியிலும் பின்தங்கியவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்றும், அதனால், அவர்கள் சுதந்திரத்தைப் பெறுவதற்குரிய பக்குவத்தை இன்னும் அடையவில்லை என்றும் சாக்குப்போக்குகளைக் கூறி அப்பகுதி மக்களின் சுதந்திரத்தைத் தாமதம் செய்வதைக் கண்டிப்பதாக இப்பிரகடனம் அமைந்தது. ஆகையால், 1960 பிரகடனம் ஐ.நா. தாபனத்தின் உறுப்பு நாடுகளாக அக்காலத்தில் விளங்கிய மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பிரதிநிதிகளின் சிந்தையில் உருவான பிரகடனம் ஆகும் (A Brainchild of the Third World Membership at the UN). இப்பிரகடனம் ஒரு சிக்கலற்ற தெளிவான செய்தியைத்தான் கூறியது எனலாம். சுயநிர்ணயம் எமது உரிமை. நாட்டின் புவியியல் எல்லைக்குள் வாழும் அனைத்து மக்களும் (The Entire Population) இச்சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்கும் உரித்துடைய மக்கள் (Peoples) ஆவர். காலனிய ஆட்சியில் இருந்து விடுதலை பெறுதல் இவ்வனைத்து மக்களினதும் வேட்கையாகும்.

1960களில் சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்தாக்கம் மேலே குறிப்பிட்ட கருத்தியல் வடிவத்தைப் பெற்றமை ஒரு முக்கியமான திருப்பப் புள்ளியாகும். இந்தப் புள்ளியில்

இருந்து அடுத்த விபரீதமான விளக்கம் என்ற புள்ளிக்கு நகர்ந்தமை தர்க்கரீதியான செயல்முறையாக ஆகியது. உதாரணமாக இந்தியா 'ICCP' இனை ஏற்றுக்கொண்ட போது பின்வரும் கருத்தை முன்வைத்தது. 'வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமையை காலனியத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்ற இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்குப் பிரயோகிக்க முடியாது. அவை இறைமையுள்ள சுதந்திர அரசுகள் (Sovereign Independent States). அவ்வரசுகளுக்கு உட்பட்ட எந்தச் சமூகமோ, மக்களோ வெளியகச் சுயநிர்ணயத்தைக் கோர முடியாது.'

இந்தியாவின் இந்த வாதத்தில் அரசுகளின் இறைமையும், புவியியல் பிரதேசம்சார் இறையாண்மையும் (Sovereignty and Territorial Integrity of States) என்ற கருத்து தூக்கலாக முன்நிற்பதைக் காணலாம். சனத்தொகையில் மிகப்பெரிய தேசமான சீனாவும் சுயநிர்ணயம் என்பதை இக்குறுகிய அர்த்தத்திலேயே விளக்கிக் கூறிவந்தது. கோசோவின் விடுதலைப் பிரகடனத்தை சீனா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சர்வதேச நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பிய அறிக்கை ஒன்றில் இப்பிரகடனத்தை கடுமையான வார்த்தைகளை உபயோகித்து சீனா கண்டித்தது. உலகம் முழுமையாகக் காலனியத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பின்பும் சுயநிர்ணயம் (Self Determination) என்ற மரபுவழிப்பட்ட கருத்தில் துளியளவு மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்பதே சீனாவின் நிலைப்பாடாகும். கலன சேனரத்தின சீனாவின் நிலைப்பாட்டைப் பின்வருமாறு விளக்கிக் கூறுகிறார்.

"Self determination is one thing and one thing alone: The right to independence from colonial and foreign domination. There cannot be, in China's view, anything called internal self determination in international law (பக். 136)."

இக்கூற்றின் பொருள்: "சுயநிர்ணயம் என்றால் அதற்கு ஒரே ஒரு அர்த்தம்தான் உள்ளது. காலனிய ஆதிக்கத்தில் இருந்தும் அந்நிய ஆதிக்கத்தில் இருந்தும் விடுதலை பெறும் உரிமையைத்தான் அது குறிக்கிறது. சீனாவின் கருத்துப்படி உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் எனப்படும் விடயத்தில் சர்வதேசச் சட்டத்தில் துளியளவும் இடம் கிடையாது."

ஓர் அரசின் எல்லைக்குள் உப அரசுகளை உடைய மக்கள் குழுக்கள் (Sub - State Groups) இருப்பதோ அவை சுயநிர்ணய உரிமையைக் கோருவதே சீனாவின் நோக்கில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத விடயம்.

ஜனநாயகமும் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையும்

மூன்றாம் உலகம் வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரித்து வந்தது. இதனை ஆதரித்து வந்தமைக்கான வலுவான காரணங்கள் இருந்தன. மூன்றாம் உலக நாடுகள் வெளியகச் சுயநிர்ணயத்தை ஆதரித்த அதேவேளை உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதைச் சந்தேகக் கண்கொண்டு நோக்கின. மேற்குலகால் ஆதரிக்கப்பட்ட

உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் மூன்றாம் உலகால் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கப்பட்டதற்கும் வலுவான காரணங்கள் இருந்தன.

உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்து தொடக்கத்தில் இருந்தே ஜனநாயகம் என்ற கருத்துடன் நெருங்கிய பிணைப்பை உடையதாக இருந்தது. ஜனநாயகம் மக்களின் சுதந்திரங்களை விரிவாக்கம் செய்வது. உதாரணமாக மக்களிற்கு வாக்குரிமையை வழங்கல், தேர்தல்களை நடத்துதல், பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம் என்பன மக்களின் சுதந்திரங்களை விரிவாக்கம் செய்வன. ஆகையால், உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிரானது என்ற வகையில் வெளியகச் சுயநிர்ணயத்தோடு தொடர்புடையது. உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தின் இலக்குகளை அடைவதற்கு அந்நியர் ஆட்சி தடையாக அமையும் என்பதிலும் சந்தேகம் இல்லை. ஆயினும், உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்துக்கு இன்னொரு பக்கமும் இருந்தது. காலனியத்தின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து மூன்றாம் உலக நாடுகள் விடுதலை பெற்ற பின்னரும், உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கப்படுவதாகக் காரணம் காட்டி அந்நிய நாடுகள் தலையீடு செய்யலாம் என்ற ஆபத்து இருப்பதை மூன்றாம் உலகம் உணர்ந்தது. உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையும், ஜனநாயகமும் பிணைவுற்று இருப்பதால் 'ஜனநாயகத்திற்கு ஆதரவான தலையீடு' (Pro Democratic Intervention) என்னும் ஆபத்து இருப்பதை மூன்றாம் உலக நாடுகள் உணர்ந்தன. 'ஜனநாயக விரோத அரசு' (Non - Democratic State) என்ற குற்றச்சாட்டு எந்தவொரு அரசு மீதும் முன்வைக்கப்படலாம்; அந்தக் குற்றச்சாட்டைக் கூறிக்கொண்டு ஒருதலைப்பட்சமாக இராணுவ ஆக்கிரமிப்பை நடத்தலாம். கிரனடா (1983), பனாமா (1929), ஹெய்ட்டி (1994), சியராலியோன் (1997) ஆகிய நாடுகளில் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாத்தல் என்ற போர்வையில் அமெரிக்கா ஆக்கிரமிப்புகளை நடத்தியது. மேற்படி நிகழ்வுகள் நடந்தபோது இது பற்றிய விவாதம் ஐ.நா. அரங்கில் இடம்பெற்றது.

ஜனநாயகத்தையும் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தையும் தொடர்புபடுத்துவதில் உள்ள சிக்கல்கள் உற்று நோக்கத்தக்கன. கெடுபிடி யுத்த காலத்தில், ஐ.நா. தாபனம் கண்மூடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று கூறிக்கொண்டு வல்லரசுகள் தமது படைகளை மூன்றாம் உலகின் அரசுகளுக்கு எதிராக, அவற்றின் அரசாங்கங்களைக் கவிழ்ப்பதற்கு உபயோகித்தன. பிறநாடுகள் மீது தலையீடு செய்தல் என்பது மேற்குலகின் தலையீடு என்று மட்டும் குறுக்கிப் பார்க்க முடியாது. சிறிய நாடுகள் (Small States), பலம் குறைந்த நாடுகள் (Weak States) என்பன மேற்குலகிலும் உள்ளன. மேற்குலகிலும், மூன்றாம் உலகிலும் அந்நியத் தலையீடும் அதற்குக் காரணமாக ஜனநாயகத்தை முன்னிறுத்துவதும் பொதுவான பிரச்சினைகளாக உள்ளன.

மூன்றாம் உலக நாடுகள் அரசியல் விடுதலையைப் பெற்ற பின்னர் அரசியல் சுயநிர்ணயமும் சுதந்திரமும் (Political Self - Determination and Independence) மட்டும் காலனியத்தில் இருந்து விடுதலையை வழங்க மாட்டாது என்பதை விரைவில் உணர்ந்தன. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் அரசியல் விடுதலையைப் பெற்ற போதும் மேற்கு நாடுகளின் அரசியல், பொருளாதார, சட்ட ஒழுங்கமைப்புகளுக்குக் கட்டுப்பட்டனவாக இருப்பதை மூன்றாம் உலக நாடுகள் விரைவிலேயே உணர்ந்து கொண்டன. இது பற்றிய விழிப்புணர்வு அந்நாடுகளை பொருளாதாரச் சுயநிர்ணயம் (Economic Self - Determination) பற்றிச் சிந்திக்க வைத்தன. குறிப்பாக ஐக்கிய நாடுகள் முறைமைக்குள் (UN System) பொருளாதாரச் சுயநிர்ணயம் பற்றிய உரையாடல் முதன்மை பெற்றது. புதிய உலகப் பொருளாதார ஒழுங்கு (A New International Economic Order) என்னும் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் இது 'NIEO' என்ற சுருக்கப் பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டது.

மூன்றாம் உலக நாடுகள் அரசியல் விடுதலை பெற்ற மூன்றாம் உலக நாடுகள் பொருளாதாரச் சவால்களை எதிர்கொண்டன. அப்பொருளாதாரச் சவால்களுக்கு உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற தத்துவத்தில் எவ்வித வழிகாட்டல்களும் இருக்கவில்லை. அது ஜனநாயக ஆளுகை (Democratic Governance) பற்றியே பேசுவதாக இருந்தது. அரசியல் சுதந்திரம் பொருளற்ற ஒன்றாக ஆகியிருப்பதையும், பூகோளப் பொருளாதார ஒழுங்கினால் (Global Economic Order) தமது நாடுகளின் பொருளாதாரச் சுயநிர்ணயம் பறிக்கப்படுவதையும் அந்நாடுகள் உணர்ந்தன. உள்நாட்டில் ஒன்றிணைந்த பொருளாதார வளர்ச்சியை ஏற்படுத்த முடியாத நிலையும், சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களான உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) ஆகியவற்றின் பிடிக்குள் தமது நாடுகள் சிக்கியிருப்பதையும் அந்நாடுகள் உணர்ந்தன. இத்தகைய பின்னணியில் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அரசுகளுக்கு தமக்குரியதான சுதந்திரப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை உள்நாட்டில் ஏற்படுத்தும் சுதந்திரம் பெயரளவில் இருந்தபோதும், நடைமுறையில் பூகோளப் பொருளாதாரத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விடுபட்டுச் செயற்பட முடியாத நிலையே இருந்தது. சில எழுத்தாளர்கள் 'பொருளாதார உறவுகளை புவியியல், இயற்கை வளங்கள், பொருளாதார வளர்ச்சி (Geography, Natural Resources and Economic Development) ஆகியவைதான் தீர்மானிக்கின்றன. இவ்விடயத்தில் சுயநிர்ணயம் (Self - Determination) என்பது பொருத்தமற்ற கருத்தாக்கம்' என்று கூறினர். ஜனநாயக அரசுகள், பெரியனவாகவோ, சிறியனவாகவோ இருக்கலாம்.

அவை பூகோளப் பொருளாதார ஒழுங்கின் கீழ் இயங்குவதால் அவற்றுக்குச் சுயாதீனம் கிடையாது என்றும் கூறுகின்றனர்.

உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை பொருளாதாரப் பரிமாணத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளாததாலும், அது அரசியல் பரிமாணத்திற்கு மட்டுமே அழுத்தம் கொடுப்பதாலும் நடைமுறையில் பயன் அற்ற கருத்தாக்கமாக உள்ளது.

மூன்றாம் உலகம் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையைக் கைவிட்டு விட்டதா?

ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாத்தல் என்ற போர்வையில் நிகழும் ஆக்கிரமிப்புகள், பூகோளப் பொருளாதார ஒழுங்கின் கட்டுப்பாடுகள் என்பன உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் நடைமுறையில் பொருத்தப்பாடற்ற ஒரு தத்துவம் என்பதை உணர்த்தியுள்ளன என மேலே விளக்கிக் கூறினோம். அவ்வாறாயின் மூன்றாம் உலகம் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தை (Internal Self Determination) முற்றாக நிராகரித்து விட்டதா? என்ற வினா எழுகிறது. மூன்றாம் உலகத்தில் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் மீண்டும் மீண்டும் உயிர்த்தெழும் உயிர்ப்புடைய கருத்தாக்கமாகவே இருந்து வருகிறது. மூன்றாம் உலக நாடுகளும், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அரசியல் தலைமைகளும், அந்நாடுகளின் நிறுவனங்களும் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பற்றிய உரையாடல்களை முன்னெடுத்து வந்துள்ளன.

மூன்றாம் உலக நாடுகள் தொடக்கத்தில் அரசியல் விடுதலையைக் (வெளியகச் சுயநிர்ணயத்தை) கோரி அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட போது வெளியகச் சுயநிர்ணயம், உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற இரண்டினதும் கலவையான பொதுப்பட்ட சுயநிர்ணயத்தைப் (Self - Determination) பெற்றுக்கொண்டன. அந்நிய நாடொன்றின் காலனி என்ற நிலையில் இருந்து விடுதலை பெறுதல், உள்ளக விவகாரங்களில் சுதந்திரமாகச் செயற்படும் அதிகாரத்தையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. அது சுதந்திரத்தின் எல்லைக்குள் வாழும் மக்களின் விடுதலையைக் குறிப்பதாக இருந்தது. ஆகையால், வெளியகச் சுயநிர்ணயத்தை உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தில் இருந்து பிரித்து நோக்குவதை மூன்றாம் உலகத் தலைவர்கள் செயற்கையான பிரிப்பு என்றும், உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பொருத்தமற்றது எனக் கூறுவதை ஏற்க முடியாது என்றும் கூறினர்.

பாண்டுங் மாநாடு

1955 இல் ஆசிய - ஆபிரிக்க நாடுகளின் தலைவர்கள் இந்தோனேசியாவின் பாண்டுங் (Bandung) நகரில் ஒன்றுகூடி மாநாடு ஒன்றை நடத்தினர். இது

‘பாண்டுங் மாநாடு’ என அழைக்கப்பட்டது. இந்த மாநாடு காலனியத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்ற ஆசிய - ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கு இறைமையுள்ள அரசு என்ற அந்தஸ்து (Sovereign Statehood) வழங்கிய நன்மைகளையும், அந்த அந்தஸ்தினால் சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழ் கிடைக்கும் பாதுகாப்புகளையும் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான திட்டம் ஒன்றை வரைந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. இம்மாநாட்டின் முடிவில் வெளியிடப்பட்ட இறுதியான பிரகடனத்தில் ஐ.நா சாசனத்தில் (UN Charter) உறுதி செய்யப்பட்ட மக்களுக்கும் தேசியங்களுக்கும் உரியதான சுயநிர்ணயத்தை (Self - Determination of Peoples and Nations) ஏற்று அங்கீகரிப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. குறிப்பாக மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்குள் இன ஒதுக்கலும் (Racial Segregation) இன அடிப்படையிலான பாரபட்சம் காட்டுதலும் அரசு கட்டமைப்பின் அடிப்படையாக அமைந்திருப்பதோடு, மக்களிற்கு இடையிலான உறவுகளைத் தீர்மானிப்பதாக அமைவதையும் இப்பிரகடனம் சுட்டிக்காட்டியது. மூன்றாம் உலகில் தொடரும் இனவாதக் கொள்கைகள் (Racial Policies) காலனியம் விட்டுச் சென்ற இனவாதத்தின் தொடர்ச்சியே என இப்பிரகடனம் குறிப்பிட்டது. சுயநிர்ணயம் என்பது மனித உரிமைகள், சமத்துவம், பாரபட்சம் காட்டாதிருத்தல் என்பனவற்றை உள்ளடக்கியதாகும். இவை மூன்றும் தான் உள்ளக ஒழுங்கின் பரிமாணம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டது.

மூன்றாம் உலகத் தலைவர்கள் எழுதிய நூல்கள்

மூன்றாம் உலகத் தலைவர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களில் குவாமே நிக்ஹுமா (Kwame Nkrumah), ஜவகர்லால் நேரு ஆகிய இருவராலும் எழுதப்பட்ட நூல்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டியவை. குவாமே நிக்ஹுமா எழுதிய ‘Towards Colonial Freedom: Africa in the Struggle against World Imperialism (1962)’ என்னும் நூல் முக்கியமானது. ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் கீழ் இருந்த நாடுகள் சிலவற்றை ‘நம்பிக்கைப் பொறுப்பு’ (Trusteeship) என்ற பெயரில் திரும்பவும் ஏகாதிபத்திய நாடுகளிடம் கையளிப்பதை நிக்ஹுமா இந்நூலில் வன்மையாகக் கண்டித்தார். பாண்டுங் மாநாட்டில் காலனியத்தின் அடக்குமுறைக்கு உட்பட்ட தேசங்களின் பிரகடனத்தை வரைவதில் நிக்ஹுமா முக்கிய பங்களிப்பை நல்கினார்.

“மக்கள் தம்மைத் தாமே ஆட்சி செய்பவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை நாம் விழைகிறோம். காலனிகளின் மக்கள் தமது அரசாங்கத்தைத் தாமே தெரிவு செய்ய வேண்டும். அத்தெரிவில் ஒரு அந்நிய சக்தி தலையிடக்கூடாது. நீண்ட பயங்கர இரவு

குவாமே நிக்ஹுமா

Image Source - tuckdbpostcards.org

முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. தொழிற்சங்க உரிமைகளுக்காகப் போராடவும், கூட்டுறவுச் சங்கங்களாக இருத்தல் வேண்டும். பத்திரிகைச் சுதந்திரம், ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம், ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தவும், வேலைநிறுத்தம் செய்யவும், மக்களின் கல்வி விருத்திக்குத் தேவையான நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடவும், அவற்றைப் படிக்கவும் உள்ள உரிமை ஆகியவற்றை மக்கள் நடைமுறையில் அனுபவிக்கும் போதுதான் மக்கள் பெற்றுக்கொண்ட சுதந்திரம் பொருளுடையதாகும்.” (நிக்ஹுமாவின் 1962 நூல், பக். 44-45)

நிக்ஹுமா ‘நம்பிக்கைப் பொறுப்பு நாடுகள்’ என்ற போர்வையில் காலனியம் தொடரப்படுவதை மேற்கண்டவாறு கண்டித்தார் என்றே கருதலாம்.

இந்தியா பிரித்தானியாவில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் நேரு காலனியத்தில் இருந்து பூரண அரசியல் விடுதலையைக் கோரினார். அவர் ‘டொமினியன் அந்தஸ்து’ (Dominion Status) என்பதைச் ‘சுதந்திரம்’ (Independence) என்பதில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டினார். டொமினியன் அந்தஸ்து என்பது இந்தியாவை பழைய கட்டமைப்புகளுடன் (Old Structures) வெளியே தெரிவதும், கட்டபுலனாகாததுமான

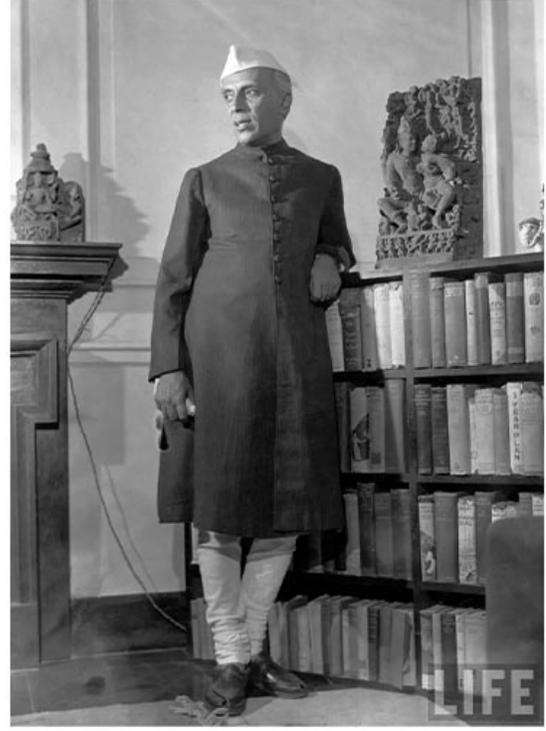
கட்டுகளால் பிரித்தானியப் பொருளாதார முறையுடன் பிணைத்து வைப்பது. இதற்கு மாறாகச் சுதந்திரம் என்பது எமக்கு எமது தேவைகளுக்கு ஏற்ப புதிய கட்டமைப்புகளை உருவாக்கும் சுதந்திரத்தைத் தரக்கூடியது' என 'An Autobiography' (1981) எனும் தமது நூலில் விளக்கிக் கூறினார் (பக். 146). இந்தியா தனக்குத் தேவையான ஜனநாயக - அரசியல் யாப்பு அரசாங்கத்தை (Democratic and Constitutional Government) அமைப்பதே சுதந்திரம் என்பதாக நேருவின் விளக்கம் அமைந்தது. இந்தியாவின் சுதந்திரம் என்பது உலகில் இருந்து இந்தியா தனிமைப்பட்டுப் போவதைக் குறிக்கவில்லை என்றும், இந்தியா வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமையின் மூலம் உள்ளக அரசியலுக்குத் தேவையான வெளியக நிலைமைகளை (External Conditions for Domestic Politics) உருவாக்க விரும்பியது என்றும் சுட்டிக்காட்டினார். நேருவின் நூல் வெளியகச் சுயநிர்ணயம், உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற இரண்டும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியது. ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகள் பொதுவாக சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்தில் ஒருமித்த கருத்துடையனவாய் உள்ளன. உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதை அவை நிராகரிக்கவில்லை. வெளியகச் சுயநிர்ணயத்தை அந்நாடுகள் வரையறை செய்துள்ளன என்று கூறலாம்.

தென்னாபிரிக்காவின் அரசியல் யாப்பு

தென்னாபிரிக்கக் குடியரசின் 1996 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்பின் அத்தியாயம் 14 இன் பிரிவு 235, சுயநிர்ணயம் என்ற உரிமையில் உள்ளகப் பரிமாணமும் (Internal Dimension) உள்ளடங்கியிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தில் உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தைப் பதிவு செய்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தென்னாபிரிக்காவின் 1993 தற்காலிக அரசியல் யாப்பிலும் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் பற்றிய இத்தகைய அங்கீகாரம் (Recognition) இருந்தது. தென்னாபிரிக்க அரசியல் யாப்பின் (1996) பிரிவு 235 கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

“The right of South African people as a whole to self - determination as manifested in this constitution, does not preclude, within the framework of this right, recognition of the notion of the right of self determination of any community sharing a common cultural and language heritage, within a territorial entity in the republic or any other way, determined by national legislation.”

மேற்கண்டவாறு தென்னாபிரிக்கக் குடியரசின் அரசியல் யாப்பு தென்னாபிரிக்க மக்களுக்கு தேசிய மட்டத்திலும், மாகாண மட்டத்திலும், உள்ளூர்

ஜவகர்லால் நேரு

Image Source - avenuemail.in

மட்டத்திலும் தமது அரசியல் அந்தஸ்தைத் (Political Status at the National, Provincial and Local Levels of Governance) தீர்மானிக்கும் உரிமையை ஏற்று அங்கீகரித்துள்ளதைக் காணலாம். இது 'ICCP' பிரிவு 1 இல் குறிப்பிட்ட மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை வரையறைக்கு அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டிருப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். கமறான், எகிப்து, ஈரான் ஆகிய நாடுகளின் உதாரணங்களையும் எடுத்துக்காட்டும் கலன சேனரத்தின மூன்றாம் உலக நாடுகள் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதை முற்றாக நிராகரிக்கவில்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இவ்வாறு கூறுவது, மூன்றாம் உலக நாடுகள் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையை நடைமுறையில் செயற்படுத்தும் முன்மாதிரியான நாடுகளாக உள்ளன என்று பொருள் கொள்வதாகாது.

உண்மையில் மூன்றாம் உலகின் பின்காலனித்துவ அரசுகள் (Post Colonial States) தத்தம் நாடுகளுக்கும் வராமும் சிறுபான்மையின மக்களின் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பாதுகாப்பதற்குத் தவறி உள்ளன. இந்நாடுகளில் பல இராணுவ சர்வாதிகார நாடுகளாகவும் சிறுபான்மைக் குழுக்களை கொடுமான முறையில் நசுக்குவனவாகவும் உள்ளன. பல மூன்றாம் உலக அரசுகள் தம் நாடுகளுக்கும்

வாழும் மக்களுக்கு 'உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை' என ஓர் உரிமை இருப்பதாக ஏற்பதைப் பகிரங்கமாக மறுத்து வருகின்றன. மூன்றாம் உலக அரசுகளில் சில தமது முன்னாள் எஜமானர்களான காலனித்துவவாதிகளைப் போன்றே தமது நாட்டிற்குள் வாழும் மக்கள் பிரிவினர் பலரை புராதன மக்கள் (Primitive People), முன்னேறாத மக்கள் எனக் கருதுகின்றன.

உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்தாக்கத்தை கொள்கையளவில் நிராகரிக்காத பல மூன்றாம் உலக நாடுகள் கூட நடைமுறையில் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையைச் செயற்படுத்துவதில் தயக்கம் காட்டி வருகின்றன. ஆயினும் பொதுவாக மூன்றாம் உலக நாடுகள் சுயநிர்ணயம் என்றால் அது வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமை மட்டுமே, காலனியத்தில் இருந்து விடுதலை பெறுதல் மட்டுமே என்ற பழைய விளக்கத்தைக் கைவிட்டு வெகுதூரம் முன்னேறிச் சென்றுள்ளன. மூன்றாம் உலகிற்குள் இயங்கும் மனித உரிமை அமைப்புகள் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையின் முக்கியத்துவம் குறித்து குரல் கொடுத்து வருகின்றன. பல மூன்றாம் உலக நாடுகள் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதோடு அரசின் இறையாண்மையையும், தேச ஒருமைப்பாட்டையும் (State Sovereignty and Territorial Integrity) வலியுறுத்தி வருகின்றன என்பதே யதார்த்தமான நிலையாகும்.

தொகுப்புரை

இக்கட்டுரையின் மூன்று பகுதிகளிலும் கூறப்பட்டவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

1. மேற்கு நாடுகள் ஆரம்பம் முதலே உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி வந்தன.

அ) மனித உரிமைகளையும் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளையும் மதித்தல்.

ஆ) பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம்.

இ) சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு மதிப்பளித்தல்.

ஈ) உள்ளூர் மட்ட சுயாட்சி (Local Self Governance)

ஆசிய கருத்தாக்கங்கள் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையின் கூறுகளாக அமைந்தன. மூன்றாம் உலகின் சிறுபான்மை இனங்களுக்குச் சாதகமான தத்துவமாக உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை மேற்கு நாட்டு நிறுவனங்களாலும் சட்ட நிபுணர்களாலும் விளக்கப்பட்டது.

2. ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகள் விடுதலைக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அந்நிய நாடுகளின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து விடுதலை பெறுதலான வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமைக்கே முதன்மையளித்தன.

3. மூன்றாம் உலக நாடுகள் அரசியல் விடுதலையைப் பெற்ற பின்னர் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை இல்லாதவிடத்து வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமையால் நடைமுறைப்பயன் இல்லை என்பதைப் படிப்படியாக உணர்ந்தன. மூன்றாம் உலகின் அரசியல் தலைவர்கள் பலர் வெளியகச் சுயநிர்ணய உரிமையும், உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமையும் ஒன்றோடொன்று பிணைப்புற்றவை என்பதை உணர்ந்தனர்.

4. இக்கட்டுரை பின்வரும் வினாக்களுக்கான விடையைத் தரும் பகுப்பாய்வாக அமைந்துள்ளது.

அ) முரண்பாடுகள் முற்றிய சூழமைவுகளில் (Conflict Situations) சிக்கியுள்ள சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களுக்கும் சமூகக் குழுக்களுக்கும் உள்ளகச் சுயநிர்ணய உரிமை பொருத்தப்பாடு (Relevance) உடைய கருத்தாக்கமா?

ஆ) தமது நாடுகளின் பிரதேச எல்லைகளுக்குள் (Territorial Limits) உச்ச அளவிலான சுயாட்சியைக் (Greater Autonomy) கோரிப் போராடி வரும் மக்களுக்கு (Peoples) உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் ஏதாவது வகையில் உதவக் கூடியதா?

இ) உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் வரலாறும், அது சார்ந்த கோட்பாடுகளும் எமக்கு ஏதாவது பயனுடைய பாடங்களைச் சொல்லித் தருகின்றனவா? உள்ளகச் சுயநிர்ணயத்தை நடைமுறைப்படுத்திய அனுபவங்களில் இருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய பாடங்கள் எவை?

இலங்கையின் ஒற்றையாட்சி அமைப்பினைத் திருத்தம் செய்து உள்ளகச் சுயாட்சிக்கான கட்டமைப்புகளை உருவாக்கி, அதிகாரப் பகிர்வு மூலம் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து 75 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் போராடி வரும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் அரசியல் - சட்டத் தத்துவமாகவும் கோட்பாடாகவும் உள்ளகச் சுயநிர்ணயம் அமைந்துள்ளது.

இக்கோட்பாடு பற்றிய ஆழமான புரிதலை வழங்கும் நூலாக கலன சேனரத்தின் அவர்கள் எழுதிய 'Internal Self - Determination in International Law - History Theory and Practice' என்னும் நூல் அமைந்துள்ளது.

மாந்தை: பண்டைய இலங்கையின் நெடுங்கடல் வர்த்தகத் துறைநகர்

யாழ்ப்பாணத்தின் ஆரம்பகால வரலாற்றுக்கான நேரடி எழுத்துப் பதிவுகள் குறைவாக இருந்தாலும், தொல்லியல் அகழாய்வுகள் இதன் பழங்காலக் குடியேற்றங்கள், பண்பாடு, மற்றும் சமூக - பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றிய மதிப்புமிக்க தகவல்களை வெளிக்கொணருகின்றன. அதன் அடிப்படையில் கந்தரோடை, பண்டைய யாழ்ப்பாண நாகரிகத்தின் ஆதிக்கேந்திரமாக விளங்கிய ஒரு முக்கியப் பகுதி ஆகும். தொல்லியல் ஆய்வுகள், பொ.யு.மு. 500 ஆம் ஆண்டளவில் கந்தரோடை ஒரு நகரமாகி விட்டதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இந்த இடத்தில் அடர்த்தியான மக்கள் குடியேற்றம் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை, மத்திய காலத்தில் ஒரு சிறு இடைவெளியைத் தவிர, தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. நாணயவியல், தொல்லியல் மற்றும் இலக்கியச் சான்றுகள் பொ.யு. எட்டாம் நூற்றாண்டுவரை கந்தரோடை பண்டைய யாழ்ப்பாணமான நாகநாட்டின் தலைநகரமாக விளங்கி வந்திருப்பதைக் காட்டி நிற்கின்றன. கந்தரோடையிலும், அதன் பெருங்கற் பண்பாட்டின் தாக்க விளைவுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட வடஇலங்கையின் ஆதி இரும்புக்கால மையங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளின் அறிக்கைகளைக் கொண்டு எழுதப்படும் 'பண்டைய யாழ்ப்பாணத்தின் கந்தரோடை நாகரிகம்' என்னும் இக் கட்டுரைத் தொடர் வடஇலங்கையின் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலங்களிலும், வரலாற்று உதய காலங்களிலும், வரலாற்றுக் காலங்களிலும் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியல், ஆளுமை, பண்பாடு, பெருமுயற்சி, துணிவாண்மை என்பனவற்றின் பரந்த காட்சிப்பதிவாக விளங்கும்.

சிவ தியாகராஜா

கலாநிதி சிவ தியாகராஜா மருத்துவம், மரபணுவியல், தொல்லியல், வரலாறு ஆகிய கற்கைத் துறைகளில் பட்டங்கள் பெற்று பல ஆய்வு நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் (University of Ceylon) B.Sc பட்டத்தையும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்திலிருந்து M.B.B.S பட்டத்தையும், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து Ph.D. பட்டத்தையும் பெற்றவராவார். கலாநிதி சிவ தியாகராஜா கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் இருபத்து ஆறு நூல்களைப் படைத்திருக்கிறார். Peoples and Cultures of Early Sri Lanka, Genetic Origins of the Tamils, Kantarodai Civilization of Ancient Jaffna 500 BCE800CE, The Tamils of Lanka - A Timeless Heritage, Archaeological Excavations at the Jaffna Fort, பொளத்தத்தை வளர்த்த பண்டைய தமிழர்கள் ஆகியவை அவற்றுள் சிலவாகும்.

மாந்தைத் துறைமுக நகரத்தைச் சுற்றிவர உள்ள இரட்டை மதில் சுவரைக் காட்டும் வான்வெளிப்படம். அடியில் வலது பக்கத்தில் பாலாவி ஏரி காணப்படுகிறது. Image Source: 1980 Aerial Photograph.

மாந்தை (மாதோட்டம்)

லங்கையிலுள்ள துறைமுக நகரங்களில் மிகப் பழைமையான துறைமுக நகரங்களில் ஒன்று மாந்தை. இலங்கையில் இது 'மாந்தைத்துறை' என நெடுங்காலமாக அழைக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. தமிழ் இலக்கியங்களில் இது மாந்தை,

மாதோட்டம், பெருந்துறை ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகிறது. சங்ககால இலக்கியங்களில் வரும் 'மாந்தை' என்ற துறை இந்தத் துறைமுகத்தையா அல்லது தென்னிந்தியாவிலுள்ள வேறு ஒரு துறையை குறிப்பிடுகின்றது என்ற மயக்கம் இன்னும் உள்ளது. திருவாசகத்தில் குயில் பாட்டில் மாணிக்கவாசகர் கூறும் 'பெருந்துறை' இந்த மாந்தைத்துறை ஆகும். இலங்கை மன்னன் இராவணனின் அரசி வண்டோதரியை (மண்டோதரி) பெருந்துறையிலிருந்த சிவன் ஆசீர்வதித்ததாக அவர் கூறியுள்ளார். அப்பர், சுந்தரர் ஆகிய சைவ நாயன்மார்கள் 'மாதோட்டம்', 'கேதீச்சரம்' (திருக்கேதீஸ்வரம்) ஆகிய பெயர்களால் இத்துறைமுக நகரத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். பதினொராம் நூற்றாண்டில் இலங்கை சோழர் ஆட்சியின் கீழிருந்த காலத்தில் இந்தத் துறைமுக நகரம் 'ராஜராஜபுரம்' என அழைக்கப்பட்டதை அக்காலத்தைய கல்வெட்டு ஒன்று எடுத்துரைக்கிறது.

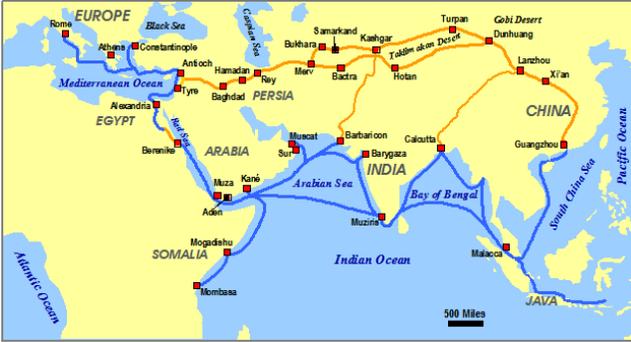
மனித நாகரிகம் வளர்ச்சி பெற்ற ஆரம்ப காலங்களில் உலகெங்கும் பெரும்பாலும் துறைமுகங்களே ஒரு நாட்டின் முதல் நகரங்களாக உருவாகின. இந்து

சமுத்திரத்தின் மத்தியில், இந்திய உபகண்டத்தின் தென்முனையில், இந்து சமுத்திரத்தின் மேற்கிலும் கிழக்கிலுமிருந்து வரும் கடற்பாதைகள் சங்கமிக்கும் கேந்திர நிலையமாக விளங்கிய மாந்தை இலங்கையின் ஆதித் துறைமுக நகரங்களில் ஒன்றாக விளங்கியதில் ஆச்சரியமில்லை. இந்துமாகடலில் கிழக்குலகிற்கும் மேற்குலகிற்கும் இடையே நடைபெற்ற வர்த்தக வலைப்பின்னலின் மையத்தில் அமைந்த மாந்தை அந்த வர்த்தகப் பரிமாற்றத்தின் முக்கியமான நடுவமாகவும் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றது. அருவி ஆற்றின் (மல்வத்து ஓயா) கழிமுகத்துறையான மாந்தை, அந்த ஆற்றங்கரையில் தோற்றம் பெற்ற இரும்புக்கால நகரமான அநுராதபுரத்தினதும், அந்த அறுபாயும் நாகநாட்டினதும் முக்கியமான வெளிநாட்டு வர்த்தகத் துறையாகவும் விளங்கியது.

இந்துமாகடலின் மத்தியில், இந்திய உபகண்டத்தின் தென் முனையில், இந்துமாகடலிற்கு இருபுறமும் நெடுந்தொலைவிலிருந்த நாடுகளை இணைக்கும் கடற்பாதையின் மையத்திலமைந்த வட இலங்கையின் யம்புகோவளம், யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் போன்று மாந்தை ஒரு சர்வதேசப் பண்டப் பெருநிலையமாக - சர்வதேச வாணிப மையமாக விளங்கியது. ஏறக்குறைய 3,000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக - கி.மு. 2000 ஆம் ஆண்டுக் காலத்திலிருந்து (பீனீசிய - கிரேக்க - ரோம - பாரசீக - அரேபிய வர்த்தகம்) கி.பி. 1170 ஆண்டுக்காலம் வரை (அரேபிய - சீன வணிகம்) - சமீப கிழக்கு, தூரகிழக்கு நாடுகளினதும், மேற்கு உலகத்தினதும் வாணிப மையமாகவும், பண்டகசாலைக் களஞ்சியமாகவும் (Emporium and Entrepot) பரிணமித்தது மாந்தை. சீனாவிலிருந்து பட்டுத்துணிகளையும், பீங்கான் பாண்டங்களையும் கொண்டு கிழக்கு ஆபிரிக்கா நோக்கிச் செல்லும் கப்பல்களும், ரோமாபுரியிலிருந்து மதுச்சாடிகளை ஏந்தி வந்து பின் வாசனைத் திரவியங்களை ஏற்றிச் செல்லும் மரக்கலங்களும், அரேபியாவிலிருந்து வந்து கீழைத்தேசப் பாண்டங்களையும் சரக்குகளையும் ஏற்றிச்செல்லும் பாய்க்கப்பல்களும் கடற்பாதையின் மத்தியிலிருந்த மாந்தைத்துறையில் தங்கவும், உணவு குடிநீர் பெறவும், பண்டங்களைப் பரிமாறிப் பெற்றுக்கொள்ளவும் வந்தவண்ணம் இருந்தன.

நெடுங்கடலோடும் சர்வதேச வர்த்தகர்கள் தூர தேசங்களான சீனா, அரேபிய வளைகுடா, செங்கடல், மத்திய தரைக்கடல், கிழக்கு ஆபிரிக்க நாடுகளிடமிருந்தும், மற்றும் இலங்கை - இந்திய உபகண்ட நாடுகளிடமிருந்தும் பொருள், பண்டங்கள்

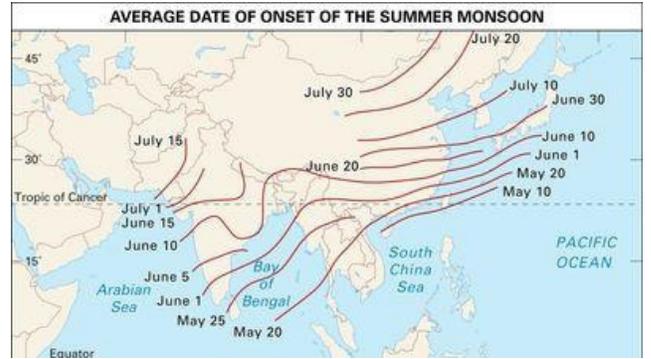
வணிகம் செய்ய வருவது மாந்தையிலிருந்து பண்டகசாலைக் களஞ்சியத்திற்குத்தான். சீனாவிலிருந்து பட்டுத் துணிகளையும், பீங்கான் பாத்திரங்களையும் கிழக்கு ஆபிரிக்கக் கரையோர நாடுகளுக்கென எடுத்துச்செல்லும் கப்பல்களும், மத்திய கிழக்குச் சந்தைகளுக்கு கிழக்குலகின் நறுமணச் சரக்குகளையும் (ஏலம், கறுவா, இஞ்சி, கராம்பு போன்றவை), சீனப் பண்டங்களையும் எடுத்துப்போக வரும் அரேபியக் கப்பல்களும் வந்து தங்கும் துறை மாந்தை (Carswell, J. 2013: 12). அரேபியக் கப்பல்கள் இலங்கைக்கு அப்பால் தூரகிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்றதில்லை. அவைகள் மாந்தையில் தங்கி, பண்டகசாலைக் களஞ்சியத்திலிருந்து வேண்டிய பொருட்களையும், உணவுகளையும், குடிநீரையும் பெற்று, திரும்பிச் செல்வார்கள். அது போன்று சீனாவிலிருந்து வரும் கப்பல்கள் சில கிழக்கு ஆபிரிக்கா வரை சென்றிருக்கின்றனவே ஓழிய, அவை பொதுவாக அரேபியா, பாரசீகம், மத்தியகிழக்கு நாடுகள்வரை செல்வதில்லை. மாந்தையில் தங்கும் அரேபிய வர்த்தகர்களுடன் அவர்களது வணிகம் நடைபெற்றுவிடும்.

பண்டைக்காலக் கடற்பாதை. கிழக்கே சீனாவில் குவாங்கு துறையில் ஆரம்பித்து, தென்சீனக் கடல்வழியாக தென் ஆசியத் துறைகளைத் தொட்டு, வங்காள விரிகுடா வழியாக வட இலங்கையின் துறைகளை அடைந்து, மேற்கு இந்தியக் கரையில் முசிறியை அடைந்து, பின் அரேபியக் கடல் வழியாக மேற்கு ஆசிய, அரேபிய நாடுகளுக்கும், செங்கடல் வழியாக மத்திய தரைக்கடல் நாடுகளையும் உரோமபுரியையும் சென்றடைகிறது. மற்றொரு கிளைப்பாதை இந்துமாகடல் வழியாக மேற்கு ஆபிரிக்க நாடுகளைச் சென்றடைகிறது. மேலே சிவப்பு நிறத்தில் காட்டப்படுவது தரை மார்க்கமான பட்டுப்பாதை.

மேற்கு நாடுகளிலிருந்தும், கிழக்கு நாடுகளிலிருந்தும் கடல் மார்க்கமாகப் பயணம் செய்யும் பாய்க் கப்பல்கள் இலங்கையின் மாந்தை, யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் போன்ற துறைகளில் கட்டாயமாகத் தங்க வேண்டியிருப்பதற்கு இந்துமாகடலின் காற்றுவிசை

முறைமை (Wind System) முக்கியமான காரணமாகும். இந்துமாகடலில் தென் - மேற்குப் பருவப்பெயர்ச்சிக் காற்று (Southwest Monsoon) கோடை காலங்களில் தென்மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி வீசியடிக்கும். அந்த மாதங்களில் மேற்கு நாடுகளிலிருந்து வரும் கப்பல்கள் காற்றின் உதவியோடு சுலபமாக இந்திய - இலங்கைக் கரைகளை வந்தடைந்து கிழக்காசிய நாடுகள்வரை செல்ல முடியும். ஆனால் இக்காற்று மூன்று மாதங்கள் மட்டுமே (மே முதல் ஜூலை வரை) வீசியடிக்கும். வட - கிழக்குப் பருவப்பெயர்ச்சிக் காற்று (வாடைக்காற்று) (Northeast Monsoon) மாரி காலங்களில் வடகிழக்கிலிருந்து மேற்குத் திசை நோக்கி அடிக்கும். இக்காலத்தில் காற்றின் உதவியோடு பாய்க் கப்பல்கள் சுலபமாக மேற்கு நாடுகளை நோக்கிப் பயணம் செய்யும்.

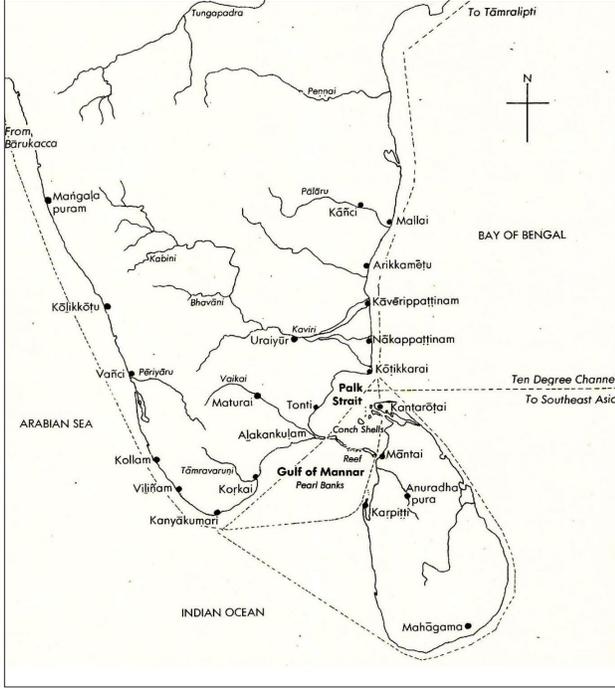

தென்மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் காலத்தைக் காட்டும் படம்.

மேற்கு நாடுகளிலிருந்து தென்மேற்குப் பருவப்பெயர்ச்சிக் காற்றின் துணையோடு இந்தியா, இலங்கை வரும் உரோம, அரேபிய பாய்க்கப்பல்கள் மேற்கு இந்திய அல்லது கிழக்கிலங்கைத் துறைகளில் காற்றின் அடிதிசை மாறும் வரை ஆறுமாத காலம்வரை தங்கியிருக்க நேரிடலாம். இவ்வாறு தங்குவதற்கு மேற்கு இந்தியத் துறைமுகங்களைக் காட்டிலும் இலங்கைத் துறைமுகங்கள் மிகுந்த பாதுகாப்பானவை.

நீண்டகாலமாக மேற்கு நாடுகளிலிருந்து இலங்கை, கிழக்கிந்தியா நோக்கி வரும் கப்பல்கள் தென்னிந்தியக் கரையோரமாக கன்யாகுமரியைச் சுற்றிவந்து மன்னார்க் குடாவில் நுழைந்து மேற்கிலங்கைக் கடலோரமாக மாந்தையிலும், யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலுமே தரித்து நின்றன. தென்னிந்தியக் கரைவழியாக கிழக்கு - இந்தியத் துறைகளை சுலபமாக அடையக்கூடிய - இராமேஸ்வரத்திற்கும் இந்திய நிலத்திற்கும் இடையிலான பாம்பன் கால்வாய் மணல்படிந்து ஆழம் குறைந்த கடற்பாதையாதலால் இலங்கைக்கரை வழியாகவே கப்பல்கள் மன்னார்க் குடாவிலிருந்து

பாக்கு நீரிணையைச் சென்றடைந்தன. தூரகிழக்கு நாடுகளுக்குச் செல்லவேண்டிய கப்பல்கள் இலங்கைக் கரையைக் கடந்து பாக்கு நீரிணையில் நுழைந்தபின் சோழகக் காற்றின் துணையோடு 'பத்தாம் பாகைக் கடல்வழியில்' கிழக்கு நோக்கி நேரே பயணித்தன (Thiagarajah, Siva 2016: 152).

இந்திய - இலங்கைக் கரையோரமாகவும், மன்னார்க்குடா வழியாகவும், பாக்கு நீரிணையை அடைந்து பின் பத்தாம் பாகைக் கடல் வழியாக தென்கிழக்கு ஆசிய, தூர கிழக்கு நாடுகளுக்குச் செல்லும் கடற்பாதையைக் காட்டும் படம். நன்றி: கலாநிதி இரகுபதி.

சீனாவிலிருந்தும், மற்றைய தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலிருந்தும் வரும் கப்பல்கள் பெரும்பாலும் நேரே மேற்கு நாடுகளைச் சென்றடைவதில்லை. அவை இலங்கை, இந்தியத் துறைகளில் தங்கியிருக்கும்போது, அவர்கள் கொண்டு வரும் பொருட்களை அத்துறைகளில் தங்கியிருக்கும் அரேபிய, பாரசீக வர்த்தகர்கள் பெற்றுக்கொண்டு அரேபிய, மத்தியகிழக்கு நாடுகளின் சந்தைகளில் விலைப்படுத்துவார்கள்.

சமுத்திரப் பண்பாடு

இந்தியக் குடாநாட்டின் நீண்ட கடற்கரை எங்கும் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வரும் மீனவர்கள் உலோகப் பொருட்கள் எதையும் உபயோகிக்காமலேயே நீண்ட படகுகளை உருவாக்கி வந்திருக்கிறார்கள். நெடிதுயர்ந்த மரங்கள் தேர்ச்சித் திறமையுடன் செப்பமாக உருவரைத் தோற்றமாக வெட்டப்பட்டு, நெருப்பின் உதவியுடன் வளைக்கப்பட்டு, நெருப்பின்

உதவியுடன் துளையிடப்பட்டு, மர ஆணிகளால் இணைக்கப்பட்டு, மரச்சட்டங்கள் பொருத்தப்பட்டு, கயிறுகளால் இறுக்கப்பட்டு அமைக்கப்பட்டன. இத்தகைய நீண்ட படகுகள் அவர்களது மூதாதையர்களால் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கலாம். பண்டைய தென்னாசிய மக்கள் கிழக்குலகில் பரவலாக நாடு பெயர்வதற்கான விளக்கம் இதுவாகவே இருக்கும். அவர்களின் கிழக்கு நோக்கிய இடப்பெயர்வு மலேசியா, இந்தோனேசியா, சுண்டா தீவுகள், மெலனேசியா, ஆஸ்திரேலியா, சிலி ஆகிய நாடுகளையும், மேற்கு நோக்கிய பெயர்வு மடகஸ்கார், சொக்கோற்றா, அரேபியா, எகிப்து ஆகிய நாடுகளையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது (Alain Danielou, 2003: 4).

அதே காலகட்டத்தில், பனியுக் காலத்தில், இலங்கை தென்னிந்தியாவின் நில நீட்சியாக இருந்ததை ஏற்கனவே பார்த்தோம். இலங்கையில் வாழ்ந்த நுண்கற்கால மக்கள் தென்னிந்தியாவின் அதே மரபியல் இனத்தவர்தாம். அவர்களும் படகுகள் தயாரிப்பதில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்திருப்பார்கள். காலப்போக்கில் தமிழக மக்கள் பெருங்கலன்கள் தயாரிக்கும் தொழில்நுட்பத்தைக் கற்று, நெடுங்கடலோடும் வித்தையை அறிந்திருந்தார்கள். இச்சமுத்திரப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியை பிற்காலச் சங்ககாலப் பாடல்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இலங்கை வர்த்தகர்கள் இலங்கையின் இயற்கை வளங்களான மணிக்கற்கள், இரத்தினம், முத்துக்கள், யானைத்தந்தம், கறுவா ஆகிய பொருட்களை முதலில் அண்டை நாடான இந்தியாவுக்கு எடுத்துச் சென்று, உலக வர்த்தக சமூகத்துடன் பரிச்சயமாகி, பின்னர் கடல்வழி வர்த்தகக் குழுவின் ஓர் அங்கமாக ஆனார்கள். உலகளாவிய வர்த்தகர்கள் இலங்கை வர்த்தகர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இவர்கள் மூலம் தமது நாட்டின் வர்த்தக வளங்களை இலங்கைக்கும், இந்தியாவிற்கும் பரப்பீடு செய்தார்கள் (Thiagarajah, Siva 2016: 156).

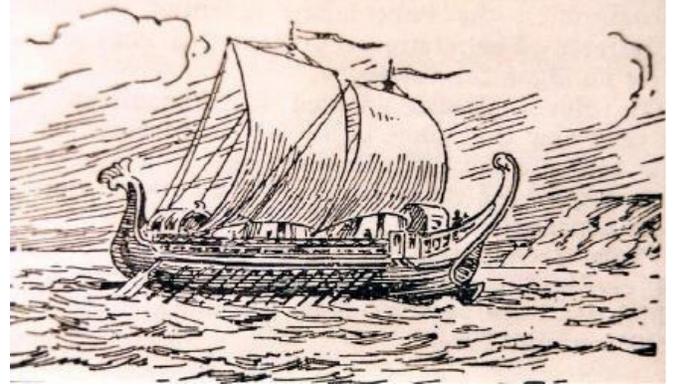
நீண்டதூரக் கடல் வர்த்தகத் தங்குதுறை

இலங்கையின் வரலாற்றில் இற்றைக்கு 3,800 ஆண்டுகள் முன்பிருந்தே மாந்தை ஒரு பெருந்துறையாக, தென்னாசியாவில் ஒரு தனித்துவமான வளர்ச்சியைக் கண்டிருக்கிறது. இது அத்துறையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட செப்புக் கழிவுகளிலிருந்து கணிக்கப்பட்ட திகதி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எகிப்தில் தொல்லியல் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பிரித்தானிய ஆய்வாளர்களால் இற்றைக்கு 3,200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த எகிப்திய அரசனான இரண்டாவது ரமெஸஸ் (Ramses II) அரசனுடைய 'மம்மி'யினுள்ளே (இறந்தவர்களைப் புதைக்கமுன் துணியினால் சுற்றிப்

பதப்படுத்தும் முறை) கறுப்பு மிளகு (Black Pepper) கண்டெடுக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் எகிப்திற்குச் சமீபமாக கறுப்பு மிளகு காணப்பட்ட இடங்கள் இலங்கையும் தென்னிந்தியாவுந்தான். அக்காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்த தூரதேசக் கப்பல்கள் பீனீசிய வர்த்தகர்களின் கப்பல்களாகவே இருந்தன. பீனீசியக் கப்பல்கள் ஆபிரிக்காவைச் சுற்றி தென்னாசியா நோக்கி வரும்போது அவர்கள் சந்திக்கும் முதல் துறைமுகம் மாந்தைத் துறை. ரமெஸெஸ் மன்னனின் 'மம்மியில்' கண்ட மிளகு மாந்தையிலிருந்து பீனீசிய வர்த்தகர்களால் எடுத்துச் சென்றதாகக் கருதப்படுகிறது (Markoe, G.E. 1951).

2013 ஆம் ஆண்டில் இஸ்ரேல் நாட்டில் மேற்கொண்ட அகழ்வுகளில் அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள் இற்றைக்கு 3,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட 27 அடைக்கப்பட்ட குடுவைகளைக் (Sealed Flasks) கண்டெடுத்தார்கள். அவற்றில் 10 குடுவைகளில் 'சின்னமல்டிஹைட்' (Cinnamaldehyde) என்ற இராசயனப் பொருள் காணப்பட்டது. இப்பொருள் கறுவாவிற்கு அதன் நறுமணச்சுவையைக் கொடுக்கும் இராசயனப் பொருள். அந்தக் குப்பிகளில் கறுவாவைச் சேகரித்து வைத்ததனால் அப்பொருள் அங்கே காணப்பட்டது. அக்காலத்தில் இஸ்ரேலுக்குச் சமீபமாக கறுவா காணப்பட்ட இடம் இலங்கை. இஸ்ரேலிலிருந்து ஆபிரிக்காவைச் சுற்றி இலங்கை வர 3,000 மைல்கள் (ஏறக்குறைய 5,000 கிலோ மீற்றர்). இந்தக் கண்டுபிடிப்பு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே கிழக்கிலிருந்து மேற்குலகம் வரை நறுமணப் பொருட்களின் வர்த்தகம் நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதை உறுதி செய்கிறது (Live Science, 20 August 2013).

இந்த வர்த்தகம் நடைபெற்ற காலத்தில் அன்றைய வடக்கு இஸ்ரேலின் கரையோரப் பகுதி பீனீசியாவின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. பீனீசியர்களே உலகின் முதலாவது நீண்டதூர நெடுங்கடல் வர்த்தகர்களாவர். கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் கிரேக்க வரலாற்றாசிரியரான ஹீரோடோற்றஸ் (Herodotus) பீனீசியர்களின் கடல் வன்மையைப் பாராட்டி, அவர் எழுதுவதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்பிருந்தே பீனீசியர்களின் கப்பல்கள் ஆபிரிக்காவைச் சுற்றி தென்னாசிய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்ததைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். பீனீசியர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட கறுவா வட இஸ்ரேலியர்களால் செய்யப்பட்ட தடித்த சுவர்களும், ஒடுங்கிய வாயும் கொண்ட குடுவைகளில் அடைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறது (Live Science, 20 August 2013). இலங்கையை அடைந்த பீனீசியக் கப்பல்கள் மாந்தைத் துறையில் தரித்திருந்திருக்கக்கூடிய சாத்தியம் அதிகம்.

பண்டைக்கால பீனீசிய ஆயுதபாணியான வர்த்தகக் கப்பல். Picture source: Live Science 2013.

தென்னிந்தியக் கரையோரமாக இராமேஸ்வரத்திலிருந்து இலங்கையின் மன்னார் தீவு வரை வரிசையாக 'இராமர் அணை' (Adam's Bridge) என அழைக்கப்படும் கடலடிப் பாறைகளும், சிறுசிறு தீவுக் கூட்டங்களும் காணப்படுகின்றன. இதன் காரணமாக தென்னிந்தியக் கரையோரமாகப் பெரிய கப்பல்களைச் செலுத்த இயலாமல் உள்ளது. மணல் படிந்த பாம்பன் கால்வாய் வழியாக சிறிய கப்பல்கள் செல்லலாமே ஒழிய பெரிய பாய்க்கப்பல்கள் செல்ல இயலாது. இக்கப்பல்கள் மன்னார்க் குடா (Gulf of Mannar) வழியாக - மன்னார்த் தீவுக்கும் இலங்கையின் மேற்குக் கடற்கரைக்கும் இடையிலான குடா வழியாக மட்டுமே செல்ல முடிந்தது. இக்குடாப் பாதையில் அமைந்திருந்த பெருந்துறை மாந்தை.

இலங்கையின் தென்பகுதியிலிருந்த வலிமைமிக்க கடல் நீரோட்டங்களும், ஹம்பாந்தோட்டைப் பகுதியிலிருந்த கடற்பாறைகளும், இப்பெரிய பாய்க் கப்பல்கள் இலங்கையின் தென்பகுதியைச் சுற்றி தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குச் செல்வதற்குத் தடையாக இருந்தன. அடிக்கடி கிழக்கும், மேற்குமாகச் செல்லும் அரேபிய மற்றும் சீனக் கப்பல்களுக்கு மன்னார்க்குடா வழியும், பத்தாம் பாகைக் கடற்பாதையுமே விரும்பத்தக்க, பாதுகாப்பான, நிலைநாட்டப்பட்ட கடற் பாதையாகப் பல நூற்றாண்டுகளாக விளங்கின. அப்பாதையில் மாந்தைத் துறை தங்குமிடமாகவும், தரித்துத் திரும்புமிடமாகவும், கப்பல்களைப் பழுதுபார்த்துத் திருத்துமிடமாகவும், உணவு நீராகாரங்களைச் சேமித்துச் செல்லும் இடமாகவும் இருந்தது. அங்கிருந்த பண்டகச்சேமிப்புக் களஞ்சியம் கிரேக்க யாத்திரிகர் கொஸ்மஸ்ஸினால் 'மோதுற்றி பண்டகப் பெருநிலையம்' (Modutti Emporium - மாந்தைக்களஞ்சியம்) எனப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது (Cosmas Indicopleustes). கி.மு. 1,800 ஆம் ஆண்டுகளில் மாந்தையிலிருந்து செம்பு உலோகம் தென் இந்தியாவிற்கும், பிற இடங்களுக்கும்

ஏற்றுமதியாகியிருக்கிறது. மாதோட்டத் துறையில் கண்ட செப்புத் துண்டுகளும், செம்புக் கழிவுகளும் இ.மு. 3,800 ஆண்டுக்காலத்தைக் காட்டிநிற்கின்றன (Deraniyagala, S.U. 1996). இரும்பு கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னர் இந்த உலோகத்தின் ஏற்றுமதி உயர்ந்த வருவாயைக் கொண்டுவந்திருக்கும். அக்காலத்தைய மற்றொரு சிறந்த வருவாய் தந்த ஏற்றுமதி கறுப்பு மிளகு ஆகும். இற்றைக்கு 3,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பேஹ்ரோ மன்னர்கள் ஆட்சிபுரிந்த எகிப்தை கறுப்பு மிளகு சென்றடைந்திருக்கிறது. அக்காலத்தில் இந்த மிளகு இலங்கையிலிருந்து அல்லது கேரளத்திலிருந்தே சென்றிருக்க முடியும் (Deraniyagala, S.U. 1996). அக்காலத்தில் கேரளத்தில் முசிறி ஒரு துறைமுகமாக இயங்கவில்லை. கறுப்பு மிளகு மாந்தையிலிருந்தே பீனீசிய வர்த்தகர்களால் எகிப்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்க முடியும்.

கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முற்பட்ட இரண்டாம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பாதியில் மத்தியதரைக் கடல் வர்த்தகம் இலங்கையின் விளைபொருட்களுக்கு மிகுந்த ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது. தொலைதூர வர்த்தகர்களான பீனீசியர்களின் எழுச்சி, இந்துமாகடலில் மேற்கு ஆசிய வர்த்தகத்தை ஆரம்பித்து வைத்தது. தென்னிந்தியா - இலங்கையின் விளைபொருட்களுக்கும், வாசனைத் திரவியங்களுக்கும் மத்தியதரைக்கடல் நாடுகளில் ஏற்பட்ட பிரபலமான வேண்டுகோள் இப்பகுதியில் கடற்பாதை வலையமைப்பு ஏற்படக் காரணமானது. கடற்கரையோரங்களிலும், பெறுமதியான கனிமங்களும், வளங்களும் காணப்பட்ட இடங்களில் வர்த்தக நிலையங்களும், குடியிருப்புகளும் நிறுவப்பட்டன (Indrapala, K. 2005: 77).

பிறநாட்டவரின் ஆரம்பகால அறிவிப்புகள்

கிறிஸ்தாப்த யுகத்திற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், இஸ்ரேலிய அரசனான ஸொலொமன், ஜெருசலத்தில் பிரம்மாண்டமானதொரு கோயில் கட்டுவதற்கான கனிமங்களைத் தேடி தென்னிந்தியாவிற்கும், இலங்கைக்கும் பீனீசிய மாலுமிகள் செலுத்திய கப்பல் கூட்டத்துடன் வந்து தங்கம், அலகம் மரங்கள், மதிப்புமிக்க மணிக்கற்கள் ஆகியவற்றை ஓபிர் என்ற இடத்திலும், பெருந்தொகையான தங்கம், வெள்ளி, யானைத்தந்தம், குரங்குகள், தோகை மயில் ஆகியவற்றை தர்ஷிஷ் என்ற இடத்திலும் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான் (The Bible, Kings X, v22).

வரலாற்றாசிரியர் செ. இராசநாயகம் ஓபிர் என்ற இடம் நாகர்கள் வாழ்ந்த நாடான மாந்தை என்றும், தர்ஷிஷ் அந்த நாட்டின் துறைமுகம் எனவும் இனம்

காண்கிறார். 'ஓபிஸ்' என்ற சொற்பதம் கிரேக்க மொழியில் நாக பாம்பைக் குறிக்கும். நாகர்கள் வாழ்ந்த நாடு பைபினில் ஓபிர் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது என்கிறார் (Rasanayagam, S. 1926: 87-88).

நாம் எதிர்பார்த்த வண்ணம் இலங்கையைப் பற்றிய மிக ஆதியான பதிவுகள் பீனீசியர்களின் எழுத்துகளிலேயே காணப்படுகின்றன. சாஞ்சநியாத்தன் என்பவர் எழுதிய நூலான 'பீனீசியர் வரலாறு' (Phoenician History by Sanchuniathon) என்ற நூல் அழிந்துபோய் விட்டது.

ஆனால் கிரேக்க ஆசிரியரான பைபிளொஸ் நகரத்து பைலோ (Philo of Byblos) சாஞ்சநியாத்தனின் நூலை கிரேக்க மொழியில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். அவர் எழுதிய 'பீனீசியர் வரலாறு' கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பின் பல பகுதிகள் இன்றுவரை கிடைத்திருக்கின்றன. இதை அல்பேர்ட் போம்காட்டன் என்ற இஸ்ரேலிய பார்இலன் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் 'The Phoenician History of Philo of Byblos' என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் (Baumgarten, A.I. 1981).

'பீனீசியர் வரலாறு' என்ற நூலின்படி நான்கு அரசர்கள் இலங்கைத்தீவை அரசாண்டார்கள். இவர்களில் நான்காவது அரசர் இலங்கையின் வடபகுதியை ஆட்சி செய்தார். "—the other king rules the region towards the north which produces pearls. He has made a great rampart on the isthmus to control the passage of the barbarians from the opposite coast for they used to make incursions in great numbers."

"இலங்கையின் வடக்குப் பகுதியான முத்து விளையும் பிராந்தியத்தை மற்றைய அரசன் ஆட்சி செய்கிறார். அப்பிராந்தியத்தின் எதிர்க்கரையிலிருந்து பெருந்தொகையில் வரும் காட்டுமிராண்டிகளைத் தடைசெய்ய அந்த ஜலசந்திக் கரையில் பெரியதொரு கோட்டையை அமைத்திருக்கிறார்."

இலங்கையின் முத்து விளையும் பிராந்தியத்தில் அக்காலத்திலிருந்த துறைமுக நகரம் மாந்தை மட்டுமே ஆகும்.

நான்கு கிரேக்க நூலாசிரியர்கள் இலங்கையைப் (தப்ரபேன்) பற்றிப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள்: கி.மு. 326 இல் பேரரசன் அலெக்ஸாந்தரின் இராணுவத் தளபதிகளில் ஒருவராக இருந்த ஓன்ஸிகிறிற்றஸ், கி.மு. 302 இல் மௌரிய அரசன் சந்திரகுப்தனின் சபையில் தூதுவராக இருந்த மெகஸ்தனில், கி.மு. 276 இல் கிரேக்க வானிலையாளரும் புவியியலாளருமான இராற்றோஸ்தெனில், கி.மு. 130 இல் கிரேக்க வானிலையாளரும் கணிதவியலாளருமாக இருந்த ஹிப்பார்க்கஸ்.

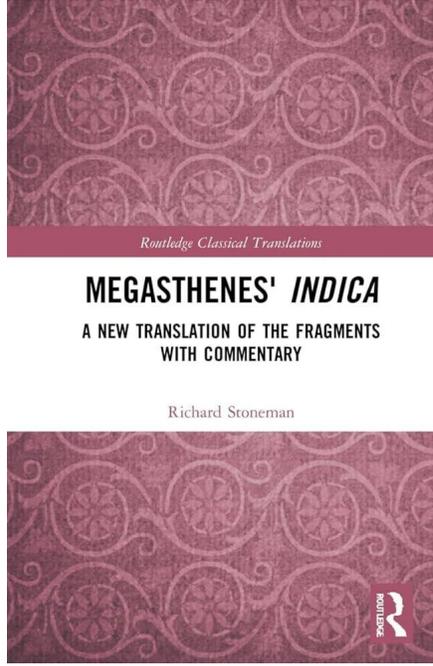
இவர்களின் எழுத்துகளில் மெகஸ்தனிஸ் எழுதிய இன்டிக்கா என்ற நூல் மட்டும்தான் இன்று கிடைக்கிறது. மற்றவர்களின் எழுத்துகளிலிருந்து சில பகுதிகள் ஸ்ராபோ, பிளினி ஆகியவர்களின் எழுத்துகளில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. மெகஸ்தனிஸ் இலங்கை (தப்ரபேன்) இந்தியாவிலிருந்து ஒரு அகலமான ஆற்றினால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிறார். இலங்கை மக்களை 'பேலியோகோனோஸ்' (Paleologos) என்கிறார். இவர்கள் இந்தியர்களைக் காட்டிலும் அதிக அளவு தங்கத்தையும், பெரிய அளவு முத்துகளையும் தயாரிக்கிறார்கள். முத்துகளில் தாம்ரவர்க்கா (இலங்கை முத்துகள்), பாண்டிய கபாடகா (கொற்கை முத்துகள்) ஆகிய இரு வகைகளுமே மிகச் சிறந்த முத்துகளாகும் (McCrindle, J.W. 1887; Stoneman, R. 2021).

மூத்த பிளினி என்ற உரோம ஆசிரியர் (கி.பி. 23-79) உரோமாபுரிக்கும் தப்ரபேனுக்குமிடையிலுள்ள உறவுகள் பற்றிக் கூறுகிறார். உரோமர்கள் இலங்கையுடன் நீண்டகால வர்த்தக உறவுகள் கொண்டிருப்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். சக்கரவர்த்தி குளோடியஸ் (கி.பி. 41-54) சபையில் இத்தீவிலிருந்து ராச்சியா என்ற தூதுவர் இருப்பதைக் கூறியுள்ளார். இலங்கை சீனாவுடன் வர்த்தக உறவுகள் கொண்டிருப்பதையும், ராச்சியாவின் தந்தையார் சீனாவிற் குப் பயணம் செய்திருக்கிறார் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அக்காலத்தில் 'கிரேக்க - உரோமர்களின் வர்த்தக உறவுகள் இலங்கையின் வடக்குத் துறைமுகங்களுக்கும், வடமேற்கிலிருந்த துறைமுகங்களுக்கும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது' என வரலாற்றாசிரியர் சைமன் காசிச்செட்டி குறிப்பிடுகிறார்: "There is no doubt, the commercial intercourse of the Greeks and the Romans with Ceylon was confined to the North and Northwestern ports" (Casie Chetty, S. 194-748: 77).

மாதோட்டப் பண்டகப் பெருநிலையம் (Modutti Emporium)

கி.பி. 98-160 ஆம் ஆண்டுக்காலத்தில் அலெக்சாந்திரியாவில் வாழ்ந்த கிரேக்க புவியியலாளர் குளோடியஸ் தொலமி எழுதிய புவியியல் நூல்

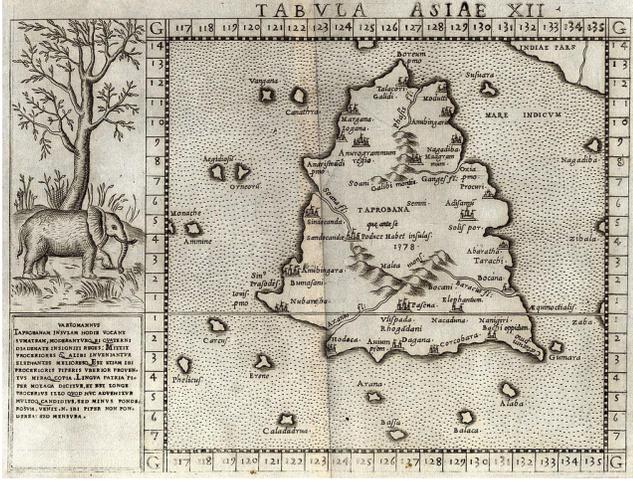

இலத்தின் மொழியில் ஜோகிரபியா (Geographia) என அழைக்கப்படுகிறது. இது, 1406-1407 ஆம் ஆண்டுக்காலத்தில் இத்தாலியில் புளோரன்ஸ் நகரத்தில் வாழ்ந்த 'ஜேக்கோபஸ் ஏஞ்சலஸ்' என்பவரால் இலத்தின் மொழியில் 'Geographia Claudii Ptolemaei' என்ற பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. தொலமியின் மூலநூல் எழுதப்பட்ட பப்பிரஸ் ஓலைகளில் அதிகமானவை இன்று அழிந்துவிட்டபோதிலும் இலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு இன்றும் கிடைக்கிறது. ஆனால் மூலநூலில் இருந்த வரைபடங்கள் ஏதும் அதில் இல்லை.

கிரேக்க நூலாசிரியர்கள் இலங்கைத் தீவை 'தப்ரபேன்' என அழைத்தார்கள். தொலமி வரைந்த வரைபடத்தில் இலங்கை 'தப்ரபேன்' என்றும் அத்தீவின் முந்தைய பெயர் 'சீமொண்டு' (Simoundou) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது (McCrindle, 1877: 101-103). வரலாற்றாசிரியர் முதலியார் இராசநாயகம் இலங்கையின் ஆதிப்பெயரான 'சீமண்டலம்' (சீமண்டலம்) என்ற பெயரையே தொலமி 'சீமொண்டு' எனப் பதிவிட்டிருப்பதாகக் கருதுகிறார் (Rasanayagam, S. 1926: 60-61).

தொலமியின் வரைபடத்தில் அநுராகிராமம் (அநுராதபுரம்) வடமேற்கிலும், நாகதீப நகரம் வடகிழக்கிலும், மாதோட்டம் (Modutti) நாகதீபத்தின் வடக்கில் இருப்பதாகவும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது (படம் கீழே பார்க்கவும்).

கிரேக்க வர்த்தகரான கொஸ்மஸ் இன்டி கோபிளியுஸ்ரெஸ் (Cosmas Indicopleustes) தப்ரபேனின் வடக்கே இருந்த மாந்தைத் துறைமுகத்தில் 'மோதுற்றி பண்டகப் பெருநிலையம்' இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். இங்கே உரோமர்கள், அரேபியர்கள், சீனர்கள் தங்கள் பொருட்களைக் கொண்டுவந்து வர்த்தகம் செய்தனர். இந்த மோதுற்றி பண்டக நிலையம் நீண்டகாலமாக உரோமர்களுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. துறைமுகத்திலிருந்த வர்த்தகர்களின் தங்குமனைகளில் உரோம வர்த்தகர்களின் குடியிருப்புப் பகுதிகள் காணப்பட்டன (Huvelin, PL. 1904: 1733-34; Peck, H. T. 1962: 592).

குளோடியஸ் தொலமி வரைந்த 'தப்ரபேன்' (இலங்கை) வரைபடம். மாதோட்டம் (Modutti) வடகிழக்கு மூலையில் நகரத்தின் ஒரு பகுதியாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படத்தில் அனுராதபுரம் 'Anurogrammum' என்றும் நாகதீபம் 'Nagadiba Nagram' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

மாந்தையில் காணப்படும் பெருக்க மரங்களில் ஒன்று. அரேபியாவின் தேசிய மரமான இம்மரங்களை மாந்தையில் வாழ்ந்த அரேபிய குடியேற்ற வர்த்தகர்கள் நட்புருக்கிறார்கள்.

கிரேக்க, உரோம வர்த்தகர்களின் குறிப்புகளில் காணப்படும் உலகளாவிய புகழ்பெற்ற மாதோட்டப் பண்டகப் பெருநிலையத்திற்கு கிரேக்க, உரோம, பாரஸீக, அரேபிய, சீன வர்த்தகர்கள் அடிக்கடி வருகை தந்தது மட்டுமல்லாமல் இந்த வர்த்தகர்களும், சில சமயங்களில் அவர்களது குடும்பங்களும் துறைமுகத்திலிருந்து வர்த்தகர்களின் தங்குமனைகளில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அரேபியாவில் காணப்படும் அவர்களின் தேசிய மரமான பெருக்க மரங்கள் (Baobab Tree) இலங்கையில் அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களான மாந்தையிலும், நெடுந்தீவிலும் மட்டுமே

காணப்படுகின்றன. பாரஸீகத்தில் சலானிய மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில், இலங்கையில் பாரஸீக வர்த்தகர்களின் குடியேற்றம் (காலனி) ஒன்று மாந்தையில் இருந்ததற்கான பதிவுகள் இருப்பதாக பிரித்தானிய தொல்லியலாளர் டேவிட் வைற்றவுஸ் (David Whitehouse, 1973: 29-49) குறிப்பிடுகிறார்.

கி.மு. 15 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து, கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலம் வரை - மன்னார்க்குடாவில் மணல் படிவினால் கடலின் ஆழம் குறைந்து கப்பல்கள் அதனுடாகச் செல்ல இயலாத ஒரு காலகட்டம் வரை - மாந்தை ஒரு பிரபலமான சர்வதேசக் கப்பல் துறையாக விளங்கியது. அதன் பின்னர் பாய்க் கப்பல்கள் இலங்கைத் தீவைச் சுற்றிப் பயணம் செய்தன. அக்காலத்தில் காலித் துறைமுகம் பிரபலமானது. 18 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கிழக்காசியா செல்லும் நீராவிக்கப்பல்கள் இலங்கையைச் சுற்றிப் பயணித்தன.

நாகர்களும் மாந்தையும்

கிறிஸ்தாபத்திற்கு முந்திய இரண்டாம் ஆயிரத்தாண்டு காலத்தில் தென்னிந்திய, மற்றும் இலங்கையின் துறைமுகங்களோடு பீனீசியர்கள் வர்த்தகத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்த காலத்தில் மாந்தையில் வாழ்ந்து அவ்விடத்தில் ஒரு பெரிய துறைமுகத்தை அமைத்தவர்கள் நாகர்கள் என வரலாற்றாசிரியர் இராசநாயகம் கூறியுள்ளார் (Rasanayagam, S. 1926: Ch. 1). ஆஸ்திரலோயிட் இன மக்களில் ஒரு குழுவினர் நாகபாம்பை வணங்கியடியினால் 'நாகர்' எனப் பெயர் பெற்றனர் என்பது அறிஞர் ஆனந்தா குமாரசாமியின் கருத்து.

அவர்கள் பேசிய ஆஸ்திரலேசிய மொழிகளில் ஒன்றான முண்டா மொழியில் 'லங்கா' என்ற சொற்பதம் நீரினால் சூழப்பட்ட தீவு எனப் பொருள்படும். இலங்கைக்கு 'லங்கா' என்ற பெயரைக் கொடுத்தவர்கள் நாகர்களே ஆவர். இலங்கையிலுள்ள பல இடப்பெயர்களின் மூலங்கள் ஆஸ்திரலேசிய மொழிப் பெயர்களாகும். தென்னிந்தியாவிலிருந்து பெருங்கற் பண்பாடு வந்த பின்னர் முண்டா மொழி வட இலங்கையில் தமிழ் மொழியினாலும், வட இந்திய வர்த்தகர்களின் ஆதிக்கம் தென் இலங்கையில் பரவிய பின்னர் பிராகிருத மொழியினாலும் பதிலமர்த்தப்பட்டது (Language Replacement). காலப்போக்கில் வட இலங்கையில் வாழ்ந்த நாகர்கள் தமிழர்களுடனும், தென்னிலங்கை நாகர்கள் சிங்கள மக்களுடனும் ஒருங்கிணைந்தார்கள்.

இலங்கையின் மிகப்பழமையான சிவன் கோயில்களில் ஒன்றான திருக்கேதீஸ்வரம் நாகர்களால் கட்டப்பட்ட

கோயிலாகும். இக்கோயிலின் ஆதிமூலத்தில் சிவலிங்கமே வைத்து வணங்கப்படுகிறது.

இன்றைய இந்து மதத்தின் அடிநாதமாக விளங்கும் இந்த உருவ வழிபாட்டின் ஆரம்ப கர்த்தாக்கள் இந்த ஆதி (ஆஸ்திரலோயிட்) மனிதர்களே என்கிறார் ஆனந்தா குமாரசாமி (Coomaraswamy, A.K. 1971). இந்து மதத்தில் இன்றுவரை நிலவி வரும் லிங்க வழிபாட்டை ஆரம்பித்து வைத்த பெருமைக்குரியவர்கள் இந்த ஆதி ஆஸ்திரலோயிட் மக்களே என்கிறார் பிரபல வங்கப் பேராசிரியர் மஜும்தார் (Majumdar, R.C. 1951).

திருக்கேதீஸ்வரம் கோயிலின் இன்றைய தோற்றம்.

Picture source: mathagal.com

பல நூற்றாண்டுகளாக கொற்கையும் மாந்தையும் உலகப்புகழ் பெற்ற பிரபலமான இரட்டைத் துறைகளாக தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் விளங்கிய காலத்திலிருந்து திருக்கேதீஸ்வரம் கோயிலும் மாண்புமிக்க ஒரு நிலையில் இருந்தது. மேகவண்ண அபயனின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி. 303-331) மகாதித்தத்தில் ஓர் அழகிய ஆலயம் இருந்தது என தாதவம்ச என்ற பாளி நூல் கூறுகிறது. கலிங்கத்திலிருந்து பௌத்தமத தந்ததாது இலங்கைக்கு எடுத்துவரப்பட்ட சமயம் இங்குள்ள ஓர் அழகிய இந்துக் கோயிலில் ஓர் இரவு தரித்து நின்றதாக இந்நூல் கூறுகிறது (Law, B.C. 1925: 42).

தொல்லியல் ஆய்வுகள்

புராதன மாந்தைத்துறையிருந்த நிலப்பகுதி இன்றைய கடற்கரையிலிருந்து 200-400 மீற்றர் தள்ளி 30 ஹெக்டயர் பரப்பளவிலான, 8.25 மீற்றர் உயரமான மண்மேடாகக் கிடக்கிறது. வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க மாந்தைத் துறையைக்கொண்ட இந்த மேடு வடமேற்குக் கடற்கரையில் மன்னார்த் தீவுக்கு நேர்

எதிராகக் காணப்படுகிறது. இந்த மேட்டில் 11 மீற்றர் ஆழம்வரை உலக நாடுகளின் கருவூலப் பொருட்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த மண்மேட்டின் மத்தியில் திருக்கேதீஸ்வரம் ஆலயம் அமைந்திருக்கிறது. இந்த மண்மேட்டைச் சுற்றிவர குதிரை லாயம் வடிவிலான சுற்று மதிலும், அதன் இரு பக்கமும் ஆழமாக வெட்டப்பட்ட அரண் அகழ்வுக் கிடங்குகளும் காணப்படுகின்றன. இந்த அரணின் நீளம் 600 மீற்றரும், அகலம் 600 மீற்றரும் ஆகும். இலங்கையின் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த அரண் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குரியது என ஊகித்த போதிலும், அதற்கான ஆதாரம் ஏதும் கிடையாது. மற்றும் சில ஆசிரியர்கள் அது கிறிஸ்தாப்த காலத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டது எனக் கூறுகிறார்கள்.

மாந்தைத் துறைமுக நகரம் இந்த அரணினால் சூழப்பட்டிருந்தது. இந்த நகரம் இருந்த இடம், மத்திய கிழக்கிற்கும் தூர கிழக்கிற்கும் நடுவிலும் - இந்தியாவின் மேற்குக் கரைத் துறைமுகங்களுக்கும் கிழக்குக்கரைத் துறைமுகங்களுக்கும் இடையிலும் அமைந்திருந்தமையால் - அதன் மைய அமைவு அதன் சர்வதேச வர்த்தகப் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாக அமைந்தது.

இத்துறைமுக நகரம் இலங்கையின் வறண்ட மண்டலத்தில் அமைந்திருந்தாலும், இலங்கையின் மிகப் பெரிய குளங்களின் ஒன்றான, 7.7 ஹெக்டயர் அளவான கட்டுக்கரைக் குளம் (Giant's Tank) இதன் சமீபமாக அமைந்திருந்தது. நகரத்தின் தென் பக்கத்தில் அருவி ஆற்றின் (மல்வத்து ஓயா) கழிமுகம் காணப்பட்டது. இவற்றிலிருந்து பெற்ற நீர்வளம் பெரியதொரு குடியிருப்பைப் பேணுவதற்கும், நீர்ப்பாசனப் பயிரீட்டு வளர்ச்சிக்கும் ஏதுவாக அமைந்தது.

1950 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் தொல்லியல் திணைக்களத்தின் உதவிப் பாதுகாப்பாளராக இருந்த (Conservation Assistant) சண்முகநாதனால் இந்த மேடு அகழ்வாய்வு செய்யப்பட்டது. 1980, 1982, 1984 ஆம் ஆண்டுகளில் சிக்காகோ பல்கலைக்கழக ஆய்வாளர் கலாநிதி ஜோன் காஸ்வெல் (John Carswell) தலைமையில் இந்த மண்மேட்டில் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

சண்முகநாதனின் அகழ்வுகளில் அரணின் கிழக்கு வாயிலிலிருந்து 40 அடி அகலமான ஒரு புராதன வீதியும், அதற்கு இணையாக ஓடிய ஒரு சிறிய வீதியும் காணப்பட்டன. இவ் வீதிகளின் இரு பக்கங்களிலும் பண்டைய கட்டடங்களின் அழிபாடுகள் காணப்பட்டன. கிழக்கு வாசலிலிருந்து சென்ற வீதி ஒரு பெரிய கட்டடத்தின் அழிபாடுவரை சென்றது. அந்த இடத்தில் கண்டெடுத்த ஒரு தீர்த்தக் கல்லும்,

இலங்கையில் கண்டெடுத்த மிகப்பெரிய சிவலிங்கமும் அந்த இடத்தில் முன்னர் ஒரு சிவன் கோயில் இருந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்தியது. இதைத் தவிர மட்பாண்டங்களால் சுற்றிவரப் பொருத்தப்பட்ட ஒரு உறை கிணறும், மற்றும் கற்களால் கரைசட்டிய உறைகிணறுகளும் (Ring wells) காணப்பட்டன (Sanmuganathan, S. 1950).

இவற்றைத் தவிர அவ்விடத்தில் நீள்கிடத்திப் புதைத்த ஒரு புதைகுழியையும், அதனுள் காணப்பட்ட ஒரு முழுநீள எலும்புக்கூட்டையும் அகழ்ந்தெடுத்தார். அதன் தலை மேற்குப் பார்த்தும், பக்கவாட்டில் சரித்தும் புதைக்கப்பட்டிருந்தது. மற்றும், உரோம, பாரஸீக, சீன மட்பாண்டங்களையும் கண்டெடுத்தார் (Sanmuganathan, S. 1950).

இந்த எலும்புக்கூட்டைப் பரிசோதித்த கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் சண்முகம், மற்றும் டாக்டர் ஜயவர்த்தன இது ஒரு மத்திய வயதுப் பெண்ணின் எலும்புக்கூடு என்றும், உடற்கூற்று ஆய்வின்படி (Anthropologically) இது தென்னிந்திய வகை மானிட எலும்புகளை ஒத்திருப்பதாகவும் கூறியிருந்தார்கள் (Chanmugam, P.K.; Jayawardhana, F.L.M. 1954: 65-68).

1980, 1982, 1984 ஆம் ஆண்டுகளில் சிக்காகோ பல்கலைக்கழக ஆய்வாளர் கலாநிதி ஜோன் காஸ்வெல் (John Carswell) தலைமையில் இந்த மண்மேட்டில் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவரது 1980 ஆம் ஆண்டு அகழ்வு அறிக்கையின் சுருக்கம் இது: இம்மண்மேட்டின் மேற்பகுதி உலகின் பல நாடுகளுக்கூரிய வரலாற்றுக்காலக் கருவூல் பொருட்களைக் கொண்டிருக்கிறது. இவற்றில் பெரும்பாலானவை சீன, அரேபிய, கிரேக்க, ரோம, பாரஸீக நாடுகளுக்கூரியனவாகும். அகழ்வுக் கிடங்குகளின் அடிப்பகுதியில் இவ்விடத்தில் இடைக்கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் காணப்பட்டன. குறுணிக்கல் ஆயுதங்கள், மீன்களின் எலும்புகள், கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்ட ஓடுகள் என்பன கண்டெடுக்கப்பட்டன (Carswell, J. et al. 1980).

அவர்களது 1984 ஆம் ஆண்டின் அகழ்வின் போது இம்மேட்டின் அகழ்வுக் குழியின் அடியில் இடைக்கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கு ஆதாரமான நுண்கற் கருவிகள் காணப்பட்டன. அத்துடன் விலங்குகளினதும், மீன்களினதும் எலும்புகளும், முட்களும் காணப்பட்டன. அகழ்வுக் கிடங்குகளின் அடியில் நீர் ஊறிக்கொண்டு வந்தமையால் மேற்கொண்டு அகழ்வுகளைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியவில்லை. மண்மேட்டின் மத்தியில் அகழப்பெற்ற

குழியில் நீர்மட்ட மேசையின் கீழேயும் கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் காணப்பட்டன. தற்போதைய நீர்மட்டத்தின் கீழ் மேலும் இரண்டு மீற்றர் ஆழத்தின் அடியில்தான் கன்னி மண் (Virgin Soil) இருப்பதாகக் கணிக்கப்பட்டது (Carswell & Prickett 1984).

தண்ணீர் மட்டத்திற்கு மேலே அகழ்ந்த பகுதியை அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள் மூன்று காலங்களாகப் பிரித்தார்கள். அவை: ஆதி வரலாற்றுக் காலம், வரலாற்று இடைக்காலம், ஆரம்ப மத்தியகாலம் (Early Medieval) என்பனவாகும். அங்கே கண்டெடுத்த பொருட்களில் முக்கியமானவை: உரோம ரெளலெற்றெட் பாண்டங்கள், விலைமதிப்பற்ற மணிக்கற்கள், உலோகக் கசடுகள், செப்புப் பொருட்கள், யானைத் தந்தம், சங்கு வளையல்கள், மரம் - ஸ்வாஸ்திகா நாணயங்கள், லக்ஷ்மி நாணயங்கள் ஆகியன. இந்த அகழ்வில் கண்ட பொருட்களைக் கொண்டு இவ்விடத்தின் பெருங்கற்காலத்தை காஸ்வெல் கி.மு. 800க்கும் - கி.மு. 400க்கும் இடைப்பட்ட காலமாகக் கணித்தார் (Carswell & Prickett 1984). இங்கே நவீன கதிரியக்கக் காலக் கணிப்புகள் ஏதும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

மாந்தை அகழ்வுகளில் கண்ட பாரஸீக மட்பாண்ட ஓடுகள். Courtesy: John Carswell.

உள்நாட்டுப் பொருளாதார நடவடிக்கைகள்

வியப்பிற்கூரிய பெருவருவாய் தந்த வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தைத் தவிர உள்நாட்டுப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளும் முக்கியமானவை. அவற்றில் சிலவற்றை இங்கே பார்ப்போம்.

விவசாயம்

இந்தப் பிரதேசத்தில் நீர்ப்பாசன விவசாயம் பெரிய அளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தமிழ் இலக்கியமான சிறுபாணாற்றுப்படை என்ற நூலில் மாதோட்டம்

(மாந்தை) நகரத்தைச் சூழ குளிர்நீர் கொண்ட பல குளங்கள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற கட்டுக்கரைக் குளம் இலங்கையின் மிகப் பழமையான குளம் ஆகும். இது இலங்கையின் நாகர்களால் வெட்டுவிக்கப்பட்ட குளம் என வரலாற்றாசிரியர் இராசநாயகம் கருதுகிறார். இந்த ஏரி மிகப் பழமையானது. ஆகையால் இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களில் விஜயனின் பின்னர் ஆட்சி செய்த அரசர்கள் கட்டுவித்த குளங்களின் பட்டியலில் இது குறிப்பிடப்படவே இல்லை. அதுமட்டுமல்ல, தொலமியின் தப்ரபேன் வரைபடத்தில் காட்டப்படும் மெகிஸ்பா ஏரி (மகா ஏரி) (Megisba Lake) இந்தக் கட்டுக்கரைக் குளம் எனவும் இராசநாயகம் கருதுகிறார். இந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள பல சிறு குளங்களுக்கு நீர் வழங்கும் நீர்த்தேக்கமாக இந்த ஏரி பணியாற்றி வந்திருக்கிறது (Rasanayagam, S. 1926: 106. 132).

கட்டுக்கரைக் குளம் 30,500 ஏக்கர் பரப்பைக் கொண்டது. 2003 ஆம் ஆண்டில் மேற்கொண்ட கணிப்பில் 24,000 ஏக்கர் பரப்பு விவசாய நிலத்திற்கு அது நீர் வழங்குவதாகக் கணிக்கப்பட்டது. 4 மீற்றர் (11.5 அடி) உயரமான இந்த ஏரி, 3 மீற்றர் (10 அடி) உயரமான நீர் மட்டம் வரை கெடுதலின்றி நீரைத் தேக்கி வைக்கும் எனக் கணிக்கப்பட்டது. இதிலிருந்து 24 மைல் நீளம் வரையான வாய்க்கால்கள் மூலம் பல சிறிய குளங்களுக்கு நீர் வழங்கப்படுகிறது (Water Resources Board 2009: Water Resources of Ceylon, p. 333).

கட்டுக்கரைக் குளம்

சங்குத் தொழில்

வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலங்களிலும், வரலாற்றின் ஆரம்ப காலங்களிலும் சங்குத் தொழில் ஒரு முக்கியமான தொழிலாக இருந்தது. கடலில் மூழ்கிச் சங்கெடுக்கும் தொழில் மக்கள் குடியேற்றங்கள் ஆரம்பமான காலத்திலிருந்தே ஒரு வர்த்தக நடவடிக்கையாக நடைபெற்றது என்பதை ஆரம்பகாலக் குடியேற்ற மையங்களில் காணப்படும் ஏராளமான சங்குத் துண்டுகள் மூலம் அனுமானிக்க முடிகிறது. சங்குகள் வளையல்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள், சிறிய கைவேலைப் பொருட்கள் செய்ய உபயோகப்பட்டது. கோயில்களிலும், விழாக்களிலும் ஊதுவதற்கு முழுச் சங்கும் வேண்டியிருந்தது. இவற்றுள் வலம்புரிச் சங்கு

ஓர் அபூர்வமான பொருளாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது. வட மேற்கு இலங்கையின் பல கரையோரக் கிராமங்களிலிருந்து சங்குகள் விற்பனைக்காக மாந்தைப் பண்டகச் சந்தைக்கு எடுத்துவரப்பட்டன. கடலில் மூழ்கிச் சங்கெடுப்பதில் கேரளாவிலிருந்து வந்த முக்குவர் என்ற சாதியினர் வல்லவர்களாக விளங்கினார்கள்.

சந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருக்கேதீச்சரத் தேவாரப் பதிகங்களில் இங்கே பிரபலமாகவிருந்த சங்குத் தொழில் பற்றிக் கூறியுள்ளார் (பதிகம் 7). இத்தோடு மாதோட்டக் கடலில் வங்கம், வையம் எனப்படும் பெருந்தொகையான நீண்ட படகுகள் காணப்படுவதாகவும் கூறியுள்ளார் (பதிகம் 13). திருஞான சம்பந்தர் தனது திருக்கேதீச்சரத் தேவாரத்தில் மாதோட்டத் துறையில் முத்துகள், விலையுயர்ந்த மணிக்கற்கள் என்பனவற்றின் வர்த்தகம் பிரபலமாக நடைபெறுவது பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

இடைக்கற்காலத்திலிருந்தே சங்கு மக்கள் மத்தியில் பிரபலமாகவிருந்த ஒரு பொருள் எனக் கூறப்படுகிறது. தென் இந்திய, இலங்கையின் பண்பாட்டுக்கும், சடங்குகளுக்கும் பரிச்சயமானவர்கள் இந்த எளிமையான சங்கு பலவகையான பாரம்பரிய வாழ்க்கைச் செயற்பாடுகளுக்கு உபயோகப்படுத்தப்படுவதை அறிவார்கள். மேற்கூறிய தேவைகளைவிட சங்கானது விழாக்கால ஊதுகுழலாக, தெய்வத்திற்குப் படைக்கப்படும் ஒரு பொருளாக, நல்ல சகுனத்தின் அடையாளமாக, உடலில் அணியப்படும் தாயத்தாக உபயோகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஒருவருக்குத் தீங்கு விளையாது தடுக்கும் ஆற்றல் கொண்ட மங்களகரமான பொருளாக மக்கள் சங்கை நம்பியதால் அதனால் செய்த வளைகாப்புகள், மணிமாலைகள், மோதிரங்கள் என்பவற்றை அணிந்து கொண்டார்கள். மன்னார்க் குடாவிலும், பாக்கு நீரிணையிலும் பெருந் தொகையிலான சங்குகள் காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டின், மற்றும் கேரளத்தின் கரையோரக் கடல்களில் சங்குச் சிப்பிகள் விளைகின்றன. தொல்லியல் அகழ்வாய்வு சங்கு, முத்துப் போன்று ஆதி இரும்புக்காலப் பண்பாட்டுடன் முக்கியமாகத் தொடர்பு கொண்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வட இந்திய வர்த்தகர்களின் தொலைதூர வர்த்தகம் எழுச்சிபெற்ற காலத்தில் இந்தியக் குடாநாட்டினதும் (இலங்கையினதும்) வர்த்தகம் சங்குகளையும் உள்ளடக்கியிருந்தது (Indrapala, K. 2005: 78-79).

முத்து வர்த்தகம்

இலங்கைத் தீவகம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே முத்துகளுக்காகப் புகழ்பெற்ற ஒரு நாடாக விளங்கி வந்திருக்கிறது. இலங்கையின்

வடமேற்குக் கரையிலிருந்த பூக்குளம், தமிழகக் கரையிலிருந்த கொற்கை ஆகிய மையங்கள் தொல்லியல் அகழ்வுகளின் போது ஏராளமான சிப்பி ஓடுகளைக் காட்டியுள்ளன. இதிலிருந்து அவற்றிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட முத்துகள் அக்காலத்தில் அதிகமாக வேண்டப்பட்ட ஆடம்பரப் பொருள் என்பதை அறியமுடிகிறது. தமிழ், சமஸ்கிருத, கிரேக்க இலக்கிய மூலங்கள் மன்னார்க் குடாவின் முத்துகளின் பெருமை பற்றிப் பேசுகின்றன. கௌடில்யரின் (கி.மு. 375-83) சமஸ்கிருத நூலான ஆட்சித்திறன் - பொருளாதாரக் கொள்கை - இராணுவ மூலோபாயம் ஆகிய பொருளடக்கம் கொண்ட அர்த்தசாஸ்திரம் இந்தியாவின் தலைசிறந்த முத்துகளாக 'பாண்டிய கபாடக', 'தாமிரவர்ணிகா' என இருவகை முத்துகளைக் குறிப்பிடுகிறது. இலங்கையின் முத்துகள் தாமிரவர்ணிகா எனக் கூறப்படுகிறது. மௌரியப் பேரரசன் சந்திரகுப்தனின் அரசவையில் கிரேக்கப் பிரதிநிதியாக இருந்த மெகஸ்தனீஸ் "தாப்ரேபனின் மக்கள் இந்தியர்களைக் காட்டிலும் தங்கம், முத்து ஆகிய விலையுயர்ந்த பொருட்களைக் கண்டெடுத்து ஏற்றுமதி செய்வதில் வல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள்" என கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

தென் ஆசியாவிலேயே இலங்கையின் மன்னார்க் குடாவில் காணப்படும் கடலடி முத்துமேடுகளில் காணப்படும் முத்துகளே மிகப் பெறுமதியானதும், விலை உயர்ந்ததுமாகும் (Bastianpillai, 2006: 209). மன்னார் வளைகுடாவில் கண்டெடுக்கப்படும் முத்துகள் பற்றி மார்க்கோபோலோவும் கூறியிருக்கிறார். மன்னார்க் குடாவின் கடலின் ஆழம் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு கால்கவடு (Paces) ஆழம்தான இருக்கும். கரைகளில் சில சமயம் இரண்டு கால்கவடு ஆழத்திலேயே முத்துகள் கண்டெடுக்கப்படும். இக்குடாவில் முத்துகள் பெருமளவில் கிடைக்கின்றன. கடலடி முத்துப் பாறைகள் மன்னாரிலிருந்து சிலாபம் வரை பரவிக்கிடக்கின்றன (Suraweera, A.V. 1976: 221).

மன்னார்க்குடாவில் முத்துக்குளித்தல்

சமஸ்கிருத, தமிழ், கிரேக்க நூல்களில் மன்னார் வளைகுடா முத்துகள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இவற்றில் காணப்படும் பாராட்டுதல்களைக் கொண்டு அக்காலத்தில் மன்னார் வளைகுடாவில் பெறப்பட்ட முத்துகள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவையாகவும், பெறுமதிமிக்கவையாகவும் கருதப்பட்டன என்பதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. மேற்காசியாவிலிருந்து வந்த வணிகர்களின் ஆர்வமிக்க கொள்முதலினாலேயே மன்னார்க்கடல் முத்துகளுக்கு இத்தகைய சிறப்புக் கிடைத்திருக்கும். இவ்வணிகர்களுள் பீனீசியர் முக்கியமானவராவார். பண்டைய துறைமுகமாகிய கொற்கையிலும் இத்தகைய முத்தெடுக்கும் செயல்கள் நடைபெற்றது பற்றி சங்க இலக்கியமான அகநானூற்றில் குறிப்புகள் உள்ளன. இவற்றை எல்லாம் நோக்குமிடத்து கி.மு. முதலாம் ஆயிரத்தாண்டின் பிற்பகுதியில் - இற்றைக்கு 2500 ஆண்டுகள் முன் இருந்து இற்றைக்கு 2000 ஆண்டுகள் முன்வரை தூரப்பிரதேசத்து வணிகர் தென்னிந்தியா - இலங்கைப் பிராந்தியத்திற்கு முத்துகளைப் பெற வந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை (இந்திரபாலா, 2006: 115-116).

மணிக்கற்கள் வணிகம்

ஆதி இரும்புக்காலத்தில் இலங்கையின் உள்நாட்டிலிருந்து பெறப்பட்ட களிப் பொருட்களுள் இரத்தின மணிக்கற்கள் அதிகம் வேண்டப்பட்ட பொருளாக முக்கியத்துவம் பெற்றன. ஆதி வரலாற்றுக் காலத்தில் மணிக்கற்கள் ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த வர்த்தகப் பொருளாக இருந்ததை அக்கால இலக்கியங்கள் பதிவு செய்திருக்கின்றன. ஆதி காலத்தில் இலங்கைக்கு இரத்தின தீவு (ரத்னதீப) என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டமைக்கு அங்கு பெறப்பட்ட சிறப்பான மணி வகைகள் காரணமாகும். கிரேக்க எழுத்தாளராகிய தொலமியின் காலத்திலிருந்து (கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு) கிரேக்க - உரோம மூலங்களில் இலங்கையின் சிறப்பு வாய்ந்த மணிகள் முக்கியமான வர்த்தகப் பொருட்களாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன (இந்திரபாலா, கா. 2006: 117).

இரத்தின மணிக்கற்களைத் தவிர செவ்வந்திக் கல் (Amethyst), நீல மாணிக்கம் (Sapphire), அகேற் மணிக்கல் (Agate), ஜஸ்பார் மணிக்கல் (Jasper), சூதுபவளம் (Carne lian), பளிங்கு (Quartz), வைடுரியம் (Lapislazuli) என்பன இலங்கையின் பிரபலமான மதிப்புமிக்க கற்கள் என கிரேக்க - உரோம மூலங்கள் கூறுவதாக வீரக்கொடி குறிப்பிடுகிறார் (Weerakkody, D.P.M. 1997).

இவ்வகையான விலைமதிப்பற்ற கற்கள் மேற்கிலும், கிழக்கிலும் பிரபலமாக இருந்தபடியினால் அந்நாடுகளின் மங்கையரால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டன. அதன் காரணமாக அவை

முக்கியமான வர்த்தகப் பொருட்களாக விளங்கின. இம் மணிக்கற்கள் படைவீரர்களைக் கொண்ட சிறப்பான சரக்குக் கப்பல்களில் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இச்செயற்பாடு கணிசமான வருமானத்தைக் கொடுத்து பண்டைய உலகின் மிகவும் இலாபகரமான வர்த்தகமாக விளங்கியது.

யானைத் தந்தமும் பிற பொருட்களும்

தூரதேசத்து வணிகர்கள் பெற்றுக்கொண்ட பிற பொருட்களுள் யானைத் தந்தமும், மயில் பீலியும் குறிப்பிடத்தக்கவை. மேற்கு ஆசிய வணிகர்கள் இப்பொருட்களைத் தேடி தென்னிந்தியா - இலங்கைப் பிராந்தியத் துறைமுகங்களுக்கு வந்தனர். கிறிஸ்தவர்களுடைய விவிலிய நூலில் இஸ்ரேலிய மன்னன் ஸொலொமனின் கப்பல்கள் தூரதேசமான அவனுடைய தாயகத்திலிருந்து தென்னிந்தியா - இலங்கைப் பிராந்தியங்களுக்கு வந்து மேற்கொண்ட வர்த்தகத்தில் யானைத்தந்தம், பொன், வெள்ளி, குரங்கு, மயில் ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டதற்கான குறிப்புக் காணப்படுகிறது. இப்பொருட்களுக்கான தமிழ்மொழி அடித்தளம் கொண்ட பெயர்களிலிருந்து அவை தமிழர்களின் துறைகளிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை என்பதை அறிய முடிகிறது. அம்மன்னனது கப்பல்கள் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை ஒபிர் (Ophir) என்ற இடத்திற்கு வந்து சென்றதாகக் கூறப்படுகிறது. 'ஒபிர்' என்ற இடம் மாதோட்டத்திலிருந்த நாகர்களின் நாடு என வரலாற்றாசிரியர் இராசநாயகம் அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கிறார் (Rasanayagam, S. 1928: 87-88). 'ஒபிஸ்' (Ophis) என்ற சொற்பதம் கிரேக்க மொழியில் நாக பாம்பைக் குறிக்கும்.

செம்பு உருக்கும் தொழில்

மாந்தைத் துறையில் காணப்பட்ட கி.மு. 1,800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட செம்புப் பகுதிகளும், செப்புத் துண்டுகளும், செம்புக் கசடுகளும் அக்காலகட்டத்தில் மாந்தையில் செப்பு உலைக்கலன்களில் செப்பு உலோகம் உருக்கி எடுக்கப்பட்டதைக் காட்டுகிறது. மாந்தைத் துறைமுகத்திலிருந்து தென்னிந்தியாவுக்கு செம்பு ஏற்றுமதியானது என தொல்லியலாளர் சிரான் தெரனியகல கருதுகிறார் (Deraniyagala, S.U. 1996). அக்காலப்பகுதியில் தென்னிந்தியாவில் செம்பு கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இரும்புக் கருவிகள் பாவனைக்கு வந்திருந்தபடியினால் தென்னிந்திய மக்கள் செம்பைத் தேடி அகழ்வுகளில் பெரிதாக ஈடுபடவில்லை. அக்காலப்பகுதியில் இந்தியாவில் மத்தியப் பிரதேசத்திற்குத் தெற்கே செம்பு காணப்பட்ட இடம் இலங்கையின் சேருவில்ல்தான் (Jayawardena, D.E.de S., 1982). தென்னிந்தியாவை செம்பு அக்காலத்தில்

மத்தியப் பிரதேசத்திலிருந்தும், இலங்கையிலுமிருந்தே சென்று அடைந்திருக்கிறது. இக்கண்டுபிடிப்பு மாந்தைத் துறையின் அநாதியை மட்டுமின்றி இலங்கையில் இரும்புக்காலத்திற்கு முன்னர் ஒரு வெண்கலக் காலம் இருந்திருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இவ்விடத்தில் காணப்படும் செப்புக் கசடுகளும், எரிந்துபோன நிலக்கரித் துண்டுகளும், செப்பு உலோகக் கனிமமான 'குப்புறை'றிலிருந்து (Cupwite) செம்பு உருக்கி எடுக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் காட்டுகின்றன. செப்பின் கனிப்பொருளான 'குப்புறை' அந்த உலோகத்தின் ஆக்சைட் சேர்மானமாகும் (Oxide). இச்செப்புக் கனிமத்தை நிலக்கரியின் உதவி கொண்டு எரிப்பதனால் செப்பு உலோகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் (Godakumbura, C.E. 1968). செம்பினால் செய்த பொருட்களான வளைகாப்புகள், கழுத்திலணியும் மாலைகள், மோதிரங்கள், உருண்மணிகள், கோலக் குச்சிகள் என்பனவும், செம்பை தகரத்தோடு சேர்த்து உருக்கப்பெற்ற வெண்கல மணிகளும் பொம்பரிப்பு அகழ்வுகளில் கிடைத்திருக்கின்றன (Begley, V. 1981).

கிழக்கு இலங்கையில் திருகோணமலையில் சேருவில் என்ற இடத்தில் செப்புக் கனிமங்கள் நிலத்தின் கீழே கிடைக்கின்றன. அக்காலப்பகுதியில் இந்தியாவில் மத்தியப் பிரதேசத்திற்குத் தெற்கே செம்பு காணப்பட்ட இடம் இலங்கையின் சேருவில்ல்தான். இங்கிருந்து செப்புக் கனிமங்கள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டு இலங்கையின் பல மையங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டு, அந்த மையங்களிலே உருக்கி செம்பு உலோகம் எடுக்கப்பட்டது. இந்த உலோகம் பற்றி இந்திய மக்கள் அறிந்திருந்தமையால், மாந்தை போன்ற துறைமுகங்கள் வழியாக இந்த உலோகம் அங்கே ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது (Jayawardena, 1982; Seneviratne, S. 1994).

உருண்மணி செய்தொழில்

மாந்தையில் உருவாக்கப்பட்ட கண்ணாடி உருள் மணிகள் தனித்துவமானவை. அவற்றின் அடிப்படையான நிறங்கள் கறுப்பும் அடர் நீலமுமாகும். அந்த உருண்மை மணிகளில் குறுக்காக வெண்ணிற, சிவப்பு, மஞ்சள் நிறக் கோடுகள் வரையப்பட்டிருக்கும். முதலில் ஒரு செப்புக் கம்பியில் வண்ணமிட்ட கண்ணாடியைக் குழாய்களாக உருக்கி வார்த்து, வெப்பமாக இருக்கும் பொழுதே சமதூரத்தில் உயர்ந்த கோடுகளைக் கொண்ட கற்பாளத்தின் மேலே உருட்டப்பட்டு வெவ்வேறு மணிகளாகப் பிரிக்கப்படும். இவை பின்னர் தனித்தனி மணிகளாக வெட்டிப் பிரிக்கப்பட்டு, அவைகளை மிருதுவாக, வழுவழப்பாக்க மீண்டும் சூடாக்கப்படும். மாந்தை அகழ்வுகளில் இப்படியான 30 மணிகளைப் பெற்றுக்கொண்டோம் (Carswell, J. 1984).

படிநிலை வளர்ச்சியும் நகரமயமாதலும்

இப்பிராந்தியத்தின் இனமரபுக் குழுக்களிடையே கி.மு. 1200 ஆம் ஆண்டளவில் ஒரு தலைமைத்துவம் கொண்ட பிரதேசம் உருவாகியிருக்கும்; அங்கே ஒரு குடிமரபுத் தலைவனும் (Chieftom and Chieftain) உருவாகியிருப்பார். இந்தத் தலைவனின் கீழே அப்பிராந்தியத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளை 'பருமகர்கள்' (Parumakas) நிர்வாகம் செய்திருப்பார். மாந்தையின் நிர்வாகிகளுக்கான முக்கிய வருமானம் வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களிடமிருந்து அறவிட்ட வரிகளே ஆகும்.

கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முற்பட்ட ஆயிரத்தாண்டின் முற்பகுதியிலேயே நெல் விளைவிப்பு இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதியில் பரவிவிட்டதை பொம்பரிப்பு அகழ்வாய்வுகள் அறியத்தருகின்றன. பெரும் தாழிகளை உருவாக்கிய களிமண்ணுடன் பதப்படுத்தும் பொருளாகக் கலந்த நெல் உமிகளும், படையற் பொருட்களினிடையே காணப்பட்ட அரிசியும், இரும்பினால் செய்யப்பட்ட ஏர் முனையும், இதை உறுதி செய்கின்றன (Sitrapalam, S.K. 1990: 273).

முடிவுரை

இந்துமாகடலின் வர்த்தக வலைப்பின்னலில், சர்வதேச வர்த்தகப் பாதையின் மத்தியிலிருந்த இலங்கை, ஆதி நாட்களிலிருந்தே போக்குவரத்து வர்த்தகத்தின் மைய நிலையமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதன் இயற்கை வளங்களான முத்துகள், சங்குகள், இரத்தின மணிக்கற்கள், யானைத்தந்தம், வாசனைச் சரக்குகள் என்பன இலங்கையின் துறையான மாந்தையை ஒரு முக்கிய ஏற்றுமதி மையமாக ஆக்கியிருந்தன. அதன் செம்பு ஏற்றுமதி ஒரு மேலதிக பொருளாதாரக் கொடையாகும். மாந்தைத் துறைமுகமும் அதன் குடியிருப்புப் பகுதியைச் சூழ்ந்த அரணும், இந்துமாகடல் வர்த்தகத்தில் அதை ஒரு முக்கிய நிலையில் அமர்த்தி அதன் செல்வச் செழிப்பிற்கும், மக்களின் வாழ்வு வளத்திற்கும் வழிவகுத்தன.

மாந்தை ஒரு பிரபலமான துறைமுக நகரமாக இருந்த காலத்தில் அதன் வெண்கலக்கால மக்கள் நெடுங்கடல் வர்த்தகர்களுடனும், சர்வதேச யாத்திரிகர்களுடனும், எதிர்க்கரையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்த புதிய குடிகளுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இது போன்ற துறைமுக மையங்கள் வழியாகவே ஆதி இரும்புக்காலப் பண்பாடு (பெருங்கற் பண்பாடு) இலங்கையை வந்தடைந்தது. தென் இலங்கையின் ராஞ்சமடமாவில் (Ranchamadama) கண்ட இரும்பு கி.மு. 1380 ஆம் ஆண்டை தேதிக்கணிப்பில் கொடுத்திருக்கிறது (Deraniyagala, S.U. 2003: p. 511).

இத்திகதி சரியான கணிப்பாக இருப்பின் கி.மு. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே ஆதி இரும்புக்காலம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கையை வந்தடைந்திருக்கிறது. ஆதி இரும்புக்கால அநுராதபுரமும் மாந்தை வழியாகவே அதன் நகரமயமாக்கல் பண்பாட்டைப் பெற்றிருக்கலாம் என்பது வலுவான சாத்தியமாகிறது.

இலங்கையின் புராதனத் துறைமுக நகரமான மாந்தை ஒரு பரந்த அளவிலான செம்மையான அறிவியல் பூர்வமான தொல்லியல் அகழ்வாய்விற்கும், கதிரியக்கத் தேதிக்கணிப்பு ஆய்வுகளுக்கும் (Radiocarbon and Thermoluminescence Dating) உட்படுத்தப்பட வேண்டிய ஒரு நடுவமாகும். இப்படியான ஒரு விஞ்ஞானபூர்வமான அகழ்வை மேற்கொள்ளாவிட்டால் - மாந்தையில் மக்கள் குடியேற்றம் ஆரம்பமான காலம், பெருங்கற் பண்பாடும் வேளாண்மை விவசாயமும் வந்தடைந்த காலம், இரும்பு வந்த காலம், மாந்தைத் துறைமுக நகரைச் சுற்றிவர அரண் அமைத்த காலம் - என்பன போன்ற மாந்தை பற்றிய பலவகையான கேள்விகளுக்கு பதில் கிடைக்காமலேயே போய்விடும்.

உசாத்துணை நூல்கள், சஞ்சிகைகள்

1. APTE, H.N. (ed.) (1929): *Vayupurana*, Poona.
2. BASTIAMPILLAI, BERTRAM (2006): *Northern Ceylon in the 19th Century*, Godage International Publishers, Colombo.
3. BAUMGARTEN, ALBERT, I. (1981): *The Phoenician History of Philo of Byblos*, E.J.Brill & Co., Leiden, Netherlands.
4. BEGLEY, V. (1981): *Excavations of Iron Age burials at Pomparippu*; *Ancient Ceylon Vol. 4.*, Colombo.
5. BERTOLACCI, ANTHONY (1817): *A View of the Agricultural, Commercial and Financial Interests of Ceylon*.
6. CARSWELL, J. & PRICKETT, M. (1984): *Mantai 1980*; *Ancient Ceylon 5*.
7. CARSWELL, JOHN; DERANIYAGALA, SIRAN; GRAHAM, ALAN (2013): *Mantai - City by the Sea*, Linden Soft Verlag, Aichwald
8. CASIE CHETTY, SIMON (1847-1848): *History of Jaffna in Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society, 1848-1847*.
9. CHANMUGAM, P.K.; JAYAWARDANA, F.L.M. (1954):

- Skeletal Remains from Tirukketiswaram; Ceylon Journal of Science Vol.V; Part II, Colombo.*
10. COOMARASWAMY, A.K. (1931): *Yaksas, Part I & II, Smithsonian Institute, Washington DC. (1971) Reprint, New Delhi.*
 11. DANIELOU, ALAIN (2003): *A Brief History of India; Rochester, Vermont.*
 12. DERANIYAGALA, S.U. (1992): *The Prehistory of Sri Lanka: An Ecological Perspective; Dept. of Archaeological Survey, Colombo.*
 13. DERANIYAGALA, S.U. (1996): *Pre and Protohistoric Settlements in Sri Lanka; Proceedings of the International Union of Prehistoric and Protohistoric Sciences, Italy, Sept. 1996.*
 14. GEIGER, WILHELM (ed.) (1950): *Mahavamsa, Colombo.*
 15. HUVELIN, PAULLOUIS (1904): *Mercator, Greek in Daremberg in Dictionnaire des Antiquités Grecques et Romaines, Tome Troisième, Deuxième Partie, (1969 reprint), Graz.*
 16. INDRAPALA, K. (2005): *The Evolution of an Ethnic Identity; Sydney.*
 17. JAYAWARDENA, D.E.De.S. (1982): *The Geology and Tectonic Setting of the CopperIron Ore Prospect at Seruwila, North East Sri Lanka: Journal of National Science Council, Sri Lanka, 10 (1), 1982: 129-142.*
 18. KANGLE, R.P. ed. & tr.(1986): *The Kautilya Arthasasatra II; Delhi.*
 19. LAW, B.C. (1925) : *Dthavamsa - Translated and Edited by B.C. Law, Motilal Banarsidas, Lahore.*
 20. MALALASEKARA, G.P. (ed.) (1936): *Mahavamsa Tika, Vol. II, PTS, London.*
 21. MAHAVAMSA (1950): *Translated and Edited by Wilhelm Geiger, Colombo.*
 22. MAJUMDAR, R.C. (ed.) (1951): *The Vedic Age, George Allen and Unwin, London.*
 23. MARKOE, GLENN E. (1951): *Phoenicians, University of California Press, Berkeley, Los Angeles.*
 24. McCRINDLE, J.W. (1887): *Ancient India as described by Megasthenes and Arrian, (Revised and Edited by R.C. Majumdar 1960 reprint), Calcutta.*
 25. PARANAVITANA, S. (1970): *Inscriptions of Ceylon, Vol. I, Dept. of Archaeology, Colombo.*
 26. PATHMANATHAN, S. (2006): *Hindu Temples of Sri Lanka, Colombo.*
 27. PECK, H.T. (1962): *Harper's Dictionary of Classical Literature and Antiquities, New York.*
 28. RASANAYAGAM, C. (1926); *Ancient Jaffna (Reprint - New Delhi 1984).*
 29. SANMUGANATHAN, S. (1950): 'Excavations at Tirukketiswaram' in PARANAVITANA, S. (ed.): *Report on the archaeological Survey of Ceylon for 1950; Colombo.*
 30. SENEVIRATNE, S. (1994): *The Ecology and Archaeology of the Seruwila CopperMagnetite prospect, Northeast Sri Lanka; in KENOYER, J.M. (ed.): Contributions to the Archaeology of South and West Asia; Wisconsin Archaeological Reports 3, University of Wisconsin, Madison.*
 31. SITRAMPALAM, S.K. (1990): *The Urn Burial Site Of Pomparippu - A Study; Ancient Ceylon No.7, Vol.2 ; Colombo.*
 32. STONEMAN, RICHARD (2021): *Megasthene's Indica: A new Translation of the Fragments with Commentary, Routledge, UK.*
 33. SURAVEERA, A.V. (ed.) (1976): *Rajavaliya, Educational Publication Department, Colombo.*
 34. THIAGARAJAH, SIVA (2012): *Early Siva Temples of Ancient Sri Lanka, Ayothya Library Services, UK.*
 35. THIAGARAJAH, SIVA (2016): *Kantarodai Civilization of Ancient Jaffna 500 BCE - 800 CE., Kumaran Book House, Colombo - Chennai.*
 36. WEERAKKODY, D.P.M. (1997): *Taprobane: Ancient Sri Lanka as known to Greeks and Romans; Brepols Publishers; Turnhout, Belgium.*
 37. WHITEHOUSE, DAVID & WILLIAMSON, ANDREW (1973): *Sasanian Maritime Trade; IRAN 1973, XI.*
 38. இந்திரபாலா, கா. (2006): *இலங்கையில் தமிழர்: ஓர் இனக்குழு ஆக்கம் பெற்ற வரலாறு. பொ.ஆ.மு. 300 - பொ.ஆ. 1200., குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை - கொழும்பு.*

யாழ்ப்பாணத்தில் இலங்கையர் தேசியவாதம்

‘வேந்தர் இல்லா வையகம்: இருபதாம் நூற்றாண்டு யாழ்ப்பாணம்’ எனும் இத்தொடர் ‘ஒருவர் வாழ்க்கை ஊடாகத் தென்படும் காட்சிகள்’ பற்றியதாகும். இத்தொடர் கட்டுரைகள் என் வாழ்க்கையில் கண்ட, கேட்ட, கேள்விப்பட்ட, வாசித்தறிந்த நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுத்திய மனப்பதிவுகள் பற்றியும் அவற்றால் என் மனதில் உருவாகிய கருத்துகள் பற்றியும் கூறுபவை. இவை வரலாற்று ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அல்ல. இவை யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றியவை; 20 ஆம் நூற்றாண்டை மையமாகக் கொண்டவை. வரலாற்றை எழுதுவோர்க்குச் சான்றுகளைக் கொடுத்துதவும் சுவடிகள் போன்று இத்தகைய நினைவுப் பதிவுகளும் பயன்படும் என்ற நோக்கத்துடன் இவை எழுதப்படுகின்றன.

கார்த்திகேசு இந்திரபாலா

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு இந்திரபாலா இலங்கையின் கல்வெட்டியலாளர், வரலாற்றாய்வாளர், மொழியியலாளர் ஆவார். இவர் இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு தொடர்பான நூல்களை தொல்லியல் சான்றுகளுடன் நிறுவியவரும் ஆவார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் தனது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்ற இவர் தமிழ் மட்டுமன்றி ஆங்கிலம், யேர்மன், சிங்களம், பாளி, சமசுகிருதம், யப்பானியம் என பன்மொழி கற்றறிந்தவராவார். ஆதி இலங்கையில் இந்துமதம், இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், The Evolution of an Ethnic Identity, இலங்கையில் தமிழர் ஆகியன இவரின் குறிப்பிடத்தக்க நூல்களாகும்.

காத்மா காந்தி 1920 இல் இந்தியத் தேசிய இயக்கத்தை வழிநடத்திச் செல்லும் தலைவரானார். அனைவரையும் கவரும் ஆளுமையும், இறுக்கமான ஒழுக்கநெறியும், முழுமூச்சாக முன்னின்று இயக்கத்தை

நடத்திச் செல்லும் ஆற்றலும் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல வெளியேயும் அவருக்குப் பெருமதிப்பைக் கொடுத்தன. அயலில், ஆங்கிலேயர் ஆட்சியைத் தொல்லைகள் இல்லாது அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த இலங்கையர் மீதும் அவருடைய எழுச்சியின் தாக்கம் ஏற்பட்டது. ஏழு ஆண்டுகளுக்குள், 1927 இல், யாழ்ப்பாண இளைஞர் அழைப்பை ஏற்று, மகாத்மா காந்தி யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் துடிப்பை உணரவைத்து, தேசியவாத உணர்ச்சி இளைஞர்களிடையே பொங்கி எழு உதவினார்.

தெற்கும் வடக்கும்

பிரித்தானியர் ஆண்ட இந்தியாவின் பெருந்திரள் மக்களும் (Masses) இலங்கை மக்களும் அந்நியர் ஆட்சியை ஒரே வகையாக அனுபவிக்கவில்லை. ஏகாதிபத்தியப் பொருளியல் கொள்கைகளின் விளைவாக இந்திய மக்களுக்குப் பல இன்னல்கள் ஏற்பட்டன. பலமுறை பெரும்பஞ்சம் (Famine) ஏற்பட்டது. பல இலட்சக்கணக்கான மக்கள் உயிர் இழந்தனர். அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் பல தடவை இடம்பெற்றன. ஒரு முறை (ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைகள் - 1919) நூற்றுக்கணக்கானோர் நீதிநியாயம் இன்றிப் படையினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். உரிமை கோரித் தேசியவாதச் செயற்பாட்டில் தீவிரத்தன்மையை வெளிப்படுத்தியோரைச் சிறையிலிட (பால கங்காதர திலகர் போன்றோரை) ஆங்கிலேய அரசு தயங்கவில்லை.

இலங்கையர் நிலை இதிலிருந்து வேறுபட்டது. பொதுப்படப் பார்க்கும்போது, பிரித்தானியாவின் அமைதி (Pax Britannica) உண்மையாக நிலவிய இடம் இலங்கை என்று கூறலாம். இதற்கு விதிவிலக்காக 1915 இல் ஏற்பட்ட பௌத்த - முஸ்லிம் கலவரமும் அது தொடர்பாக அரசு எடுத்த தேவைக்கு மேலான அடக்குமுறை நடவடிக்கையும் அமைகின்றன. பொதுவாக மக்களிடையே திருப்தியின்மை காணப்படவில்லை எனலாம். ஆங்கிலம் கற்ற மத்திய வகுப்பினர் தமக்கு மேலும் சில சலுகைகளைப் பெறக் கோரிக்கை விடுத்தனரே ஒழிய, ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நீங்கவேண்டும் என்பதை விரும்பவில்லை.

இந்த நிலை யாழ்ப்பாணத்து மத்திய வகுப்பினரைப் பொறுத்தமட்டில் கூடுதலாகக் காணப்பட்டது என்றே

தோன்றுகிறது. இவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நிலைக்கும் என எண்ணினர். முன்னர் போர்த்துக்கேயருக்கும், ஒல்லாந்தருக்கும் இருந்தது போல், ஆங்கிலேயருக்கு அரசியல் வானில் பகைவர்கள் ஆசியாவில் இருக்கவில்லை. ஆகவே, ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நீங்க வாய்ப்பு உண்டு என்று நினைக்கக் காரணம் இருக்கவில்லை.

மத்திய வகுப்பினருடைய மனநிறைவுக்கு (Complacency) ஒரு காரணம் சமூகத்தில் அவர்களுடைய எழுச்சியின் தன்மை. இந்த மத்திய வகுப்பு ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் புதிதாக எழுந்த வர்க்கம். ஐரோப்பியர் வருகைக்குமுன் ஆண்ட மன்னர்களுக்குப் பணி செய்த உயர் வர்க்கத்தினர் மறைந்துவிட்டனர். கடைசியாகக் கண்டி அரசில் அதிகாரம் செலுத்திய உயர் வர்க்கத்தினரும் வலு இழந்திருந்தனர். இவர்களுடைய இடத்தில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு புதிய வகுப்பினர் தோன்றுவதைக் காணலாம். இவர்கள் ஆங்கிலம் கற்று அரசு சேவையில் வேலை பெற்றவர்கள், புதிதாகத் தேவைப்பட்ட போக்குவரத்து வசதிகள் தொடர்பாகச் சேவை செய்தோர், தென்னந்தோட்டம் மற்றும் கோப்பித்தோட்டம் ஆகியவற்றை வைத்து உழைத்தவர்கள், சுரங்கவேலை மூலம் செல்வம் பெற்றவர்கள் (Graphite Mining) ஆகியோராவர். ஆங்கிலேயர் ஆட்சி இவர்களுக்குப் புதிய அந்தஸ்தையும் முன்பு இல்லாத செல்வத்தையும் பெற உதவியது. இதற்காக இவர்கள் ஆங்கிலேய அரசுக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர்.

இந்த வகுப்பின் எழுச்சி பற்றி பல அறிஞர்கள் ஆய்வு செய்து எழுதியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக மைக்கல் ரொபர்ட்ஸ் (Michael Roberts) மற்றும் குமாரி ஜயவர்த்தன (Kumari Jayawardena, *Nobodies to Somebodies: The Rise of the Colonial Bourgeoisie in Sri Lanka*) ஆகியோர் சிறப்பான ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளனர். இவை பெரும்பாலும் சிங்கள சமூகத்தில் அரசியல் முக்கியத்துவம் பெற்ற குடும்பங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. கொழும்பில் குடியேறி முக்கியத்துவம் பெற்ற குமாரசுவாமி முதலியார் குடும்பம் போன்ற சில தமிழர் குடும்பங்கள் இவற்றில் சேர்க்கப்பட்டாலும், குமாரி ஜயவர்த்தன செய்த ஆய்வை ஒத்த வகையில் தமிழ்ப் பிரமுகர் குடும்பங்கள் பற்றி இன்னும் எழுதப்படவில்லை எனலாம்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி தொடங்கியபோது உருவாகத் தொடங்கிய ஆங்கிலம் கற்ற தமிழர் மத்திய வகுப்பு கொழும்பில் வசித்த தமிழருடன் எழுந்தது எனலாம். இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியைப் பொறுப்பேற்றபோது (1796), கொழும்பில் இரு முக்கிய தமிழர் சமூகங்கள் (Communities) இருந்தன. ஒன்று, நீண்டகாலமாக அங்கு வசித்த செட்டிகள் சமூகம்.

இவர்கள் பின்னர் கொழும்புச் செட்டிகள் என்ற பெயரைப் பெறுகின்றனர். மற்றது, யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்து வர்த்தகத்திலும் வேறும் வணிகச் செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டவர்கள்.

ஆங்கிலேயர் கொழும்பில் நிர்வாகத்தைத் தொடங்கியபோது ஒல்லாந்தர் வழிவந்த பணிமக்களை வேலைக்கு அமர்த்தினர். தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளராகத் தேவைப்பட்டோர் செட்டிகள் சமூகத்தில் இருந்து பெறப்பட்டனர். இதனால், உயர் ஆங்கிலேய நிர்வாகிகளுடன் தொடர்பு கொள்ள இவர்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. தொடர்ச்சியாகத் தங்களுக்குத் தேவைப்பட்ட சிங்களம் மற்றும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளரைப் பெற்றுக்கொள்ள அரசாங்கம் ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலையைக் கொழும்பில் நிறுவியது.

இப்பாடசாலை ஊடாகவே ஆங்கிலத்தைக் கற்று, முதலாவது யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள் அரச வேலை பெற்று மத்திய வகுப்பினராக உயர்வதைக் காணலாம். இவ்வாறு உயர்ந்த முதலாவது குடும்பம் குமாரசுவாமி குடும்பமாகும். இதுவரை இவர்களைப் பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்களுள் மிகவும் விரிவானது பொன்னம்பலம் இராமநாதனுடைய வாழ்க்கை பற்றி எம். வைத்திலிங்கம் எழுதிய நூலாகும் (M. Vythilingam, The Life of Sir Ponnambalam Ramanathan).

வைத்திலிங்கம் கொடுத்துள்ள தரவின்படி, 1796 இல் ஆங்கிலேயர் நிர்வாகம் கொழும்பில் தொடங்கியபோது, அங்கு ஏதோ தொழில் செய்துகொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணத்தவர் ஒருவர் தன் 13 வயதுத் தம்பியைக் கொழும்புக்கு வரவழைத்து, அரசாங்கம் நிறுவிய பிரத்தியேகப் பாடசாலையில் ஆங்கிலம் கற்க வைத்தார். இப்பையன் பெயர் ஆறுமுகம்பிள்ளை (சில தரவுகளில் ஆறுமுகநாத பிள்ளை எனவும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது) குமாரசுவாமி. ஆங்கிலத்தை நன்கு கற்று ஆங்கில அதிகாரிகளை மிகவும் கவர்ந்த குமாரசுவாமி, 1805 இல் தற்காலிக அரசு மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பதவி பெற்று, 1810 இல், தனது 26 ஆவது வயதில், ஆங்கிலேய ஆளுநருக்குத் தலைமைத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளரும் முதலியாரும் என்ற உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றார். அத்துடன் நில்லாது, 1833 இல் முதலாவது சட்டசபை நிறுவப்பட்டபோது, அதில் முதலாவது உத்தியோகப்பற்றற்ற தமிழ் உறுப்பினராக (First Tamil Unofficial Member) ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டார்.

குமாரசுவாமியின் சகோதரியின் மகன், அருணாசலம் பொன்னம்பலம், 7 வயதுச் சிறுவனாய் இருக்கும்போது, மாண்புபாயில் இருந்து கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்டார். இவர் குமாரசுவாமி வீட்டில்

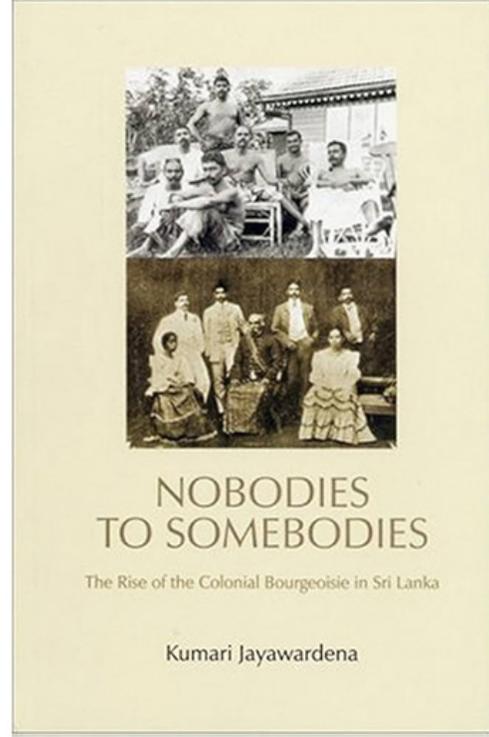

Image Source - www.amazon.in

இருந்து, ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குச் சென்று கல்வி கற்று, அரசாங்கத்தில் பதவிபெற்றது மட்டுமன்றி, குறிப்பிடத்தக்க செல்வத்தைச் சேகரித்து, குமாரசுவாமியின் மகளை மணம் முடித்தார். இவருக்கும் முதலியார்ப் பட்டம் கிடைத்தது.

குமாரசுவாமி முதலியாருடைய மகன் சேர் முத்து குமாரசுவாமி. இவர் மகன் ஆனந்த குமாரசுவாமி. பொன்னம்பல முதலியாருடைய பிள்ளைகள் குமாரசுவாமி, இராமநாதன், அருணாசலம் ஆகிய பிரமுகர்கள் ஆவர்.

குமாரசுவாமி முதலியார் மற்றும் பொன்னம்பல முதலியார் ஆகியோருடைய கதை ஆங்கிலம் கற்று மத்திய வகுப்புக்குள் புகுந்த பல யாழ்ப்பாண இளைஞர்களுக்கும் பொருந்தும் பொதுவான (Typical) கதையாகும். கொழும்புக்குச் சென்று ஆங்கிலம் கற்று அல்லது யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலம் கற்றபின் கொழும்பில் வேலை பெற்று, 'உத்தியோகத்தராய்' வாழ்க்கை நடத்திய யாழ்ப்பாணத்தவரை உள்ளடக்கிய மத்திய வகுப்பு ஒன்று தலைநகரில் உருவாகியது. முதல் சென்றவர்களும் பின்னர் தங்கள் திறமையால் உயர்ந்தோரும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுடன் (சிலர் ஆளுநருடன் கூட) நெருங்கிப் பழகிச் செல்வாக்கைப் பெற்றனர். மூத்த குடும்பங்கள் அரசியல் செல்வாக்கையும் பெற்றன.

இதனால், பின்னர் யாழ்ப்பாண அரசியல் விவகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் செல்வாக்குக் கொழும்பில் இருந்த தமிழர் மத்திய வகுப்புக்குக் கிடைத்தது. இந்த நிலை 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை நீடித்தது. இன்னொரு கவனிக்கத்தக்க விஷயம், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் காலில் முக்கியமான அரசியல் வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டபோது சிங்கள அரசியல் தலைவர்களுடன் தமிழர் பக்கத்து அரசியல் தலைவர்களுக்குப் பிரச்சினை எழுந்தவேளை, அது தமிழர் தொடர்பான பிரச்சினையாக அல்லாது மத்திய வகுப்பினர் பிரச்சினையாகவே இருந்தது. இதனைப் பின்னர் நோக்கலாம்.

இப்பின்புலத்தில் பார்க்கும்போது இந்தியர் காட்டிய முன்மாதிரியைப் பின்பற்ற இலங்கை மத்திய வகுப்பினர் தயாராக இருக்கவில்லை எனலாம். இவர்களுக்கு ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் நல்வாழ்க்கை இருந்தது. இவர்கள் அடைந்திருந்த நிலைக்கு ஆங்கிலேயர் ஆட்சியே வழிவகுத்திருந்தது. எதற்காக இவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை எதிர்ப்பார்கள்?

மத்திய வகுப்பினர் பிரித்தானியப் பேரரசுக்கு விசுவாசமாக இருந்தவர்கள். இலங்கைக்கு கூடுதலான அரசியல் உரிமைகள் வேண்டும் எனக் கோரிய பொன்னம்பலம் அருணாசலம், தனது குறிக்கோள் “பிரித்தானியப் பேரரசில் இணைந்த ஒரு பாகமாக இலங்கை பொறுப்பாட்சியைப் பெறுவது” (“Realization of Responsible Government in Ceylon as an Integral Part of the British Empire”) என்று தெளிவாகக் கூறினார். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் சட்ட சபையில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி தொடர்பாகப் பேசும்போது, ஆங்கிலேய மன்னனுக்கு விசுவாசமாக இருப்பது ஒரு கட்டாயக் கடமையாகக் கல்லூரி மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், இயக்குநர் சபை உறுப்பினர் ஆகியோருக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளதாக விளக்கினார்:

“I am glad to say that there is not a single school or college in Ceylon which objects to loyalty to the king. In the draft Ordinance relating to Parameshwara College it is laid down as a stern duty to be observed by students, teachers and the Board of Directors... We hope to make them (the boys of Parameshwara College) real assets to us and to the British Empire.”

சிங்கள - பௌத்த இயக்கத்தைத் தீவிரமாக நடத்திய அநகாரிக தர்மபால ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நீங்கவேண்டும் என்று கூறியதில்லை. “என் கட்டுரைகளில் அதிகாரிகளை விமர்சித்துள்ளேன் என்பது உண்மைதான், ஆனாலும் பிரித்தானிய மன்னனுக்கு நான் செலுத்தும் விசுவாசம் பாறை போல் அசையாதது” (“True I criticize in my articles the officials but

my loyalty to the British Throne is as solid as rock”) என்பது அவர் கூற்று.

இப்பின்புலத்தில், இந்தியாவின் தேசியவாதிகளைப் பின்பற்றி இலங்கை மத்திய வகுப்பினர் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை எதிர்த்து இயக்கம் நடத்துவதற்கு வாய்ப்பே இருக்கவில்லை. எனினும், வெளி உலகில், இந்தியாவில் மட்டுமல்லாது பல இடங்களில், தேசியவாதிகள் எழுச்சிபெற்று உரிமைப் போராட்டங்களில் இறங்கிய செய்திகள் இலங்கை இளைஞர்களைக் கவர்ந்தன.

இலட்சியவாதி இளைஞர்கள்

காந்தியின் கூக்குரல் மத்திய வகுப்பினர் காதில் விழவில்லை. இளைஞர்களுக்கு அது கேட்டது. இவர்கள் தெற்கிலும் வடக்கிலும் இருந்தார்கள். இந்தியத் தேசியவாதிகள் இடையறாது ஒலிக்க வைத்த ‘ஸ்வராஜ்’ (சுயாட்சி) இலங்கையிலும் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. அதிக தாமதமின்றி, 1915 இல் ஒரு 24 வயது இளைஞன், அலெக்ஸாண்டர் ஏக்கநாயக்க குணசிங்ஹு (1891-1967) என்பவன், இளம் ஆர்வலர் சிலருடன் கூடி, ‘Young Lanka League’ என்ற அரசியல் கழகத்தை அமைத்தான். இக்கழகத்தை அமைத்தோருள் E.A.P. விஜேரத்ன (பிற்காலத்தில் அமைச்சராக இருந்தவர்), விக்ரம் கொறயா (காந்தி இலங்கைக்கு வந்தபோது சிலாபத்தில் இவர் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்), A.P. தம்பையா ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

குணசிங்ஹுவுடன் ஓர் இளம் ஆர்வலராகத் தொண்டு புரிந்த ஒருவர் ஜேம்ஸ் தேவதாசன் ரத்னம் (James T. Rutnam 1905-1988). இவருடைய வாழ்க்கையின் பிற்பாகத்தில் இவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியதால், குணசிங்ஹு பற்றியும் ‘Young Lanka League’ பற்றியும் ஓர் உறுப்பினர் வாயிலாக அறியமுடிந்தது.

இந்தியத் தேசியவாதிகளின் செயற்பாடுகள் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை வடக்கில் ஏற்படுத்தின. இந்தியர்களுடன் சேர்ந்து, தம்மை அவர்களுடன் அடையாளம் காண்பது யாழ்ப்பாணத்தவருக்கு இலகுவாக இருந்திருக்கும். அத்துடன், தமிழ்நாட்டில் இருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகளும் பாரதியாருடைய தேசிய பாடல்களும் இளைஞர்கள் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவந்த ‘Hindu Organ’ செய்தித்தாளில் 1927 நவம்பர் 28 இல் எழுதப்பட்ட ஆசிரியர் தலையங்கத்தில், காந்தியின் வருகைக்கு முன்னரே பல ஆண்டுகளாக யாழ்ப்பாணத்தில் அவருடைய பெயர் வீடுகளில் நன்கு அறியப்பட்ட பெயர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது (“For the last one decade the name of Mahatmaji has been a household word in Jaffna”).

மாணவர் காங்கிரஸ்

இப்பின்புலத்தில், யாழ்ப்பாணத்தின் அரசியல்சார்ந்த விவகாரங்கள் பற்றிய வரலாற்றில் 1920களின் தொடக்க ஆண்டுகளிலே சில முக்கியமான வளர்ச்சிகளைக் காணலாம். கல்லூரி மாணவர்கள் அரசியல் விவகாரங்களில் அக்கறைகொள்ளத் தொடங்கியமை இவற்றுள் முதன்மையானது. இம்மாணவர்களுள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் படித்தவர்கள் பெரும் ஆர்வத்துடன் செயற்பட்டனர் என அறியமுடிகின்றது. யாழ்ப்பாண மாணவர்களின் அரசியல் இயக்கங்கள் பற்றி ஆய்வுசெய்து பயனுள்ள கட்டுரைகளை எழுதிய ஓர் அறிஞர் சாந்தசீலன் (சீலன்) கதிர்காமர் ஆவர். யாழ்ப்பாணத்தில் 1920களிலும், 1930களிலும், அனைத்து இலங்கையர் தேசியவாத இயக்கம் ஒன்றை நடத்த இளைஞர்கள் எடுத்த முயற்சி பற்றி அறிய இவர் எழுதியவை முக்கியமானவை. எனினும், இப்பொருள் பற்றி மேலும் விரிவான ஆய்வு மேற்கொள்ள இடமுண்டு.

ஆங்கிலேய மிஷனரிமாருடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இல்லாது, அமெரிக்கர் செல்வாக்கில் வளர்ந்த யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி தாராண்மைக் கருத்துகள் முளைத்து எழ உகந்த இடமாக இருந்தது. இது பற்றிக் கதிர்காமர் விரிவாக எழுதியுள்ளார்: மாணவர்களுடைய இலக்கியக் கழகங்களில் விவாதத்துக்கு 1920களில் எடுக்கப்பட்ட தலைப்புகள் 'அயர்லாந்துக்கு சுயாட்சி கொடுக்கவேண்டும்', 'பிரதேசப்பிரதிநிதித்துவம் இனப் பிரதிநிதித்துவத்தை விடச் சிறந்தது', 'இலங்கைக்குச் சுயாட்சி வழங்கவேண்டும்' போன்றவை ஆகும். "1920களில் யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் மீது இந்தியாவில் நடைபெற்ற இயக்கம் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது" என அக்காலத்தில் மாணவராய் இருந்த ஹண்டி பேரின்பநாயகம் கூறியதாகக் கதிர்காமர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

ஓர் இளைஞர் கழகத்தை அமைப்பதற்கு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி உயர்வகுப்பு மாணவர் சிலர் கூடி 1922 இல் 'Servants of Lanka Society' என்ற ஒரு கழகத்தை ஆடம்பரம் எதுவும் இன்றி அமைதியாகத் தொடங்கினர். அனைத்து இலங்கையர் தேசியவாத உணர்வுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் இக்கழகம் தொடக்கப்பட்டது என்பது வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையது. இக்கழகத்தைத் தொடக்கியவர்கள் பின்னர் வேறும் இளைஞர்களைக் கூட்டி 1924 இல் 'Students' Congress' என்ற பெரிய கழகத்தை அமைத்து, அரசியல் செயற்பாடுகளில் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டுக் காந்தியை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்தனர். இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வில் பங்குபற்றிய

இளைஞர்கள் பெயர்களைத் தனது நூல்களில் சீலன் கதிர்காமர் கொடுத்துள்ளார். இளைஞர் வலிமையில் நம்பிக்கை கொண்டு, முதிய தலைவர்களின் கொள்கைகளிலும் செயல்களிலும் ஏமாற்றம் கண்டு, அரசியல் மாற்றத்துக்காக ஓர் இளைஞர் கழகத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று முழுமூச்சாக உழைத்தவர் சரவணமுத்து ஹண்டி பேரின்பநாயகம் (1899-1977) ஆவர். அவர் எடுத்த முயற்சியின் விளைவாக 1924 நவம்பர் 1 இல் யாழ்ப்பாண நகரில் (YMCA கட்டடத்தில்) ஏறக்குறைய 30 இளைஞர்கள் கூடி 'Students' Congress Jaffna' என்ற அரசியல் கழகத்தை நிறுவினர்.

கழகத்தின் இணைச் செயலாளர்களாக முருகேசு பாலசுந்தரம் (1903-1965), எஸ். துரை ராஜ சிங்கம் (1904-1995) ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர் ஜே.வி. செல்லையா தலைவரானார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் 'Students' Congress' அமைக்கப்பட்டமை ஒரு தனித்துவமான சிறப்பு வரலாற்று நிகழ்வு. யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் அக்கறைகொண்ட பலர் இதை விளங்கிக்கொள்வதில்லை. இந்தியத் தேசியவாத இயக்கத்தால் கவரப்பட்டு, நாடு சுயாட்சி பெறவேண்டும் என்பதில் முழு நம்பிக்கை வைத்து, நடைமுறையில் தேசியப் பண்பாடு எனத் தாம் நம்பியதைத் தழுவி, மத்திய வகுப்பினருடைய வழிகாட்டலைப் புறக்கணித்து மிகுந்த ஆர்வத்துடன் இக்கழகத்தினர் செயற்பட்டனர். வேறெந்த அரசியல் கழகமும் இவர்களுடைய குறிக்கோள்களை முன்வைத்துச் செயற்படவில்லை.

இலங்கையர் தேசியவாதத்தை முழுமையாகவும் நேர்மையுடனும் கடைப்பிடித்த ஒரேயொரு அரசியல் இயக்கம் யாழ்ப்பாணத்து மாணவர் காங்கிரஸ். 'Ceylon National Congress' இலங்கையர் தேசியவாதக் கோட்பாட்டை முன்வைப்பதாகக் கூறியபோதிலும், அதில் செயலாற்றிய மத்திய வகுப்பினர் முழுமனதாகவும் நேர்மையுடனும் அக்கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை வைத்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏ.ஈ. குணஸிங்ஹ 'ஸ்வராஜ்' எனக் குரல் எழுப்பிச் சிங்கள, தமிழ் இளைஞர்களை ஒன்று கூட்டியபோதிலும், சில ஆண்டுகளின் பின் இந்தியத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான இயக்கத்தில் முன்னிலைப் பங்குகொண்டு, அனைத்து இலங்கையர் தேசியவாதத்தைக் கைவிட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்து இலட்சியவாதி மாணவர்களுடைய இயக்கம் வெற்றிபெறுவதற்கு வாய்ப்பே இருக்கவில்லை. இதனைப் பின்னர் பார்க்கலாம்.

இலங்கை மலையக மக்களின் வாழ்வியலில் சடங்குகள்

பகுதி 2

கோப்பி, தேயிலைத் தோட்ட உழைப்பிற்காக இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட இலங்கை மலையகத் தமிழர்கள், 200 ஆண்டுகள் கழித்தும் தங்கள் வழிபாட்டு மரபுகளையும், சடங்கு முறைகளையும் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளனர். அவர்களின் சமூக வாழ்வியலில் வழிபாடு அல்லது சடங்கு என்பது வெறும் மத நிகழ்வன்று; அது சமூகத்தின் தொடர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் உயிர்த்துடிப்புள்ள பண்பாட்டுச் செயல்முறையாகவும் உள்ளது. எனினும், சமகால மாற்றங்களால் இச்சடங்குகள் அருகி வருவதால், அவற்றை ஆவணப்படுத்தும் தேவை உண்டாகின்றது. சடங்குகளை வெறும் வாய்மொழித் தகவல்களாக அல்லாமல், நேரடிச் செயல், இசை, உணர்வியல் ஆகியவற்றின் நிகழ்த்துகை (Performance) வடிவமாகப் புரிந்துகொள்ள, நிகழ்த்துகை ஆய்வு அணுகுமுறை அவசியமாகின்றது. அந்தவகையில் இத்தொடர் 'நிகழ்த்துகை நோக்கில் மலையகத்தின் வழிபாடுகளும், சடங்குகளும்' எனும் தலைப்பில் எழுதப்படுகின்றது. இது வாழ்க்கைச் சடங்குகள், வழிபாட்டுச் சடங்குகள், கலைகளோடு இணைந்த சடங்குகள் எனப் பல அடுக்குகளில் ஆராயப்படும். நிகழ்த்துகை முறைமைகளை ஆவணப்படுத்துவதன் மூலம், மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடையாளம், வரலாறு ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கான முயற்சியாகவும் இது அமையும்.

மெய்யநாதன் கேதீஸ்வரன்

மெய்யநாதன் கேதீஸ்வரன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் நாடகமும் அரங்கியலும் துறை விரிவுரையாளராக பணியாற்றுகின்றார். இவர் சுவாமி விபுலானந்தா அழகியல் கற்கைகள் நிறுவகம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகம் மற்றும் அரங்கியல் துறையில் இளங்கலைமாணிப் பட்டமும், பாண்டிச்சேரி மத்திய பல்கலைக்கழகத்தில் அரங்கக் கலைகள் துறையில் முதுகலைமாணிப் பட்டமும் பெற்றுள்ளதோடு, தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை 'பரோடா மகாராஜா சயாஜிராவ் பல்கலைக்கழகத்தில்' மேற்கொண்டுவருகிறார். நாடக எழுத்தாக்கம், நடப்பு, நெறியாள்கை என்ற அடிப்படையில் நாடகச் செயற்பாட்டாளராக பல்வேறு அரசு விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். இவர் நவீன நாடகம், கூத்து மற்றும் தமிழ் பண்பாட்டு மரபுகள் குறிப்பாக மலையக பாரம்பரிய வாழ்வியல், கலை மற்றும் பண்பாடுகள் பற்றி பல்வேறு தேசிய மற்றும் சர்வதேச ஆய்வு மாநாடுகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை முன்வைத்துள்ளார். சுகதிப்புமுக்கள் இவரது நாடகப்பனுவல்களின் தொகுப்பு ஆகும்.

சு

முகவியல் மற்றும் மானிடவியல் ஆய்வுகளில் சடங்குகள் என்பவை வெறும் கலாசார நிகழ்வுகள் மட்டுமல்ல, அவை ஒரு சமூகத்தின் அடிப்படை விழுமியங்கள், அதிகாரப் படிநிலைகள் மற்றும்

உறவுமுறை அமைப்புகளைக் கட்டமைக்கும் வலுவான கருவிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. குறிப்பாக, ஒரு தனிமனிதனின் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் நிகழும் உயிரியல் மாற்றங்களைச் சமூக அந்தஸ்து மாற்றங்களாக மாற்றியமைக்கும் பூப்புச் சடங்கும், இரு வேறு சமூகக் குழுக்களை இணைக்கும் ஒருமைப்பாட்டு நிகழ்வாக அமையும் திருமணச் சடங்கும் மானிடவியல் ஆய்வாளர்களுக்கு மிகச்சிறந்த ஆய்வுப் புலங்களாக அமைகின்றன. இவை ஒரு தனிமனிதனைப் பழைய நிலையிலிருந்து பிரித்து, ஓர் இடைநிலைக் காலத்திற்குள் தள்ளி, இறுதியாக ஒரு புதிய சமூகப் பொறுப்புடன் மீண்டும் சமூகத்தில் இணைக்கின்றன. இத்தன்மையானது இவ் இரு சடங்கின் முக்கிய கூறாகவும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பூப்புச் சடங்கு மற்றும் திருமணச் சடங்குகள் பற்றிய கோட்பாட்டு ரீதியான பார்வை இங்கு முக்கியமாகின்றது. அந்த வகையில் சடங்குகள் பற்றி ஆய்ந்த பல கோட்பாட்டாளர்களின் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் சடங்குகள் எவ்வாறு ஆராயப்பட்டுள்ளன என்பதனை நோக்குவோமாயின், 'வான் கென்னப்' மற்றும் 'விக்டர் டர்னர்' ஆகியோரின் கோட்பாட்டு அம்சங்களை விளங்கிக் கொள்வது அவசியமாகின்றது. அதில் முதலாவதாக சடங்குகளை ஆய்வு செய்வதற்கான மிக முக்கியமான கோட்பாட்டை ஆர்னால்ட் வான் கென்னப் (Arnold van Gennep) தனது 'நிலைமாற்றச் சடங்குகள்' (The Rites of Passage) என்ற நூலில் முன்வைத்தார். மனித வாழ்வின் பிறப்பு, பூப்பு, திருமணம், மற்றும் இறப்பு போன்ற நிலைகள் அனைத்தும் உலகெங்கிலும் உள்ள சமூகங்களில் ஒரு பொதுவான அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன என்று அவர் கண்டறிந்தார். இக்கோட்பாட்டின்படி, ஒவ்வொரு நிலை மாற்றமும் மூன்று படிநிலைகளைக் கடந்து செல்கின்றன என்று நிறுவினார்: பிரிதல் (Separation), இடைநிலை (Transition/ Liminality), மற்றும் மீண்டும் இணைதல் (Incorporation). இது அனைத்துச் சமூகங்களுக்கும் பொதுவானதாகவே காணப்படுகின்றது. நிகழ்த்துதல் முறையில் வேறுபாடுகள் சிலவற்றைக் கொண்டிருந்தாலும் அதன் அடிப்படை இதுவாகவே அமைந்திருப்பதனைக் காணலாம்.

பிரிதல் நிலையில், தனிநபர் தனது முந்தைய சமூக நிலையிலிருந்து குறியீட்டு ரீதியாக விலக்கப்படுகிறார். பூப்புச் சடங்கின் போது ஒரு சிறுமி

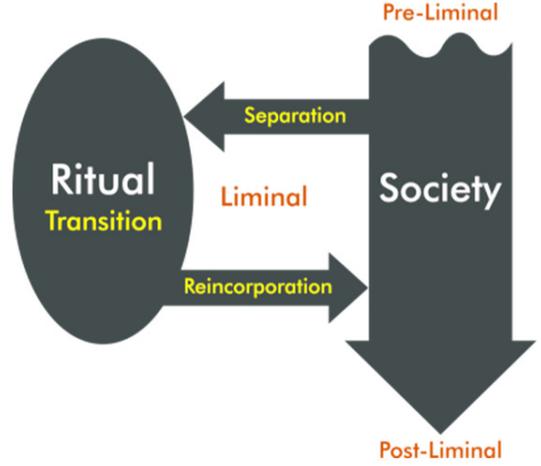

Image Source - Google.com

தனிமைப்படுத்தப்படுவது இதற்குச் சரியான உதாரணமாகும். இடைநிலை என்பது ஒரு 'நிழற் காலம்'. இதில் அந்த நபர் பழைய நிலையிலும் இல்லை, புதிய நிலையையும் அடையவில்லை. விக்டர் டர்னர் (Victor Turner) இந்த நிலையை மிக விரிவாக ஆய்வு செய்தார். 'லிமினாலிட்டி' நிலையில் இருக்கும் நபர்கள் சமூகத்தின் சாதாரண விதிகளிலிருந்து விலகி இருப்பார்கள்; அவர்களுக்குச் சொத்துகளோ, அந்தஸ்தோ அல்லது தனித்துவமான அடையாளங்களோ இருப்பதில்லை. இறுதியாக, இணைப்பு நிலையில், தனிநபர் புதிய உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளுடன் சமூகத்தால் மீண்டும் வரவேற்கப்படுகிறார். திருமணச் சடங்கின் முடிவில் தாலி கட்டப்பட்டு, பெண் கணவன் வீட்டு உறவுகளுடன் இணைக்கப்படுவது இந்த இறுதி நிலையை நிறைவு செய்கிறது. டர்னரின் குறியீட்டு மானிடவியல் அணுகுமுறை, சடங்குகளில் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களுக்குப் பின்னால் உள்ள பன்மைத்துவமான அவசியங்கள் பற்றியும் வெளிப்படுத்துகிறது. ஒரு சடங்கின் ஒரு பொருள் என்பது ஒரே நேரத்தில் பல கருத்துகளைச் சுருக்கி வழங்கக்கூடியது (Condensation). உதாரணமாக, பூப்புச் சடங்கில் பயன்படுத்தப்படும் 'மஞ்சள்' தூய்மையைக் குறிக்கும் ஒரு குறியீடாகவும், அதே வேளையில் கிருமிநாசினியாகவும், திருமணத் தகுதியை அறிவிக்கும் சமிக்ஞையாகவும் செயற்படுகிறது. டர்னர் இப் பொருள்களின் அர்த்தங்களை இரண்டு பாகங்களாகப் பிரிக்கிறார்: ஒன்று சித்தாந்த ரீதியானது (Ideological Pole), இது சமூகத்தின் ஒழுக்கம் மற்றும் மதிப்புகளைப் பேசுகிறது. மற்றொன்று உணர்வு ரீதியான துருவம் (Sensory Pole), இது மக்களின் விருப்பங்கள் மற்றும் இயற்கையான உணர்வுகளைத் தூண்டுகிறது.

மேலும் எமில் துர்கைமினுடைய நோக்குநிலையைப் பார்க்கும் போது அவர் சடங்குகளைச் சமூகத்தின் 'கூட்டு மனசாட்சியை' (Collective Conscience) வலுப்படுத்தும் உத்தியாகக் காண்கிறார். தனிநபர்கள் தங்களுக்குள் இருக்கும் சுயநல உணர்வுகளைக் கடந்து, சமூகத்தின் பொதுவான இலக்குகளுடன் தங்களை இணைத்துக் கொள்ளச் சடங்குகள் உதவுகின்றன. துர்கைமின் கருத்துப்படி, மதம் அல்லது சடங்கு என்பது உண்மையில் 'சமூகமே தன்னைத் தான் வணங்கிக் கொள்ளும் முறை' ஆகும். பூப்பு மற்றும் திருமணச் சடங்குகளின் போது மக்கள் ஒன்று கூடுவதைத் துர்கைம் 'கூட்டு உற்சாகம்' (Collective Effervescence) என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஒன்றுகூடலின் போது ஏற்படும் உணர்ச்சிப் பெருக்கு தனிநபர்களிடையே ஒரு பிணைப்பை ஏற்படுத்தி, சமூகத்தின் விதிகளை அவர்கள் புனிதமானவையாக ஏற்கச் செய்கிறது. துர்கைம் உலகைப் புனிதமானவை (Sacred) மற்றும் லௌகீகமானவை (Profane) என்று பிரிக்கிறார். பூப்புச் சடங்கில் பயன்படுத்தப்படும் 'கும்பம்', 'அறுகம்புல்', மற்றும் 'மஞ்சள் நீர்' போன்றவை சாதாரண நிலையிலிருந்து மாற்றப்பட்டுப் புனிதமான பொருட்களாக உருமாற்றம் பெறுகின்றன. இதேபோல், திருமணச் சடங்கில் 'தாலி' என்பது வெறும் உலோகப் பொருள் அல்ல அது சமூகத்தின் ஒருமைப்பாட்டையும், குடும்ப அமைப்பின் நிலைத்தன்மையையும் உறுதிப்படுத்தும் புனிதச் சின்னமாக மாறுகிறது. இந்தச் சடங்குகள் இயந்திரமயமான ஒருமைப்பாட்டை (Mechanical Solidarity) வளர்க்கின்றன, அங்கு மக்கள் பகிரப்பட்ட நம்பிக்கைகள் மூலம் பிணைக்கப்படுகிறார்கள் என்பது துர்கைமின் முக்கிய கருத்தாகும்.

அத்தோடு லெவிஸ்ட்ராலின் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, இவர் திருமணத்தைச் சமூகங்களுக்கு இடையிலான ஒரு 'பரிமாற்ற' நிகழ்வாகக் கருதினார். அவரது உறவுமுறை உடன்படிக்கைக் கோட்பாட்டின் (Alliance Theory) படி, திருமணம் என்பது இரண்டு குடும்பங்கள் அல்லது வம்சங்களுக்கு இடையே ஏற்படும் ஒப்பந்தமாகும். இதற்கான அடிப்படைத் தூண்டுதல் தடுக்கப்பட்ட உறவுமுறை (Incest Taboo) ஆகும். ஒரு குழு தனது சொந்தப் பெண்ணை, சகோதரி அல்லது மகள் இவர்களை தனது குடும்பத்திற்குள் மணமுடிப்பதைத் தவிர்ப்பதன் மூலம், அப்பெண்ணைப் பிற குழுக்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய 'பெண்களின் பரிமாற்றம்' சமூகங்களுக்கிடையே பரஸ்பரக் கடப்பாடுகளையும், உறவுப் பிணைப்புகளையும் உருவாக்குகிறது. இந்தியத் தமிழர் உறவுமுறை அமைப்பில், குறிப்பாக இந்தியாவிலிருந்து

இடம்பெயர்ந்த மலையக மக்களிடத்திலும் இதே உறவுமுறைக் கட்டுப்பாடுகளே தொடர்வதையும் காணமுடிகின்றது. ஒருவன் தனது அத்தை மகளையோ அல்லது மாமன் மகளையோ மணப்பது ஒரு சுழற்சி முறையிலான பரிமாற்றத்தை (Generalized Exchange) உறுதி செய்கிறது. இது, இரத்த உறவை விட 'சம்பந்தி முறை' என்ற மதிப்பிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது. இதன் மூலம் இருவேறு பரம்பரைகள் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தங்களுக்குள் பிணைப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்கின்றன. இவ்வாறான கோட்பாடுகள் பற்றிய தெளிவு என்பது சடங்கின் நிகழ்த்துகையை பிரித்துக் கூறாக ஆராய்வதற்கு உதவுகின்றது.

பூப்புனித நீராட்டு விழாச் சடங்கு

அந்த வகையில் மலையகத்தை நோக்கும் போது, ஒரு பெண் குழந்தையின் வாழ்வில் மிக முக்கியமான திருப்புமுனையாக அமைவது 'பூப்புனித நீராட்டு விழா' ஆகும். இது ஒரு உயிரியல் மாற்றத்தை மட்டும் குறிக்காமல், அந்தப் பெண் சமூக ரீதியாகவும், குடும்ப ரீதியாகவும் ஒரு புதிய அந்தஸ்தைப் பெறும் நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. இச்சடங்கு 'வயசுக்கு வருதல்', 'பூப்படைதல்', 'மஞ்சள் நீராட்டு விழா', 'சமஞ்சித்தல் சடங்கு' அல்லது 'பெரிய மனுசியான சடங்கு' எனப் பல்வேறு பெயர்களில் மலையகத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் அழைக்கப்படுகிறது. இக்கட்டுரை, இச்சடங்கின் நிகழ்த்துகை, அதற்குப் பின்னால் உள்ள வரலாற்று அம்சம், மருத்துவ மற்றும் சடங்கு முறைகள் பற்றி ஆராய விழைகின்றது.

பொதுவாக தமிழர் பண்பாட்டில் பெண்மை மற்றும் பூப்படைதல் குறித்த செய்திகள் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்க இலக்கியங்களிலேயே காணப்படுகின்றன. சங்ககாலத்தில் பெண்ணின் வளர்ச்சி நிலைகள் ஏழு பருவங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை மற்றும் பேரிளம் பெண். இதில் 'மங்கை' பருவம் (பத்து முதல் பதினாறு வயது வரை) என்பது ஒரு பெண் பூப்படைந்து, திருமணத்திற்குத் தகுதியான நிலையை அடைவதைக் குறிக்கிறது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் 'கற்பு' மற்றும் 'களவு' மணங்கள் குறித்த செய்திகள் இருந்தாலும், திருமணச் சடங்குகள் சமூகத்தில் 'பொய்யும் வழுவும்' தோன்றிய பின்னர் பெரியோர்கள் வகுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி மற்றும் கோவலன் திருமணத்தின் போது, சுமங்கலிப் பெண்கள் முளைப்பாலிகை ஏந்தி, தானியங்களைத் தூவி வாழ்த்தியதாக வரும் செய்தி, தமிழர்களின் இச்சடங்குகள் மிகத் தொன்மையானவை என்பதைக் காட்டுகிறது. சங்ககாலத்தில் 'சிலம்பு கழி

பூப்புச் சடங்கு

நோன்பு' என்ற ஒரு சடங்கு வழக்கத்தில் இருந்தது. இது திருமணம் ஆகாத பெண்கள் அணிந்திருந்த சிலம்பைக் கழற்றி வைக்கும் சடங்காகும். இது இன்றைய காலத்துப் பூப்புச் சடங்கினைப் போன்றே ஒரு புனிதத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இது அந்தப் பெண் தனது குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து, இல்லற வாழ்க்கைக்குத் தயாராகிவிட்டதை அடையாளப்படுத்தியது.

இதன் அடிப்படையில் ஒரு பெண் தனது முதல் மாதவிடாயை (Menarche) அடையும் போது, அது அவளது உடல் ரீதியான முதிர்ச்சியின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. பொதுவாக இந்தப் பருவம் 12 முதல் 14 வயதுக்குள் நிகழ்கிறது. இந்தப் பருவம் எய்தியவுடன், அந்தப் பெண் முதலில் தனது தாய் அல்லது வீட்டில் உள்ள நெருங்கிய பெண் உறவினர்களிடம் இச்செய்தியைத் தெரிவிக்கிறாள். பாரம்பரிய வழக்கப்படி, இந்தத் தருணத்தில் தந்தை மற்றும் சகோதரன் போன்ற நெருங்கிய ஆண் உறவினர்கள் பூப்படைந்த பெண்ணை நேரடியாகப் பார்ப்பதில்லை. சில சமூகங்களில், ஒரு வயது முதிர்ந்த பெண் அல்லது வண்ணாத்தி பெண் வரவழைக்கப்பட்டு, அவரே நிகழ்வை உறுதி செய்கிறார். அவரது உறுதிப்படுத்தலுக்குப் பின்னரே மற்ற உறவினர்களுக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆனால் சமகாலத்தில் தாய் உறுதிசெய்து அறிவிக்கும் வழமை அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது.

பூப்படைந்த பெண்ணை முதல் சில நாட்கள் தனிமைப்படுத்துவது மலையகத்தின் தொன்மையான மரபாகும். இது 'கன்னித் தீட்டு' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்தத் தனிமைப்படுத்தல் என்பது அந்தப் பெண்ணை ஒதுக்கி வைப்பதற்காக அல்லாமல், அவளது உடலில் ஏற்படும் ஹார்மோன் மாற்றங்களால் உண்டாகும் சோர்வைப் போக்கி, தேவையான ஓய்வை வழங்குவதற்காகவே திட்டமிடப்பட்டது. பூப்படைந்த பெண்ணிற்கெனத் தனிப்பட்ட தற்காலிக ஒதுக்கிடம் அமைப்பது

கட்டாயமான ஒரு சடங்காகும். இதனைப் பெண்ணின் 'தாய்மாமன்' (Maternal Uncle) அமைப்பது மரபு. தமிழகத்தில் பச்சைக் கீற்று, தென்னை ஓலை, வேப்பிலை மற்றும் மா இலைகளைக் கொண்டு இந்தக் குடிசை அமைக்கப்படுகிறது. சில பகுதிகளில் இது 'தடுக்கை' அல்லது 'தட்டி' என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆனால் மலையகப் பகுதிகளில் வாழ்வு லயத்துடன் இணைந்திருப்பதால், இக்குடிசை அமைப்பு பெரும்பாலும் ஒரு லயத்து வீட்டின் ஓர் அறையிலோ அல்லது படுக்கையறையின் ஒரு பகுதியிலோ, சேலைகளை மறைப்புத் திரைகளாகப் பயன்படுத்தி அமைக்கப்படுகிறது.

அறிவித்தல் கிடைத்தவுடனே தாய்மாமன்மார் சில பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வருவார்கள். அதாவது நாட்டுக்கோழி முட்டை, நல்லெண்ணை, மஞ்சள், உழுந்து, வெற்றிலை - பாக்கு, வாழைப்பழம் போன்றன முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. வந்த மாமன்மார் வீட்டுக்கு வெளியில் குலையைச் சொருகுவார்கள். தங்கள் வீட்டில் பெண் வயதுக்கு வந்துவிட்டாள் என்பதால் அநாவசியமாக யாரும் வீட்டினுள் நுழையக்கூடாது என்பதற்காக இது செய்யப்படுகின்றது. பின்னர் குடிசையமைப்பார்கள். மேற்குறிப்பிட்டது போல லயத்து வீட்டின் வசதிக்கு ஏற்ற வகையில் குடிசை அமைக்கப்படுகின்றது. பின்னர் பெண்ணை வீட்டின் வாசல் அல்லது குளியலறையில் (இது வசதிக்கு ஏற்ற வகையில் செய்யப்படும்) வைத்து மாமிமார் தண்ணீர் ஊற்றுவார்கள். பின்னர் வண்ணான் கொண்டு வந்த சேலையை அணிவிப்பார்கள். பெண்ணைப் பதினாறு நாட்களுக்கு அந்தக் குடிசையில் வைத்திருப்பார்கள். அந்தப் பதினாறு நாட்கள் அவர்களைப் பெண்கள் மட்டுமே பார்க்க முடியும். எந்த ஆண்களும் பார்க்கக்கூடாது என்பது விதியாகும். இந்தப் பதினாறு நாட்களும் அப்பெண்ணுக்குச் செய்யப்படும் அனைத்தும் மிகக் கவனமாக நோக்கப்படுகின்றது. இரண்டாவது நாள் மாமா - மாமி போன பிறகு மாமன்மார் கொண்டு வந்த உழுந்தைக் கொண்டு களி கிண்டிக் கொடுப்பார்கள். முதலாவதாக முட்டையும் நல்லெண்ணையும் கொடுத்த பிறகுதான் களி சாப்பிடக் கொடுப்பார்கள். இது முக்கியமான ஒரு மருத்துவக் குணமிக்க உணவு முறையாகக் கருதப்படுகின்றது. மூன்றாவது நாள் காலை சாப்பாடு சதாரணமாகக் கொடுக்கப்படும். ஆனால் அசைவம் சமைத்துக் கொடுக்க மாட்டார்கள். ஆனால் களி என்பது இடைக்கிடையில் கொடுக்கப்படுகின்றது. பின்னர் சாதாரணமாக 16 ஆம் நாள் வரைக்கும் முட்டை மற்றும் நல்லெண்ணை முக்கியமாக

வழங்கப்படுகின்றது. அத்தோடு பல்வேறு தின்பண்டங்களும் கொடுக்கப்படுகின்றது. இந்த 16 ஆம் நாளுக்குள் தாய்மாமன் முதலாவது சோறாக்கிப் போட்டதன் பிறகு மற்ற நெருக்கிய உறவுகளும் சோறாக்கிப் போடுவர்.

அடுத்ததாக 16 ஆம் நாள் வீட்டுக்கு அழைக்கும் சடங்கு. வண்ணான் இதில் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றார். அவர் இன்றி இச்சடங்குகள் சாத்தியமாகாது எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். 16 ஆம் நாள் அவரை வரவழைத்து அவர் முன்னிற்க இச்சடங்கினை மேற்கொள்ளுகின்றனர். தண்ணீரால் நீராட்டி வெளியில் அப்பெண்ணை அமரவைத்திருப்பார் இந்நீராட்டில் மஞ்சள் என்பது கிருமிநாசினி மற்றும் மங்களத்தின் அடையாளம். சுமங்கலிப் பெண்கள் (மூன்று அல்லது ஐந்து பேர்) சேர்ந்து பூப்படைந்த பெண்ணை ஒரு முக்காலியில் அமரவைத்து நீராட்டுகின்றனர். ஒரு சல்லடையின் வழியாக மஞ்சள் கலந்த நீரை அந்தப் பெண்ணின் தலைக்கு மேல் ஊற்றுவார்கள். இது அவளது உடலில் உள்ள 'அசுத்தங்களை' நீக்கி, புனிதத்தை வழங்குவதாக நம்பப்படுகிறது. 16 ஆம் நாளுக்கு முதல் வண்ணான் அணிவித்த சேலையில் தான் இந்நீராட்டுச் சடங்கு இடம்பெற்றிருக்கும். ஆகையால், தற்போது அதனை மாற்றி, வண்ணான் கொண்டுவரும் மாத்து உடுப்பு என்று சொல்லப்படுகின்ற மாற்று உடையை அணிவிப்பார். பின்னர் பெண்ணை அவ்விடத்தில் அமரவைத்து விளக்கு, மஞ்சள், குங்குமம், சந்தனம், வட்டமாகச் சுட்டு எடுத்த சிறிய ரொட்டிகள், அரிசிச் சுண்டில் குத்திய வெற்றிலை ஆகியவற்றை ஒவ்வொன்றாக பெண்ணைச் சுற்றி வைப்பார். ரொட்டிகளை பெண்ணின் தலை மற்றும் தோள், முழங்கால் போன்ற இடங்களில் வைத்துக் குலுக்கி விடுவார்கள். அனைத்தும் கீழே விழுந்தவுடன் மீண்டும் இன்னொரு பெண் அதனைச் செய்வார். இவ்வாறு ஐந்து அல்லது ஏழு பேர் செய்த பிறகு, அந்தப் பெண்ணிற்கு நலங்கு இடப்படுகிறது. மஞ்சள், சந்தனம் மற்றும் குங்குமம் என்பன அவளது கன்னங்கள் மற்றும் கைகளில் பூசப்படுகின்றன. இது அவளது மேனி பொலிவு பெறுவதற்காகவும், மங்களகரமான வாழ்வின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கவும் செய்யப்படுகிறது. இவற்றை வண்ணானும் செய்வார். இறுதியாக பால்கொடி எனும் கொடியை (பால்கொடி என்பது மலையக வேலிகளில் வளரும் ஒரு விதமான கொடி) வட்ட வடிவமாகச் செய்து, பெண்ணின் தலைவழியாகப் புகுத்தி, உடல் வழியாகக் கொண்டுவந்து, கால்பாதம் வரை கொண்டு வந்து தரையில் போட்டதும், அவள் அதனைத் தாண்டி வெளியேறிய பிறகு, அதனை எடுத்து பெண்ணின் தலையைச் சுற்றி வெளியில் வீசுவார்கள். பின்னர்

அப்பெண்ணை வீட்டிற்கு அழைத்துவருவதற்கு முதல் விழாவின் நிறைவில், தீய கண்ணேறுகள் மற்றும் எதிர்மறை சக்திகளைப் போக்க ஆலாத்தி எடுக்கப்படுகிறது. சுண்ணாம்பு மற்றும் மஞ்சள் கலந்த நீரை ஒரு தட்டில் வைத்து, அந்தப் பெண்ணின் முன்னே மூன்று முறை சுற்றி வெளியே ஊற்றுவார்கள். இது ஒரு தற்காப்புச் சடங்காகக் கருதப்படுகிறது. அதன் பின்னரே வீட்டிற்குள் அழைத்து வருவார்கள் இவ்வாறு வீட்டுக்கு அழைத்தல் சடங்கு நிறைவு பெறுகின்றது.

அத்தோடு மற்றுமொரு முக்கிய அம்சம் சீர்வரிசை. சீர்வரிசை என்பது வெறும் பரிசுப் பொருட்கள் மட்டுமல்ல, அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் ஓர் உள்ளார்ந்த குறியீட்டுப் பொருள் உண்டு. சீர்த்தட்டுகளின் எண்ணிக்கை எப்போதும் 11, 21, 51 போன்ற ஒற்றைப்படை எண்களிலேயே இருக்கும். இது வசதிக்கு ஏற்றவகையில் கொண்டுவரப்படுகின்றது. 'பேண்ட்' அல்லது தவில், நாதஸ்வரம் இசைக்கப்பட்டு மாமன் வீட்டிலிருந்து ஊர்வலமாக இச்சீர்வரிசை கொண்டுவந்து கொடுக்கப்படுகின்றது.

கென்னப் மற்றும் டர்னர் ஆகியோரின் கருத்துப்படி, பெண்ணைச் சமூகத்திலிருந்து தனிமைப்படுத்திப் பிரித்தல், பின்னர் 16 நாட்கள் நிலைமாறும் தன்மை, 16 ஆம் நாள் செய்யப்படும் சடங்கினால் மீண்டும் சமூகத்தோடு இணைத்துக் கொள்ளும் தன்மை என குடிசை அமைத்தல் சடங்கை கோட்பாட்டு ரீதியில் நோக்கலாம். மேலும் இப்பூப்புச் சடங்கினூடாக சில முக்கிய அம்சங்களை விளங்கிக்கொள்வது அவசியமாகின்றது. சடங்கின் காரண - காரியத் தொடர்பு, சில பொருட்களின் பயன்பாடுகள் பற்றிய நம்பிக்கை, அதன் பொருள் மற்றும் காரணம் இவையனைத்தும் இணைந்ததுதான் சடங்கும் அதன் நிகழ்த்துகையும் ஆகும்.

இதனடிப்படையில், குடிசையமைத்தல்/ தனிமைப்படுத்தல் என்பதனை நோக்கும்போது, பூப்படைந்த பெண்ணிற்கெனத் தனிப்பட்ட தற்காலிக ஒதுக்கிடம் அமைப்பது கட்டாயமான ஒரு சடங்காகும். இது சில பகுதிகளில் 'தடுக்கை' அல்லது 'தட்டி' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பெரும்பாலும் குடிசையமைத்தலையே மலையக மக்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். இக்குடிசையின் முக்கியத்துவம் என்று நோக்கும் போது, பெண்ணுக்கான இயற்கை அரணாக பச்சைக்கீற்று மற்றும் வேப்பிலை ஆகியவை கிருமிநாசினிகளாகச் செயற்படுகின்றன. அத்தோடு மற்றவர்களின் குறுக்கீடு இன்றி பெண் முழுமையான ஓய்வு எடுக்க இது உதவுகிறது. மேலும் தீய சக்திகளிடமிருந்து காக்க வேப்பிலை மற்றும் இரும்புப் பொருட்கள் (கத்தி அல்லது கதிரருவாள்) குடிசையில் வைக்கப்படுகின்றன. இந்தத் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட

காலத்தில் அந்தப் பெண் பூஜை அறைக்கோ அல்லது சமையலறைக்கோ செல்ல அனுமதி இல்லை. மேலும், செடிகள் அல்லது சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள உணவுப் பொருட்களைத் தொடுவது தவிர்க்கப்படுகிறது. ஏனெனில் அவளது 'தீட்டு' அவற்றை வாடச் செய்யும் அல்லது கெட்டுப்போகச் செய்யும் என்ற நம்பிக்கை நிலவுகிறது.

திருமணச் சடங்கு

மலையக மக்களின் திருமண முறைகள் என்பவை வெறும் சடங்குகளின் தொகுப்பு மட்டுமல்ல, அவை ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகாலப் பண்பாட்டுப் பரிணாமத்தின் சாட்சியங்களாகும். ஒரு ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து புதியதொரு இல்லறத்தைத் தொடங்கும் நிகழ்வானது, சமூக அங்கீகாரம், ஆன்மிக ஆசி மற்றும் குடும்பங்களின் பிணைப்பு எனப் பல அடுக்குகளைக் கொண்டதாக அமைகின்றது. மலையக திருமணச் சடங்குகள் ஒவ்வொன்றும் ஓர் ஆழமான உட்பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. தமிழ் வளர்த்த சங்ககாலம் தொடங்கி இன்றுவரை நிலவி வரும் இந்தச் சடங்குகள், காலமாற்றத்திற்கு ஏற்பவும் இடம்பெயர்ந்து புதிய வாழ்வியல் அம்சங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு தங்களைத் தகவமைத்துக் கொண்டாலும், அவற்றின் அடிப்படை விழுமியங்கள் மாறாமல் உள்ளன. திருமணம் என்ற சொல் 'திரு' மற்றும் 'மணம்' என்ற இரு சொற்களின் சேர்க்கையாகும். 'திரு' என்பது மேன்மையையும் தெய்வீகத் தன்மையையும் குறிக்கின்றது. 'மணம்' என்பது இணைதலைக் குறிக்கின்றது. இது இரு இதயங்களின் இணைவாகவும், சமுதாயத்தில் ஒரு புதிய குடும்பத்தின் உருவாக்கமாகவும் கருதப்படுகிறது. பொதுவாக மலையகத்திற்கு இடம்பெயர்ந்தவர்களின் திருமண மரபுகள், 'இந்து மரபுகள்' என அடையாளப்படுத்தப்பட்ட வேதங்கள் மற்றும் புராணங்களின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தாலும், மலையகத்தின் ஒவ்வொரு சமூகமும் தங்களுக்கெனத் தனித்துவமான மரபுகளையும் பின்பற்றுகின்றன. திருமணமானது சமூகத்தில் ஏனையோருக்கும் இச்சம்பவத்தைத் தெரிவிப்பதற்கான ஓர் ஊடகமாகவும் செயற்படுகின்றது.

திருமணத்திற்கு முந்தைய ஆயத்தச் சடங்குகள் என்று நோக்கும் போது, மலையகத்தின் திருமண நிகழ்வு என்பது மணநாளோடு முடிந்துவிடுவதில்லை. அது ஒரு நீண்டகாலத் திட்டமிடலையும் முன்னோடிச் சடங்குகளையும் கொண்டது. இந்தப் பிரிவில் ஜாதகம் பார்த்தல் முதல் பந்தக்கால் நடுவது வரையிலான பல்வேறு நிலைகளை திருமணத்திற்கு முந்தைய சடங்குகளாக நோக்கலாம். முதலில் இரு

குடும்பத்தாருக்கும் இடையே அறிமுகம் ஏற்பட்டு, ஜாதகப் பொருத்தங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. நட்சத்திரப் பொருத்தம் என்பது மணமக்களின் குணநலன்கள், ஆரோக்கியம் மற்றும் எதிர்கால ஒற்றுமையை உறுதி செய்யும் ஒரு வழிமுறையாகக் கருதப்படுகிறது. இது மணமக்களின் மன ரீதியான மற்றும் உடல் ரீதியான ஒத்திசைவைக் கண்டறியும் ஒரு பாரம்பரியக் கருவியாகும். சில சமூகங்களில், குலதெய்வக் கோயிலில் பூப்போட்டுப் பார்த்தல் அல்லது பல்லி சொல்லும் சகுனம் பார்த்தல் போன்ற நம்பிக்கைகளும் நிலவுகின்றன. காதல் திருமணத்தில் பொருத்தமில்லாமல் இருந்தால் அதற்கு தோசம் கழித்து திருமணம் செய்யும் வழக்கமும் காணப்படுகின்றது. அது பற்றித் தனியாக ஒரு கட்டுரையில் நோக்குவோம்.

ஜாதகம் பொருந்திய பிறகு, மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் வீட்டார் வீட்டிற்குச் சென்று பெண்ணைப் பார்க்கும் நிகழ்வு நடைபெறுகிறது. பெண்ணைப் பிடித்துவிட்டால், இரு வீட்டாரும் கூடித் திருமணத்தை உறுதி செய்யும் 'நிச்சயதார்த்தம்' இடம்பெறுகின்றது.

இந்நிச்சயதார்த்தம், பெரும்பாலும் மலையகத்தில் விமரிசையாக இடம்பெறுவது குறைவு என்றாலும், இரு வீட்டாரும் இணைந்து பெண் அல்லது மாப்பிள்ளை வீட்டிலேயே நிச்சயதார்த்தச் சடங்கினைச் செய்துகொள்வார்கள். நெருங்கிய உறவினர்களை மட்டும் அழைத்து, வீட்டின் கடவுள் படங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் அறையில் அனைவரும் அமர்ந்து நிச்சயத் தாம்பூலத்தில் பொருட்கள் அனைத்தையும் சரி பார்ப்பார்கள். குறையும் போது வாதவிவாதம் இருக்கும். சிலவேளைகளில் அது சண்டையிலும் முடியக்கூடிய வாய்ப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு அந்த இடமே கலகலப்பாக இருக்கும். பின்னர் கடவுளுக்கு சாம்பிராணி மற்றும் கற்பூரம் எரித்து, அனைத்திற்கும் தாம்பூலம் காட்டி, நிச்சயிக்கப்பட்ட திகதியை குடும்பத்தின் மூத்த உறுப்பினர் திகதியைக் குறித்துக் கொடுத்த குறிப்பிலிருந்து வாசிப்பார். அத்தோடு நிச்சயம் முடிவடையும் சமகாலத்தில் மோதிரம் மாற்றும் முறைமை காணப்படுகின்றது. ஆனால் முன்னர் அவ்வாறான முறைமை இருக்கவில்லை எனப் பலர் குறிப்பிட்டனர்.

அடுத்து முக்கியமான விடயம், பாக்குப்படைத்தல் ஆகும். அதாவது நிச்சயித்த திகதியில் திருமணம் நடைபெறும் என்பதனை பாக்கு வைத்து அனைவருக்கும் அறிவிக்கும் வழக்கம் நெடுங்காலமாக இருந்துவந்தது. ஆனால் இன்று பத்திரிகை அடித்து

திருமணத்திற்கு அழைக்கும் வழக்கம் பெருவாரியாக பழக்கத்தில் வந்துவிட்டது. ஆனால் ஆரம்பத்தில், வீட்டில் சைவ உணவுகளைச் சமைத்து அதனைக் கடவுளுக்குப் படைத்து முக்கியமான பெரியவர்களையும் உறவினர்களையும் அழைத்து, அவர்களுக்கு வெற்றிலை, பாக்கு, மஞ்சள் வைத்து திருமணத்திற்கு குடும்பத்தோடு வரவேண்டும் என 'பாக்கு வைத்தல்' செய்வார்கள். இதில் பணம்பாக்கு வைத்தல் எனும் முறையும் காணப்படுகின்றது. அதாவது வெற்றிலை பாக்குடன் சேர்த்து, அரிசியும் ஒரு ரூபாவும் அல்லது சில்லறையாக இருக்கும் ஏதாவது நாணயமும் வைக்கப்படுகின்றன. மிக முக்கியமாக, மாமன் போன்ற உறவுகளுக்கு வைப்பார்கள். அவ்வாறு வைத்தால் அவர்கள் சீர் செய்ய வேண்டும் என்பது வழக்கம்.

ஏழு அல்லது ஒன்பது நாளைக்கு முதல் செய்யப்படும் பொன்னுருக்கல் அல்லது தாலிசெய்யக் கொடுக்கும் சடங்கு முக்கியமானது. திருமாங்கல்யம் என்பது ஒரு பெண்ணின் திருமணச் சின்னமாகவும், போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகவும் கருதப்படுகிறது. ஒரு சுபநாளில் பொற்கொல்லரை அழைத்து, புதிய பொன் கொடுத்துத் தாலி உருக்கப்படுகிறது. இதில் மணப்பெண்ணின் உறவினர்கள் கலந்து கொள்கின்றனர். உருக்கப்பட்ட பொண்ணைக் கொண்டு தாலி செய்யப்படுகிறது. சில சமூகங்களில், தாலியின் வடிவம் அந்தந்தச் சமூகத்தின் பாரம்பரியத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கும்.

திருமணத்திற்கு முதல் 'பரிசம் போடுதல்' நிகழ்வை நடத்துகின்றனர். இது மலையகத்தில் மிக முக்கியமான சடங்குமுறையாகக் காணப்படுகின்றது. திருமணத்திற்கு முதல் நாள் அல்லது திருமணத்திற்கு முன் உள்ள நல்ல நாளில் பரிசம் போட்டு பெண்ணைத் தாய் வீட்டிலிருந்து அழைத்துவரும் சடங்கினைச் செய்கின்றனர். அப்பெண் தாய் வீட்டின் உரிமையாக இருந்து புகுந்த வீட்டின் உரிமையாக மாறும் ஒரு நிகழ்வாகவே இதனைக் கருதுகின்றனர். மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஒற்றை இலக்க அடிப்படையில், அதாவது ஏழு அல்லது ஒன்பது அல்லது பதின்மூன்று, பரிசம் போடச் செல்வார்கள். போகும் போது பரிசத்தட்டு அனைத்தையும் கொண்டு செல்வது அவசியமாகின்றது. முதல் குறிப்பிட்டது போல, பரிசத்தில் வரும் பிரச்சினை சிலவேளை திருமணத்தில் கூட பிரச்சினையை உருவாக்கிவிடும். அந்த வகையில் பரிசத்திற்குச் சென்று அங்கு அனைவரும் கூட்டமாக அமர்ந்துகொள்வார்கள். மாப்பிள்ளை பரிசம் போட அழைத்துச்செல்லப்பட மாட்டார். பெண் வீட்டார், மாப்பிள்ளை வீட்டார் அனைவரும் பரிசத்தில் கலந்து கொள்கின்றனர். இதில் இரு வீட்டிலும் உள்ள

திருமாங்கல்யம்

பெரியவர்கள் மாத்திரமே பேசிக்கொள்வார்கள். அனைவரும் அமர்ந்த பிறகு பரிசத்தட்டுப் பரிசிலிக்கப்படும். அதில் குறிப்பாக பின்வரும் பொருட்கள் அவசியமாகின்றன: அரிசி ஏழு சிண்டு, தேங்காய் ஏழு, வாழைப்பம் ஏழு சீப்பு, கருப்பட்டி ஏழு கட்டு, மஞ்சள் ஏழு துண்டு, வெற்றிலை ஏழு அடுக்கு, கற்கண்டு, பொட்டுக்கடலை, குங்குமம், சந்தனம், மற்றும் பெண்ணுக்குத் தேவையான பொருட்கள், சேலை, ரவிக்கை, பாவாடை, உள்ளாடைகள், வளையல், பொட்டு, சைப்பின்னல், கொண்டைமுடி, பவுடர், கண்ணாடி, சட்டைப்பின், பாய், கம்பளம், செருப்பு (இதனைத் தட்டில் வைக்கக்கூடாது. தனியாக வைக்க வேண்டும்). அத்தோடு பரிசமணி என்று சொல்லக்கூடிய தாலி மணி அல்லது பரிசச் சங்கிலி, அதுவும் இல்லாவிட்டால் பரிச மோதிரம் வைக்க வேண்டும். இது சமூகங்களின் வேறுபாட்டுக்கிணங்க மாறுபடும். இவற்றோடு சுருக்குப் பையும் 10 ரூபா பணமும் வைக்க வேண்டும். இது பரிசத்தட்டுக் கட்டியிருக்கும் துணியை அவிழ்க்கப் பயன்படுத்தப்படும் சாவியாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

பரிசத்தின் தட்டைப் பரிசோதிக்கையில், ஒரு பொருள் குறைவாக உள்ளது என்று பெண்வீட்டுப் பெரியவர்கள் கேட்பர். அப்போது, மாப்பிள்ளை வீட்டார் உப்பு எடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். இவ் உப்பினை மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து கொண்டு வரக்கூடாது. பெண்வீட்டாருக்குத் தெரியாமல் பெண்வீட்டில் எடுத்து சுற்றிக்கட்டி வைத்திருக்க வேண்டும். சபையில் கேட்கும் போது அதனைக் கொடுக்க வேண்டும். இதில் ஏதாவது ஒரு பொருள் குறைந்தாலோ அல்லது கூடினாலோ சபைக்குற்றம் என்று அறிவிக்கப்பட்டு தண்டப்பணம் அறவிடப்படும். இது ஒரு விதமான நாடக நிகழ்வு போலவே காணப்படும். மேலும் திருமணத்திற்கு முன்பு, மணமகள் வீட்டார் தங்களின்

முன்னோர்களான சுமங்கலிப் பெண்களை (திருமணமாகி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மறைந்த பெண்கள்) நினைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். மூத்த சுமங்கலிப் பெண்கள் அழைக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு விருந்தளிக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் மணமகள் தீர்க்க சுமங்கலியாக வாழ முன்னோர்களின் ஆசி வேண்டப்படுகிறது. இது ஓர் ஆதரவு அமைப்பை மணமகளுக்கு உருவாக்குவதற்கான சமூகச் சடங்காகவும் அமைகிறது. ஆனாலும் வசதி கருதி பெரும்பாலும் இது செய்யப்படுவது மிக அரிது.

திருமணப் பந்தல் அமைப்பதன் தொடக்கமாக 'பந்தக்கால்' அல்லது 'முகூர்த்தக்கால்' நடப்படுகிறது. பொதுவாக வேரில்லாமல் துளிர்க்கும் பூவரசம் மரம் இதற்காகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மரத்தின் நுனியில் மாவிலைகள், மஞ்சள் மற்றும் பூக்கள் கட்டப்படுகின்றன. குழியில் வெள்ளி நாணயம், நவதானியம் மற்றும் பூக்கள் போட்டு பால் ஊற்றிப் பந்தக்கால் நடப்படுகிறது. இது பிரபஞ்சத்தின் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் திருமணச் செய்தியைத் தெரிவித்து ஆசி பெறுவதைக் குறிக்கிறது. மூங்கிலைப் போல வம்சம் செழித்து வளர வேண்டும் என்பதும், வாழையடி வாழையாகக் குடும்பம் வளர வேண்டும் என்பதும் இதன் முக்கிய நோக்கமாகும்.

திருமணத்திற்கு முந்தைய நாள் சடங்குகள் என நோக்கும் போது, முந்தைய நாள் மாலை முதல் மணமக்கள் திருமண மனநிலைக்குத் தங்களைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

காப்புக் கட்டுதல் சடங்கு முக்கியமானது. திருமணச் சடங்குகள் எந்தவித இடையூறும் இன்றி நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காக மணமக்களின் மணிக்கட்டில் மஞ்சள் கயிறு (காப்பு) கட்டப்படுகிறது. இது ஒரு தற்காப்பு அரணாகக் கருதப்படுகிறது. திருஷ்டி மற்றும் பேய்களின் சக்திகளால் இடையூறுகள் வராமல் தடுப்பதும், மணமக்கள் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதும் இதன் பின்னணியில் உள்ள நம்பிக்கைகளாகும். காப்புக் கட்டிய பிறகு மணமக்கள் ஊரை விட்டு வெளியே செல்லக்கூடாது என்பது ஒரு முக்கியமான விதியாகும்.

திருமணத்திற்கு முந்தைய நாள் மணமகனும் மணமகளும் தனித்தனியாக விரதம் இருக்கின்றனர். மணமகன் தனது பிரம்மச்சாரிய வாழ்க்கையிலிருந்து இல்லற வாழ்க்கைக்கு மாறுவதற்குத் தனது தந்தையிடம் அனுமதி பெறுவார். மேலும், 'நாந்தி' எனும் முன்னோர்களை வழிபட்டு அவர்களின் ஆசியைப் பெறும் சடங்கும் இடம்பெறும். இதில் மணமகன் மற்றும் மணமகள் முன்னோர்களை நினைத்து விரதமிருத்தல் அவசியமாகின்றது.

திருமணத்தன்று அதிகாலை முதல் பல்வேறு சடங்குகள் வரிசையாக நடைபெறுகின்றன. இவை மணமக்களின் உடல் மற்றும் மனத் தூய்மையை மையமாகக் கொண்டவை. மணமக்கள் இருவர் இல்லங்களிலும் அதிகாலையில் எண்ணெய் தேய்த்து, மஞ்சள், குங்குமம் மற்றும் சந்தனம் பூசிக் குளிப்பார். சுமங்கலிப் பெண்கள் மணமக்களுக்கு நலுங்கு வைத்து, புனித நீரை ஊற்றுகின்றனர். இது உடலையும் ஆன்மாவையும் தூய்மைப்படுத்துவதோடு, திருமணக் களைப்பை நீக்கி முகத்திற்குப் பொலிவைத் தருகிறது. இது மணமக்களை ஒரு முக்கியமான வாழ்க்கைப் பயணத்திற்குத் தயார் செய்கிறது.

மணப்பெண் திருமணத்திற்குச் சற்று முன்பு அன்னை கௌரியை வழிபடுகிறார். கௌரி தேவி பதிவிரதத் தன்மைக்கும் மாங்கல்யப் பலத்திற்கும் பெயர்பெற்றவர். அவரை வழிபடுவதன் மூலம் ஒரு

பரிசுத்தட்டுகள்

Image Source - Google.com

மகிழ்ச்சியான இல்லற வாழ்வு வேண்டப்படுகிறது. அதேபோல், மணமகன் விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டுத் திருமணச் சடங்குகள் எவ்விதத் தடையுமின்றி நடைபெற வேண்டிக்கொள்கிறார்.

மணமகன் மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தவுடன் நடைபெறும் சடங்குகள் இரு குடும்பங்களின் பிணைப்பை வலுப்படுத்துகின்றன. மணமகன் மேடைக்கு வந்ததும், மணப்பெண்ணின் தந்தை மணமகனின் கால்களைப் பால், சந்தனம் மற்றும் குங்குமத்தால் கழுவுகிறார். இது மணமகனை மகாவிஷ்ணுவின் அம்சமாகக் கருதிச் செய்யப்படும் மரியாதையாகும். பின்னர் மணமகன் மணப்பெண் வீட்டாருக்குப் புத்தாடைகளை வழங்க, மணப்பெண்

வீட்டார் மணமகனுக்குப் பட்டு வேட்டி மற்றும் சட்டைகளை வழங்குவார்கள். மணமக்களுக்கு இடையே முதன்முதலில் நடைபெறும் நேரடித் தொடர்பு மாலை மாற்றுதல் ஆகும். மணமக்களின் தோள்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் போது, அவர்களின் ஆற்றல்கள் ஒன்றிணைவதாகக் கருதப்படுகிறது. பொதுவாக மூன்று முறை மாலைகள் மாற்றிக் கொள்ளப்படும். இது ஒருவரை ஒருவர் முழுமனதுடன் ஏற்றுக்கொள்வதைக் குறிக்கிறது. திருமணத்தின் உச்சக்கட்ட நிகழ்வு தாலி கட்டுதல் ஆகும். இது பல்வேறு படிநிலைகளைக் கொண்டது. கெட்டிமேளம் முழங்க, புரோகிதர் மந்திரங்கள் ஓத, மணமகன் மணமகளின் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டுவார். தாலி என்பது சுமங்கலியின் சின்னமாகவும், மணமக்களின் பிரிக்க முடியாத பிணைப்பின் அடையாளமாகவும் கருதப்படுகிறது. முதல் இரு முடிச்சுகளை மணமகளும், மூன்றாவது முடிச்சை மணமகளின் சகோதரியும் (நாத்தனார்) போடுவார்கள். இது மணமகள் அந்தப் புதிய குடும்பத்தின் ஓர் அங்கமாகிவிட்டதைக் குறிக்கிறது. தாலி கட்டியதைத் தொடர்ந்து மணமக்கள் அக்னியைச் சுற்றி ஏழு அடிகள் எடுத்து வைப்பார்கள். ஒவ்வொரு அடியும் ஒரு முக்கியமான வாழ்நாள் உறுதிமொழியை உள்ளடக்கியது. இத்திருமண நடைமுறைகள் பெரும்பாலும் பிராமணமயப்படுத்தப்பட்டதாகவே நடைபெற்றுள்ளமையை பலர் தெரிவித்தலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

திருமணத்திற்குப் பிந்தைய சடங்குகள் என நோக்கும் போது, திருமணம் முடிந்தவுடன் மணமகள் தனது புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்வதும், அங்கு அவரை வரவேற்கும் முறைகளும் சுவாரஸ்யமானவை. மணமகள் முதன்முதலில் மணமகன் வீட்டிற்குள் நுழையும் நிகழ்வு இது. மணமகளின் தாயார் மணமக்களுக்கு ஆலாத்தி சுற்றி வரவேற்பார். மணமகள் தனது வலது காலை எடுத்து வைத்து வீட்டிற்குள் நுழைய வேண்டும். நுழையும் போது அரிசி நிரம்பிய குடத்தைத் தனது காலால் மெதுவாகத் தட்டி உள்ளே தள்ளுவார். இது லக்ஷமி கடாட்சம் அந்த வீட்டிற்குள் வருவதைக் குறிக்கிறது. இது ஒரு பொழுதுபோக்குச் சடங்காக இருந்தாலும், மணமக்களுக்கும் அவர்களது உறவினர்களுக்கும் இடையே நெருக்கத்தை உருவாக்க உதவுகிறது. மணமக்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் மஞ்சள் நீர் தெளிப்பது, அப்பளத்தை உடைப்பது, தேங்காய் உருட்டுவது போன்ற விளையாட்டுகளை விளையாடுவார்கள். இது மணமகளுக்குப் புதிய குடும்பத்தில் உள்ள கூச்சத்தை நீக்க உதவுகிறது. திருமணம் முடிந்த சில நாட்களில் மணமக்கள் மணப்பெண் வீட்டிற்குச் செல்வார்கள். இது 'மறுவீடு'

என அழைக்கப்படுகிறது. அப்போது மணமகன் வீட்டிற்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெண் வீட்டார் கொடுத்து அனுப்புவார்கள். முற்காலத்தில் பயணங்களின் போது உணவிற்காகக் 'கட்டுச்சாதம்' கட்டித் தரும் வழக்கமும் இருந்தது. இவ்வாறு திருமணச்சடங்கு தலை தீபாவளி, தலைப்பொங்கள் என்று தொடரும். அத்தோடு அதன்பின் வரும் ஒவ்வொரு வருட ஆடி மாதத்தின் பதினெட்டாம் நாள் தாலி பிரித்து மாற்றும் சடங்கும் இடம்பெறும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இன்பமோகன், வ., 2012. கிழக்கிலங்கைச் சடங்குகள். குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை/கொழும்பு.
2. சிவத்தம்பி, சு., 1993. இலங்கை மலையகத் தமிழர் பண்பாடும் கருத்து நிலையும். உதயம் நிறுவனம்.
3. சிவரத்தினம், சு., 2008. சடங்குகளினூடாக மட்டக்களப்பு. விபுலம் பதிப்பகம்.
4. சோமசுந்தரம், அ., (ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை). இந்து வாழ்வியல் சடங்குகள்.
5. தருமராஜன், டி., 2006. சனங்களின் சாமிகள். நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம், தமிழ்நாடு, இந்தியா.
6. பரமசிவன், தொ., 2019. மஞ்சள் மகிமை. காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
7. பரமசிவன், தொ., 2024. பண்பாட்டு அசைவுகள். காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
8. பக்தவத்சல பாரதி., 2012. மானிடவியல் கோட்பாடுகள். அடையாளம் வெளியீடு, சென்னை.
9. மௌனகுரு, சி., 1988. சடங்கிலிருந்து நாடகம் வரை. நாகலிங்கம் நூலாலயம்.
10. வேல்முருகு, ந., 1993. மலையக மக்களின் சமய நம்பிக்கைகளும் சடங்கு முறைகளும். வாசகர் பதிப்பகம்.

சஞ்சிகைகள்

1. குன்றின் குரல் - ஆண்டு 12, இதழ் 03, ஜூலை - செப்டம்பர் 1993, பக். 19-20
2. குன்றின் குரல் - ஆண்டு 13, இதழ் 01, ஜனவரி - மார்ச் 1994, பக். 19-20
3. நட்புறவுப் பாலம், இதழ் 12, செப்டம்பர் 1987, பக். 14-16
4. நாவலப்பிட்டி பிரதேச சாகித்திய விழா மலர், ஆகஸ்ட் 1993, பக். 25-27
5. பண்பாடு, இதழ் 02, செப்டம்பர் 1992, பக். 30-56

இலங்கையில் நடந்து சித்திரவதைகள்: உடல் ரீதியாகவும், உள ரீதியாகவும் சமூக - அரசியல் ரீதியாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பயங்கரவாதம்

1978 ஆம் ஆண்டு அன்றைய ஜே.ஆர். ஐயவர்த்தன தலைமையிலான ஆட்சியாளர்களால் இயற்றப்பட்டு, நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு கடந்த நாலு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இருந்துவரும் 'பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம்: இல - 48/1979' தமிழ் வாசகர்களுக்கு ஒன்றும் புதுமையான ஒரு சட்டம் அல்ல. அது முதலில் ஒரு தற்காலிக தேவைக்கான சட்டமாகக் கொண்டுவரப்பட்டு பின்னர் நிரந்தரமான ஒரு சட்டமாக (1982) மாற்றப்பட்டது. பல்வேறு உலக நாடுகள் உட்பட உள்நாட்டு மக்களாலும் எதிர்க்கப்பட்டு வந்ததன் காரணமாக அவ்வப்போது சில திருத்தங்களுக்கான முயற்சிகள் நடந்துபோதும், அதற்குப் பதிலாக ஒரு திருத்தமாக 2022 இல் தயாரிக்கப்பட்ட 'பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம்' என்ற ஒரு 'சட்டவரைபு - 2023' வெளியிடப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, இன்னமும் பழைய பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டமே அரசாங்கத்தால் பயன்படுத்தக்கூடிய வகையில் நடைமுறையில் உள்ளது. அதை ஓர் அரசாங்கம் தனது நடவடிக்கைகளுக்காகக் கைகளில் எடுக்கின்றதா, இல்லையா என்பதைப் பொறுத்தே அது அதிகமாகப் பேசப்படும் சூழல் உருவாகிறது. இப்போது அத்தகைய ஒரு நிலை நிலவவில்லை என்றாலும் கூட, இந்தச் சட்டம் பற்றிய, மக்களது ஜனநாயக உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்த அரசுக்கு அது வழங்குகின்ற அதிகாரங்கள் பற்றிய உரையாடல் அவசியமானது. அந்த அடிப்படையில், இந்த 'இலங்கை: பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் - ஒரு விமர்சனரீதியான மதிப்பீடு' என்ற நூலிலுள்ள கட்டுரைகளை நமது 'எழுநா' வாசகர்களுக்காக அதே பெயரில் தொடராக இங்கு தமிழில் தருகிறோம். இந்த நூல், 'மனித உரிமைகளுக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்குமான மையத்தைச் (Centre for Human Rights and Development - CHR) சேர்ந்த, பேராசிரியர் பேற்றன் பஸ்தியாம்பிள்ளை, ரோகண எதிரிசிங்க, என். கந்தசாமி ஆகிய அதன் அமைப்பாளர்களால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட, நாட்டின் முக்கிய ஆளுமைகளால் எழுதப்பட்ட சட்டம் பற்றிய விமர்சனபூர்வமான பத்து ஆக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பு நூலாகும். எழுநா வாசகர்களுக்கு, நமது ஏனைய நூல்கள் போலவே இதுவும் இன்னொரு முக்கிய நூலாக அமையும் என்று நம்புகிறோம்.

ஆங்கிலமூலம்: பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன், எழுபதுகளின் பிற்கூறுகளில் சிறுகதை எழுத்தாளராக ஈழத்தின் எழுத்துத்துறைக்குள் அறிமுகமானவர். வடமராட்சியிலுள்ள அம்பன் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இவர், சிறுகதைகள், கவிதைகள் எழுதுவதுடன் மட்டுமன்றி, இலக்கியம், அரசியல் சார்ந்த கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும், ஆங்கிலத்தில் வரும் முக்கியமான எழுத்துகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதிலும் தொடர்ந்து ஈடுபாட்டுடன் இயங்கி வருபவர். தொண்ணூறுகளில் கொழும்பிலிருந்து வெளியான 'சரிநிகர்' வாரப்பத்திரிகையின் நிர்வாக ஆசிரியராகவும், பின்னர் கனடாவில் வெளியான 'தீபம்' வாரப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டு வந்தவர். சரிநிகரில் தொடராக வெளிவந்த அவரது மொழிபெயர்ப்பு நூலான 'குழந்தைகளுக்கும் உங்களுக்கும் இடையே' என்ற பெற்றோருக்கான வழிகாட்டிநூல் இன்றுவரை பல பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது. இப்போது தாய்விட்டு இதழில் அவரது 'பதினம் வயதினருக்கும் உங்களுக்கும் இடையே' என்ற இன்னொரு மொழிபெயர்ப்பு நூல் தொடராக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே சரிநிகரில் வெளிவந்து பாதிப்பில் நின்றுபோன மொழிபெயர்ப்பு நூலான, 'தலைமறைவு வாழ்க்கை' என்ற, மறைந்த மதிப்புக்குரிய ரெஜி சிறிவர்த்தன அவர்களது நூல், அண்மையில் வெளியாகியுள்ளது. ஐயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமாணிப் (MBA) பட்டம்பெற்ற இவர் இப்போது கனடாவில் வசித்து வருகிறார்

எழுநா

லங்கையில் ஏற்கனவே நிலவிவந்த சட்டங்கள், சமூகக் கட்டமைப்புகள், நிர்வாக வழிமுறைகள் என்பவற்றை வைத்துக்கொண்டே, அது ஒரு நிறுவன மயமாக்கப்பட்ட பலாத்கார அரசு

இயந்திரமாக மாற்றமடைந்தது இப்படித்தான் என்பதற்கு ஓர் உதாரணமாகச் சொல்லப்படக்கூடிய ஒரு சட்டம் தான் 'பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம்'. இந்தச் சட்டமும் (PTA), அவசரகால விதிமுறைகளும் (ER) குற்றச்சாட்டுகளோ அல்லது விசாரணைகளோ இல்லாமல் ஒருவரை நீண்டகாலமாக தொடர்பு கொள்ளப்பட முடியாத தடுப்புக்காவலில் வைக்கவும், பாதுகாப்புப் படைகள் முழுக்கமுழுக்க தமது விருப்பப்படி, அவர்களை எந்தவொரு இடத்திலும் எந்தவொரு நிலைமைகளின் கீழும் வைத்துக் கையாளவும் அனுமதித்தன. மேலும், கைது செய்யப்பட்டவர்கள் மீதான சட்டபூர்வமான சித்திரவதையையும், காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் போது மரணங்கள் ஏற்படுவதையும், நீதி விசாரணை இல்லாமலே இறந்தவர்களது உடல்கள் அப்புறப்படுத்தப்படுவதையும் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டமும் அவசரகாலச் சட்டமும், சட்டபூர்வமாக அனுமதித்தன. இந்தச் சட்டங்கள், மனித உரிமை மீறல்களைச் செய்பவர்களுக்கு வழங்கிய தண்டனை விலக்கும், பாதுகாப்பும் அவர்களுக்குப் பெருமளவிலான ஊக்கத்தை அளித்தன. இது, வன்முறையும், மிரட்டலும் இணைந்ததான ஓர் அரசு பயங்கரவாதக் கலாசாரத்தை நிறுவுதல் என்ற நிலைக்கு வழிவகுத்தது. இவ்வாறுதான் சித்திரவதை என்பது இலங்கையின் மோதலின் வழக்கமான அம்சமாக நிறுவனமயமாக்கப்பட்டது. பயங்கரவாதத்தின் மூலம் சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சியில் உடல் ரீதியாகவும் உளவியல் ரீதியாகவும் சித்திரவதை முறைகளைப் பயன்படுத்துவது பரவலாக இருந்தது. பலர் சித்திரவதையிலிருந்து தப்பிப்பதில்லை, ஆனால் தப்பித்தவர்கள் பல்வேறு உடல் ரீதியான சிக்கல்கள், உளவியல் ரீதியான பாதிப்புகள், மனநல ரீதியான பின்விளைவுகள் என்பனவற்றுக்கு உள்ளாகுகின்றனர். மனநலச் சிக்கல்களில், 'சோமற்றைசேஷன்' (Somatization - உடல் சார்ந்த ஒருவகை மனநோய்), PTSD (அதிர்ச்சிக்குப் பின்னான மன அழுத்தம்), மனச்சோர்வு, பதற்றம் ஆகியவை பொதுவானவை. மருத்துவச் சிகிச்சை, உளவியல் சிகிச்சை, பாரம்பரியக் குணப்படுத்தும் முறைகள், இளைப்பாறலுக்கான பயிற்சிகள் (Relaxation), வெளிப்பாட்டுச் சிகிச்சை, குடும்பச் சிகிச்சை என்பவற்றுடனான சமூக - பொருளாதார மறுவாழ்வு மூலம், இந்தத் தனிப்பட்ட சித்திரவதையில் இருந்து தப்பியவர்களுக்கு உதவ முடியும். ஆனால் தனிநபர்கள் மட்டுமன்றி, கைது செய்யப்பட்டவர்களது குடும்பங்களும் சமூகமும் கூடப் பாதிக்கப்படுகின்றன.

கூட்டு மட்டத்தில், விழிப்புணர்வை உருவாக்குதல், சமூக மட்டத்தில் பணியாளர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்தல், கலாசார சடங்குகள், சமூக நீதி மற்றும் சமூக மேம்பாடு என்பவை மூலம் (இவ்வாறு பாதிப்புக்குள்ளான) சமூகங்களை வலுப்படுத்த முடியும். இருப்பினும், ஐ.நா.சபை மரபுகளைச் செயற்படுத்துவதன் மூலமும், சித்திரவதை நடைமுறைக்கு எதிரான தொழில்முறை, சமூக அணுகுமுறை போன்றவற்றை வளர்ப்பதன் மூலமும் சித்திரவதையைத் தடுப்பதே நீண்டகால நோக்கில் மிகவும் அதிக பயனுள்ளதாக இருக்கக்கூடியது.

அறிமுகம்

சித்திரவதை என்பது, ஆட்சிசெய்ய விரும்புபவர்களால் சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான வழக்கமானதும் மிகக் கடுமையானதுமான ஒரு முறையாக நிறுவனமயமாக்கப் (Institutionalised) பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக, அதிகாரத்தின் மீதான தமது பிடி தளரத் தொடங்கி அதற்கான தமது பிற கட்டுப்பாட்டு முறைகள் தோல்வியடைவதாகத் தோன்றும் போது, அவர்களுக்கு இது அவசியமாகிறது. அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களுக்கு, சித்திரவதை என்பது தகவல்களைப் பெறுவதற்கும், ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தைப் பெறுவதற்கும் அல்லது எதிரியைத் தண்டிப்பதற்கும் வாய்ப்பான ஒரு காட்டுமிராண்டித்தனமான வழிமுறையாக மாறிவிட்டது. இது, எதிர்க்க முயற்சிப்பவர்களின் தனிப்பட்ட ஆளுமைகளை உடைப்பதையும், உடல் ரீதியாகவும் உளவியல் ரீதியாகவும் ஒரு சமூகத்தைப் பயங்கரவாதத்தால் அடிப்பணியச் செய்யும் வகையில் கட்டாயப்படுத்துவதையும் உள்ளடக்கிய சமூக - அரசியல் முறையாகவும் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது (Baykai, Schlar & Kapken, 2004). அல்பர்ட் காழஸ் (1953) அரசு பயங்கரவாதத்தின் நவீன வளர்ச்சியை அற்புதமாக இவ்வாறு வரைந்திருந்தார்: "மார்க்ஸின் தீர்க்கதரிசனக் கனவும் ஹெகல் அல்லது நீட்சேயின் மிகைப்படுத்தப்பட்ட கணிப்புகளும் நோக்கங்களும் கடவுளின் நகரம் தரைமட்டமாக்கப்பட்ட பிறகு, ஒரு பகுத்தறிவு கொண்ட அல்லது பகுத்தறிவற்ற அரசு என்பதாக இருந்தது. ஆனால் இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் அது பயங்கரவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருந்தது."

பல தனிநபர்கள் சித்திரவதையிலிருந்து தப்பிக்கவில்லை, ஆனால் அவ்வாறு தப்பித்தவர்கள் உடைவுண்ட நிலையில் தான் விடுவிக்கப்பட்டனர்; அல்லது இறந்தபோது, அவர்களின் ஊனமுற்ற உடல்கள் மற்றவர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே வெளிப்படையாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. சித்திரவதை என்பது

நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட வன்முறையின் ஓர் அம்சமாக மாறியது. மேலும், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் (PTA), அவசரகாலச் சட்டவிதிகள் (ER) போன்ற சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. அவை குற்றச்சாட்டுகள் அல்லது விசாரணைகள் இல்லாமல் நீண்டகாலமாகத் தொடர்பு கொள்ளப்படாமல் கைதிகள் தடுத்து வைக்கப்படுவதை எளிதாக்கின. தடுத்து வைக்கப்படும் இடங்கள், வைக்கப்படும் நிலைமைகள் என்பவை பாதுகாப்புப் படைகளின் விருப்பத்திற்கேற்றபடி அமையவும், நீதி விசாரணைகள் எதுவும் இல்லாமலே இறந்துபோன கைதிகளின் உடல்களை அப்புறப்படுத்தவும் இந்தச் சட்டங்கள் அனுமதித்தன. இவை நடைமுறையில் சித்திரவதையையும் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளவர்களது மரணத்தையும் சட்டபூர்வமாக்கின (சர்வதேச மனித உரிமைகள் ஆணையகம், 1986). அவசரகால விதிமுறைகளின் பிரிவு 60, பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 18 ஆகியவை பாதுகாப்புப் படையினரது ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களைப் பயன்படுத்த அனுமதித்தன என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது, பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம், அவசரகாலச் சட்டம் ஆகிய இரண்டும், ஆயுதப் படையினரும், காவல்துறையினரும் ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களைப் பெறுவதற்கான ஒரு முறையாக சித்திரவதை பயன்படுத்தப்படுவதை ஊக்குவித்தனர். சந்தேக நபர்கள் பெரும்பாலும் சித்திரவதைச் செயல்முறையிலிருந்து தப்பிக்கக் கடுமையான வலியுடன், இவ்வாறு செய்யப்படும் போலி ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களில் கையெழுத்திட்டனர். பெரும்பாலும் அவர்கள் ஒரு வேற்று மொழியில் (எழுதப்பட்டவை என்ன என்று தெரியாமலே) எழுதப்பட்ட வாக்குமூலங்களில் கையெழுத்திட வைக்கப்பட்டனர். இருப்பினும், நீதிமன்றங்கள் இப்போது இத்தகைய கட்டாய ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களை ஏற்க மறுத்து வருகின்றன. சித்திரவதையை ஊக்குவிக்கும் மற்றொரு அம்சம், சித்திரவதை செய்பவர்களுக்கு (அரசு படையினர்) வழங்கப்பட்டுள்ள தண்டனை விலக்கு. இலங்கை, சித்திரவதைக்கு எதிரான ஐ.நா. மாநாட்டில் கையொப்பமிட்டிருந்தாலும், அதன் அரசியலமைப்பில் குறிப்பாக இது தடை செய்யப்பட்டிருந்தாலும், உண்மையில் இதுவரை யாரும் இதற்காகத் தண்டிக்கப்படவில்லை (UTHRI, 1999). மாறாக, சித்திரவதை செய்பவர்களில் பலருக்குப் பதவி உயர்வோ அல்லது வேறுவிதமாக வெகுமதிகளோ அளிக்கப்படுவதுதான் நடந்து வந்துள்ளது. உண்மையில், இந்த விஷயத்தில் தலையிடுவதற்கான எத்தகைய அரசியல் ஈடுபாடுகளும் அரசாங்கத்திடம் இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் இதற்காக ஒரு சிலரைத் தண்டிக்கும்போது, அது படையினரின்

சித்திரவதைக்கான மன உறுதியைப் பலவீனமாக்கிவிடும் என்று அரசு அஞ்சுகிறது. வெளிப்படையாக, சித்திரவதை நடக்கிறது என்ற உண்மை உயர் (மிக உயர்ந்த) பதவியில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்திருப்பதால் சித்திரவதைகளுக்கான ஓர் அதிகாரபூர்வமற்ற அனுமதி கிடைக்கிறது. இதன் காரணமாக, இச்செயலுக்கான உண்மையான பொறுப்பு மேல்மட்டத்திற்குச் செல்வதால், சித்திரவதையைச் செய்யும் சில கீழ்நிலை நபர்களைப் பலிக்கடாக்களாக்கித் தண்டிப்பதும் கடினமாகிறது. அரசு தனது பொறுப்பை ஒப்புக்கொள்ளத் தொடங்கியதும், பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இழப்பீடு வழங்கவேண்டும் என்ற பிரச்சினையை எதிர்கொள்கிறது. இறுதி ஆய்வில் இதற்கு, முழு அமைப்புமே பொறுப்பாக இருப்பது தெரிகிறது. சாதாரண பொதுமக்கள் கூட இது குறித்து ஒரு மேம்போக்கான பார்வையையே எடுக்கிறார்கள். தேசிய பாதுகாப்பு ஆபத்தில் இருக்கும் சில சந்தர்ப்பங்களில், சித்திரவதை தேவைப்படலாம் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு வகையில் சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியவர்கள் தான் என்று பலரும் நியாயப்படுத்துகிறார்கள். ஏனெனில் முதலில் அவர்கள் கைது செய்யப்படுவதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணம் இருந்திருக்க வேண்டும். இதனால் அவர்கள் சித்திரவதையை தீவிரமாக எதிர்க்க மாட்டார்கள். சித்திரவதையைக் கடைப்பிடிக்கும் அரசு சாராத போராளிகளைப் பொறுத்தவரை (ஆனால் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தவரை அதே அளவில் இல்லை), சட்ட நிவாரணம் அல்லது தண்டனை பற்றிய கேள்வியே இல்லை. அத்துடன், அவர்கள் சர்வதேச மரபுகளின் வரம்பிற்குள் வருவதில்லை. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தமது சொந்தச் சட்ட அமைப்பை உருவாக்கினாலும், அரசியல் இயல்புடையதாகக் கருதப்படும் சில குற்றங்கள், அவற்றின் சட்டச் செயல்முறைக்கு வெளியே கருதப்பட்டு, அதற்கேற்ப நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவது சுவாரஸ்யமானது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இப்போது ஒரு மனித உரிமைகள் அமைப்பை உருவாக்கியுள்ள போதிலும், மனித உரிமைகளை வெளிப்படையாகத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதை அது ஒருபோதும் கேள்வி கேட்பதில்லை. அவர்களின் அமைப்பில் முறையான பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம், அவசரகாலச் சட்டம் என்பவை இல்லாவிட்டாலும், அதே போன்ற நடைமுறைகள் செயற்படுவதாகத் தெரிகிறது. அதாவது, அரசும், அரசு சாரா நிறுவனங்களும் தங்கள் குடிமக்களைக் கட்டுப்படுத்த ஒரே மாதிரியான கட்டாய வழிமுறைகளைப் பயன்படுத்துகின்றன. இவை இரண்டும் ஒன்றையொன்று பிரதிபலிக்கும்

பிரதிபலிப்புகள்தான். குறிப்பாக சர்வதேச சமூக ஆதரவு இருந்தால், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு அதிக உணர்திறன் கொண்ட ஓர் அமைப்பாக மாறினால், அத்தகைய மனித உரிமை மீறல்களை கேள்விக்குள்ளாக்குவதை அவர்களின் மனித உரிமைகள் அமைப்பு மூலம் தொடங்கிப் படிப்படியாகச் செயற்பட முடியும்.

போராளிகளைப் பொறுத்தவரை, சித்திரவதை என்பது அவர்களின் முழுச் சர்வாதிகார அமைப்பின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. முரண்நகையாக, அவர்கள் தங்கள் சொந்தச் சமூகத்தின் உறுப்பினர்களுக்கு எதிராக இதை அதிகமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள்; அவர்கள் தங்கள் நலன்களுக்கு எதிராகச் செயற்படுவதாகக் கருதுகிறார்கள். சித்திரவதைக்கு எதிரான மாநாட்டை, நாடுகள் அங்கீகரிப்பதைப் போலவே, ஜெனீவா அழைப்பின்² கீழ் கண்ணிவெடிகளுக்குச் செய்யப்பட்டுள்ளதைப் போல, அரசு சாராதவர்கள் மாநாட்டின் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்ள தங்கள் விருப்பத்தை அறிவிக்கக்கூடிய ஒரு பொறிமுறையை உருவாக்குவது கவனத்துக்குரிய ஒன்றாக இருக்கலாம். இது அவர்களுக்குச் சில அங்கீகாரங்களை வழங்கும். இவை அரசுகளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக இருக்கும் என்றபோதும், இது சர்வதேச சமூகத்தின் பார்வையில் அரசு சாராத தரப்பினரை, அவர்களின் உடன்படிக்கைக்குக் குள் கட்டுப்படுத்துதல்.

இலங்கையில், தகவல்களைப் பெறுவதற்கு அல்லது மனக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு மயக்க மருந்துகள் (Sedatives) அல்லது 'பொது மயக்க மருந்துகள்' (General Anesthetics) போன்ற மருந்துகளைப் பயன்படுத்துவது என்பது, சித்திரவதை செய்பவர்களுடன் இணைந்து செயற்படும் மருத்துவ நிபுணர்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். அவர்களால் தடுப்புக் காவலில் உள்ள, காயமடைந்த, அல்லது பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கவோ, அல்லது முதலுதவி அளிக்கவோ முடியும். இதனால் (கைதிகள் மீதான) சித்திரவதைச் செயல்முறைகளைத் தொடர்பு போதுமான அளவுக்கு அவர்கள் குணமடைவார்கள்.

2002 ஆம் ஆண்டு முதல் நடந்த சமாதான நடவடிக்கைகளின் போது, இலங்கையின் சித்திரவதை தொடர்பான சட்டம், நாட்டு நிலைமை என்பவற்றில் தற்காலிக முன்னேற்றத்தைக் காட்டியிருந்தது. மோதலில் ஈடுபட்ட இரு தரப்பினரும், அதாவது அரசும் அதன் கூட்டணியான துணை இராணுவக் குழுக்களும் தமிழ்த் தரப்பில் புலிகளது அமைப்பும், தமது அரசியற் கைதிகள் மீது சித்திரவதையை வழக்கமாகப் பயன்படுத்தி வந்த நிலை, குறிப்பிடத்தக்க அளவில் குறைந்திருந்தது. இருப்பினும் இது சாதாரண குற்றவியல் சந்தேக நபர்களுக்கு தொடர்ந்து

பயன்படுத்தப்பட்டது. இலங்கை அரசைப் பொறுத்தவரை, குற்றவாளிகளாக இருந்தாலும் சரி, நிரபராதிகளாக இருந்தாலும் சரி, எல்லாக் கைதிகளும் சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்படுவது ஒரு வழக்கமான நடைமுறையாக இருந்தது (டோனி, 1998). இருப்பினும், உண்மையான எதிரிகளாகவோ அல்லது அச்சுறுத்தலாகவோ கருதப்படும் வழக்குகளில், சித்திரவதை தொடர்ந்தும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் குறைப்புக்கான பாராட்டு, சர்வதேச ரீதியாகவும் உள்ளாட்டிலும் இயங்கிவரும் மனித உரிமை அமைப்புகளுக்கும், நீண்டகாலமாக சித்திரவதைக்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்து வரும் தனிநபர்களுக்கும் சேர வேண்டும். அர்ப்பணிப்புள்ள மனித உரிமை ஆர்வலர்களின் உயிர்கள் உட்பட, இதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட விலை மிகவும் அதிகமாக உள்ளது. இத்தகைய செயற்பாட்டு மாற்றத்தைக் கொண்டுவர நீண்டகாலம் எடுக்கும் என்றாலும், அதைச் செய்ய முடியும் என்பதற்கு இது ஒரு சான்றாகும். இருப்பினும், 2006 ஆம் ஆண்டு யுத்தம் மீண்டும் ஆரம்பித்தவுடன், சிறுபான்மைச் சமூகத்திற்கு எதிராக சித்திரவதை மீண்டும் பயன்படுத்தப்படத் தொடங்கிவிடுகிறது. ஆனால், இந்த முறை அதில் ஒரு கவனத்துக்குரிய மாற்றம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதாவது, முந்தைய காலங்களில், அரசியல் அல்லது பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலானோர் மீதான சித்திரவதை நடைமுறை பரவலாகவும், கண்மூடித்தனமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. சமீபத்திய மாற்றத்துக்குப் பிறகு, சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் தீவிரமாகச் சந்தேகிக்கப்படுபவர்கள் அல்லது நீதிக்குப் புறம்பான கொலைக்கு முன்னோடியாக இருந்தவர்களாக இருந்தனர். 2006 முதல் 'இலங்கை தேசபக்த சட்டம்' என்று அழைக்கப்படும் புதிய சட்டங்கள் ஏராளமாக இருந்தாலும், சித்திரவதை, நீதிக்குப் புறம்பாகவே நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. டிசம்பர் 2006 இன் அவசரகால (பயங்கரவாதத்தைத் தடுத்தல், தடை செய்தல், குறிப்பிட்ட பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் தொடர்பான) ஒழுங்குமுறை, பாராளுமன்றத்தால் மாதந்தோறும் புதுப்பிக்கப்படும் அவசரகால விதிமுறைகள், சமீபத்திய காவர்துறை அதிகாரங்கள் என்பவை இராணுவத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஒருவர் பெரும்பாலும் குற்றம் சாட்டப்படுவதில்லை அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டுத் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டவர்களது தடுப்புக்காவல் பெரும்பாலும் இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை நீடிக்கப்படும். நடைமுறையில், தற்போதைய அரசியல் - சட்ட அமைப்பு, சித்திரவதை தொடர்பாக எத்தகைய புகார்களையும் செய்ய முடியாத வகையில் செயற்படுகிறது. இது பாதிக்கப்பட்டவரை மிகவும்

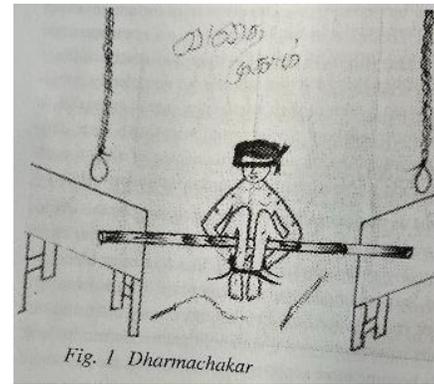
கடினமானதும் ஆபத்தானதானதுமான நிலைக்குத் தள்ளுகிறது.

சித்திரவதையின் உட்தர்க்கம்

ஒரு தனிநபரின் உள்ளார்ந்த எதிர்ப்பு, கருத்தியல் அர்ப்பணிப்பு, அடையாளம், சுயமரியாதை அவரது ஆளுமை அனைத்தும், அவரது உடல், உள ரீதியான வலிகளால் ஏற்படும் நியாயமான கலவையால் திட்டமிடப்பட்ட வகையில் அழிக்கப்படுகின்றன (Baykai, Schlar & Kapken, 2004). இப்போதெல்லாம் போரில் ஒருதரப்பு அடிபணியும் வரை, எந்தவொரு தரப்பும் மற்றொன்றை நேரடியாக அழிப்பதில்லை. இது மனதளவிலான ஓர் உளவியல் போராக மாறி வருகிறது. பயமுட்டுதல் மூலமும் திகிலூட்டுவதன் மூலமும் உளவியல் ரீதியாக மனதைக் கட்டுப்படுத்துதல் என்பது, வற்புறுத்துதல், வலியுறுத்துதல், பிரசாரம் என்பவை மூலம் செய்வதைவிட, எளிதானதாகவும் நேரடியானதாகவும் தோன்றுகிறது. அவை நுட்பமாக இருப்பதால், நீண்டகாலத்திற்கு மிகவும் பயனுள்ளவையாக இருக்கும். ஆனால் அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் இந்த வன்முறையற்ற முறைகள் உண்மையில் வேலை செய்கின்றன என்பதை நம்புவதில்லை. அல்லது அதற்கான போதுமான பொறுமையைக் கொண்டிருப்பதில்லை. சித்திரவதையைத் தடுக்க வேண்டுமானால், நீண்டகாலத்திற்கு நிறுவனங்களையும், அரசாங்கங்களையும் நம்ப வைப்பதன் மூலம் மட்டுமே அதைச் சாத்தியமாக்க முடியும். ஆனால், சித்திரவதை நேரம், பணம், பணியாளர்கள் என்று நிர்வாகத்திற்கு அவை மிகவும் அதிக முதலீட்டைக் கோருகின்ற ஒரு வழிமுறை என்பதால், அது வருமானத்துடன் பொருந்தி வருவதும் இல்லை. சித்திரவதை என்பது இராணுவ இயந்திரத்தின் ஒரு பாரிய விலையுயர்ந்த பகுதியாகும். தவிரவும், உயிர் பிழைத்தவர்களை மிக அரிதாகவே, முழுமையாக இணங்க வைக்க முடிகிறது. அவர்கள் மனநலச் சிகிச்சை மீட்புக்கு ஏற்றவகையில் தமது ஆளுமையின் மையத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்கிறார்கள். சமூகமாக அடிபணியாது மிக்க உறுதியோடு எதிர்வினையாற்றுவது, இது போன்ற வேறுபல எதிர்ப்புகள் எல்லாவற்றையும் விட, (அதிகாரத் தரப்பிற்கு) மிகவும் தீங்கு விளைவிப்பவை மனித உரிமை அமைப்புகளால் சர்வதேச அளவில் செய்யப்படும் எதிர்ப்புப் பிரசாரங்கள் தான்.

சித்திரவதை முறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சியில் பெரும்பாலும் ஒரு வரலாற்று வடிவத்தை அடையாளம் காண முடியும். உடல் ரீதியான அடிகள், எலும்பு முறிவுகள், இரத்தப்போக்கு, வடுக்கள் போன்ற கடுமையான உடல் காயங்கள் போன்றவற்றை ஏற்படுத்தும் பிற முரட்டுத்தனமான முறைகள் ஆரம்பத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இது

பொதுவாக காவல்துறையின் மிருகத்தனத்திலிருந்து உருவாகிறது. ஆனால் மிகவும் முறையான அரசியல் நோக்கத்துடன் இது ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவிற்கு எதிராகக் குறிவைக்கப்படுகிறது. காலப்போக்கில், முறைகள் மிகவும் நுட்பமானதாகவும் மிகப் பொருத்தமானவையாகவும் மாறுகின்றன, வலி மிகவும் வேதனையானதுதான், ஆனால் அறிவியல் ரீதியாக எந்தவிதமான குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய வடுக்களையும் அது விட்டு வைப்பதில்லை. சித்திரவதைச் சிந்தனைப் பள்ளிகள், நிபுணத்துவம், நுணுக்கமான தேர்ந்த கருவிகள், செயலாற்றும் திறமைகள், செயல்நுட்பங்கள் என்பவை உலகளாவிய நிகழ்வுகளாக மாறிவிட்டன. உதாரணமாக, இந்த நுட்பங்களின் தரவளர்ச்சி முதலில் இலங்கைப் பாதுகாப்புப் படைகளிடமும், பின்னர் இந்திய இராணுவத்திடமும், மிகவும் கவலைக்குரிய விதத்தில் பல்வேறு உள்ளூர்ப் போராளிகளிடமும் காணப்பட்டது. தற்போதைய முறைகள் மனித உரிமைகள் அமைப்புகளின் சித்திரவதைக்கான கணக்கெடுப்புகளுக்கு மிகவும் குறைந்தபட்ச ஆதாரங்களை மட்டுமே தரக்கூடிய அளவுக்கு மாறியுள்ளதால், அவற்றால் சொற்பமான விடயங்களே ஆவணப்படுத்தப்படுகின்றன. உள்ளூரில் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு வினோதமான முறை 'தர்மச்சக்கரம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது; அல்லது ஈரானில் உள்ள 'Parrot Perch' அல்லது 'Jujuy Kebab' (வறுத்த கோழி). அங்கு பாதிக்கப்பட்டவரின் மணிக்கட்டுகள் ஒன்றாகக் கட்டப்பட்டு, பின்னர் ஒரு வளைந்த நிலையில் அவர் தொங்கவிடப்படுகின்றார். இதனால் முழங்கைகளுக்கு முன்னால் உள்ள வளைந்த முழங்கைகளின் வளைவு வழியாக ஒரு கம்பம் செல்ல முடியும் (படம் 1 இணைப் பார்க்கவும். ஒரு கைதியால் வரையப்பட்ட படம் இது). இது விரைவாக ஒரு சக்கரம் போலச் சுற்றப்படுகையில் உடலில் கடுமையான வேதனை ஏற்படும் என்றாலும், அதற்காகக் காணக்கூடிய அடையாளங்களாக கைகளில் உள்ள சிராய்ப்புகள் மட்டுமே இருக்கும் (பெர்னாண்டோ, 2001).

படம் - 1: தர்மச்சக்கரம்

இது பெரும்பாலும் (கைதிக்கு) மனக்குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி, அந்த நபரின் மனோரீதியான எதிர்ப்பைக் குறைக்கிறது. இதனால் இந்தச் செயன்முறைக்கு உள்ளாகுபவர்கள் அடிபணிந்து போவதற்கு அதிக வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இந்த வகையான சித்திரவதைக்கு 'தர்மச்சக்கரம்' என்ற பெளத்த மத ஆன்மிகச் சொல்லை முரண்பாடாகப் பயன்படுத்துவது, உளவியல் ரீதியான ஒருவகை வெளிப்பாடாக அமைகிறது (குணசேகர, 2001).

கொழும்பு (சிவயோகன், 1993), வவுனியா (டோனி, 1998), மன்னார் (Association for Health and Counselling, 1989), யாழ்ப்பாணம் (மயூரேசன் & சிதம்பரநாதன், 2000), இலண்டன் (Peel, Mahtani, Hinshelwood & Forest, 2000) ஆகிய இடங்களில் நடந்த சித்திரவதைகளிலிருந்து தப்பியவர்களிடம் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகளில் இருந்து பெறப்பட்ட, இலங்கையில் பயன்படுத்தப்படும் பல்வேறு வகையான சித்திரவதை முறைகளின் மாதிரிகளை அட்டவணை - 1 காட்டுகிறது.

Torture types	Colombo N=69		Jaffna N=21		Vavuniya N=160		London N=184	
	No	%	No	%	No	%	No	%
Beating, kicking, striking with objects			21	(100)			+	
Trunk, limbs	69	(100)			+			
Head	38	(55)			+			
Genitalia	8	(12)			+			
Binding with rope	67	(97)	4	(19.5)	+		26	
Suspension from a bar	36	(52)	20	(95)	+			
Burning by lighted cigarette or hot objects	8	(12)	16	(76)	+			
Falanga – beating under the soles of the feet with rods	18	(26)			+			
Dry submarine – head covered with shopping bag tied round neck – petrol or chili powder introduced onto bag	16	(23)			+			
Wet submarine – submersion of head in water – often polluted water	6	(9)						
Asphyxiation			12	(57)				
Telefono – striking the victim's ears	12	(17)			+			
Application of electricity	8	(12)	3	(14)	+		3	
Forced to eat paper, burnt human flesh	2	(3)						
Sexual assault	2	(3)			+		38	(21)
Rape					+		11	(5)
Pricking under nails with needles, extraction of nails	4	(6)	5	(23)	+			
Objects (wires, bottles) inserted into anus, vagina								

மேலுள்ள அட்டவணைக்கான விளக்கங்கள்:

கொழும்பு - Dr. சிவயோகன் (1993) அவர்களால் நடத்தப்பட்ட குடும்ப மறுவாழ்வு மையத்தின் (FRC) அகதி முகாமில் தங்கியிருந்த 69 பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பற்றிய ஆய்வு.

யாழ்ப்பாணம் - சித்திரவதையில் இருந்து தப்பிய 21 பேர் பற்றிய, பல்கலைக்கழக III MBBS சமூக மருத்துவ ஆராய்ச்சிக்காக ஏ.பி. மயூரேசன், டி. சிதம்பரநாதன் (2000) ஆகியோரால், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் சி. சிவஞானசுந்தரம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு, அவரது மேற்பார்வையின் கீழ் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வறிக்கை.

வவுனியா - டொக்டர் அன்னா டோனி (1996) மற்றும் அவரது மருத்துவ மாணவர்கள் குழு, 1988 ஆம் ஆண்டு வவுனியாவில் 160 முன்னாள் கைதிகளை 'Association for Health and Counselling' (சாந்தியம்) என்ற அமைப்பு மூலம் மதிப்பீடு செய்தது. அதன்படி, இராணுவ முகாம்களில், முக்கியமாகப் பூசாவில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த போது அனைவரும் சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருந்தனர்.

மன்னார் - அன்னா டோனி 1989 ஆம் ஆண்டு, மன்னார் மாவட்டத்தில் அதே 'Association for Health and Counselling' (சாந்தியம்) அமைப்பின் மூலம் செய்த ஆய்வில், 173 முன்னாள் கைதிகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்ய அருட்தந்தை எஸ். டாமியன் முன்னதைப் போன்ற ஒரு மருத்துவ மாணவர் குழுவை வழிநடத்தினார். அவர்கள் எந்தச் சித்திரவதையின் வகைகளையோ அல்லது மருத்துவச் சிக்கல்களையோ பதிவு செய்யவில்லை.

இலண்டன் - இலண்டனில் உள்ள சித்திரவதையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பராமரிப்புக்கான மருத்துவ அறக்கட்டளையைச் சேர்ந்த எம். பீல், ஏ. மஹ்தானி, ஜி. ஹின்ஷெல்வுட் மற்றும் டி. ஃபாரஸ்ட் (2000) ஆகியோர் அறக்கட்டளைக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட 184 தமிழ் ஆண்கள் குறித்து ஓர் ஆய்வை மேற்கொண்டனர். இந்த ஆய்வறிக்கைக்காக அவர்கள் பாலியல் துஷ்பிரயோகத்தில் கவனம் செலுத்தினர். அதனால் அவர்கள் மற்ற வகையான சித்திரவதைகள் அல்லது பின்விளைவுகள் குறித்து குறிப்பாக அறிக்கை செய்யவில்லை.

உடல் ரீதியான சித்திரவதை முறைகள் காரணமாக, தலை, முதுகு, உள்ளங்கால்கள், கைகளில் ஏற்படும் மேற்பரப்புக் காயங்கள், குணப்படுத்தும் போது ஏற்படும் காயங்கள், நார்த்தன்மை கொண்ட தோல்கள், தசை, எலும்புக்கூடு போன்றவற்றின் வலிகளும் உடலியல் அறிகுறிகளும் மிகவும் பொதுவானவை. அதே போல் தலைவலி, தசைப் பதற்றம், மூச்சுத்

திணறல், மார்பு வலி, முதுகு வலி போன்றவை மனநலம் சார்ந்த இயல்புடையவை. நேபாளத்தில் சித்திரவதையில் இருந்து தப்பியவர்கள் பற்றிய ஆய்வில் (Ommerman and Others, 2001), அதிர்ச்சிக்குப் பின்னான மன அழுத்தப் பாதிப்புக்கு (PTSD) (74%) அடுத்தபடியாக தொடர்ச்சியான உடல் சார்ந்த வலி போன்ற கோளாறுகள் (56%) என்பவை மிகவும் பொதுவான மனநலக் கோளாறுகளாகக் காணப்பட்டன. இலங்கையில் சித்திரவதையில் இருந்து தப்பியவர்களில் காணப்படும் பொதுவான உடல் பிரச்சினைகளும் உடலியல் புகார்களும் முறையே அட்டவணைகள் 2 & 3 என்பவற்றில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை - 2: சித்திரவதைக்கு ஆளானவர்களில் உடல் ரீதியான சிக்கல்கள்.

Physical Problems in Torture Survivors

	Colombo N=69		Vavuniya N=160	
	No	%	No	%
Common physical problems				
Skin disease (scabies and ring worm)	30		89	(56)
Arthralgia – Shoulder	38	(55)		
Lower back	32	(46)		
Other joints	33	(48)		
Visual problems	18	(26)	89	(56)
Dental problems	18	(26)	66	(41)
Impaired hearing	4	(6)	55	(34)
Swollen, Painful soles & Heels	8	(12)	11	(7)
Coughing blood			6	(4)
Vomiting blood			4	(3)
Malunited fractures	2	(3)	21	(24)

சித்திரவதையின் உடல் ரீதியான முறைகள் உளவியல் தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

சித்திரவதையால் ஏற்படும் கடுமையானதும் நாட்பட்டதுமான வலி, உடலின் தோற்றத்தை சிதைக்க வழிவகுக்கும். பலர் தங்கள் மனதை, உடலிலிருந்து பிரிப்பதன் மூலம் உயிர்வாழக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஆழ்மாதகவும் வேகமாதகவும் மூச்சுவிடல் (Hyperventilation) ஒரு பயனுள்ள வழி ஆகும். இது இரத்தத்தின் காரத்தன்மையிலும் கல்சியத்திலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகிறது. இது விலகலை எளிதாக்குகிறது

அல்லது மயக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஆனால் இந்த அல்கலோசிஸ் (Alcalosis), ஹைபோகால்சீமியா (Hypocalcemia) நிலைகள் பல உடல் அறிகுறிகளையும் அசாதாரண உணர்வுகளையும் ஏற்படுத்தும்.

அட்டவணை - 3:

Somatic Complaints in Torture Victims

Complaints	Colombo N=69		Vavuniya N=160		Mannar N=173	
	No	%	No	%	No	%
Headache	46	67	88	(55)	59	(34)
Aches and Pains	26	(38)	103	(54)		
Abdominal pain	22	32	20	(23)	34	(20)
Chest pain	18	(26)	103	(64)	129	(72)
Dyspnoea	2	(3)			115	(66)
Excessive sweating			74	(40)	107	(62)
Numbness or Tingling sensation					96	(55)
Fainting and Giddiness	12	(17)	15	(9)	120	(69)
Palpitation					138	(80)
Physical inability					25	(15)
Tiredness	16	(23)	139	(86)		
Loss of appetite	22	32	110	(69)	94	(54)
Loss of weight	8	12			126	(79)

இலங்கையில் சித்திரவதைக்கான உளவியல் முறைகளில், தனிமைச் சிறை, சிறிய சுகாதாரமற்றதும் நெரிசலானதுமான இடங்களில் நீண்டகாலத்திற்கு அடைத்து வைத்தல், மற்றவர்களுடன், குறிப்பாக உறவினர்களுடன்³ தொடர்பு கொள்வதை, செய்தித்தாள்கள், வானொலி போன்றவற்றுக்கான வசதி ஆகியவற்றைத் தடுத்தல் (Incommunicado), தூக்கமின்மை, உணவுப் பற்றாக்குறை, நீர்ப் பற்றாக்குறை, உடற்பயிற்சி இல்லாமை, தொடர்ச்சியாக ஒளியில் அல்லது இருளுக்குள் வைத்திருத்தல் என்று சுற்றுச்சூழலால் ஏற்படும் தூண்டுதல்களைக் குறைக்க இவ்வாறும், பிற வேறு வகைகளிலாலான புலன் இழப்புகளை ஏற்படுத்துதல் என்பவையும் அடங்கும்.

RCT அறிக்கையின்படி, “இழப்பின் போது பாதிக்கப்பட்டவர் அறிவாற்றல்

தொந்தரவுகள், நேரம் மற்றும் இடத்தில் திசை திருப்பல், கவனம் செலுத்துவதில் சிரமம், நினைவாற்றல் குறைபாடு, பலவீனம், சோர்வு, ஊட்டச்சத்துக் குறைபாடு என்பவற்றுடன், தொற்றுநோய்கள், சில சந்தர்ப்பங்களில் மாயத்தோற்றங்களைக் காண்பது போன்ற மருட்சி நிலையுடன் கூடிய மனநோய் போன்றவற்றின்

எதிர்வினைகளால் பாதிக்கப்படுதல், இவ்வாறு நீண்டகாலம் இருப்பதால் வரும் அடையாளங்காணல் பலவீனப்படுதல், உறுதியற்ற உணர்நிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டவராக இருக்கலாம் (Ortman et al, 1987). உளவியல் நுட்பங்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களை கடுமையான அவமானங்களை அனுபவிக்க வைக்கின்றன. இது அவர்களின் கண்ணியத்தையும் அடையாளத்தையும் முற்றிலுமாக அழிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துகிறது (Ortman et al, 1987).”

உளவியல் நுட்பங்களின் விளைவுகள் நீண்டகாலம் நீடிக்கக் கூடியவை.

இலங்கையில் உளவியல்

ரீதியான சித்திரவதை முறைகள் சில அட்டவணை 4 இல் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை - 4:

Psychological Types of Torture in Sri Lanka

Torture types	Colombo N=69		Jaffna N=21		Vavuniya N=160
	No.	%	No.	%	
Verbal abuse			21	(100)	+
Humiliation					+
Blindfolding	58	(84)	13	(62)	
Threat of more torture			21	(100)	
Threat of death			20	(95)	
Forced to witness torture of others	46	(67)	19	(90)	+
Forced to witness killing of others	8	(12)			+
Incommunicado					+
Poor hygiene			18	(86)	+
Sleep Deprivation			16	(76)	+

இந்த முறைகள் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் அடையாளம், கண்ணியம் என்பவற்றின் மீதான ஆழமான தாக்குதல்களைக் குறிக்கின்றன. தவிரவும் குற்ற உணர்வு, பயம், சுயமரியாதை இழப்பு என்பவற்றுடன் தன்னைத் தானே பழிவாங்கும் இயல்பு ஆகியவற்றுடன் நெருக்கமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. சித்திரவதை, சிறைவாசத்தின் போது பாதிக்கப்பட்டவரின் ஆக்கிரமிப்புகள் என்பவை தேவைக்கேற்ப உள்நோக்கித் திரும்புகின்றன. மேலும் உணர்ச்சிகள் போதுமான அளவு வெளிப்படுத்தப்படுவதற்கான சாத்தியம் இல்லாமலாகிறது. காலப்போக்கில், நிகழ்வுகள் ஓரளவு அடக்கப்படலாம், ஆனால் பாதிக்கப்பட்டவர் ஆளுமையின் தொடர்ச்சித்தன்மை உணர்வை இழந்துவிடுகிறார். சில அனுபவங்கள் ஆழ்ந்த அவமானங்களாக நினைவில் வைக்கப்படுகின்றன. சில அனுபவங்கள், பின்வருமாறு உளவியல் ரீதியாக முற்றிலுமாக உடைக்கலாம்:

திரு. என். என்பவர் 24 வயதுடைய ஒரு புத்திசாலி, அவர் தனது உயர்தரப் படிப்பை முடித்திருந்தார். தென்மராட்சியில் உள்ள தனது சொந்த ஊரிலிருந்து கடல் வழியாக இடம்பெயர்ந்தபோது அவர் கடற்படையிரால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டார். அடுத்த ஆறு வருடங்களாக அவரது தாயார் அருகிலுள்ள அனைத்து இராணுவ, கடற்படை முகாம்களிலும் அவரைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் அவரைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது என்று மறுத்துவந்தனர். பின்னர் அவர் நாட்டில் உள்ள அனைத்துச் சிறை முகாம்களுக்கும் சென்று தேடியதோடு, ஐ.சி.ஆர்.சி, மனித உரிமைகள் ஆணையம் முதலான பல அமைப்புகளுக்கும் சென்று புகார் அளித்தார். ஆனால் அவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உண்மையில், அவரும் ஐ.சி.ஆர்.சி.யும் களுத்துறை சிறைச்சாலைகளுக்குச் சென்றிருந்த போதும் மகனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவர் இறந்துவிட்டதாகக் கருதப்பட்டு, இந்த நாட்டில் காணாமல் போனவர்களின் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும், தாய் தனது தேடலைக் கைவிட மறுத்துவிட்டார். விடுவிக்கப்பட்ட அனைத்துக் கைதிகளையும் சந்தித்து, தனது மகனின் படத்தைக் காட்டி, அவர்கள் அவரைப் பார்த்தார்களா என்று விசாரிப்பதை அவர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இறுதியாக, வவுனியாவில், சமீபத்தில் களுத்துறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட ஒரு கைதி அந்தப் படத்தை அடையாளம் கண்டார். வவுனியாவில் உள்ள ஒரு மனித உரிமைகள் அமைப்பின் உதவியுடன், தாய் களுத்துறைச் சிறைக்குச் சென்றார். மிகுந்த சிரமத்திற்குப் பிறகு தனது மகன் அங்கு இருப்பதை அவரால் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது. ஆயினும் சிறை அதிகாரிகள் அவரை விடுவிக்க மறுத்துவிட்டனர். அவர் பொலன்னறுவையில் வெடி பொருட்களுடன் கைது செய்யப்பட்ட ஓர் ஆபத்தான பயங்கரவாதி என்று அவர்கள் கூறினர். அவர் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டவர். மனித உரிமைகள் அமைப்பினரின்

மிகுந்த முயற்சிக்குப் பிறகு, (அரசு தரப்பு) அவரை முதலில் கொழும்பிலும், பின்னர் பொலன்னறுவையிலும் நீதிமன்றில் முன்னிலைப்படுத்தியது. அதிர்ஷ்டவசமாக, நீதிபதி, 'என்' இன் மனநிலையைக் கவனித்து, ஒரு நிபுணரிடம் மருத்துவ அறிக்கையைக் கேட்டிருந்தார். மருத்துவ அறிக்கையில், 'என்' சித்திரவதை காரணமாக மனநிலை பிறழ்ந்துள்ளார் என்று கண்டறியப்பட்டது. பின்னர் அவர் ரூ. 50,000 இழப்பீட்டுடன் விடுவிக்கப்பட்டார். இருப்பினும், விடுதலை உத்தரவுகளை வழங்க அரசு மறுத்துவிட்டது. விடுதலை உத்தரவுகளைப் பெற அந்த அமைப்பு மீண்டும் நீதிமன்றங்களுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. வழக்கை விசாரிக்கவோ, சித்திரவதை செய்தவர்களைக் கண்டுபிடிக்கவோ அல்லது ஏதாவது வகையில் தண்டிக்கவோ எந்த உத்தரவும் வழங்கப்படவில்லை. ஆயினும் அந்த அமைப்பு மீண்டும் நீதிமன்றத்துக்குச் சென்று அவரை விடுவித்தது. அவர் எங்கள் மருத்துவமனைக்கு வந்தபோது, கிட்டத்தட்ட ஒரு குழந்தையைப் போல மிகவும் தயங்கினார். தாய் அவருக்கு உணவளித்து, ஒரு குழந்தையைப் போலக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அவர் அவளை அடையாளம் கண்டுள்ளவில்லை; அவரால் பேச முடியவில்லை; அவரது நாக்கில் ஒரு பிளவு இருந்தது. அநேகமாக சித்திரவதை (மின்சாரம்?) காரணமாக அது ஏற்பட்டு இருக்கலாம். அவருக்கு மீண்டும் மீண்டும் வலிப்பு ஏற்பட்டது. அவரது உடல் முழுவதும் பல வடுக்கள் இருந்தன. மனிதர்கள் எல்லோரிடமிருந்தும் அவரது தொடர்புகள் சுருங்கி, அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கியவராக, அவர் ஓர் உணர்வுமற்ற வெறும் உயிர் மட்டுமுள்ள உடல் போலவே இருந்தார். படிப்படியான மறுவாழ்வு, சிகிச்சை என்பவற்றால் அவர் ஓரளவு சுயநினைவுகளை மீண்டும் பெற்றுள்ளதுடன், தானே சாப்பிடவும், குடிக்கவும், பேசவும், தாயை அடையாளம் காணவும் ஆரம்பித்துள்ளார். பெரும்பாலான சித்திரவதையின் விளைவுகள், அதிர்ச்சிக்குப் பின்னான மன அழுத்தத்தின் இயல்புகள், நோய்க்குறிகள் என்பவை தீவிரமான மனநோயால் பாதிக்கப்பட்ட நோயின் அறிகுறிகளை ஒத்தவை. நோயாளி சித்திரவதையை, மீண்டும் மீண்டும் தனது மனதுக்குள் ஊடுருவும் படங்களாகவோ அல்லது கனவுகளாகவோ அனுபவிப்பதாக உணர்வது அவற்றின் முக்கிய அம்சமாகும்.

சித்திரவதையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட சில உயிர் பிழைத்தவர்கள், தூங்கப்போக அஞ்சுகிறார்கள். ஏனெனில் இது சித்திரவதைச் செயன்முறையை மீண்டும் அனுபவிக்க வழிவகுக்கும் என அவர்கள் உணருகிறார்கள். எனவே அவர்கள் தங்கள் தூக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடுவார்கள். அவர்கள் தூங்கும்போது வரும் கனவுகளால், அலறிக்கொண்டே எழுந்திருப்பார்கள். இது வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களை எழுப்பும். பின்வரும் வழக்கு வரலாறு (சோமசுந்தரம், 1998) இந்த அம்சங்களில் பலவற்றை விளக்குகிறது: 21 வயதான திரு. எஸ்.ஆர்., ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவன். தொடர்ச்சியான கடுமையான

தலைவலி, தலைச்சுற்றல், கவனம் செலுத்த இயலாமை, தசைக்கூட்டு வலி போன்ற புகார்களுடன் பல்கலைக்கழக மருத்துவ நிலையத்திற்கு சிகிச்சைக்காக வந்தார். மனநிலை சம்பந்தமான பரிசோதனையில், அவர் மிகுந்த பதற்றமாகவும் மன அழுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டவராகவும் இருப்பது கண்டறியப்பட்டது. திருகோணமலை, பூசா ஆகிய இடங்களில் உள்ள பல்வேறு பொலிஸ், இராணுவ, கடற்படை முகாம்களில் மொத்தம் எட்டு மாதங்களுக்கும் மேலாக அவர் இரண்டு முறை தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார். அப்போது அவர் நன்றாகச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டிருந்தார். இதில், ஏராளமான பிற கைதிகளுடன் சிறிய அறைகளில் கூட்டமாக அடைக்கப்பட்டு, நிர்வாணமாக்கப்பட்டது, மயக்கமடையும்ளவுக்கு சப்பாத்து, இரும்பு, 'பெல்ற்', தடி என்பவற்றால் தாக்கப்பட்டும் மற்றும் மரக்கட்டைகள், முடிச்சுப் போடப்பட்ட கம்பிகள், துப்பாக்கிகள் என்பவற்றால் தலை, முகம், விரல் மூட்டுகள், தோள்கள், இடுப்பு, முழங்கால்களில் எஸ்லோன் குழாய்களால் உதைக்கப்பட்டும் மயக்கமடைந்திருந்தார். தலைகீழாக நீண்ட நேரம் அமர்ந்த நிலையில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தார்: அவருக்கு உணவோ தண்ணீரோ வழங்கப்படாமல் வாட்டியதோடு, இரத்தக் கறை படிந்த துணிகளையும் மிளகாயையும் கட்டாயப்படுத்தி உண்ண வைத்தனர்; அத்துடன், தனது சொந்தச் சிறுநீரையே நக்குமாறும் அவர் வற்புறுத்தப்பட்டார். இந்தச் சித்திரவதைகளின் விளைவாக அவருக்கு அடிக்கடி உதடுகளில் இரத்தம் கசிந்து முகம் வீங்கி இருந்தது. அல்லது இரண்டு கால்களும் வீங்கி வலியுடன் நடக்க முடியாமல் போனது. மற்றையக் கைதிகளால் இழுத்துச் செல்லப்பட வேண்டியிருந்தது. விடுதலையான பிறகு அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தார், ஆனால் அவருக்குப் படிப்பில் கவனம் செலுத்துவது கடினமாக இருந்தது. திரும்பத் திரும்ப நடந்த சித்திரவதை அனுபவங்களினால் ஏற்பட்ட பீதி உணர்வுகள் ஊடுருவும் படங்களாக மீண்டும் மீண்டும் வருவது (வாய் வறட்சி, வியர்வை, திகில், படபடப்பு, தலைச்சுற்றல் - அவர் தனது அனுபவங்களை விவரிக்கும் போது பெரும்பாலும் சுயநினைவை இழந்தார்) அடிக்கடி நிகழ்ந்தது. இந்தப் படங்களும் மற்றும் நினைவுகளும் குறிப்பாக அவரது முந்தைய அனுபவங்களை ஒத்த அல்லது அவற்றை நினைவுட்டும் காட்சிகளாக அமைந்தன. உதாரணமாக, பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள முள்வேலி, மின்விசிறியை இணைக்கும் வெள்ளை மின் கம்பி, சில உணவுகள் (பாண் அல்லது பருப்பு) போன்றவை; பிற்பகல் 2 மணி போன்ற நேரங்களில் அவர்களுக்கு வழக்கமாக பூசாவில் உணவு வழங்கப்படுதல், விடியற்காலையில் அவர்கள் (கை, கால்) கழுவுவதற்காக வெளியே அழைத்துச் செல்லப்படுதல், அவர் கைது செய்யப்பட்ட ஆண்டுவிழாவில் சுற்றி வளைப்பு, சோதனைச் சாவடிகள், சண்டை, பதற்றம், துப்பாக்கிச் சூடு அல்லது ஷெல் தாக்குதல் போன்ற இராணுவ நடவடிக்கைகள் போன்ற காட்சிகள்.

இது போன்ற தூண்டுதல்கள், நிகழ்வுகள் அல்லது நினைவுட்டல்களைத் தவிர்க்க அவர் தீவிரமாக முயன்றார். ஆனால் அவரது எதிர்க்கும் அனைத்து முயற்சிகளையும் மீறி, இந்த நினைவுகளும் படங்களும் மீண்டும் மீண்டும் ஊடுருவி கடுமையான உணர்ச்சி எழுச்சியை (முக்கியமாகப் பதற்றம்) ஏற்படுத்துகின்றன. அவர் அடிக்கடி குழம்பும் தூக்கத்துக்கு உள்ளாவதும், இரவில் பயங்கரமான பயத்துடன் எழுந்து அலறுவதும், வீட்டில் உள்ள அனைவரையும் எழுப்புவதும் நிகழ்ந்தன. ஆழ்ந்த, வேதனையான துக்கம், தனிமை உணர்வு, உணர்வற்ற அல்லது செயலிழந்த நிலை, எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை இழத்தல், தான் இறுதி நிலையை அடைந்துவிட்டதாக நினைத்துத் தற்கொலை எண்ணங்களுக்கு வருதல் போன்றவற்றால் நீண்டகாலமாக மனச்சோர்வடைந்திருந்தார். பயம், பாதுகாப்பின்மை உணர்வு என்பவை எப்போதும் அவரைச் சுற்றி இருந்தன. சிறிய விஷயத்திற்கும் கோபப்படும் போக்கு; சில சமயங்களில் மிகவும் வன்முறையாக மாறுதல், பொருட்களை உடைத்தல். மற்றப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுடன் பழகுவது அல்லது தனது சொந்தக் குடும்பத்துடன் கூடக் கலப்பது என்பவற்றில் அவர் சிரமங்களை எதிர்கொண்டார். ஆனால் இவையெல்லாவற்றுக்கும் மாறாக அவர் ஒரு வலுவான சமூக சேவை உணர்வை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார், மற்றவர்களுக்கு உதவவும் சமூகத்திற்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கவும் விரும்பினார். அவர் மூன்று முறை இரத்ததானம் செய்தார். நேரம், சிகிச்சை மற்றும் ஆலோசனை என்பவற்றின் மூலம் படிப்படியாகக் குணமடைந்தார். ஆனால் அவரது முந்தைய கைது அல்லது அனுபவத்தை ஒத்த நிகழ்வுகள் அல்லது சூழ்நிலைகள் ஏற்படும் போது அவரது அறிகுறிகள் மோசமடைந்து, அவரது நிலை பழைய பதற்றம் மற்றும் மனச்சோர்வுக்குத் திரும்பி, பழைய நினைவுகள், சித்திரவதை என்பன இராக்காலப் பயங்கரங்களின் காட்சிகளுடன் மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றன. சித்திரவதைக்குப் பிறகு அதிர்ச்சிக்குப் பின்னான மன அழுத்தப் பாதிப்பு என்பது (PTSD) பொதுவானது. ஒருவேளை இந்தப் பாதிப்பு 80% பேருக்குக் கண்டறியக்கூடியதாக இருக்கலாம் (டோனி, 1998). மன அழுத்தத்துக்குப் பின்னான உடல்நீதியான வலிகள் (Somatization), பதற்றம், மனச்சோர்வு போன்ற இணை நோய்கள் பொதுவானவை. ஆனால் இதற்கு மேலாக, பலர் ஆளுமை அழிவு, உலகத்தின் மீதான ஆழ்ந்த சந்தேகம், அவநம்பிக்கை, கடுமையான சமூக ஒதுக்கம், பலவீனமான சமூக நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றின் அறிகுறிகளைக் காட்டுகிறார்கள். கடுமையான பயம், சித்திரவதையை மீண்டும் அனுபவிக்கத் தூண்டும் எந்தவொரு தூண்டுதல்களையும் தவிர்ப்பது, கனவுகள், இரவுக்கான பயங்கரங்களால் தூக்கக் கலக்கம், நினைவாற்றல் குறைபாடு ஆகியவை அடிக்கடி ஏற்படும் அறிகுறிகளாகும். இலங்கையில் சித்திரவதையில் இருந்து தப்பியவர்களில் காணப்படும் அறிகுறிகள் அட்டவணை 5 இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை - 5:

Psychological Signs & Symptoms Following Torture

Signs and symptoms	Colombo N=69		Jaffna N=21		Vavuniya N=160		Mannar N=173		London N=184	
	No.	%	No.	%	No.	%	No.	%	No.	%
Recurrent intrusive memories			21	(100)	128	(80)	63	(36)		
Intensification of symptoms by symbolic association with trauma			19		108	(68)				
Memory impairment	6	(9)	14		125	(78)				
Poor concentration	+		16			(78)	87	(50)		
Extreme fear	63	(91)			106	(66)	76	(44)		
Low Self - esteem					92	(59)				
Sleep disturbance	24	35	12	(57)			73	(42)	+	
Frequent dreams			19				75	(43)		
Nightmares	12	(17)	15	(71)	91	(56)	81	(47)	+	
Extreme mistrust & Suspiciousness					80	(50)	12	(6)		
Irritability & Aggressiveness	32	(46)	13		74	(40)	38	(22)	+	
Change in ideology							28	(16)		
Suicidal thoughts			5	(24)	61	(38)	18	(10)		
Suicidal attempts			2	(10)	1	(6)	8	(5)		
Social withdrawal	+		7	(33)	61	(38)	33	(19)		
Crying					48	(30)				
Sadness			18		139	(87)			+	
Sexual dysfunction	+			(50)	40	(25)	11	(6)		

Psychiatric Sequelae in Torture Survivors

Psychiatric Disorder	Colombo N=69		Jaffna N=21		Vavuniya N=160		Mannar N=173	
	No.	%	No.	%	No.	%	No.	%
Depression	46	67	16	(76)		(69)	14	(8)
Anxiety	31	45	12	(57)		(66)	89	(51)
Post-traumatic stress disorder (PTSD)			18	(85)	137	(86)	18	10
Phobia (Blood, Security forces, etc.)	4		6		14		+	

ஆயில் என்ஜின்கள்: இயந்திரமயமாதலும் அறிவியல் தமிழும்

மலையகத் தமிழின் சமூக, அரசியல் விடுதலைக்காகத் தன் வாழ்வின் பெரும்பாகத்தை அர்ப்பணித்த நடேசய்யர் குறித்த ஆய்வுகள் அவரது பங்களிப்பை அறிமுகப்படுத்தல், அவற்றை மதிப்பிடுதல் என்ற தளங்களில் முன்னோடி முயற்சிகளாக விளங்குகின்றன. இருந்தபோதிலும் அவை குறிப்பிட்ட சில மட்டுப்பாடுகளையும் கொண்டுள்ளன. நடேசய்யரின் மூல ஆவணங்கள் பல கிடைக்கப்பெறாத காலத்தில், கிடைக்கப்பெற்ற சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும், சில புதிய மூலங்களைக் கண்டறிந்தும் அந்த ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அதனால் அவற்றுள் நடேசய்யரின் மொத்தப் பங்களிப்புகளும், அவரின் கருத்தியல் தளத்தில் ஏற்பட்டுவந்த மாற்றங்களும் இன்னும் முழுமையாக வெளிப்படுத்தப்படாத நிலையே தொடர்கிறது. அந்தவகையில், ஏற்கனவே கிடைக்கப்பட்டுள்ள நூல்களையும் புதிதாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ள நூல்களையும் மதிப்பிடுவதன் மூலம் நடேசய்யரின் பங்களிப்புகளையும், அவர் காலத்து சமூக, அரசியல் அசைவையும் கண்டுகொள்ளவும் நடேசய்யர் பற்றிய ஆய்வுகளில் நிலவும் இடைவெளியை நிரப்பவும் எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கான திசைகாட்டல்களை வழங்கவும் 'கணக்குப் பதிவு நூல் முதல் கதிர்காமம் வரை' எனும் இத் தொடர் எழுதப்படுகிறது.

எம். எம். ஜெயசீலன்

எம்.எம். ஜெயசீலன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி வருகிறார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலைமாணி, முதுதத்துவமாணிப் பட்டங்களைப் பெற்றுள்ள இவர், இந்தியப் பொதுநலவாய நாடுகளின் புலமைப்பரிசில் திட்டத்தின்கீழ் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் (தஞ்சாவூர்) கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வைச் சமர்ப்பித்துள்ளார். கல்வெட்டியல், பண்பாட்டு வரலாறு, இலக்கிய விமர்சனம், நவீன இலக்கியம் முதலான துறைகளில் ஆர்வமுள்ள இவர், அத்துறைசார்ந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தேசிய மற்றும் சர்வதேச ஆய்வரங்குகளில் சமர்ப்பித்து வருவதுடன் ஆய்விதழ்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் தொடர்ந்தும் எழுதிவருகிறார்.

ங்கிலேயக் காலனிய ஆட்சி
நடைமுறைகளாலும் அவற்றினால்
விளைந்த சமூக பொருளாதார

மாற்றங்களாலும் நவீன அறிவியலின் பரவல் தமிழ்ச் சூழலில் வேகம்பெறத் தொடங்கியது. நவீன இயந்திரங்களின் வருகையும் வளர்ச்சியும் இந்தியாவின் உற்பத்தியிலும் விநியோகத்திலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. சமுதாயத்தின் அடிக்கட்டுமானமும் மேற்கட்டுமான அம்சங்களும் அறிவியல் பயன்பாட்டை முதன்மையான உள்ளீடாகக் கொள்ளத் தொடங்கின. கல்வித் துறையில் அறிவியல் கற்கைகள் உள்வாங்கப்பட்டன. அவற்றுக்கான பாடநூலாக்க முயற்சிகள் இடம்பெற்றன. பாதிரிமார்கள் உள்ளடங்கலாக மேலைநாட்டவரும் உள்ளாட்டவரும் அறிவியல் பாடநூலாக்க முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். தொடக்கத்தில் மேலைநாட்டு நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகளாகவும் தழுவல்களாகவும் அமைந்த அறிவியல் நூல்கள், பின்னர் சுயமான பாடநூலாக்கங்கள், சொற்களஞ்சியங்கள், கலைச்சொல்லாக்க முயற்சிகள் என விரிவுபெற்றன. அறிவியல் செய்திகளுக்காகவே தனியான பத்திரிகைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

பாடநூலாக்கத் தேவைகளுக்கு அப்பால் வேறுபல நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அறிவியல் செய்திகள் தமிழில் எழுதப்பட்டன. அவற்றுள் சுதேசிய முன்னேற்றம் முதன்மையான ஒன்றாக விளங்கியுள்ளது. நவீன அறிவியலை அறிந்துகொள்வதும் அதன் பயனை நுகர்வதும் சுதேச முன்னேற்றத்துக்கு அவசியமானவை என்பதை அக்காலத் தேசபக்திச் செயற்பாட்டாளர்கள் உணர்ந்து செயற்பட்டுள்ளனர். அதேவேளை, காலனிய காலத்தில் அறிமுகம்பெற்ற நவீன இயந்திரங்கள், வணிக நடைமுறைகள் முதலானவை பாரம்பரிய தமிழ்ச் சூழலுக்கு அந்நியப்பட்டவையாக விளங்கின. அதனால், பாரம்பரியவழி சமகாலத்துடன் இயைந்து செயற்படமுடியாத நிலைமை தோன்றியுள்ளது. இந்நிலைமையால் சுதேசிய வணிகர்களும் தொழில் முயற்சியாளர்களும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டதுடன் சாதாரண மக்களும் சவால்களை எதிர்கொண்டுள்ளனர். இச்சிக்கலைத் தீர்த்து சுதேசியரை வலுப்படுத்துவதற்காகவும் நவீன அறிவியல் சார்ந்த செய்திகளை எளிய முறையில் மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் முயற்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மேற்படியான செயற்பாடுகளின் வழியே தமிழ், அறிவியல் தமிழாகப் பரிணமிக்கத் தொடங்கியது. ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் புரட்சியும் இயந்திரமயமாதலும் போக்குவரத்து, தொடர்பாடல்,

மருத்துவம், பாதுகாப்பு, விவசாயம், பொருளாதாரம், பொழுதுபோக்கு என எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற்றகரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. அவ்வளர்ச்சியின் பயன்களை எல்லாம் மேற்கின் ஆதிக்கச் சக்திகள் தம்வயப்படுத்திக் கொண்டன. அவற்றின் துணையுடனே மூன்றாம் உலக நாடுகளை மேற்கு நாடுகள் கைப்பற்றிக் கொண்டன. கைத்தொழில் புரட்சியின் முதற்கட்டமானது நூல் நூற்றல், துணி வகைகளை உற்பத்தி செய்தல் என்றளவில் நுகர்பொருள் உற்பத்திக் காலமாகவே இருந்துள்ளது. அக்காலத்தில் காலனிய நாடுகளின் மூலதனங்களைப் பெற்று, அவற்றைச் செய்பொருளாக்கும் முயற்சிகளை ஐரோப்பிய நாடுகள் மேற்கொண்டன. இயந்திரமயமாதல் பெருகிய பொழுதிலேயே மேலைநாட்டு முதலாளித்துவ வர்க்கம் தம் உபரியை, காலனிய நாடுகளில் முதலீடு செய்து செய்பொருட்களை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கியது. அதனால் இந்தியா, இலங்கை முதலான காலனிய நாடுகள் வேகமாகத் தொழில்மயமாகின.

இந்தியா தொழில்மயமாவதால் இங்கிலாந்தின் வணிகம் சரிவை எதிர்கொள்ளும் என்ற அச்சுறுத்தலை, இங்கிலாந்து முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் ஒரு குழுவினர் முன்வைத்த போதிலும் பெரும்பகுதியினர் இந்தியாவில் முதலீடு செய்வதில் ஆர்வம் செலுத்தியுள்ளனர். காலனிய அரசும் இந்தியாவைத் தொழில்மயமாக்கும் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்துள்ளது. ஆனால், ஐரோப்பிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு ஆதரவாகவும் சுதேசிய தொழில் முயற்சியாளர்களுக்கு எதிராகவும் காலனிய அரசு செயற்பட்டுள்ளது.

ஐரோப்பிய மையவாத நிலையிலிருந்து நவீன அறிவியல் சிந்தனைகள், கருவிகள் முதலானவை தமிழ்ச் சூழலுக்குள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டாலும் அதனை நுகர்ந்தோர் வெவ்வேறு தளத்தில் நின்று அணுகியுள்ளனர். வி.வி. கிருஷ்ணா காலனிய அறிவியல் அறிஞர்களை வாயிற்காப்போர், அறிவியல் ஊழியர்கள், தேசிய அறிவியலாளர்கள் என மூன்று குழுவினராக வகைப்படுத்தியுள்ளார். “வாயிற்காப்போராக உள்ள அறிவியல் அறிஞர்கள் மையத்தைச் சார்ந்து நிற்பதை உறுதிப்படுத்தும் போக்கில் செயற்படுபவர்கள். அறிவியல் ஊழியர்கள் இட்ட கட்டளையைத் தலைமேல் வைத்துச் செயலாற்றுவவர்களாக அமைவார்கள். மாறாக, தேசிய அறிவியலாளர்களே தேசிய இயக்கத்தோடு சேர்ந்து தன் இயல்பாக அறிவியல் அமைப்புகளைப் படைக்க முற்படுவார்கள்” (மேற்கோள்: வெங்கடேஸ்வரன், த. வி., அறிவியல் தமிழ் செய்தித் தொடர்பியலின் சமூக வரலாறு, 2008: 14) என, கிருஷ்ணா விளக்கமளித்துள்ளார். பென்ஸன் என்பவர்,

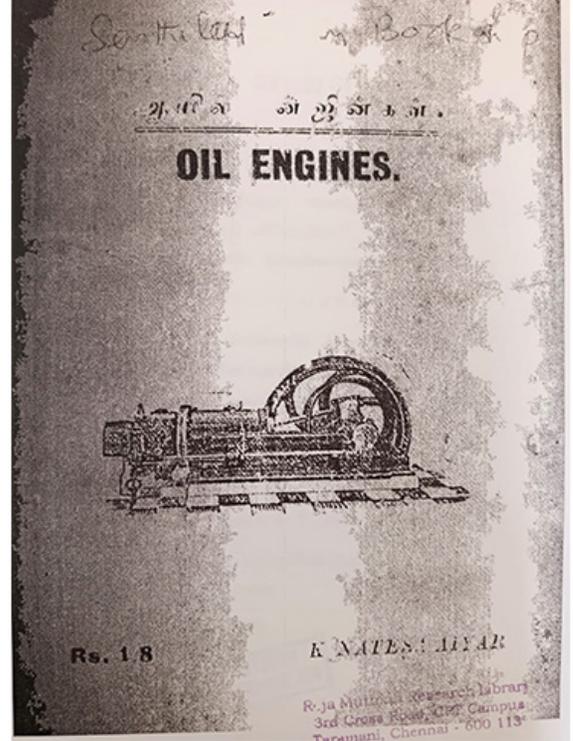
ஏகாதிபத்திய பேரரசின் ஊழியர், ஆய்வாளர்கள், காலனிய அரசின் மைய நோக்கான வாணிபமும் அதைசார்ந்த வாணிப நோக்கும் கொண்டவர்கள் எனக் காலனிய அறிவியலாளர்களை வகைப்படுத்தியுள்ளார் (மேலது: 15).

அறிவியலாளர்கள் மட்டுமன்றி சமூகத்தில் வெவ்வேறு தளத்தில் இயங்கியவர்களும் தத்தம்நோக்கு நிலையில் நின்று நவீன அறிவியலை எதிர்கொண்டுள்ளனர். தேச விடுதலையில் தம்மைப் பிணைத்துக்கொண்டவர்களுள் பெரும் பகுதியினர், நவீன அறிவியலைச் சுதேசிய முன்னேற்றத்தின், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பின் ஓர் அங்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். பாரதியார், “கைத்தொழில் போற்று”, “கூடித்தொழில் செய்” என அறிவுரை வழங்கியமை அதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். அவர் தன் பாடல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் இயந்திர வளர்ச்சியைப் போற்றியுள்ளதுடன் இந்தியா இயந்திர வளர்ச்சியையும் அதன் பயன்களையும் பெறவேண்டும் என்ற தன் உள்ளார்ந்த விருப்பையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளதைக் காணலாம்.

“ஆயுதம் செய்வோம் நல்ல காகிதம் செய்வோம்
ஆலைகள் வைப்போம் கல்விச் சாலைகள் வைப்போம்
நடையும் பறப்புணர் வண்டிகள் செய்வோம்
ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்
சந்திர மண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்”

என மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் கைத்தொழில் வளர்ச்சியை ஆராதித்துள்ள பாரதி, “... கைத்தொழில்களின் விஷயத்தில் நாம் இப்போது காட்டி வரும் சோர்வும் அசிரத்தையும் மிகவும் அருவருப்புக்கு இடந்தருகின்றன...” (வருங்காலம்), “மேன்மை நிலைபெற வேண்டுமானால் கைத்தொழில்கள் பெருகும்படி செய்ய வேண்டும். சாத்தியமில்லை என்று சொல்லி ஏங்குவதில் பயனில்லை...” (புதிய உயிர்) என இந்தியா கைத்தொழிலில் வளர வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார். அத்தகைய நோக்கினாலேயே தேசியக் கல்வி குறித்துக் குறிப்பிடும்போது எழுத்து, படிப்பு, கணக்கு, இலேசான சரித்திரப் பாடங்கள், மதப்படிப்பு என்பவற்றுடன் பூமி சாஸ்திரம், ராஜ்ய சாஸ்திரம், பொருள் நூல், சயன்ஸ் அல்லது பௌதிக சாஸ்திரம், கைத்தொழில், விவசாயம், தோட்டப் பயிற்சி, வியாபாரம், சரீரப் பயிற்சி முதலானவற்றையும் கற்பிக்க வேண்டும் என முன்மொழிந்துள்ளார்.

நடேசய்யரும் சுதேச முன்னேற்றம் என்பதை இலக்காகக் கொண்டே அறிவியல் தமிழ் நூலாக்க முயற்சிகளிலும் பத்திரிகை வெளியீடுகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார்.

முன் அட்டை

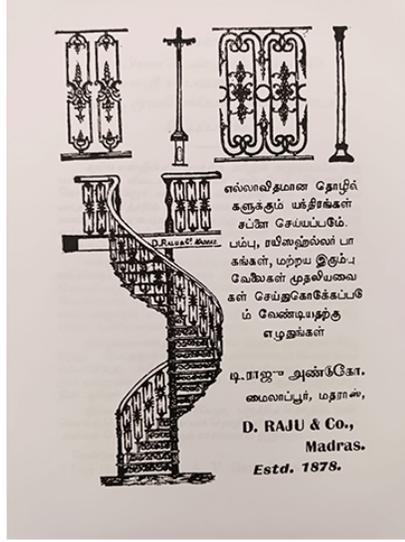
“தமிழ்மொழியில் சகல சாஸ்திரங்களும் வெளிவருவதால் தமிழ் பாஷை விருத்தியாவதுடன் தமிழ்மக்களும் முன்னேற்றமடைவர் என்ற பூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்ட காரணம் பற்றித் தமிழில் ‘கணக்குப் பதிவு நூல்’, ‘இன்ஷியூரன்ஸ்’, ‘ஆயில் என்ஜின்கள்’, ‘வங்கிகளும் அவற்றை நிர்வகிக்கும் நிர்வாகமும்’ என்ற பல புத்தகங்களும் எழுதி வெளியிடலானேன்” (தேசபத்தன், 03.09.1924) என அவரே அதனை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்தியாவிலும் அதன் ஒரு கூறாகிய தென்னிந்தியப் பகுதிகளிலும் வளர்ச்சிபெற்றுவந்த தொழில்மயமாதலையும் சுதேசியரின் முதலீட்டு முயற்சிகளையும் கருத்தில்கொள்ளும் போது, நடேசய்யரின் மேற்படி நூலாக்க முயற்சிகள் அக்காலத் தேவையின் பிரதிபலிப்புகளாக அமைந்துள்ளமையைக் கண்டுகொள்ளலாம். “1893 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட சென்னை வங்கியில் செட்டியார்களும் பங்குதாரர்களாக இருந்துள்ளனர். 1907 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்தியன் வங்கியும் 1929 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட செட்டிநாடு வங்கியும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்களுக்குரியனவாகும். இவை தவிர ஆயுள் காப்பீட்டுத் தொழிலும் அவர்கள் மூலதனம் செய்துள்ளனர். பிரிமியர் ஆயுள் காப்பீட்டு நிறுவனம் செட்டியார்களுடையதாகும்” (மேற்கோள்: காளிமுத்து,

ஏ.கே., தமிழகத்தில் காலனியமும் வேளாண்சூழிகளும், 2020: 166). சுதேசியரின் இம்முயற்சிகளின் விளைவாகவும் அத்தகைய முயற்சிகளுக்கு வலுவூட்டும் வகையிலும் நடேசய்யர் மேற்படி நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

வியாபாரம், கைத்தொழில், விவசாயம் முதலிய விடயங்களுக்காகவே வர்த்தகமித்ரன் பத்திரிகையை ஆரம்பித்த நடேசய்யர், சமூக அரசியல் பொருளாதாரத் தளத்தில் நின்று அறிவியல்நிலை நின்று அவை குறித்த செய்திகளை வெளியிட்டு வந்துள்ளார். இந்தியா கைத்தொழிலில் வளர்ச்சி அடைய வேண்டியதன் தேவை, தேச பாஷையில் தொழிற் கல்வி அமைய வேண்டியதன் அவசியம் ஆகிவற்றை வர்த்தகமித்ரனில் தொடர்ந்தும் அவர் வலியுறுத்தி வந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. சான்றாக, பின்வருவனவற்றை எடுத்துக்காட்டலாம்:

“தொழிற்படிப்பு, சாஸ்திரப்படிப்பு முதலியவற்றில் கவர்ன்மெண்டார் அதிகக் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும். மேற்படி தொழில்களை தேச பாஷையில் கற்பிக்க வேண்டுவது எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானது” (வர்த்தகமித்ரன் - 09.01.1916). “கைத்தொழில் செய்வதிலும் தேசாபிமானம் வேண்டும். கையிலிருக்கும் பொருளை அதிக வட்டிக்கு விட்டுப் பணம் சம்பாதிப்பதும், நிலத்தில் யாதொரு சீர்திருத்தமும் செய்யாது அதிகக் குத்தகைக்கு விட்டு குடியானவனைக் கடனுக்குள்ளாக்குவதும் விவகாரங்களில் வீணே தமது காலத்தைக் கழிப்பதும் எவ்வாறு நமது நாட்டை முன்னேற்றம் அடையச் செய்யும்? மிராசுதாரர்கள் தங்கள் நிலத்தில் உழவுத் தொழிலில் வேண்டிய சீர்திருத்தங்களை நூதன முறைப்படிச் செய்து விளைவை வரவர விருத்தி செய்வது தான் உண்மையான தேசாபிமானம். அதுபோலவே புதிய தொழிலை ஏற்படுத்துவதும் ஏற்படுத்தியோரை ஆதரிப்பதும் மற்றவர்கள் காட்டக்கூடிய தேசாபிமானம். ஆகவே, நம்மவர்களுள் ஒற்றுமை வேண்டுவது அவசியம்... தொழில்படிப்புகள் பயனைக் கொடுக்க வேண்டியதென்றால், அப்படிப்பை தேசபாஷையில் கற்பிக்க வேண்டியது அவசியம்” (வர்த்தகமித்ரன் - 09.12.1915).

நூலிலுள்ள விளம்பரம்

நடேசய்யர் சுதேச முன்னேற்றத்தைக் கருத்தில் கொண்டு மேற்கொண்ட மேற்படி செயற்பாடுகள், அறிவியல் தமிழின் வளர்ச்சிக்கும் பங்களிப்பு நல்கியுள்ளன. மேற்கின் அறிவாக அறிமுகமாகி, புழக்கத்துக்கு வந்த நடைமுறைகளையும் சிந்தனைகளையும் சுதேசியரிடம் கையளிக்கும் அறிவுப்பரிமாற்ற முயற்சியாக அவற்றைக் கொள்ளலாம். அம்முயற்சி தமிழ்மொழியின் வளத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தியுள்ளது.

2

ஆயில் எஞ்ஜின்கள் நூல், 1916 ஆம் ஆண்டு தஞ்சாவூர் கலியாணசுந்தரம் பவர் பிரஸ்ஸினால்

வெளியிடப்பட்டுள்ளது. விளம்பரப்

பகுதிகள் நீங்கலாக 190 பக்கங்களைக் கொண்டுள்ள இந்நூலின் பிரதியொன்று ஒரு ரூபாய் எட்டு சதத்திற்கு விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. நூலின் உள்ளடக்கமும் எடுத்துரைப்பு முறையும் புதிதாக இயந்திரம் வாங்குபவர்களுக்கும் இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி வருபவர்களுக்கும் வழிகாட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன. அவ்வகையில் இயந்திரப் பாவனைக்கான ஒரு வழிகாட்டி நூலாக, ஆயில் என்ஜின்கள் நூலை அடையாளப்படுத்தலாம்.

நூலிலுள்ள விளம்பரங்களை அவதானிக்கும்போது, நூல் வெளிவந்த காலகட்டத்தில் இயந்திர விற்பனை தமிழ் நாட்டில் இலாபகரமான தொழிலாக வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இயந்திர விற்பனையில் ஈடுபட்ட டி. ராஜு அண்டு கோ (D. Raju & Co.), பெஸ்டு அண்டு கோ, டி.எஸ். சாஸ்திரி அண்டு கம்பெனி, ரிச்சர்ட்ஸன் அண்ட் குரூடாஸ், ஸன் கம்பெனி, டி.எல். சாஸ்திரி அண்டு கோ, மார்ஷல் ஸன்ஸ் அண்டு கோ, மாஸ்ஸி அண்டு கோ முதலான நிறுவனங்களின் விளம்பரங்கள் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் ராஜு அண்டு கோ நிறுவனமானது 1878 இல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிறுவனங்களின் பல சென்னையையும் பம்பாயையும் தளமாகக் கொண்டு இயங்கியுள்ளன. மார்ஷல் ஸன்ஸ் அண்டு கோ நிறுவனம் இங்கிலாந்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிறுவனங்களையும் அவற்றின் விளம்பரங்களையும் தமிழ்நாட்டில் இயந்திரப் பயன்பாட்டின் ஏற்பட்டுவந்த பெருக்கத்துக்குச் சான்றுகளாகக் கொள்ளலாம்.

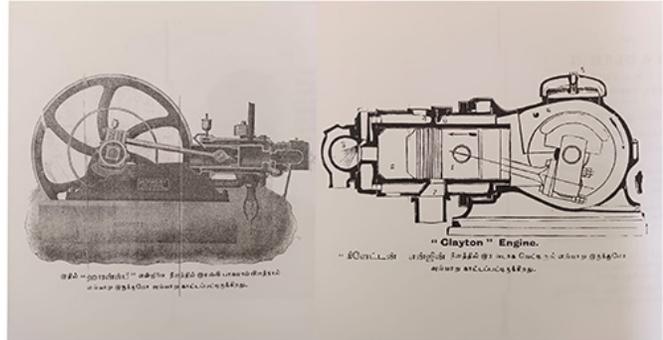
நடேசய்யருக்கு முன்னரே இயந்திரப் பாவனை தொடர்பான நூலொன்று தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கா. மீனாட்சிசுந்தரம் தரும் தகவலின்படி, ரெடரன் லூயிஸ் எழுதிய, 'The Steam and the Steam Engine' என்னும் நூல் 1868 ஆம் ஆண்டு தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது (ஐரோப்பியர் தமிழ்ப்பணி, 2003: 422). இம்மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியும் தமிழ்நாட்டில் இயந்திரப் பாவனையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

நடேசய்யர் தன் முன்னுரையில் ஆயில் என்ஜின்கள் நூலாக்கத்துக்கான நோக்கத்தை, "என்ஜின் வாங்கும் விஷயத்திலும் என்ஜினை ஓட்டும் விஷயத்திலும் நம்மவர்கள் இன்னமும் பயிற்சி பெறவில்லை என்பது யாவரும் அறிந்தது. யாதொரு தொழிலும் தெரியாதவர்கள் இப்பொழுது என்ஜின் டிரைவர்களாய் வந்து நல்ல என்ஜின்களைக் கெடுத்து விடுவதால் கஷ்டங்களும் நஷ்டங்களும் ஏற்படுவது பரிதாபிக்கத்தக்கதாய் இருக்கிறது. இவ்வித சிரமங்களை யுத்தேசித்தே இச்சிறு புஸ்தகம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ்ச் சூழலில் புதிய இயந்திரங்களின் பாவனை அறிமுகமாகி, வளர்ச்சியடைகின்ற போது மேற்படி பிரச்சினைகள் எழுவது இயல்பானதாகும். அப்பிரச்சினைகளைத் தவிர்ப்பதை நோக்காகக் கொண்டே எண்ணெய் இயந்திரங்கள் பற்றிய விரிவான அறிமுகத்தைத் தமிழில் வழங்க முயற்சித்துள்ளார், நடேசய்யர்.

நெசவுக் கைத்தொழில் பயிற்சி, வியாபாரக் கல்வியில் டிப்ளோமா ஆகியவற்றை நிறைவுசெய்துள்ள நடேசய்யர், இயந்திரங்கள் பற்றிய அறிவை வரன்முறையாகப் பெற்றுக்கொண்டவர் இல்லை. காலத்தின் தேவை உணர்ந்து தன் ஆர்வத்தினால் இயந்திரங்கள் பற்றிய செய்திகளைத் திரட்டி, தமிழில் வழங்கும் செயற்பாட்டினையே அவர் மேற்கொண்டுள்ளார். அதனை, "பல வருஷம் என்ஜின் வேலைகளில் அனுபவம் பெற்ற ஒரு என்ஜினீரின் உதவியைக் கொண்டு எழுதப்பட்டது" என நூலின் முன்பக்கத்திலும் "இப்புஸ்தகத்தின் சாரமானது பலவருஷம் என்ஜின் வேலைகளில் அனுபவம் பெற்ற ஒரு என்ஜினீரினால் எழுதப்பட்ட ஆங்கிலக் குறிப்புகளினின்றும் வேறு பல என்ஜின் புத்தகங்களினின்றும் என்ஜின் உபயோகப்படுத்தி வரும் பலருடைய அனுபவங்களினின்றும் எடுத்து தமிழில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது" என முன்னுரையிலும் நடேசய்யர் பதிவு செய்துள்ளார்.

இந்நூலானது என்ஜின்கள், குதிரை ஓட்டம், எண்ணெய், ஆயில் என்ஜின் எவ்வாறு வேலை செய்கிறது, என்ஜின் உறுப்புகளும் அவற்றின் உபயோகங்களும், என்ஜின்களைப் பூட்டுதல், என்ஜின் ஓட்டுவது, என்ஜின்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய பழுதும் அவற்றைப் போக்கும் வழிகளும், என்ஜின்களை வைத்து நடத்துவதைப் பற்றிய சில பொது விதிகள், டீஸல் என்ஜின்கள், செமிடீஸல் என்ஜின்கள், செமிடீஸல் என்ஜின்கள் (தொடர்ச்சி) எனப் பன்னிரு அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும் உள்ளடங்கும் செய்திகள் எளிமையான தமிழில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளதுடன் விளக்கப் படங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

என்ஜின்கள் என்ற இயலில் என்ஜின்கள் பற்றிய பொது அறிமுகமும் எண்ணெய் என்ஜின், நீராவி என்ஜின், காஸ் என்ஜின், உஷணக் காற்று என்ஜின், சன் மோட்டார் ஆகியவற்றின் அடிப்படைகளும் அவற்றின் சாதக பாதகங்களும் விளங்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

நூலிலுள்ள வரைபடங்கள்

என்ஜின்களை வாங்குபவர் தத்தம் தேவைக்கு ஏற்ப எவ்வகை என்ஜின்களைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும் என்பதை எளிமையான உதாரணங்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார், நடேசய்யர். சான்றாக, "மின்சார சக்தியை உண்டுபண்ணக்கூடிய யந்திரங்களுக்கு வேண்டுவதுபோல் ஒரே நிதானமாய் சக்தி வேண்டிய தொழில்களுக்கு ஸ்டீம் என்ஜின்களே மேலானவை. அடிக்கடி வேலையின் சக்தி மாறக்கூடியதாய் இருந்தாலும் சரி, வீணாகக்கூடிய நீராவியை உபயோகப்படுத்துவதற்கு சமயம் ஏற்பட்டாலும் சரி நீராவி யந்திரத்தையே வாங்க வேண்டும். ஆனால், அடிக்கடி வேலையை நிறுத்திச் செய்ய வேண்டிய தொழிற்சாலைகளில் ஸ்டீம் என்ஜின்கள் பிரயோஜனப்படாது" என நீராவி என்ஜினை எதற்குப் பயன்படுத்தலாம் என்பதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள வழிகாட்டுதலைச்

சுட்டிக்காட்டலாம்.

இயந்திரங்கள் செய்யக்கூடிய அளவைக் குறிப்பிட 'குதிரை ஓட்டம்' என்ற தொடர் கையாளப்படுவதன் பின்புலத்தை வரலாற்று அடிப்படையில் விளக்கியுள்ள நடேசய்யர், நாமீனல் ஹார்ஸ் பவர், எபக்டிவ் ஹார்ஸ் பவர், இண்டிகேட்டெட் ஹார்ஸ் பவர், பிரேக் ஹார்ஸ் பவர் ஆகியவற்றின் அடிப்படைகளைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைத்து, இயந்திரமொன்றை வாங்கும்போது பிரேக் ஹார்ஸ் பவரைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதன் தேவையை விவரித்துள்ளார்.

எண்ணெய் இயந்திரங்கள் பற்றிய நூலாகையால், எண்ணெய் வகைகள் பற்றியும் அவை உற்பத்தி செய்யப்படும் முறை பற்றியும் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ள நடேசய்யர், எண்ணெய் மூலம் இயந்திரங்கள் இயங்குமாற்றை நன்கு விளக்கியுரைத்துள்ளார்.

எண்ணெய் இயந்திரம் எவ்வாறு இயங்குகிறது, அதன் உறுப்புகள், உறுப்புகளின் செயற்பாடுகள் முதலானவை தனித்தனியே விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளதுடன் இயந்திர உறுப்புகள் வரைபடத்தின் மூலமும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. அவற்றைத் தொடர்ந்து, புதிதாக இயந்திரமொன்றை வாங்குபவர் இயந்திரம் அடைக்கப்பட்டுவரும் பெட்டியிலிருந்து எவ்வாறு வெளியில் எடுப்பது முதல் இயந்திரப் பாகங்களை எவ்வாறு பொருத்துவது, இயந்திரத்தை வைப்பதற்குப் பொருத்தமான இடத்தையும் இயந்திரத்துக்கான அடித்தளத்தையும் எப்படித் தயார்படுத்த வேண்டும் என்பது வரை தெளிவுபடுத்தி, இயந்திரத்தைப் பொருத்தும் முறையைப் படிமுறையாக விவரித்துள்ளார், நடேசய்யர். அதன் பின்னர் இயந்திரத்தை இயக்கும் முறையை எளிமையாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்துகின்ற போது எதிர்கொள்ளும் மிகமுக்கியமான சவால், இயந்திரங்களுக்கு ஏற்படும் பழுதுகளைக் கண்டறிதலும் அவற்றைத் திருத்திக்கொள்ளுதலுமாகும். நடேசய்யர் இயந்திரமொன்றுக்குப் பொதுவாக ஏற்படக்கூடிய பழுதுகளையும் அவற்றைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் வழிமுறைகளையும் தனியான இயலில் விவரித்துள்ளார். உதாரணமாக, இயந்திரமொன்று இயங்காமல் நின்றுவிடுவதற்கு என்ஜின் வேப்பரைசரில் சரியானபடி குடு ஏறாமலிருத்தல், எண்ணெய்க் குழாய் அழுக்கடைந்திருத்தல், எண்ணெய் தெளிக்கும் துவாரங்கள் அடைபட்டிருத்தல், கரி வந்தடைவதால் பிளஞ்சர் பிடித்துக்கொள்ளுதல், பம்பு வால்வுகள் ஒழுக்குதல், கம்பிரஷன் குறைவாய் இருத்தல், ஸ்கியூ கியர் சரியானபடி அமைக்கப்படாதிருத்தல், வால்வு

இணைப்புகள் ஒழுக்குதல், லூபிரிக்கேஷன் குறைதல், கவர்னர் பல்சக்கரம் சரியாயிராதிருத்தல், இக்ஷன் டியூப் சரியாயிராதிருத்தல், எக்ஸாஸ்ட் பெட்டி அல்லது பைப்பில் அழுக்கு அல்லது தண்ணீர் தங்கி இருத்தல் முதலானவை காரணமாக இருக்கலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ள நடேசய்யர், அப்பழுதுகள் ஒவ்வொன்றையும் சரிசெய்யும் முறையைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இயந்திரத்தின் வேகம் குறைந்தால், "சிலிண்டர் உஷ்ணப்பட்டால் குளிர வைக்கவும், வால்வுகளில் கெடுதி ஏற்பட்டால் துடைத்துப் புதுப்பிக்கவும், லோட் அதிகமானால் குறைக்கவும் பேரிங்குகள் உஷ்ணமானால் எண்ணெய் விடவும் பேரிங்குகளின் ஆணி கடிசாய் இருந்தால் சிறிது தளர்த்தி வைக்கவும் வால்வுகள் சரிவர வேலை செய்யும்படியாகத் திருத்தவும் லோட் குறைந்தால் வேப்பரைசரை விளக்குக் கொண்டு உஷ்ணப்படுத்தவும்" என ஆலோசனை வழங்கியுள்ளார்.

இயந்திரங்களைப் பாவிப்போர் அவற்றைச் சரிவரப் பராமரிப்பதற்கான வழிகாட்டுதல் குறிப்புகளையும் இந்நூலில் நடேசய்யர் வழங்கியுள்ளார். இயந்திரத்தை இயக்க ஆரம்பித்தல், இயக்குதல், இயந்திரத்தை நிறுத்துதல் முதலானவை தொடர்பான அடிப்படையான செய்திகள் அப்பகுதியில் விளங்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன் இயந்திரமொன்று சீராக இயங்குவதற்குப் பின்பற்றவேண்டிய நெறிமுறைகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயந்திரத்தின் உறுப்புகளையும் அவற்றை இயக்குவதையும் இயக்குகின்ற போது ஏற்படுகின்ற பழுதுகளையும் அப்பழுதுகளைச் சரிசெய்யும் முறைகளையும் விளக்கிய பின்னர், டீசல் இயந்திரங்கள், அரை டீசல் இயந்திரங்கள் ஆகியன குறித்து விரிவான செய்திகளைத் திரட்டித் தந்துள்ளார், நடேசய்யர். டீசல் இயந்திரங்களினதும் அரை டீசல் இயந்திரங்களினதும் அடிப்படைச் செய்திகள், அவற்றின் உறுப்புகள், அவற்றை இயக்கும் முறை முதலானவை வரைபடங்களுடன் விளங்கப்படுத்தப்பட்டு, அக்காலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்த பிரதான அரை டீசல் இயந்திர வகைகள் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அப்பகுதியில் பிளாக்ஸ்டோன் இயந்திரம், பேட்ஸ் இயந்திரங்கள், காம்ப்ஸ் இயந்திரம், கிராஸ்லீ இயந்திரம், ரஸ்டன் பிராக்டர் இயந்திரம், ஹரான்ஸ்பீ இயந்திரம், வில்சன் எண்ணெய் இயந்திரங்கள், இம்பீரியல் இயந்திரங்கள், விக்டோரியா இயந்திரம், ஆல்லன் இயந்திரம், ராப்ஸன் இயந்திரம், பெட்டர் இயந்திரம், கார்ட்னர் இயந்திரங்கள், ரோபீ இயந்திரங்கள், கிளேட்டன் குரூட் எண்ணெய் இயந்திரம் முதலான இயந்திர வகைகள் (அவற்றைத் தயாரிக்கும் நிறுவனங்களின் அடிப்படையிலான

பெயர்கள்) பற்றிய அடிப்படையான செய்திகளும் அவற்றின் சாதக பாதகங்களும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் பெரும்பாலான இயந்திரங்களின் அமைப்பும் உறுப்புகளும் வரைபடங்களுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நூலின் தலைப்பும் அத்தியாயங்களும் அத்தியாயத்தின் உட்தலைப்புகளும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பெயரிடப்பட்டுள்ளன. முதலில் தமிழில் பெயரிட்டு அதற்குக் கீழ் ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் தமிழில் எழுதும்போது ஆங்கிலத்திலும் தலைப்பிடும் வழமை நிலவியுள்ளது. அது குறித்துப் பாரதி ஓரிடத்தில், “அந்தப் பத்திரிகையில் ஒவ்வொரு வியாசத்துக்கும் தமிழ் மகுடத்துக்கு மேலே இங்கிலிஷ் மகுடமொன்று சூட்டியிருக்கிறது. ‘ருஷியாவின் நிலைமை’ - The Situation in Russia, ‘தாய்ப்பாஷையின் மூலமாகக் கல்வி பயிற்றல்’ - The Vernaculars as Media of Instruction ஆஹா! நான் மாற்றி எழுதுகிறேன், தமிழை முதலாவது போட்டு, இங்கிலிஷை பின்னே போட்டேன். அந்தப் பத்திரிகைகளில் அப்படியில்லை. இங்கிலிஷை முதலில் போட்டு தமிழைக் கீழே போட்டிருக்கிறது... காகிதப் பஞ்சமான காலம் என்ன அநாவசியம் பார்த்தீர்களா?” (தமிழ்நாட்டின் விழிப்பு - பத்திரிகைகளின் நிலைமை) எனத் தன் விசனத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். நடேசய்யர் பிற அறிவுத்துறை விடயமாகையால் அதற்கானத் தலைப்புகளை ஆங்கிலத்திலும் வழங்கியுள்ளார் எனலாம். ஆனால், அவர் பாரதி சுட்டிக்காட்டும் பத்திரிகையாசிரியரைப் போல தமிழைக் கீழே இறக்கவில்லை. என்றாலும் வர்த்தகமிதரன் பத்திரிகையில் ஆங்கிலத் தலைப்பை முதலிலிட்டு, தமிழ்த் தலைப்பைக் கீழே இடும் முறையைப் பின்பற்றியுள்ளார்.

இயந்திரங்கள் தொடர்புடைய செய்திகளைத் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குக் கையளிக்க முனைந்துள்ள நடேசய்யர், அவை பற்றிய செய்திகளை முழுமையாகத் தமிழில் வழங்க வேண்டும் என்பதிலோ இயந்திரங்கள் தொடர்பான கலைச்சொற்களை உருவாக்க வேண்டும் என்பதிலோ அக்கறை செலுத்தவில்லை. புதிய தகவல்களை, இயந்திரப் பாவனை குறித்த செய்திகளைக் கொண்டு சேர்ப்பதே அவரின் முதன்மை நோக்காக விளங்கியுள்ளது. அதனால் இயந்திரங்கள், இயந்திரப் பாகங்கள், இயந்திரத்தின் இயக்கம் முதலானவை தொடர்பான ஆங்கிலச் சொற்களை அவ்வாறே ஒலிபெயர்ப்பில் தந்துள்ளதுடன் சில இடங்களில் புழக்கத்துக்கு வந்த கலைச்சொற்களையும் சில இடங்களில் அக்கலைச் சொல்லுக்குப் பதிலாக ஆங்கிலச் சொல்லின் ஒலிபெயர்ப்பையும் வழங்கியுள்ளார். சான்றாக, நீராவி இயந்திரம், எண்ணெய் இயந்திரம் முதலானவற்றைச் சில

இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ள அவர், காஸ் என்ஜின், ஆயில் என்ஜின் என்ற சொற்களையே பெரிதும் கையாண்டுள்ளார். சில சந்தர்ப்பங்களில் தொடரொன்றின் ஒரு பகுதியைத் தமிழ்ப்படுத்தியும் மிகுதிப் பகுதியை ஒலிபெயர்த்தும் வழங்கியுள்ளார். உதாரணமாக, ஆட்டோ சைக்கிள் அல்லது நான்கு சுற்று என்ஜின் (Otto Cycle or Four Cycle Engine) எனப் பயன்படுத்தியுள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம். இந்நூலில் மட்டுமன்றி கணக்குப் பதிவு முதலான அவருடைய ஏனைய நூல்களிலும் இப்போக்கினை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆகவே, தமிழ்ச் சூழலுக்கு அறிமுகமாகி புழக்கத்திலிருந்த புதிய அறிவுத்துறையைத் தமிழ் மக்களிடம் பரவலாகக் கொண்டு சேர்த்து தேச முன்னேற்றத்துக்குப் பங்களிப்பு நல்க முனைந்த நடேசய்யர், மொழிக் கையாள்கையின் போது தமிழை வளப்படுத்தும் - தமிழை அறிவியல் தமிழாக வளர்த்தெடுக்கும் பணியில் பிரக்ஞைபூர்வமாக ஈடுபடவில்லை எனலாம்.

பிறகுறைச் செய்திகளைத் தமிழில் வழங்குதால் தமிழ்மொழி விருத்தியடையும் என்ற உணர்வு அவரிடமிருந்தாலும், நூலாக்கங்களில் மொழிநிலைபட்ட நோக்கிற்கு அதிக அழுத்தம் கொடுக்கவில்லை. இருப்பினும் பிறகுறை செய்திகளைத் தமிழில் வெளிப்படுத்த அவர் முன்னெடுத்த செயற்பாடுகள், அறிவியல் தமிழுக்கான பங்களிப்பாகவும் விரிவுபெற்றுள்ளன.

கணக்குப் பதிவு, கணக்குப் பரிசோதனை, காப்புறுதி, வங்கி முறை, வங்கி நிர்வாகம், வியாபாரப் பயிற்சி, விளம்பர விளக்கம், எண்ணெய் இயந்திரம் முதலானவை தொடர்புடைய நடேசய்யரின் நூல்கள், பிற அறிவுத்துறைசார் செய்திகளைத் தமிழில் வழங்கியுள்ளன. சில நூல்கள் அத்துறைசார் முன்னோடி முயற்சிகளாக விளங்குகின்றன. அதிலும் அவை காலத்தின் தேவை உணர்ந்து முன்னெடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளாக அமைந்துள்ளன.

அவ்வகையில் அறிவியல் தமிழாக்க வரலாற்றில் நடேசய்யரின் பங்களிப்புகளும் தனித்து அடையாளப்படுத்த வேண்டியவைகளாக விளங்குகின்றன. ஆனால், அவருடைய நூல்கள் யாவும் கிடைக்கப்பெறாமையாலும், அவர் இலங்கைக்கு வந்த பின்னர் சமூக அரசியல் விடயங்களுக்கே அதிக முதன்மை கொடுத்தமையாலும் அறிவியல் தமிழுக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டு சுவனம் பெறவில்லை. அதனால், அறிவியல் தமிழாக்க வரலாற்றில் அவரின் முக்கியத்துவம் உணரப்படவோ அடையாளப்படுத்தப்படவோ இல்லை. இந்நிலை அறிவியல் தமிழாக்க வரலாற்றை மீள்வரைப்புக்கு உட்படுத்த வேண்டிய தேவையை வேண்டிநிற்கிறது.

பிரதேசக் கூத்து வகைகளின் தனித்துவங்களும் அவற்றினிடையே காணப்பட்ட ஊடாட்டங்களும்

ஈழத்து மரபுவழி ஆற்றுகைக் கலைகளுக்கு ஒரு வரலாறும் வளர்ச்சியும் உண்டு. தென்மோடி, வடமோடி, சிந்துநடைக் கூத்துகள், வாசாப்பு, இசை நாடகம், பள்ளு, குறவஞ்சி, வசந்தன், மகுடி என அது பன்முகப்பட்டது. இவற்றுள் சில அருகிவிட்டன; சில கால ஓட்டத்துடன் நின்று போராடி நிலைக்கின்றன; சில மாறுகின்றன. காலந்தோறும் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு கலப்புகளும், அதனை உருவாக்கிய அரசியல், பொருளாதார, சமூக காரணங்களும் இம்மாற்றங்களுக்கு அடித்தளமாக உள்ளன. இந்த பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆற்றுகை வடிவங்கள் தத்தமக்கென அழகியலையும், அமைப்பையும், வெளிப்பாட்டுத் திறனையும் கொண்டுள்ளன; ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பெற்றும் வளர்ந்துள்ளன. இந்த மாற்றங்களைப் புரிந்து கொள்வதும், அவை மாற்றம் பெற்றபோது அது சம்பந்தமாக நடந்த விவாதங்களை அறிவதும், இதன் இருப்பைத் தக்கவைக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுபவருக்கும், அதனை மேலும் வளர்த்துச் செல்ல விரும்புவோருக்கும் உதவியாக இருக்கும். இப் பல்வேறு ஆற்றுகை வடிவங்கள் பற்றியும் அவை கல்வி உலகில் ஏற்கப்பட்ட பின்னணிகள் பற்றியும், அதனால் இந்த ஆற்றுகைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றியும் அறிமுகம் செய்வதாக 'ஈழத்துத் தமிழரின் ஆற்றுகைக் கலைகள் : மரபும் மாற்றமும்' எனும் இக்கட்டுரைத் தொடர் அமைந்திருக்கும்.

சின்னையா மௌனகுரு

சின்னையா மௌனகுரு அவர்கள் இலங்கையின் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பேராசிரியர்; அரங்க ஆய்வாளர், பயிற்சியாளர், இயக்குநர், பிரதி உருவாக்குநர், நடிகர், கூத்துக் கலைஞர் என்று பல தளங்களில் இன்றும் இயங்கிவருபவர். ஈழத்து அரங்கத்துறையின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட சிலரில் மௌனகுரு குறிப்பிடத்தக்கவர். 'இராவணேசன்', 'சங்காரம்' முதலிய புகழ்பெற்ற கூத்து நாடகங்கள் மௌனகுருவுக்கு தனியான அடையாளத்தை வழங்கின. இவர், 20 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கியம் - 1984, சடங்கில் இருந்து நாடகம் வரை - 1985, மௌனகுருவின் மூன்று நாடகங்கள் - 1985, தப்பி வந்த தாடி ஆடு - 1987, பழையதும் புதியதும் நாடகம் அரங்கியல் - 1992, சுவாமி விபுலானந்தர் காலமும் கருத்தும் - 1992, சங்காரம் - ஆற்றுகையும் தாக்கமும் (நாடகம்) - 1993, ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு - 1993, கால ஓட்டத்தினூடே ஒரு கவிஞன் - நீலாவணன் - 1994, கலை இலக்கிய கட்டுரைகள் - 1997, சக்தி பிரக்குது - நாடகம் - 1997, பேராசிரியர் எதிர்வீர சரத்சந்திராவும் ஈழத்து நாடக மரபும் - 1997, ஈழத்து நாடக அரங்கு - 2 ஆம் திருத்திய பதிப்பு - 2004, தமிழ்க் கூத்துக்கலை - வடமோடி ஆட்டப் பயிற்சிக்கான கைநூல் - 2010, கூத்து யாத்திரை - 2021, கூத்தே உன் பன்மை அழகு - 2021 போன்ற பலநூல்களை எழுதியுள்ளார்.

அறிமுகம்

ரதேசக் கூத்து மரபை நாம் வடபிரதேசக் கூத்து மரபு, வன்னிக் கூத்து மரபு, கிழக்குப் பிரதேசக் கூத்து மரபு, வடமேற்குப்

பிரதேசக் கூத்து மரபு (மன்னார், சிலாபம்), மத்திய பிரதேசக் கூத்து மரபு என ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரித்து நோக்கலாம். இது புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு பிரிப்பே தவிர வேறொன்றுமில்லை. சிலர் இதனை வேறு விதமாகவும் பிரிப்பர். முதலில் பிரதேசக் கூத்து மரபின் சில தனித்துவங்களைச் சுருக்கமாக அறிந்து கொள்வோம். முதலில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஆரம்பிப்போம்.

வட பிரதேசக் கூத்து மரபு

யாழ்ப்பாணத்தில் கூத்துகள் என ஆடப்படும் பிரதான கூத்துகள் இவை:

1. தென்மோடிக் கூத்துகள்
2. வடமோடிக் கூத்துகள்
3. காத்தவராயன் கூத்து
4. வசந்தன் கூத்து
5. நாட்டுக் கூத்து

இந்தக் கூத்துகளில் யாழ்ப்பாண வடமோடிக் கூத்தும், தென்மோடிக் கூத்தும், காத்தவராயன் கூத்தும் அங்கு மிகவும் பிரசித்தமானவை. தென்மோடிக் கூத்து பண்டைய காலத்தில் ஆட்ட வகைகளைக் கொண்டிருந்ததாகவும், கிறிஸ்தவ வருகையின் பின்னர் ஆட்டத்தைக் கைவிட்டு பாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டதாகவும் கூறப்படுவது அனைவரும் சொல்லிவரும் ஒரு கருத்தாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கிறிஸ்தவக் கூத்தை 'ஆடுதல்' என்று சொல்லமாட்டார்கள்; 'கூத்துப் பாடுதல்' என்ற சொல்லிலேயே அவர்கள் அதனை அழைத்ததை நான் அங்கு அவதானித்திருக்கிறேன். இந்தக் கூத்து மரபு கரையோரப் பகுதிகளில் ஒரு காலத்தில் மிகவும் செல்வாக்குடன் இருந்திருக்கின்றது. மிகப் புகழ் பெற்ற அண்ணாவி மரபொன்றும், அதற்குள் கிறிஸ்தவ அண்ணாவி மரபொன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்திருக்கின்றன. அதில் இடம்பெறும் பாடல்கள் தனித்துவமானவையாகும்.

யாழ்ப்பாணத் தென்மோடிக் கூத்தில் 'கல்வெட்டு' என்று அழைக்கப்படும் ஓர் அமைப்பு உள்ளது. அதில், பிறர் மீது கோபம் கொண்ட அரசன் தன் பெருமைகளை உச்சாடனமாகக் கூறிவந்து, திடீரென அதிலிருந்து பாட்டுக்கு மாறுகின்ற ஒரு பாடல் அமைப்புக் காணப்படுகிறது. இந்த அமைப்பின் சாயல்

மட்டக்களப்பின் வடமோடிக் கூத்துகளில் இடம்பெறும் 'கந்தார்த்தம்' எனும் பாடல் வகையை ஒத்ததாகும். அங்கு விருத்தத்தைச் சொல்லி, அதனை முறித்துப் பாடலாகப் பாடுகின்ற அந்தப் பாடல் வகையை 'கந்தார்த்தம்' என்று அழைப்பார்கள். இந்த இரண்டு பாடல் வகைகளையும் இன்று வரை இந்தக் கூத்து மரபுகள் அப்படியே பேணி வைத்திருக்கின்றன. வடமோடிக் கூத்து யாழ்ப்பாணத்தில் இன்னும் ஆடல் மரபை விட்டுவிடவில்லை. இந்த ஆடல் மரபைப் பேணுகின்ற முக்கிய இடமாக வட்டுக்கோட்டை விளங்குகிறது.

வட்டுக்கோட்டை ஆட்டக்கூத்து மரபு

வட்டுக்கோட்டை கூத்து மரபு பற்றிய தில்லை நடேசனின் ஒரு நூல் முக்கியமானதாகும். அது பல தகவல்களை வழங்குவதோடு, குறிப்பாகக் கூத்துப் பற்றிய விரிவான தகவல்களையும் தருகிறது. வடமோடிக் கூத்தும் தென்மோடிக் கூத்தும் ஒரு காலத்தில் வட்டுக்கோட்டையில் பிரபலமாக இருந்திருக்கின்றன என்பது தெரிய வருகிறது. தில்லை நடேசன் வட்டுக்கோட்டை அரசு மரபு பற்றி எழுதிய நூலில் உள்ள தகவல்களின் படி, வட்டுக்கோட்டையில் வடமோடி, தென்மோடி, விலாசக் கூத்துகள் சமதரையான வட்டக் களரியில் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன; உயர்த்தப்பட்ட மேடை கூத்துக்கு வழக்கில் இருந்ததில்லை என அவர் குறிப்பிடுகிறார். அங்கு ஆடப்பட்ட 10 தென்மோடி கூத்துகள் பற்றியும், 34 வடமோடிக் கூத்துகள் பற்றியும், 11 விலாசக் கூத்துகள் பற்றியும் தகவல் வழங்கும் அவர், மொத்தமாக 56 கூத்துகள் அங்கு ஆடப்பட்டதாகக் கண்டறிந்துள்ளார். இந்தக் கூத்துகளின் கருப்பொருளை அவர் இதிகாசக் கதைகள், வடநாட்டுப் புராணக் கதைகள், தமிழ்நாட்டுக் கதைகள், ஈழத்துக் கதைகள் - அதாவது ஈழ வரலாற்றுக் கதைகள், கற்பனைக் கதைகள், சமகாலக் கதைகள் என வகைப்படுத்துகின்றார். ஈழத்துக் கதைகள் பற்றிக் கூறும் இடத்தில் அவர் நான்கு கூத்துகளைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. வெடியரசன் நாடகம்
2. மீகாமன் நாடகம்
3. பூதத்தம்பி நாடகம்
4. கண்டி அரசன் நாடகம்

இந்தக் கதைகளில் முக்குவர் குல வரலாறுகள் பதியப்பட்டிருக்கின்றன. யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் எழுதப்படாத ஒரு வரலாற்றுப் பக்கமாக இது அமைந்துள்ளது. அவர் குறிப்பிடும் தென்மோடிக் கூத்துகளில் அலங்காரரூபன் நாடகம், நளச் சக்கரவர்த்தி நாடகம் என்பனவும், வடமோடி நாடகங்களில்

தர்மபுத்திரர் நாடகம், இராம நாடகம், வள்ளியம்மன் நாடகம், சிறுத்தொண்ட நாடகம், புலந்திரன் நாடகம், பவளக்கொடி நாடகம், வீரகுமாரன் நாடகம், ஆரவல்லி நாடகம் போன்றனவும் மட்டக்களப்பிலும் அதே பெயர்களில் ஆடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இந்த இரண்டு கூத்துப் பிரதிகளும் ஒன்றேதானா என்பது இன்னும் இணைத்து ஆராயப்படவில்லை. வட்டுக்கோட்டை கூத்து மரபை விளக்க வந்த அவர், அங்கு முன்பிருந்த ஏழு வகையான கூத்து மரபுகளையும் குறிப்பிடுகிறார்.

1. ஒட்டன் துள்ளல்
2. தென்மோடி
3. வடமோடி
4. விலாசம்
5. நொண்டி நாடகம்
6. காத்தவராயன் கூத்து
7. தாளைய மோடி

ஒட்டன் துள்ளல் கேரளாவின் ஒரு நாடக வடிவமாகும். அதனை, திருத்தமுறாத அடிநிலை மக்கள் ஆடும் கதகளி என்று அழைப்பார்கள். இது ஒருவரே ஆடும் கூத்து. பாடகர் பின்னணியில் பாட, ஆடுபவர் வாயை அசைத்துக்கொண்டோ அல்லது அபிநயம் செய்துகொண்டோ ஆடுவார்.

அங்கு ஆடப்பட்ட நொண்டி நாடகத்தை அவர் தனியாகக் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ்நாட்டில் நொண்டி நாடகம் என ஒரு இலக்கிய வடிவம் உள்ளது; அங்கு அது ஒருவரே கதை கூறி நடிக்கும் நாடகமாகும். ஆனால் ஈழத்தில் அது பலர் பாத்திரம் தாங்கி ஆடும் நாடகமாக இருக்கிறது. மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் கூட இந்த நொண்டி நாடகம் காணப்படுகிறது. இந்த மூன்று பிரதிகளும் ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட வேண்டியவை. அதைப் பற்றி ஜான்சன் ராஜ்குமார் ஓரளவு ஆராய்ந்து இருக்கிறார். மூன்று பிரதிகளும் வெவ்வேறு விதமானவையாகும். ஒரு மையக்கரு பல்வேறு வடிவங்களை எடுப்பது நாட்டார் இயலில் சர்வசாதாரணமான ஒன்று. இதனை நாம் 'இடம்பெயர்ந்த ஐதீகம்' என்று அழைக்கலாம்.

கூத்து எழுதியோர்

தில்லை நடேசன், வட்டுக்கோட்டையில் தென்மோடி மற்றும் வடமோடிக் கூத்து நிகழ்வதற்கு காரணமாக இருந்தவர் கணபதி ஐயர் எனக் குறிப்பிடுகிறார். வட்டுக்கோட்டையில் உள்ள சங்கரத்தை பத்திரகாளி கோயிலில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒட்டன் துள்ளலைக் கண்ட கணபதி ஐயர், தனது உறவினரால் தொடங்கப்பட்டு முடிக்கப்படாமல் விடப்பட்டிருந்த

பிரதியை எழுதி முடித்து, அங்குள்ள கலைஞர்களிடம் வழங்கினார். கணபதி ஐயருக்கு இசைப் பயிற்சியும் தாளப் பயிற்சியும் இருந்ததாகவும், ஆனால் அந்தப் பயிற்சிகளை ஐயர் குலம் சாராத ஒரே ஒரு அண்ணாவியாரே அவருக்குப் பழக்கினார் என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். கோயிலில் சேவை செய்த சாதியினரான தவசிகள் அல்லது பண்டாரிகள் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரே இதனைப் பழக்கி இருக்க வேண்டும் எனவும் அவர் கூறுகிறார். கணபதி ஐயர் எழுதிய வானவீமன் நாடகமே வட்டுக்கோட்டையில் ஆடப்பட்ட முதல் நாடகமாகும் என்பது அவரது கூற்றாகும்.

விலாசக் கூத்துகள்

வட்டுக்கோட்டையில் ஆடப்பட்ட விலாசக் கூத்துகள் பற்றி அவர் ஏற்கனவே ஒரு விவரம் வழங்கியிருந்தாலும், இந்த விலாசம் உருவான காலத்தை அவர் 18 ஆம் நூற்றாண்டாகக் குறிப்பிடுகிறார். பிறநாட்டார் கொண்டுவந்த கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சார்ந்திருந்த மக்கள் மீண்டும் இந்து மதத்திற்குத் திரும்பிய காலகட்டத்தில், அதாவது 1814 ஆம் ஆண்டளவில், கிட்டத்தட்ட 350 இந்துக் கோயில்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனவும் அவர் கூறுகிறார். அக்காலத்தில் கும்பாபிஷேகங்கள் நடைபெற்றதுடன், அதனை ஒட்டி கோயில்கள் கலையரங்குகளாக மாறின என்பதும் அவர் சுட்டிக்காட்டும் முக்கியமான தகவலாகும். இந்துக் கோயில்களில்தான் விலாசக் கூத்துகள் நடத்தப்பட்டன என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஈழத்தின் முதல் விலாசக் கூத்தை எழுதியவர் ஆறுமுக நாவலரின் தந்தையரான கந்தப்ப பிள்ளை (1766-1842) எனவும், இவரால் எழுதப்பட்ட முதல் விலாசம் 'இரத்தினவல்லி விலாசம்' எனவும் அவர் கூறுகிறார். இது ஏற்கனவே நாடக உலகில் அறியப்பட்ட செய்தியாகும். இதற்கு முன்னர் இவர் 'இராம விலாசம்' எழுதியிருந்ததாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

'விலாசம்' என்று ஒரு கட்டுரையை எழுதிய நான், அதில் கூத்துகள் எவ்வாறு விலாசங்களாக மாற்றப்பட்டன என்பதையும், கூத்துகள் விலாசங்களாக ஆன முறையையும் விரிவாக விளக்கியுள்ளேன். ஆரம்பத்தில் விலாசங்கள் கூத்து மெட்டிலேயே எழுந்தன; ஆனால் பின்னர் கூத்து ஆட்டத்தை விட்டுவிட்டன என்பதே என் கட்டுரையின் சாராம்சமாகும். இது தொடர்பாக அவர் ஒரு சுவாரசியமான கதையையும் கூறுகிறார். ஆறுமுக நாவலரின் தந்தையான கந்தப்பபிள்ளை, ஊர் மக்கள் ஆடுவதற்காக 'இரத்தினவல்லி விலாசம்' எழுதிய சமயத்தில் அவர் இறந்துவிட்டதாகவும், பாதியில் நிறுத்தப்பட்ட அந்தப் பிரதியை ஆறுமுக நாவலரே

பூர்த்தி செய்ததாகவும், 'பாவலர் சரித்திர தீபகம்' குறிப்பிடுகிறது என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

ஆனால் வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு கதை நிலவுகிறது; அதனையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். அந்தக் கதையின்படி, ஆறுமுக நாவலர் தனது தந்தையை கூத்து எழுத வேண்டாம் என்று தடுத்ததாகவும், இதனால் மனமுடைந்த கந்தப்பிள்ளை தனது நண்பரான அராலி முத்துக்குமார் எனும் புலவரிடம் அதனை எழுதி முடிக்கும்படி கொடுத்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. அவர் அந்தப் பிரதியை முடித்து, பின்னர் மற்றொரு அண்ணாவிடமிடம் வழங்கியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த விலாசக் கூத்தைப் பழக்கியவர் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த ஆறுமுகம் பிள்ளை அண்ணாவிடமிடம் (1810-1890) எனவும், இவரது சீடரான சின்னக்குட்டி அண்ணாவி (1820-1910) வட்டுக்கோட்டையில் முதல் விலாசக் கூத்து அண்ணாவிடமிடம் அறியப்படுகிறார் எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நிகழ்த்தப்படும் முறை

கூத்து நிகழ்த்தப்படும் முறையினை அவர் இவ்வாறு வரிசைப்படுத்துகிறார்.

1. களரியடி அல்லது பிள்ளையார் அடி
2. சபைக்கட்டு அல்லது காப்பு விருத்தம்
3. கட்டியக்காரன் வரவு
4. அரசன் கொலு தேசிய விசாரணை
5. நாட்டிய மங்கை ஆடல்
6. நாடக முடிவு
7. மங்கலப் பாடல்

கூத்துப் பாடிய புலவர்கள்

வட்டுக்கோட்டையில் ஆடப்பட்ட கூத்துகள் மற்றும் அவற்றை எழுதிய புலவர்கள் பற்றிக் கூறும் போது, அவர் 13 புலவர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் 1790 தொடக்கம் 1932 வரை வாழ்ந்தவர்கள். இந்தப் புலவர்கள் இணுவில், மாணிப்பாய், அராலி, நல்லூர், காரைநகர், வட்டுக்கோட்டை, நவாலி ஆகிய கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இதனைப் பார்க்கும் பொழுது, பல்வேறுபட்ட சமூகத்தின் மேல்நிலையினராகக் கருதப்பட்ட சாதிகளிலிருந்து படித்தவர்கள் இந்தக் கூத்துகளை எழுத, அதை வட்டுக்கோட்டை கலைஞர்கள் ஆடியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

தாளக்கட்டுகள்

தாளக்கட்டுகளையும் அவர்,

1. ஆண்களுக்கான தாளக்கட்டுகள்

2. பெண்களுக்கான தாளக்கட்டுகள்
3. வீரர்களுக்கான தாளக்கட்டுகள்

என்று மூன்றாகப் பிரிக்கின்றார்.

சில தாளக்கட்டுகளையும் அவர் தந்திருக்கின்றார். ஒற்றைக்கண்ணி, இரட்டைக்கண்ணி, கிறுக்கி, பாஞ்சால பட்டயம், எட்டுப் போடுதல், நாலடி என்பன பற்றிக் கூறுகின்றார்.

வேறு ஆட்டங்களைப் பற்றி கூறும் பொழுது, அவர் பொடி அடி, எட்டடி, அரைவட்டம், துள்ளல், சீரணி, சரிவட்டம், குலுக்கி ஆட்டம், மாறி ஆடல், அரை வட்டம் போன்ற ஆட்டக் கோலங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார். சம்பவங்களுக்கும் ஆட்டத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பையும் விளக்குகிறார்.

பா வகைகள்

அதில் பாவிக்கப்படுகின்ற பா வகைகளைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது, ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலி வெண்பா, கலித்துறை, கொச்சகம், இன்னிசை, தாழிசை, உலா, தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், தாலாட்டு, ஒப்பாரி, அம்பா பாட்டு, கப்பல் பாட்டு, சிந்து, பதம், தரு என்று குறிப்பிடுவதுடன், தருவின் பல்வேறு வகைகளையும் கூறுகிறார். பந்தாட்டத் தரு என்றும் ஒரு தரு வருகிறது. இந்த ஆட்டக்கோலங்களும் தரு வகைகளும் மட்டக்களப்பிலே அப்படியே உள்ளன என்பது ஒரு சுவையான விஷயம். ஆகவே, இந்தத் தமிழர் கூத்து மரபை அறிய வேண்டுமாயின் மட்டக்களப்பு வடமோடி, தென்மோடிக் கூத்துகளையும் வட்டுக்கோட்டையில் ஆடப்பட்ட வடமோடிக் கூத்துகளையும் ஒப்பிடுதல் பயனுள்ளதாகும். வட்டுக்கோட்டையில் அந்த மரபு இப்போது மிகவும் அருகிவிட்டது. மட்டக்களப்பிலும் அருகிவிட்டாலும், சில கிராமங்களில் அது இன்னும் ஆடப்படுகிறது; முக்கியமாக கன்னன்குடாவில் அதை இன்னும் விட்டுவிடவில்லை.

தில்லை நடேசன் அந்த நூலில் வட்டுக்கோட்டையில் கூத்துப் பழகுகின்ற முறையை விவரிப்பது முக்கியமானதாகும். அதாவது,

1. அண்ணாவிமார் கூடுவது
2. பெரியவர்கள் உதவியுடன் ஒரு கூத்தைத் தெரிவது
3. பாத்திரம் கொடுப்பது
4. தினக்கூத்து
5. கிழமைக் கூத்து
6. சலங்கை அணிதல்
7. வெள்ளுடுப்பு நிலை
8. அரங்கேற்றம்

என அவர் அவற்றை விவரிக்கிறார். இது அப்படியே மட்டக்களப்புக் கூத்துகள் அந்தக் காலத்தில் பழகப்பட்ட தொடர் செயற்பாடுகளுடன் பொருந்தி வருகிறது. இரண்டு சுவையான விஷயங்களை அவர் கூறுகிறார்: ஒன்று, அந்தக் கூத்துகள் அந்த உள் சமூகத்தால் மட்டுமே ஆடப்பட்டது; இரண்டு, குடி முறைகளுக்கும் கூத்துக்குமிடையிலான உறவு.

குடி முறையும் கூத்தும்

அந்தச் சமூகத்தில் ஒரு குடி வம்ச வழி இருந்தது. கூத்தின் பாத்திரங்களை இன்ன குடியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்றொரு கட்டுப்பாடும் இருந்தது என்று நடேசன் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கூறுகிறார். உதாரணமாக, சிவலையர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் தருமருக்கும் அனுமாருக்கும் ஆடலாம். விநாயகர் வம்சம், அதாவது பட்டங்கட்டி வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் பீமன், கீசகன், குருக்கேத்திரன் போன்ற பாத்திரங்களுக்கு ஆடலாம். மடையர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் அரசிகளுக்கு ஆடலாம். முத்தர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வேடன், சிவன், விஷ்ணு போன்ற பாத்திரங்களைத் தாங்கலாம். தந்தையர் பகுதி துரியோதனன், நகுலன் ஆகிய பாத்திரங்களைத் தாங்கலாம். அனுமர் - முருகன் வம்சம் துச்சாதனன், கர்ணன் ஆகிய பாத்திரங்களைத் தாங்கலாம்; துரோபதி, பீஷ்மர் போன்ற பாத்திரங்களைத் தாங்கலாம். விநாயகர் வம்சம் சகுனி பாத்திரத்தைத் தாங்கலாம். மாதாஜி வம்சம் விதுரர் பாத்திரம் தாங்கலாம். பிற்காலத்தில் அதிலே பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன போலத் தெரிகின்றது.

இது ஒரு சுவையான அம்சமாகும். ஏனென்றால் சமூக அமைப்புக்கும், முக்கியமாக குடி வம்சத்துக்கும், கூத்துக்கும் இடையே இருந்த உறவை இது காட்டுகிறது. ஒருவகையில் சமூக அமைப்பைக் கட்டிகாக்க அல்லது வலியுறுத்தும் ஒரு வடிவமாக வட்டுக்கோட்டையில் கூத்து இருந்திருக்கிறது போலத் தெரிகிறது.

பின்னாளில், வட்டுக்கோட்டையிலே பலர் தோன்றி அந்தக் கூத்தை வளர்த்துள்ளனர். அத்தகைய 41 அண்ணாவிமாறைப் பற்றி அவர் விவரமாகக் கூறுகிறார். இதில் சிலரை நான் அறிவேன். பிற்காலத்தில் அதைக் கட்டிகாத்த முருகவேள், கந்தையர், நாகப்பூ போன்றவர்களை நான் நன்கு அறிவேன். அங்கே பிறந்த நாகமுத்து தணிகாசலம் பிள்ளை, 1960களில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தயாரித்த கூத்தான 'கர்ணன் போரில்' அர்ச்சுனனுக்கு ஆடியவர். நான்

கர்ணனுக்கு ஆடினேன். இருவரும் போர் புரியும் காட்சி அதிலே சிலாகித்துக் கூறப்பட்டது.

கூத்துகளை எழுதியவர்கள் எல்லாம் பெரும்பாலும் ஐயர்களாகவும் முதலிமார்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். கூத்துகள் பற்றிக் கூறுகின்ற பொழுது, தில்லை நடேசன் மிக சுவையான ஒரு தகவலைத் தருகிறார்.

பஞ்சமருக்கு, அதாவது சாதியில் குறைந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டோருக்கு, கூத்தாட அனுமதி வழங்கப்பட்டபோது, தென்மோடி வடிவமே ஆட அனுமதிக்கப்பட்டது. வடமோடி அல்லது விலாசக் கூத்துகள் அவர்களுக்கு ஆட அனுமதிக்கப்படவில்லை. இக்கட்டுப்பாடுகளை உடைத்து பஞ்சமர்களுக்கு கூத்துப் பழக்க வைத்ததில் வட்டுக்கோட்டை அண்ணாவிமார்களுக்கு மிகுந்த பங்களிப்பு உண்டு என்கிறார்.

இந்த இறுக்கமான பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட வட்டுக்கோட்டை கூத்து மரபு, பின்னாளில் 1961 ஆம் ஆண்டில் 'வட்டுக்கோட்டை நாட்டுக்கூத்துக் குழு' என்ற பெயரில் கூத்துக்குழு அமைப்பாக மாறியது. இதனை முன்னின்று செய்யும் பணியில் முருகவேள் முன்னிலை வகித்தார். இந்தக் கூத்து மரபு அங்கே இப்போது அருகிக் காணப்படுகிறது. சமூகத்தை இணைக்கும் ஒரு வலிமையான சாதனமாகவும், மகிழ்விக்கும் மிக முக்கிய சாதனமாகவும் கூத்து இருந்திருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இராமநாதன் நுண்கலைக் கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னர் பரதநாட்டியம் ஈழத்தமிழரின் உயர் ஆடற் கலையாக மேல் எழுந்தது. இந்த மேலெழுகை, கூத்து ஆடலைப் புறந்தள்ளும் போக்கையோ அல்லது கூத்து ஆட்டங்களை கீழ்நோக்கிப் பார்க்கும் போக்கையோ யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்படுத்தி விட்டது எனலாம். இன்றும் அந்த நிலையே அங்கு நிலவுகின்றது.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் 1980களின் ஆரம்பப் பகுதிகளில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் உபவேந்தராக இருந்த காலத்தில், இராமநாதன் நுண்கலைக் கல்லூரியில் பரத ஆடல் பழகும் மாணவருக்கு ஈழத் தமிழர் கூத்து ஆடலை அறிமுகமாக்க வேண்டும் என எடுத்த முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தமை இங்கு ஞாபகம் வருகின்றது. இன்றும் அதே நிலைதான்.

அடுத்து, தென்மோடிக் கூத்து மரபு யாழ்ப்பாணத்தில் எவ்வாறு இருந்தது என்பதைப் பார்ப்போம். ஒரு கூத்து ஆட்ட மரபை இழந்த கதை அது.

'போருக்குப் பின்னரான' இலங்கை: ஆய்வுச் சவாலும் தத்துவவார்த்துச் சிக்கல்களும்

பகுதி 1

இலங்கையில் ஆயுதப் போர் முடிவுக்கு வந்து 16 ஆண்டுகள் கடந்துள்ள நிலையில், வடக்கு - கிழக்குச் சமூகத்தின் உண்மையான நிலையை 'போருக்குப் பின் அமைதிக்கு முன்: வடக்குக் கிழக்கில் அறிவு, அதிகாரம், அன்றாட வாழ்க்கை' எனும் இந்தத் தொடர் ஆராய்கிறது. 'போர் முடிந்துவிட்டது' என்ற மேலோட்டமான கொண்டாட்டங்களை நிராகரிக்கும் இத்தொடர், அங்கு இராணுவக் கட்டுப்பாடு, கண்காணிப்பு மற்றும் நில அபகரிப்பு போன்றவை இன்றும் ஒரு தொடர்ச்சியான நிர்வாக முறையாகவே நீடிப்பதாக வாதிடுகிறது. சமூகவியல், தொல்லியல், வரலாறு, மானிடவியல் எனப் பல துறைகளின் ஊடாக, மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் அதிகாரம் எவ்வாறு ஊடுருவியுள்ளது என்பதை இது வெளிப்படுத்துகிறது. குறிப்பாக, தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை முன்னிறுத்தி, முறையான அரசியல் தீர்வில்லாத இந்த நிலையை 'முழுமையடையாத இறையாண்மை' என வரையறுக்கிறது. போருக்குப் பிந்தைய நீதி மற்றும் நல்லிணக்கம் குறித்த ஒரு புதிய முன்னோக்கை வெளிப்படுத்துவதாக இத்தொடர் அமையும்.

மீநிலங்கோ தெய்வேந்திரன்

ஒஸ்லோ பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக உள்ள ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ தெய்வேந்திரன் அங்கு சர்வதேச அபிவிருத்தி ஆய்வுகள் முதுகலைத் திட்டத்தை வழிநடத்துகிறார். பூகோளத் தெற்கில் புதுப்பிக்கத்தகு சக்தி மாற்றங்களின் சமத்துவமும் நீதியும் சார் அம்சங்கள் பற்றிய அவரது ஆய்வு, புவிசார் அரசியலின் இயக்கவியல் மீதும்; துப்புரவான சக்தி மாற்றங்களை எய்தலில் வளரும் நாடுகள் எதிர்கொள்ளும் கொள்கைச் சவால்கள் மீதும்; குறிப்பான கவனஞ் செலுத்துகிறது. இவர் கற்பித்தல், திட்ட முகாமை, பொதுக் கொள்கை, சர்வதேச அபிவிருத்தி ஆகியவற்றில் இருபது வருடப் பணி அனுபவம் உடையவர். ஒஸ்லோ பல்கலைக்கழகத்தில் மாணுட்ப் புவியியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவராவார்.

தொடக்கக் குறிப்புகள்

2009 இல், இலங்கை அரசு கிட்டத்தட்ட மூன்று தசாப்த கால ஆயுத மோதலின் முடிவை அறிவித்தது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவத் தோல்வி அமைதி, ஒற்றுமை மற்றும் இறையாண்மையை

மீட்டெடுப்பதாகக் கருதப்பட்டது. கிட்டத்தட்ட உடனடியாக, போரின் மொழி அபிவிருத்தி, நல்லிணக்கம் மற்றும் தேசிய புதுப்பித்தல் ஆகியவற்றின் மொழியால் மாற்றப்பட்டது. சாலைகள் மீண்டும் கட்டமைக்கப்பட்டன, சுற்றுலாப் பயணிகள் அழைக்கப்பட்டனர், தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன, சர்வதேச நன்கொடையாளர்கள் மறுகட்டமைப்பில் பங்கேற்க ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். உத்தியோகபூர்வ கதையாடலில், போர் இராணுவ ரீதியாக மட்டுமல்ல, வரலாற்று ரீதியாகவும் முடிவுக்கு வந்தது. இருப்பினும், இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில் வசிப்பவர்களுக்கு, சமாதானப் பிரகடனம் தெளிவான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இராணுவ இருப்பு பரவலாக இருந்தது, நிலம் தொடர்ந்து ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது அல்லது மறுபகிர்வு செய்யப்பட்டது, துக்கம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது, அரசியல் உரிமை கோரல்கள் ஆபத்தானவையாக மாறின. போர் முடிந்தது, ஆனால் அதன் தாக்கங்கள் நீடித்தன - கண்காணிப்பு, அபிவிருத்தி, அதிகாரத்துவ ஒழுங்குமுறை ஆகியவற்றின் மூலம் அவை மீள்வரையறைக்கு உள்ளாகின.

‘போருக்குப் பின்’ என்பது ஒரு சுயவெளிப்படையான நிலை அல்ல என்ற முன்மாதிரியிலிருந்து இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் தொடங்குகிறது. போருக்குப் பின்னரானதை, வன்முறையைத் தொடர்ந்து வரும் ஒரு தற்காலிக அடையாளமாகக் கருதுவதற்குப் பதிலாக, இந்தத் தொடர் போருக்குப் பின்னரான காலத்தை ஒரு கருத்தியல், அரசியல் மற்றும் வழிமுறைசார் பிரச்சினையாக விசாரிக்கிறது. வன்முறையை உருவாக்கிய கட்டமைப்புகள் பெரும்பாலும் அப்படியே இருக்கும்போது ‘போருக்குப் பின்’ வாழ்வது என்றால் என்ன? வெளிப்படையான வன்முறை குறைவாகத் தெரியும், ஆனால் அவை குறைவான மறைமுகக் கட்டுப்பாட்டு வடிவங்களுக்கு வழிவகுக்கும் போது அதிகாரம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது? அமைதி, பயம், கட்டுப்பாடு ஆகியவை அன்றாட வாழ்க்கையை வடிவமைக்கும் சமூகங்களை எவ்வாறு நாம் புரிந்துகொள்வது?

‘போருக்குப் பின்’ என்ற சொல் பொதுக்கொள்கை, அபிவிருத்தி மற்றும் அறிவுசார் எழுத்துகளில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது, இருப்பினும் அது அரிதாகவே விசாரிக்கப்படுகிறது. இது முன்னேற்றம், குணப்படுத்துதல் மற்றும் இயல்பாக்கம் ஆகியவற்றின் மறைமுகமான வாக்குறுதியைக் கொண்டுள்ளது. இலங்கையில், இந்த வாக்குறுதி அரசின் சட்டபூர்வமான தன்மை மற்றும் சர்வதேச ஈடுபாட்டிற்கு மையமாக உள்ளது. இருப்பினும், வடக்குக் கிழக்கில் 2009க்குப் பின்னரான வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்கள் இந்தக் கதையைச் சிக்கலாக்குகின்றன. மாற்றத்திற்குப் பதிலாக வெளிப்படுவது உருமாற்றத்தின் மூலமான தொடர்ச்சி - அரசியல் மோதலை புதிய களங்களுக்கு இடமாற்றம் செய்யும் அதிகாரத்தின் மறுகட்டமைப்பு.

இந்தத் தொடர், இலங்கையில் போருக்குப் பின்னரான நிலையை ஓர் இடைக் காலகட்டமாகப் புரிந்து கொள்ளாமல், ஒரு நிர்வாக முறையாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று வாதிடுகிறது. இந்த முறை மூன்று ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்ட அம்சங்களால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது:

1. போர் இல்லாத நிலையில் இராணுவமயமாக்கல் - பொதுமக்கள் வாழ்வில் இராணுவ இருப்பு மற்றும் பாதுகாப்புத் தாக்கங்களை இயல்பாக்குதல்.
2. அரசியல்மயமாக்கப்பட்ட அபிவிருத்தி - தொழில்நுட்ப மற்றும் பொருளாதாரத் தீர்வுகளுடன் அரசியல் உரிமை கோரல்களை மாற்றுவதல்.
3. ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நினைவகம் - வரலாறு, துக்கம் மற்றும் பிரதிநிதித்துவத்தை நிர்வகித்தல்.

இந்த அம்சங்கள் ஒன்றாக, வெளிப்படையான, குறைவான வன்முறையுடைய ஓர் அரசியல் நிலப்பரப்பை உருவாக்குகின்றன, ஆனால் கட்டமைப்பு மற்றும் அறிவாற்றல் வன்முறை தீவிரமடைகிறது. அதிகாரம் முதன்மையாக கண்கவர் சக்தி மூலம் அல்ல, மாறாக சொல்லக்கூடிய, நினைவில் கொள்ளக்கூடிய, உரிமை கோரக்கூடிய அல்லது கற்பனை செய்யக்கூடியவற்றை வடிவமைக்கும் அன்றாட நடைமுறைகள் மூலம் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

போருக்குப் பின்னரான ஆட்சியியல் என்ற கருத்து, விரோதங்களை நிறுத்துவது அரசியல் தீர்வின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது என்று கருதும் மேலாதிக்க அமைதி கட்டமைக்கும்

கட்டமைப்புகளைச் சவால் செய்கிறது. இலங்கையில், பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காணப்படாதது, இறையாண்மை, சுயாட்சி மற்றும் நீதி ஆகியவற்றின் அடிப்படைக் கேள்விகள் தீர்க்கப்படாமல் இருப்பதைக் குறிக்கிறது. இதனால், போருக்குப் பின்னரான நிலைமை தீர்க்கப்படாத மோதலை நிவர்த்தி செய்வதற்குப் பதிலாக அதை நிர்வகிப்பதற்கான ஒரு வழிமுறையாக மாறுகிறது.

இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகள் வெறும் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் மட்டுமல்ல. அவை வரலாற்று ரீதியாக உருவாக்கப்பட்ட போட்டிக்கான இடங்களாகும். கொலனித்துவ ஆட்சி, நிலக் கொள்கைகள், மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு நடைமுறைகள் மற்றும் மொழியியல் படிநிலைகள் மூலம் இந்தப் பகுதிகளை மறுவடிவமைத்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான அரசு உருவாக்கம், பெரும்பான்மை கொள்கைகள் மூலம், குறிப்பாக மொழி, கல்வி மற்றும் நிலக் குடியேற்றம் மூலம் தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் மக்களை மேலும் ஓரங்கட்டியது.

போர் இந்த இயக்கவியலைத் தீவிரப்படுத்தியது, ஆனால் அது அவற்றை உருவாக்கவில்லை. போருக்குப் பின்னரான காலத்தில், வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகள் நிர்வாகத்தில் தீவிர சோதனைத் தலங்களாக மாறிவிட்டன. சிவில் நிர்வாகத்தில் இராணுவ ஈடுபாடு, வரலாற்றை மறுவடிவமைக்கும் தொல்பொருள் திட்டங்கள், வாழ்வாதாரங்களை மறுகட்டமைக்கும் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நினைவகத்தை நிர்வகிக்கும் கலாசார நிறுவனங்கள் அனைத்தும் இந்தப் பகுதிகளில் ஒன்றிணைகின்றன.

போருக்குப் பின்னரான சமூகங்கள் பெரும்பாலும் குறுகிய கண்ணாடிகள் மூலம் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன: மோதல் தீர்வு, நிலைமாறுகால நீதி அல்லது அபிவிருத்திப் பொருளாதாரம். இத்தகைய அணுகுமுறைகள் மதிப்புமிக்கவை என்றாலும், ஆழமாக ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்ட சமூக வாழ்க்கையின் களங்களை தனிமைப்படுத்த முனைகின்றன. ஆரோக்கியம் அரசியலிலிருந்தும், பாரம்பரியம் நிர்வாகத்திலிருந்தும், மொழி அதிகாரத்திலிருந்தும், திட்டமிடல் நினைவிலிருந்தும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தொடர் பல பரிமாண அணுகுமுறையை வலியுறுத்துகிறது. இது மானிடவியல், சமூகவியல், தொல்லியல், மொழியியல், வரலாறு, உளவியல், புவியியல், நகர்ப்புறத் திட்டமிடல், பொது சுகாதாரம் மற்றும் அருங்காட்சியக ஆய்வுகள் ஆகியவற்றை

இணையான கண்ணோட்டங்களாக அல்ல, மாறாக ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய அறிவியலாக ஒன்றிணைக்கிறது. ஒவ்வொரு துறையும் போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையின் தனித்துவமான பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. அதே நேரத்தில் அதன் சொந்த அனுமானங்களையும் புரியாமைப் புள்ளிகளையும் கொண்டுள்ளது.

இந்தத் தொடரில் இடம்பெறவுள்ள அனைத்துக் கட்டுரைகளும் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில் நடத்தப்பட்ட நீண்டகாலக் கள ஆய்வை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இதில் இனவரைவியல் கண்காணிப்பு, நேர்காணல்கள், வாய்மொழி வரலாறுகள், காப்பக ஆராய்ச்சி, மொழியியல் கண்காணிப்பு, இடஞ்சார்ந்த பகுப்பாய்வு, நிபுணர்களுடனான ஈடுபாடு மற்றும் பொருள் கலாசார பகுப்பாய்வு ஆகியவை அடங்குகின்றன. இருப்பினும், போருக்குப் பின்னரான இலங்கையில் களப்பணி, அடிப்படையில் கட்டுப்பாடுகளால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. கண்காணிப்பு என்பது அவ்வப்போது நிகழும் நிகழ்வு அல்ல, ஆனால் ஒரு பரவலான நிலை. மக்கள் என்ன சொல்ல முடியும், யாரிடம், எந்த வடிவத்தில் சொல்ல முடியும் என்பதைக் கணக்கிடுகிறார்கள். மௌனம் பெரும்பாலும் பேச்சை விடப் பாதுகாப்பானது. மறைமுகமானது, தெளிவை விடப் பாதுகாப்பானது. இதை முக்கியமாக இக்கட்டுரைகள் கணிப்பில் எடுத்துள்ளன. இத்தொடர் இந்தக் கட்டுப்பாடுகளை முறைசார் தடைகளாக அல்லாமல் பகுப்பாய்வுத் தரவுகளாகக் கருதுகிறது. மக்கள் சொல்ல மறுப்பது, தலைப்புகளைச் சுற்றி அவர்கள் எவ்வாறு பேசுகிறார்கள், மறைமுகமாக இழப்பை எவ்வாறு விவரிக்கிறார்கள் என்பது அனைத்தும் போருக்குப் பின்னரான நிலையில் அதிகாரத்தின் வரையறைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. முறைசார் ரீதியாக, இதற்கு நெறிமுறை ரீதியாக எச்சரிக்கையான, பிரதிபலிப்பு மற்றும் இருப்பைப் போலவே இல்லாததையும் கவனிக்கும் அணுகுமுறை தேவைப்படுகிறது.

நான்கு கேள்விகள்

இந்தத் தொடர் நான்கு மையக் கேள்விகளைச் சுற்றிக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கேள்விகள் வெறும் கருப்பொருள் சார்ந்தவை அல்ல. போருக்குப் பின்னரான சமூகங்கள் எவ்வாறு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன என்பதில் வேண்டுமென்றே தலையிடுவதை அவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன.

கேள்வி 1: வன்முறை அன்றாட வடிவங்களில் தொடரும் போது 'போருக்குப் பின்னரான' என்றால் என்ன?

வழக்கமான கட்டமைப்புகள் போருக்குப் பின்னரான காலத்தை ஆயுத மோதல் இல்லாததாக வரையறுக்கின்றன. இருப்பினும் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில், வன்முறை குறைவாகக் காணக்கூடிய வடிவங்களில் தொடர்கிறது: நில அபகரிப்பு, கண்காணிப்பு, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட துக்கம், பொருளாதார நிச்சயமற்ற தன்மை மற்றும் அதிகாரத்துவத் துன்புறுத்தல். இந்த வகையான வன்முறைகள் பெரும்பாலும் மோதலுக்குப் பின்னரான பகுப்பாய்விலிருந்து விலக்கப்படுகின்றன, ஏனெனில் அவை போர்க்கால வன்முறையை ஒத்திருக்கவில்லை.

இத்தொடர் வன்முறையின் கருத்தை கட்டமைப்பானது, மெதுவான மற்றும் அறிவாற்றல் வன்முறையை உள்ளடக்கியதாக விரிவுபடுத்துகிறது. துப்பாக்கிகள் அமைதியாகி நீண்டகாலத்திற்குப் பிறகு வன்முறை அன்றாட வாழ்க்கையில் எவ்வாறு உட்பொதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை மானிடவியல், சமூகவியல், புவியியல் மற்றும் பொது சுகாதாரம் ஆகியவை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்தக் கேள்வி அடிப்படையானது, ஏனெனில் இது 'பின்னர்' என்ற தற்காலிகத் தர்க்கத்தை சவால் செய்கிறது. போருக்குப் பின்னரான காலம் ஒரு சுத்தமான முறிவு அல்ல, மாறாக தீங்கின் மறுகட்டமைப்பு என்று அது வலியுறுத்துகிறது.

கேள்வி 2: போருக்குப் பின்னரான சமூகம் அறிவின் மூலம் எவ்வாறு நிர்வகிக்கப்படுகிறது?

இரண்டாவது கேள்வி, அறிவியலின் மூலம் நிர்வாகத்தை ஆராய்கிறது. இலங்கையில், தொல்பொருளியல் பிராந்திய விவரிப்புகளை உறுதிப்படுத்த அணிதிரட்டப்படுகிறது, தேசிய ஒற்றுமையை ஒருங்கிணைக்க வரலாறு மீண்டும் எழுதப்படுகிறது, பொது சுகாதாரக் கட்டமைப்புகள் துன்பத்தை அரசியல் நீக்குகின்றன, மற்றும் அருங்காட்சியகங்கள் கடந்த காலத்தின் சுத்திகரிக்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவங்களை நிர்வகிக்கின்றன. இந்த நடைமுறைகள் அதிகாரத்தை வெறுமனே பிரதிபலிக்கவில்லை. அவை அதை உருவாக்குகின்றன. அறிவு நிர்வாகத்தின் தொழில்நுட்பமாக மாறுகிறது, நினைவில் கொள்ளக்கூடிய, உரிமை கோரக்கூடிய அல்லது போட்டியிடக்கூடியவற்றை வடிவமைக்கிறது.

தொல்பொருளியல், வரலாறு, மொழியியல், பொது சுகாதாரம் மற்றும் அருங்காட்சியக ஆய்வுகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி, போருக்குப் பின்னரான நிர்வாகம் எவ்வாறு உண்மையின் ஆட்சிகள் மூலம் செயற்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. போருக்குப் பின்னரான அதிகாரம் வற்புறுத்தலின் மூலம்

மட்டுமல்ல, அர்த்தத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டின் மூலமும் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதை இது வெளிப்படுத்துவதால் இந்தக் கேள்வி முக்கியமானது.

கேள்வி 3: போருக்குப் பிறகு உடல்கள், மனங்கள் மற்றும் சமூக உறவுகள் எவ்வாறு மறுவடிவமைப்புச் செய்யப்படுகின்றன?

போர், உடல்களிலும் மனங்களிலும் நீடித்த அடையாளங்களை விட்டுச்செல்கிறது. வடக்குக் கிழக்கில் அதிர்ச்சி, துக்கம், ஊட்டச்சத்துக் குறைபாடு, இனப்பெருக்க - சுகாதாரப் பிரச்சினைகள், மன உளைச்சல் ஆகியவை பரவலாக உள்ளன. இருப்பினும், ஆதிக்கம் செலுத்தும் மருத்துவக் கட்டமைப்புகள் பெரும்பாலும் இந்த அனுபவங்களைத் தனிப்பயனாக்கி அரசியலற்றதாக்குகின்றன. இத்தொடர் சமூக, நெறிமுறை மற்றும் அரசியல் சூழல்களுக்குள் துன்பத்தை நிலைநிறுத்துவதன் மூலம் உலகளாவிய அதிர்ச்சி மாதிரிகளைச் சவால் செய்கிறது. உளவியல், பொது சுகாதாரம், மானிடவியல், சமூகவியல் ஆகியன இணைந்து படிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு இணைவு நிகழும் போது, அவை போருக்குப் பின்னரான ஆட்சி எவ்வாறு வாழும் தளங்களாகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த கேள்வி முக்கியமானது, ஏனெனில் இது போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையை மருத்துவமயமாக்குவதை எதிர்க்கிறது மற்றும் உருவகப்படுத்தப்பட்ட அனுபவத்தின் அரசியல் பரிமாணங்களை வலியுறுத்துகிறது.

கேள்வி 4: தோல்விக்குப் பிறகு என்ன வகையான எதிர்காலத்தைக் கற்பனை செய்யவியலும்?

போருக்குப் பின்னரான நிர்வாகம் பெரும்பாலும் அபிவிருத்தி, நல்லிணக்கம், ஒருங்கிணைப்பை தவிர்க்க முடியாத முன்னோக்கிச் செல்லும் பாதைகளாக வடிவமைக்கிறது. இருப்பினும் வடக்குக் கிழக்கில் பலருக்கு, எதிர்காலம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவும் நிச்சயமற்றதாகவும் அனுபவிக்கப்படுகிறது. நகர்ப்புறத் திட்டமிடல் ஒப்புதல் இல்லாமல் நிலப்பரப்புகளை மறுவடிவமைக்கிறது. சுற்றுலா முன்னாள் போர்வலயத்தின் களங்களை மறுபெயரிடுகிறது. அருங்காட்சியகங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நினைவகத்தை நிர்வகிக்கின்றன. மொழி நடைமுறைகள் எச்சரிக்கையைக் குறியீடாக்குகின்றன. புவியியல், திட்டமிடல், மானிடவியல் மற்றும் அருங்காட்சியக ஆய்வுகள் ஒன்றாக எதிர்காலங்கள் எவ்வாறு தீவிரமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்தக் கேள்வி அபிவிருத்தின் நேரியல் கதைகளைச் சவாலுக்குள்ளாக்குவதோடு யாருடைய எதிர்காலம் கட்டமைக்கப்படுகிறது என்று கேள்வி எழுப்புகிறது.

‘மோதலுக்குப் பின்’ என்ற வார்த்தையின் நவீனப் பயன்பாடு, கெடுபிடிப்போருக்குப் பிறகு, தாராளவாத அமைதி முன்னுதாரணத்தின் எழுச்சியுடன் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. வன்முறை மோதல் என்பது ஒழுங்கான அரசியல் பாதையிலிருந்து ஏற்பட்ட விலகல் என்றும், ஜனநாயகமயமாக்கல், சந்தைச் சீர்திருத்தம், சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் நிறுவனத் திறன் மேம்பாடு ஆகியவற்றின் கலவையின் மூலம் அமைதியை வடிவமைக்க முடியும் என்றும் இந்த அணுகுமுறை குறிப்பிடுகின்றது.

‘மோதலுக்குப் பின்’ என்ற கோட்பாடு

‘மோதலுக்குப் பின்’ என்ற கருத்து விளக்க ரீதியாக நடுநிலையானது அல்ல. பகுப்பாய்வு ரீதியாக அப்பாவித்தனமானதுமல்ல. இது ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுத் தருணம், நிறுவனக் கட்டமைப்பு மற்றும் அறிவியலியல் நோக்குநிலையின் விளைவாகும், இது சமகால உலகில் வன்முறை, அமைதி மற்றும் அரசியல் மாற்றம் எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது என்பதை ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. எனவே இலங்கையை ‘மோதலுக்குப் பின்’ என்று விவரிப்பது என்பது ஒரு தற்காலிக மாற்றத்தைக் குறிப்பது மட்டுமல்ல, சமூகங்கள் வன்முறையிலிருந்து இயல்பு நிலைக்கு எவ்வாறு நகர்கின்றன, அரசியல் விரோதம் எவ்வாறு தீர்க்கப்படுகிறது, நிகழ்காலத்தில் கடந்த காலத்தை எவ்வாறு நிர்வகிக்க வேண்டும் என்பது பற்றிய தத்துவார்த்த அனுமானங்களின் தொகுப்பைச் செயற்படுத்துவதுமாகும். இந்தப் பிரிவு மோதலுக்குப் பின்னரான கருத்தின் வரலாற்று வழித்தடத்தைக் கண்டறிந்து, அதன் மேலாதிக்கச் சூத்திரங்கள் கட்டமைப்பு ரீதியாக இலங்கை போன்ற சூழல்களுக்குப் பொருந்தாது என்று வாதிடுகிறது. ஏனெனில் இலங்கையில் அரசியல் தீர்வு, பொறுப்புக்கூறல் அல்லது அமைதியின் அர்த்தத்தில் ஒருமித்த கருத்து இல்லாமல் போர் முடிந்தது.

‘மோதலுக்குப் பின்’ என்ற வார்த்தையின் நவீனப் பயன்பாடு, கெடுபிடிப்போருக்குப் பிறகு, தாராளவாத அமைதி முன்னுதாரணத்தின் எழுச்சியுடன் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. வன்முறை மோதல் என்பது ஒழுங்கான அரசியல் பாதையிலிருந்து ஏற்பட்ட விலகல் என்றும், ஜனநாயகமயமாக்கல், சந்தைச் சீர்திருத்தம், சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் நிறுவனத் திறன் மேம்பாடு ஆகியவற்றின் கலவையின் மூலம் அமைதியை வடிவமைக்க முடியும் என்றும் இந்த அணுகுமுறை குறிப்பிடுகின்றது.

இந்தக் கட்டமைப்பிற்குள், மோதலுக்குப் பின்னரான சமூகங்கள் இடைநிலை இடங்களாகப் புரிந்து

கொள்ளப்படுகின்றன - தற்காலிகமாக நிலையற்றவை, ஆனால் சீர்திருத்தங்களின் சரியான வரிசைமுறை மூலம் இறுதியில் மேம்படுத்தப்படக்கூடியவை. வன்முறை ‘நிர்வகிக்கக்கூடிய’ ஒன்றாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது, அதே நேரத்தில் அமைதி ஒரு சர்ச்சைக்குரிய அரசியல் நிலைக்குப் பதிலாக ஒரு தொழில்நுட்ப விளைவாகக் கருதப்படுகிறது.

இந்த அணுகுமுறையின் அறிவுசார் அடித்தளங்கள் தாராளவாத அரசியல் கோட்பாடு, நவீனமயமாக்கல் கோட்பாடு மற்றும் பகுத்தறிவு நிறுவனவாதத்திலிருந்து பெறப்படுகின்றன. மோதல், நிறுவனங்கள் அல்லது ஊக்கத்தொகைகளின் தோல்வியாக விளக்கப்படுகின்றது. அதற்கேற்ப, அமைதி நிறுவன வடிவமைப்பின் சிக்கலாக மாறுகிறது. சர்வதேசத் தலையீடுகள், நன்கொடையாளர் நிரலாக்கம் மற்றும் கல்வி ஆராய்ச்சி நிகழ்ச்சி நிரல்களை வடிவமைப்பதில் இந்தக் கட்டமைப்பு மிகப்பெரிய செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது.

இருப்பினும், தாராளமய அமைதிக் கட்டமைப்பு ஒரு சக்திவாய்ந்த நெறிமுறை நோக்குநிலையைக் கொண்டுள்ளது: தாராளமய ஜனநாயகம் மற்றும் சந்தை ஒருங்கிணைப்பு ஆகியவை அரசியல் வளர்ச்சியின் இயல்பான இறுதிப் புள்ளியைக் குறிக்கின்றன என்று அது கருதுகிறது. இந்தப் பாதைக்கு இணங்காத சமூகங்கள் முழுமையடையாதவை, ஸ்தம்பித்தவை அல்லது தோல்வியுற்றவை என்று விளங்கப்படுகின்றன.

இலங்கை இந்தக் கதையை ஆழமாகப் பாதிக்கிறது. போர் பேச்சுவார்த்தை அல்லது பரஸ்பர சமரசம் மூலம் முடிவுக்கு வரவில்லை, மாறாக இராணுவ அழிவு மூலம் முடிவுக்கு வந்தது. சமாதான ஒப்பந்தம் இல்லை, பகிரப்பட்ட அரசியல் எல்லை இல்லை, போருக்குப் பின்னரான ஒழுங்கின் சட்டபூர்வமான தன்மை குறித்து ஒருமித்த கருத்து இல்லை. ஆயினும் கூட, இலங்கையை மோதலுக்குப் பின்னரானதாக விவரிப்பது என்பது வாழும் அரசியல் யதார்த்தத்தில் அடித்தளமில்லாத ஒரு தொலைநோக்கைத் திணிப்பதாகும்.

தற்காலிக மூடலும் 'பின்' அரசியலும்

மோதலுக்குப் பின்னரான உரையாடலின் ஒரு வரையறுக்கும் அம்சம், அது தற்காலிக மூடலை நம்பியிருப்பதுதான். போர் ஒரு தெளிவான தொடக்கத்தையும் முடிவையும் கொண்ட ஒரு நிகழ்வாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது, இது ஆய்வாளர்கள் 'முன்' மற்றும் 'பின்' ஆகியவற்றை வரையறுக்க அனுமதிக்கிறது. இந்தத் தற்காலிகத் தர்க்கம் நிலைமாறுகால நீதி, அமைதியைக் கட்டமைத்தல் மற்றும் நல்லிணக்கக் கட்டமைப்புகளுக்கு அடித்தளமாக உள்ளது, இவை அனைத்தும் வன்முறை நின்றவுடன் சமூகங்கள் முன்னேறுகின்றன என்று கருதுகின்றன. ஆனால் விமர்சன அறிஞர்கள் இந்த அனுமானத்தை அதிகளவில் கேள்விக்குள்ளாக்கியுள்ளனர். வன்முறை வெறுமனே முடிவடைவதில்லை. அது உருமாற்றம் அடைகிறது. அதன் முறைகள் மாறுகின்றன, ஆனால் அதன் விளைவுகள் - பெரும்பாலும் குறைவாகவே தெரியும் ஆனால் மிகவும் வேரூன்றிய வடிவங்களில் - நீடிக்கின்றன. கட்டமைப்புச் சமத்துவமின்மை, இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நிர்வாகம், அறிவாற்றல் அமைதிப்படுத்தல் ஆகியவை மோதலுக்குப் பின்னரான குறுகிய கட்டமைப்புகளுக்குள் வன்முறையாகப் பதிவு செய்யப்படுவதில்லை, இருப்பினும் அவை போர் நின்ற பிறகும் அன்றாட வாழ்க்கையை வடிவமைக்கின்றன.

இலங்கையில், தற்காலிக மூடல் மீதான வலியுறுத்தல் முக்கியமான அரசியல் பணிகளைச் செய்கிறது. போர் முடிந்துவிட்டது என்று அறிவிப்பதன் மூலம், நீதி அல்லது சுயாட்சிக்கான தொடர்ச்சியான கூற்றுகளை பின்னோக்கிய பார்வை அல்லது ஸ்திரமின்மை என்று அரசு அங்கீகரிக்க முடிகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருவர் குறிப்பிட்டது போல், "நாங்கள் கடந்த காலத்தில் வாழ்கிறோம் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் கடந்த காலம் எங்களுடன் வாழ்கிறது." மானிடவியல் ரீதியாக, இது ஒரே நேரத்தில் செயற்படும் பல தற்காலிகங்களின் இருப்பைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது: அரசின் வெற்றிகரமான நிகழ்காலம், சர்வதேச நன்கொடையாளர்களின் அபிவிருத்தி எதிர்காலம் மற்றும் பொதுமக்களின் தொடர்ச்சியான இழப்பு, நிச்சயமற்ற தன்மையும் கண்காணிப்பும். மோதலுக்குப் பின்னரான கருத்து இந்த தற்காலிகங்களை முன்னேற்றத்தின் ஒற்றைக் கதையாக உடைத்து, அவற்றிற்கிடையேயான பதற்றத்தை இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது.

மோதலுக்குப் பின்னரான கோட்பாட்டின் மற்றொரு அடிப்படைக் கருதுகோள் வன்முறையின் குறுகிய

வரையறை ஆகும். வன்முறை முதன்மையாக ஆயுத மோதலுடன் சம்பந்தப்படுகிறது - போர்கள், குண்டுவெடிப்புகள், கொலைகள். இவை நிறுத்தப்படும் போது, வன்முறை முடிந்துவிட்டது என்று கருதப்படுகிறது. வன்முறை பற்றிய இந்தக் குறைப்பு வாதக் கண்ணோட்டம் கட்டமைப்பு, மெதுவான மற்றும் குறியீட்டு வன்முறையின் அறிஞர்களால் பரவலாக விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது, இருப்பினும் இது மோதலுக்குப் பின்னரான கொள்கை மற்றும் புலமையில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. இதன் விளைவாக, போர்க்கால வன்முறையை ஒத்திருக்காத தீங்கு வடிவங்கள் - நில அபகரிப்பு, அதிகாரத்துவத் துன்புறுத்தல், கட்டாய மௌனம், பொருளாதார நிச்சயமற்ற தன்மை - பகுப்பாய்வு ரீதியாக கண்ணுக்குத் தெரியாததாக மாற்றப்படுகின்றன.

இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில், போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையின் மையமாக இத்தகைய வன்முறை வடிவங்கள் உள்ளன. நிலத்தைக் கையகப்படுத்துதல் என்பது பலவந்தமாக அல்லாமல் சட்ட, நிர்வாக வழிமுறைகள் மூலம் நிகழ்கிறது. சோதனைச் சாவடிகளை விட தகவலறிந்தவர்கள், அதிகாரத்துவ நடைமுறைகள் மூலம் கண்காணிப்புச் செயற்படுகிறது. நினைவகம், தணிக்கைக்குப் பதிலாக அனுமதிகள், நிறுவன விதிமுறைகள் மூலம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த நடைமுறைகள் மோதலுக்குப் பின்னரான கட்டமைப்புகளுக்குள் சரியாகப் பொருந்தாது, அவை கண்கவர் தீங்கையும் வியத்தகு சிதைவையும் நோக்கிச் செல்கின்றன. இதன் விளைவாக, போருக்குப் பின்னரான இலங்கை ஓட்டுமொத்தக் குறிகாட்டிகளில் அமைதியானதாகத் தோன்றுகிறது, அன்றாட வாழ்க்கைப் பயம் மற்றும் கட்டுப்பாடுகளால் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட.

மோதலுக்குப் பின்னரான மிகவும் செல்வாக்குமிக்க முன்னுதாரணங்களில் ஒன்றை நிலைமாறுகால நீதி பிரதிபலிக்கிறது. இது சமூகங்கள் முன்னேற கடந்தகால அட்டீழியங்களை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. உண்மை ஆணைக்குழுக்கள், இழப்பீடுகள், நிறுவனச் சீர்திருத்தம் மற்றும் நினைவுகூருதல் ஆகியவை மூடல், குணப்படுத்துதல் மற்றும் நல்லிணக்கத்திற்கான வழிமுறைகளாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. மோதலுக்குப் பின்னரான ஈடுபாட்டின் தார்மீகச் சொற்களஞ்சியத்தை நிலைமாறுகால நீதி விரிவுபடுத்தியுள்ள நிலையில், அது காலத்தின் ஒரு நேர்கோட்டுக் கருத்தையும் கொண்டுள்ளது. சமூகம் ஒரு சமரச எதிர்காலத்தை நோக்கி முன்னேறும் வகையில் கடந்தகாலம் கையாளப்பட வேண்டிய

ஒன்று. இந்தத் தற்காலிக வரிசைமுறை நிகழ்காலத்தில் ஓர் ஒப்பீட்டு நிலைத்தன்மையையும், அரசியல் உயரடுக்கினரிடையே கணக்கீட்டில் ஈடுபடுவதற்கான விருப்பத்தையும் கருதுகிறது.

இலங்கையில், நிலைமாறுகால நீதி பெரும்பாலும் அபிலாஷையுடன் உள்ளது. பல ஆணைக்குழுக்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன, அறிக்கைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன, வாக்குறுதிகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன, ஆனால் அர்த்தமுள்ள பொறுப்புக்கூறல் நிறைவேற்றவில்லை. அதே நேரத்தில், அநீதியின் கட்டமைப்பு நிலைமைகள் நீடித்தாலும், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மன்னிப்பதையும் மறப்பதையும் ஊக்குவிக்க நல்லிணக்கத்தின் மொழி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது மாற்றம் இல்லாமல், சமரசம் என்று அழைக்கப்படுவதை உருவாக்குகிறது. ஒருவருக்கொருவர் குணப்படுத்துவதின் முக்கியத்துவம் அதிகாரத்தின் சமச்சீரற்ற தன்மையை மறைக்கிறது, அதே நேரத்தில் மன்னிப்பின் ஒழுக்கமயமாக்கல் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மீது அமைதியின் சமையை வைக்கிறது. காணாமல் போன ஒருவரின் தாயார் ஒரு போராட்டத்தின் போது கூறியது போல், “அவர்கள் எம்மோடு சமரசம் செய்ய விரும்புகிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் நம் குழந்தைகள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று எங்களிடம் சொல்ல மாட்டார்கள். அது என்ன வகையான சமரசம்?”

‘மோதலுக்குப் பின்’: மீள்சீர்தீர்தல்

மோதல் முடிந்ததாக அறிவிக்கப்பட்டவுடன், அபிவிருத்தி என்பது எதிர்காலத்தைக் கற்பனை செய்வதற்கான முதன்மை மொழியாக மாறும். உட்கட்டமைப்பு, முதலீடு, அபிவிருத்தி ஆகியவை நடுநிலைப் பொருட்களாக வழங்கப்படுகின்றன, அவை அனைவருக்கும் பயனளிக்கின்றன, அரசியல் கருத்து வேறுபாடுகளைத் தேவையற்றதாகவோ அல்லது ஆபத்தானதாகவோ ஆக்குகின்றன. இலங்கையில், போருக்குப் பின்னரான வளர்ச்சி, குறிப்பாக வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. சாலைகள், துறைமுகங்கள், சுற்றுலா மண்டலங்கள், தொழில்துறைத் திட்டங்கள் அமைதிக்கான ஈவுத்தொகைச் சான்றாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், அபிவிருத்தி பெரும்பாலும் போரின் தொடர்ச்சியாகவே பிற வழிகளில் செயற்படுகிறது - இடத்தை மறுசீரமைத்தல், சமூகங்களை இடம்பெயர்த்தல் மற்றும் அரசுக் கட்டுப்பாட்டை ஒருங்கிணைத்தல்.

அபிவிருத்தியின் தத்துவார்த்த விமர்சனங்கள் நீண்டகாலமாக அதன் அரசியல்மயமாக்கல் போக்குகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மோதலுக்குப் பின்னரான சூழல்களில், இந்தப் போக்குகள்

தீவிரமடைகின்றன. அபிவிருத்தி, எதிர்காலம் சார்ந்த கதையை வழங்குகிறது. இது கடந்த காலத்துடன் ஈடுபடுவதை ஊக்கப்படுத்துகிறது. நீதி அல்லது சுயாட்சிக்கான கோரிக்கைகளை முன்னேற்றத்திற்குத் தடைகளாக உருவாக்குகிறது. இதனால்தான் மோதலுக்குப் பின்னரான அபிவிருத்தி விவாதங்கள் பரஸ்பரம் தம்மை வலுப்படுத்துகின்றன. ஒன்றாக, அவை ஒரு சக்திவாய்ந்த பொது அறிவை உருவாக்குகின்றன: போர் முடிந்துவிட்டது. இப்போது மீண்டும் கட்டியெழுப்ப வேண்டிய நேரம் இது. இந்தக் கதைக்கு எதிரான எந்தவொரு சவாலும் நியாயமற்றதாகவும், பிளவுபடுத்தும் நோக்குடையதாகவும் அல்லது தீவிரவாதமாகவும் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

இறுதியாக, மோதலுக்குப் பின்னரான கருத்து உலகளாவிய அறிவு உட்கட்டமைப்பால் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. சர்வதேச அமைப்புகள், நன்கொடை நிறுவனங்கள், ஆலோசனை நிறுவனங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள், கல்வி நிறுவனங்கள் ஆகியன உலகளவில் பரவும் அளவீடுகள், அறிக்கைகள் மற்றும் கட்டமைப்புகளை உருவாக்குகின்றன. அவை மோதல் மற்றும் அமைதி எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன என்பதை வடிவமைக்கின்றன. இந்த அறிவு வடிவங்கள் சில குரல்களுக்கு - நிபுணர்கள், கொள்கை வகுப்பாளர்கள், சர்வதேச அரசு சாரா நிறுவனங்கள் - சலுகை வழங்குகின்றன, அதே நேரத்தில் மற்றவர்களை ஓரங்கட்டுகின்றன. அனுபவங்கள், குறிகாட்டிகள், வகைகள் மற்றும் சிறந்த நடைமுறைகளாக மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன, அவை எளிதாகப் பயணிக்கின்றன, ஆனால் அன்றாட யதார்த்தத்தை மிகக் குறைவாகவே பிரதிபலிக்கின்றன.

இலங்கையில், போருக்குப் பின்னரான மீட்பு பற்றிய ஒளிரும் அறிக்கைகளுக்கும் தொடர்ச்சியான கண்காணிப்பு மற்றும் வெளியேற்றத்திற்கு உட்பட்டவர்களின் அனுபவங்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டில் இந்த அறிவுசார் படிநிலை தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஒரு சமூக ஆர்வலர் கவனித்தபடி, “அவர்களுக்கு, அமைதி என்பது ஓர் அறிக்கை. எங்களுக்கு, இது நாங்கள் இன்னும் காத்திருக்கும் ஒன்று.” இந்தத் தொடர் இந்த அறிவுசார் மூடலுக்கு எதிராகத் தன்னை நிலைநிறுத்துகிறது. இது மோதலுக்குப் பின்னரான ஒரு நிலையான வகையாக அல்ல, மாறாக ஒரு சர்ச்சைக்குரிய உற்பத்திப் புனைகதையாகக் கருதுகிறது - இது இனவியல், வரலாறு மற்றும் விமர்சன ரீதியாக விசாரிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இந்த வரலாற்றுப் பார்வையானது, மோதலுக்குப் பின்னரானது என்பது வெறும் ஒரு விளக்கமான சொல்

அல்ல, மாறாக ஒரு நெறிமுறை மற்றும் ஆளும் கருத்து என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. இது நேரத்தை ஒழுங்கமைக்கிறது, வன்முறையை வரையறுக்கிறது, நினைவகத்தை ஒழுக்கப்படுத்துகிறது, வளர்ச்சியை அரசியல் நீக்குகிறது, மற்றும் குறிப்பிட்ட அதிகார வடிவங்களை சட்டபூர்வமாக்குகிறது. முறையான நீதியோ அல்லது அரசியல் தீர்வுகளோ இன்றிப் போர் முடிவுக்கு வந்துள்ள இலங்கை போன்ற சூழல்களில், 'மோதலுக்குப் பின்னரான கட்டமைப்பு' என்பது யதார்த்தத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதை விடவும், உண்மைகளை மூடிமறைப்பதற்கே அதிகம் துணைபுரிகிறது. இது அமைதி என்ற பெயரில் அரசியல் கேள்விகளை முன்கூட்டியே மூடிவிடுகிறது, மேலும் தீர்க்கப்படாத மோதலை நிர்வாகப் பிரச்சினையாக மாற்றுகிறது.

இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் ஒரு வித்தியாசமான அணுகுமுறையை முன்மொழிகிறது. இலங்கை எவ்வாறு மோதலில் இருந்து அமைதிக்கு மாறுகிறது என்று கேட்பதற்குப் பதிலாக, போருக்குப் பிறகு அதிகாரம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது, வன்முறை எவ்வாறு மாற்றப்பட்ட வடிவங்களில் தொடர்கிறது, அறிவிக்கப்பட்ட ஆனால் அடையப்படாத ஓர் அமைதியின் முரண்பாடுகளுக்குள் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்கிறார்கள் என்று கேட்கிறது. அவ்வாறு செய்வதன் மூலம், போருக்குப் பின்னரானதை ஓர் இலக்காக அல்ல, மாறாக ஒரு போராட்டக்களமாக இது கருதுகிறது - இது தத்துவார்த்த மறுபரிசீலனைக்கான கவனத்தைக் கோருகிறது.

போருக்குப் பின்னரான ஆட்சியியல்

2009க்குப் பிறகான இலங்கையை 'போருக்குப் பின்னரான' என்று விவரிப்பது, வன்முறையிலிருந்து அமைதிக்கு, அவசர நிலையிலிருந்து இயல்பு நிலைக்கு, அரசியலிலிருந்து மறுகட்டமைப்புக்கு மாறுவதைப் போன்ற ஒரு பிம்பத்தை ஏற்படுத்துவதாகும். இருப்பினும், நாட்டின் வடக்குக் கிழக்கில் ஆயுத மோதல்கள் முடிவுக்கு வந்தமையானது, அரச அதிகாரத்தை அங்கிருந்து விலக்கிக்கொள்வதற்கான ஒரு தொடக்கமாக அமையவில்லை. மாறாக, இது நிர்வாகத்தின் மறுசீரமைப்பைக் குறித்தது. இதில் போரின் போது உருவாக்கப்பட்ட நுட்பங்கள் இயல்பாக்கப்பட்டன, அதிகாரத்துவமயமாக்கப்பட்டன. அவை பொதுமக்கள் வாழ்க்கைக்கு நீட்டிக்கப்பட்டன. எனவே போருக்குப் பின்னரான இலங்கை சமாதான வெகுமதியாக அல்ல, மாறாக ஒரு நிர்வாக முறையாக - வெளிப்படையான போரை விட பாதுகாப்பானதாக, அபிவிருத்தி மற்றும் அறிவாற்றல் கட்டுப்பாடு மூலம் நிர்வகிக்கப்படும் ஒரு

முறையாக - சிறப்பாகப் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

இலங்கையில் போருக்குப் பின்னரான ஆட்சி மூன்று பரஸ்பர வலுப்படுத்தும் அச்சுகள் - இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நிர்வாகம், அபிவிருத்தியின் அரசியல்மயமாக்கல், நினைவகம், அரசியல் வெளிப்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்துதல் - மூலம் செயற்படுகிறது. ஒன்றாக, இந்த அச்சுகள் போரின் பின்விளைவை ஒரு நீடித்த அரசியல் நிலையாக மாற்றுகின்றன.

போருக்குப் பின்னரான இலங்கையின் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களில் ஒன்று, பொதுமக்கள் களங்களில், குறிப்பாக வடக்குக் கிழக்கில் இராணுவ அதிகாரம் நிலைத்திருப்பது. இராணுவப் படைகளை அகற்றுதல், பாதுகாப்புத்துறைச் சீர்திருத்தம் ஆகியவை மைய நோக்கங்களாக இருக்கும் பேச்சுவார்த்தை மூலம் நடத்தப்பட்ட மோதலுக்குப் பின்னரான தீர்வுகளைப் போலல்லாமல், இலங்கையின் போருக்குப் பின்னரான ஒழுங்குமுறையில் இராணுவ இருப்பு முறையாகப் பின்வாங்கப்படவில்லை. மாறாக, இராணுவம் ஒரு மைய நிர்வாகப் பாத்திரமாக மறுசீரமைக்கப்பட்டது. வடக்குக் கிழக்கு மாவட்டங்களில், இராணுவம் நில மேலாண்மை, சிவில் கட்டுமானம், விவசாயம், சுற்றுலா, சமூகநல நடவடிக்கைகளில் கூட ஈடுபட்டுள்ளது. போருக்குப் பின்னரான ஆண்டுகளில் இராணுவத்தால் நடத்தப்படும் பண்ணைகள், விடுமுறை விடுதிகள், கடைகள் பெருகின. இராணுவ அதிகாரிகள் உள்ளூர் ஒருங்கிணைப்புக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கினர் அல்லது முறைசாரா முறையில் செல்வாக்குச் செலுத்தினர். பெரும்பாலும் அதிகாரம் மற்றும் முடிவெடுப்பதில் சிவில் நிர்வாகிகளைப் பின்தள்ளினர்.

இந்த வகையான இராணுவமயமாக்கலை வேறுபடுத்துவது அதன் சாதாரணத்தன்மைதான். வீரர்கள் இனி ஆயுதமேந்திய போராளிகளாக அல்ல, மாறாக அபிவிருத்திப் பணியாளர்களாக, அதிகாரத்துவ இடைத்தரகர்களாக, பாதுகாப்பு 'வசதிப்படுத்துநர்களாகக்' காணப்படுகிறார்கள். வன்னியில் உள்ள ஒரு கிராம அதிகாரி குறிப்பிட்டது போல், "முன்பு, நாங்கள் சோதனைச் சாவடிக்கு அஞ்சினோம். இப்போது நாங்கள் அலுவலகத்திற்கு அஞ்சுகிறோம்." இந்த மாற்றம் அவசரகால ஆட்சியிலிருந்து வழக்கமான இராணுவவாதத்திற்கு மாறியதைப் பிரதிபலிக்கிறது. இராணுவத்தின் அதிகாரம் இனி கிளர்ச்சியின் அச்சுறுத்தலால் வெளிப்படையாக நியாயப்படுத்தப்படுவதில்லை, மாறாக செயல்திறன், ஒழுக்கம், தேசிய பாதுகாப்பிற்கான முறையீடுகளால்

நியாயப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த வகையில், போருக்குப் பின்னரான இராணுவமயமாக்கலை எதிர்ப்பது என்பது போர்க்கால அடக்குமுறையை எதிர்ப்பதை விடவும் சவாலானது; ஏனெனில், இது ஓர் 'அசாதாரண அதிகாரப் பிரயோகமாக' அல்லாமல், 'சாதாரண நிர்வாக நடைமுறையாகவே' வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மானிடவியல் ரீதியாக, போர் முடிவடைந்தவுடன் இராணுவமயமாக்கல் பின்வாங்குகிறது என்ற அனுமானத்தை இது சவால் செய்கிறது. இலங்கையில், இராணுவமயமாக்கல் அரசின் கட்டமைப்பில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. இது பொதுமக்களுக்கும் இராணுவ அதிகாரத்திற்கு இடையிலான எல்லையை மங்கலாக்குகிறது. மையப்படுத்தப்பட்டதை விட பரவலான இறையாண்மையின் வடிவத்தை உருவாக்குகிறது.

இலங்கையில் போருக்குப் பின்னரான ஆட்சி, குறிப்பாக தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் பகுதிகளில், பரவலாகக் கண்காணிப்பு ஆட்சியால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்தக் கண்காணிப்பு எப்போதும் வெளிப்படையாக இருக்காது. சோதனைச் சாவடிகள், ரோந்துப் பிரிவுகள் தெரிவுநிலையில் குறைந்துவிட்டாலும், கண்காணிப்பு மிகவும் வலைப்பின்னலுடையதாகவும் நெருக்கமாகவும் மாறியுள்ளது. உள்ளூர் தகவலறிந்தவர்கள், நிர்வாக அறிக்கையிடல் அமைப்புகள், டிஜிட்டல் கண்காணிப்பு ஆகியன மூலம் இது செயற்படுகிறது. குடியிருப்பாளர்கள் அடக்கடி நிச்சயமற்ற சூழ்நிலையை விவரிக்கிறார்கள்: யார் பார்க்கிறார்கள், யார் அறிக்கை செய்கிறார்கள், அல்லது எந்த உரையாடல்கள் சந்தேகத்திற்குரியதாகக் கருதப்படலாம் என்பதை அறியாமல் இருப்பது. இந்த நிச்சயமற்ற தன்மை முன்கூட்டிய இணக்கம் என்று அழைக்கப்படுவதை உருவாக்குகிறது. ஆபத்தைத் தவிர்க்க தனிநபர்கள் தங்கள் சொந்தப் பேச்சு, இயக்கம் மற்றும் தொடர்பைக் கட்டுப்படுத்தும் சுய ஒழுங்குமுறையின் ஒரு வடிவத்திற்குப் பழக்கப்படுகிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் இந்த நிலையைச் சுருக்கமாக விவரித்தார்: "என்ன சொல்லக்கூடாது என்று உங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. நீங்கள் அதைக் கற்றுக்கொள்கிறீர்கள்." எனவே, இத்தகைய கண்காணிப்பானது நேரடி வற்புறுத்தல்களைக் காட்டிலும், கட்டுப்பாடுகளை மக்கள் தங்களுக்குள்ளேயே உள்மயமாக்கம் செய்வதன் மூலமே அதிகளவில் இயங்குகிறது. அரசியல் கூட்டங்கள் தவிர்க்கப்படுகின்றன நினைவு நடைமுறைகள்

அடக்கப்படுகின்றன அல்லது தனியார்மயமாக்கப்படுகின்றன. மொழி கவனமாக அளவீடு செய்யப்படுகிறது. முறையான கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டாலும், அடக்குமுறையின் நினைவு நடத்தையை வடிவமைக்கிறது. ஒரு நிர்வாகக் கண்ணோட்டத்தில், இந்த வகையான கண்காணிப்பு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். இது அரசியல் வெளிப்பாட்டின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பராமரிக்கும் அதேவேளையில் வெளிப்படையான அடக்குமுறைக்கான தேவையைக் குறைக்கிறது. முக்கியமாக, இது மறுப்பை உருவாக்குகிறது. அரசின் நேரடி அதிகாரப் பிரயோகம் அமைதியான முறையில் குறைக்கப்பட்டு, அங்கு சுதந்திரம் நிலவுவதாக ஒரு தோற்றம் ஏற்படுத்தப்படலாம்.

அபிவிருத்தியின் அரசியல்

போருக்குப் பின்னரான இலங்கையின் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கதையாக அபிவிருத்தி இருந்து வருகிறது. உட்கட்டமைப்பில் பாரிய முதலீடுகள் - சாலைகள், புகையிரதம், துறைமுகங்கள், வீட்டுத்திட்டங்கள் - தேசிய மீட்சி மற்றும் ஒற்றுமைக்கான சான்றாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. வடக்குக் கிழக்கில், பல ஆண்டுகளாக புறக்கணிக்கப்பட்ட, அழிவுக்கு இழப்பீடாக அபிவிருத்தி பெரும்பாலும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இனவியல், சமூகவியல் ஆய்வுகள் போருக்குப் பின்னரான அபிவிருத்தி அரசியல்மயமாக்கலின் தொழில்நுட்பமாகச் செயற்பட்டுள்ளதைத் தொடர்ந்து காட்டுகின்றன. நிலம் குறிப்பாக ஒரு தெளிவான உதாரணத்தை வழங்குகிறது. போரின் போது வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் உள்ள பெரிய நிலப்பரப்புகள் உயர் பாதுகாப்பு மண்டலங்களாக நியமிக்கப்பட்டன, இதனால் பல்லாயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் இடம்பெயர்ந்தன. போருக்குப் பின்னரான நில விடுவிப்பு அரைகுறையாகவும், ஒருதலைப்பட்சமாகவும், தெளிவற்ற முறையிலும் இடம்பெற்றது. அதே நேரத்தில், இராணுவத் திட்டங்கள், அரசுக்குச் சொந்தமான நிறுவனங்கள், தனியார் முதலீட்டாளர்கள், சுற்றுலா முயற்சிகள் என்பனவற்றுக்கு நிலம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. சம்பூரில், 2006 முதல் இடம்பெயர்ந்த குடும்பங்களுக்கு மீள்குடியேற்றம் செய்யப்படும் என்று மீண்டும் மீண்டும் உறுதியளிக்கப்பட்டது, ஆனால் அவர்களின் நிலம் தொழில்துறை மேம்பாட்டிற்காக மீண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டது. முல்லைத்தீவில், விவசாய நிலங்கள் இராணுவத்தால் நடத்தப்படும் பண்ணைகளில் இணைக்கப்பட்டன. கிழக்கு மாகாணத்தில், மீன்பிடிச் சமூகங்களால் பாரம்பரியமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட கடலோரப்

பகுதிகள் சுற்றுலாவுக்காக
மீள்வகைப்படுத்தப்பட்டன.

அபிவிருத்தி பற்றிய பேச்சுகள் இந்தச்
செயல்முறைகளை தேசிய நலனால் இயக்கப்படும்
தொழில்நுட்ப முடிவுகளாக மறுவடிவமைக்கின்றன.
இடம்பெயர்வு என்பது முன்னேற்றத்தின்
துரதிர்ஷ்டவசமான, ஆனால் அவசியமான பக்க
விளைவாக மாறுகிறது. திருகோணமலையில்
இடம்பெயர்ந்த ஒரு பெண் கசப்புடன் குறிப்பிட்டது
போல்: “போரின் போது, அவர்கள் எங்கள் நிலத்தைப்
பாதுகாப்பிற்காக எடுத்துக் கொண்டனர். போருக்குப்
பிறகு, அவர்கள் அதை அபிவிருத்திக்காக
எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். சாக்குப்போக்கு மட்டுமே
மாறிவிட்டது.” அரசியல் கூற்றுகளை அபிவிருத்திப்
பிரச்சினைகளாக மொழிபெயர்ப்பதன் மூலம்,
போருக்குப் பின்னரான நிர்வாகம் வரலாறு, உரிமைகள்
மற்றும் நீதியில் வேரூன்றிய கோரிக்கைகளை
நடுநிலையாக்குகிறது. அபிவிருத்தி என்பது அரசியல்
மீது பேசும் ஒரு மொழியாக மாறுகிறது, கட்டமைப்புச்
சமத்துவமின்மை அல்லது கடந்தகால வன்முறையை
நிவர்த்தி செய்யாமல் பொருள் முன்னேற்றத்தை
வழங்குகிறது.

இலங்கையின் போருக்குப் பின்னரான கதையாடலில்,
குறிப்பாக சர்வதேச அரங்காடிகளுடனான
ஈடுபாடுகளில், நல்லிணக்கம் ஒரு மையக்
கருப்பொருளாக உருவெடுத்துள்ளது. உண்மையைத்
தேடும் வழிமுறைகள், உளவியல் - சமூக
குணப்படுத்தும் திட்டங்கள், இனங்களுக்கிடையேயான
உரையாடல் முயற்சிகள் ஆகியவை தேசிய
ஒற்றுமைக்கான பாதைகளாக ஊக்குவிக்கப்பட்டுள்ளன.
இருப்பினும், இலங்கையில் நல்லிணக்கம்
பெரும்பாலும் தார்மீக நிர்வாகத்தின் ஒரு வடிவமாகச்
செயற்பட்டு வருகிறது - இது அதிகார நிறுவனங்களின்
மீது அல்லாமல் தனிநபர்கள் மற்றும் சமூகங்கள் மீது
அமைதியின் சுமையைச் சுமத்துகிறது.
இராணுவமயமாக்கல் தொடர்ந்தாலும்,
பொறுப்புக்கூறல் இல்லாவிட்டாலும்,
பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மன்னிக்கவும், முன்னேறவும்,
உரையாடலில் பங்கேற்கவும்
ஊக்குவிக்கப்படுகிறார்கள். நில மறுசீரமைப்பு,
இராணுவமயமாக்கல், அரசியல் சுயாட்சி போன்ற
கட்டமைப்புச் சிக்கல்கள் தனிப்பட்ட
குணப்படுத்துதலுக்கு ஆதரவாக
ஓரங்கட்டப்படுகின்றன.

காணாமல் போனவர்களுக்கான போராட்டத்தில்
பங்கேற்ற ஒரு தாய் இந்தப் பதற்றத்தை சக்திவாய்ந்த
முறையில் வெளிப்படுத்தினார்: “அவர்கள் எங்களைச்

சமரசம் செய்யச் சொல்கிறார்கள். ஆனால்
நல்லிணக்கத்திற்கு உண்மை தேவை. அதற்குப் பதில்கள்
தேவை. அது இல்லாமல், இது மௌனம் மட்டுமே.”
நல்லிணக்கப் பேச்சு அமைதிப்படுத்தப்பட்ட
குடியுரிமை என்று அழைக்கப்படுவதை உருவாக்கும்
அபாயம் உள்ளது. அதாவது கட்டுப்பாடு,
நன்றியுணர்வு, தார்மீக இணக்கம் ஆகியவற்றின்
அடிப்படையில் நிபந்தனைக்குட்பட்ட ஒரு வகையான
உரிமை.

இலங்கையில் போருக்குப் பின்னரான ஆட்சியின்
விளைவுகளில் ஒன்று நினைவாற்றலை
ஒழுங்குபடுத்துவதாகும். போரை எவ்வாறு
நினைவுகூருவது என்பதை அரசு தீவிரமாக
வடிவமைத்துள்ளது. விடுதலைப் புலிப்போராளிகள்
அல்லது இறந்த தமிழ்ப் பொதுமக்களுக்கு
அர்ப்பணிக்கப்பட்ட நினைவுச்சின்னங்கள்
அழிக்கப்பட்டுள்ளன அல்லது
கண்காணிக்கப்படுகின்றன. பொது நினைவு நிகழ்வுகள்
கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன, பெரும்பாலும்
அனைத்திற்கும் அனுமதிகள் தேவைப்படுகின்றன.
பள்ளிப் பாடத்திட்டங்கள் தேசிய ஒற்றுமையையும்
இராணுவ வெற்றியையும் வலியுறுத்துகின்றன.
மோதலின் மாற்றுக் கதைகளை ஓரங்கட்டுகின்றன.
அதே நேரத்தில், இராணுவ வெற்றியைக்
கொண்டாடும் நினைவுச்சின்னங்கள், தமிழர்கள்
பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் பகுதிகள் உட்பட, நாடு
முழுவதும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த
நினைவுச்சின்னங்கள் போரின் ஒரு தனித்துவமான
கதையை வலியுறுத்துகின்றன. இதில் அரசு
விடுதலையாளராகவும் மீட்பராகவும் தோன்றுகிறது.
இந்தச் சமச்சீரற்ற தன்மை படிநிலை நினைவகம் என்று
விவரிக்கக்கூடியதை உருவாக்குகிறது: சில வகையான
இழப்புகள் பகிரங்கமாகத் துக்ககரமானவை, மற்றவை
தனிப்பட்டதாகவோ அல்லது அமைதியாகவோ
இருக்க வேண்டும்.

பல தமிழ்க் குடும்பங்களுக்கு, துக்கம் தனிப்பட்டதாக
மட்டுமே இருக்கும்படி புறநதள்ளப்பட்டுள்ளது.
கூட்டு அங்கீகாரம் பறிக்கப்பட்டுள்ளது.
கிளிநொச்சியில் ஒரு பள்ளி ஆசிரியர் கவனித்தபடி:
“நாங்கள் இப்போது அமைதியாக நினைவில்
கொள்கிறோம். உரத்த நினைவகம் ஆபத்தானது.”
நினைவாற்றல் ஒழுங்குமுறை ஒரு தெளிவான நிர்வாகச்
செயற்பாட்டைச் செய்கிறது. கடந்தகாலத்தின்
கதையைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம், அரசு
நிகழ்காலத்தில் அதன் அதிகாரத்தை
உறுதிப்படுத்துகிறது மற்றும் எதிர்காலத்தின் அரசியல்
கற்பனையை மட்டுப்படுத்துகிறது.

போருக்குப் பின்னரான ஆட்சியை மறுபரிசீலனை செய்தல்

பகுதி 2

புரிந்துகொள்வது குறிப்பிடத்தக்க பகுப்பாய்வுத் தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. இது அமைதியைக் கட்டியெழுப்புவதில் வெற்றி அல்லது தோல்வி பற்றிய கேள்விகளிலிருந்து கவனத்தைத் திசை திருப்பி, அதிகாரத்தின் அன்றாடச் செயற்பாடுகளை நோக்கி மாற்றுகிறது. இது முறிவுக்குப் பதிலாக தொடர்ச்சியை, நிகழ்வை விடக் கட்டமைப்பை முன்னறிவிக்கிறது. மிக முக்கியமாக, போரின் முடிவு அரசியல் மோதலைத் தீர்க்கவில்லை என்பதைக் காண இது நம்மை அனுமதிக்கிறது. அது அதைப் போர்க்களத்திலிருந்து நிலம், நினைவகம், அபிவிருத்தி, மொழி மற்றும் அறிவு ஆகிய களங்களுக்கு மாற்றியுள்ளது.

நல்லிணக்க கட்டமைப்புகள்: அரசியல் மாற்றம் இல்லா தார்மீகப் பழுதுபார்ப்பு

போருக்குப் பின்னரான இலங்கையில், நல்லிணக்கம் என்பது அரசாங்கத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த, குறைவாக விசாரிக்கப்பட்ட முக்கிய வார்த்தைகளில் ஒன்றாக உருவெடுத்துள்ளது. இது அரசு கொள்கை ஆவணங்கள், நன்கொடையாளர் உத்திகள், அரசு சாரா நிறுவனங்களின் நிகழ்ச்சிகள், சர்வதேச இராஜதந்திர ஈடுபாடு ஆகியவற்றில் ஒரு நெறிமுறைக் கட்டாயமாகவும் அரசியல் தீர்வாகவும் பரவுகிறது. வன்முறைக்குப் பிறகு குணமடைதல், பிரிவினைக்குப் பிறகு சகவாழ்வு, போருக்குப் பிறகு தேசிய ஒற்றுமை ஆகியவற்றை நல்லிணக்கம் உறுதியளிக்கிறது. இருப்பினும், சமரசம் தார்மீக ரீதியாக தாக்க முடியாததாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளதால், அது பெரும்பாலும் தொடர்ச்சியான விமர்சன ஆய்வுக்கு உட்படாமல் தப்பிக்கிறது.

இலங்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் நல்லிணக்கக் கட்டமைப்புகள் நீதிக்கான பாதைகளாக குறைவாகவே செயற்படுகின்றன. உண்மையில் அவை தார்மீக நிர்வாக முறைகளாகச் செயற்படுகின்றன. கட்டமைப்பு மாற்றத்தை விட உணர்ச்சிபூர்வமான பழுதுபார்ப்பு, அரசியல் பொறுப்புக்கூறலை விட தனிப்பட்ட நல்லிணக்கம், தீர்க்கப்படாத வன்முறையுடன் ஈடுபடுவதை விட எதிர்காலக் கதைகளுக்கு அவை முன்னுரிமை அளிக்கின்றன. அவ்வாறு செய்வதன் மூலம், நல்லிணக்கப் பேச்சு போருக்குப் பின்னரான சமூகத்தை அரசியல் நீக்கம் செய்கிறது. அதேவேளை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அமைதியின் சுவையை மறுபுகிர்வு செய்கிறது.

இலங்கையில் நல்லிணக்கப் பேச்சுவார்த்தையின் வரையறுக்கும் அம்சங்களில் ஒன்று, அது ஓர் அரசியல் தீர்வு இல்லாத நிலையில் செயற்படுகிறது என்பது.

போருக்குப் பின்னரான ஆட்சியில் சட்ட மற்றும் அரசியலமைப்பு வழிமுறைகளும் பங்கு வகிக்கின்றன. அவசரகாலச் சட்டங்கள் நீக்கப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்கள் நடைமுறையில் உள்ளன. அவை கைது மற்றும் கண்காணிப்புக்கான பரந்த அதிகாரங்களை வழங்குகின்றன. இந்தச் சட்டங்கள் அவற்றின் மறைந்திருக்கும் அச்சுறுத்தலை விட அடிக்கடி பயன்படுத்துவதன் மூலம் குறைவாகவே செயற்படுகின்றன, சாத்தியமான கோரிக்கையின் பயத்தின் மூலம் நடத்தையை வடிவமைக்கின்றன. அதே நேரத்தில், நில உரிமை கோரல்கள், பொறுப்புக்கூறல் வழிமுறைகள், இழப்பீடுகள் போன்ற தீர்வுக்கான சட்ட வழிகள் மெதுவாக, ஒளிபுகாததாக, பயனற்றவையாக உள்ளன. இது ஒரு முரண்பாடான சட்டச் சூழலை உருவாக்குகிறது: சட்டம் கட்டுப்பாட்டுக் கருவியாக எங்கும் நிறைந்துள்ளது, ஆனால் நீதிக்கான ஆதாரமாக பெரும்பாலும் இல்லை. ஒரு நிர்வாகக் கண்ணோட்டத்தில், இந்தச் சமச்சீரற்ற தன்மை செயற்பாட்டுக்குரியது. இது கடமையைக் குறைக்கும் அதே வேளையில் இணக்கத்தை வலுப்படுத்துகிறது.

இந்த நடைமுறைகள், போருக்குப் பின்னரான இலங்கை இயல்பாக்கப்பட்ட விதிவிலக்கு என்று விவரிக்கப்படக்கூடிய ஒன்றின் மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவசரகாலத் தர்க்கங்கள் முறையான அவசரநிலை அறிவிப்பு இல்லாமல் நீடிக்கின்றன, இராணுவமயமாக்கல் வெளிப்படையான மோதல் இல்லாமல் தொடர்கிறது. அடக்குமுறை வெளிப்படையான வன்முறை இல்லாமல் செயற்படுகிறது. இந்த ஆட்சிமுறை பரவலானது, அதிகாரத்துவமானது. இது பெரும்பாலும் அமைதி மற்றும் முன்னேற்றத்தின் மொழியில் நியாயப்படுத்தப்படுவதால், போட்டியிடுவது மிகவும் கடினம். இது தன்னை அடக்குமுறையாக அறிவிக்கவில்லை, தன்னை இயல்பானதாக முன்வைக்கிறது. எவ்வாறாயினும், வடக்குக் கிழக்கில் வசிப்பவர்களுக்கு, இந்த இயல்புநிலை ஆழமான அரசியல் சார்ந்தது. இது மக்கள் எவ்வாறு பேசுகிறார்கள், நினைவில் கொள்கிறார்கள், நகர்கிறார்கள், அவர்களின் எதிர்காலத்தைக் கற்பனை செய்கிறார்கள் என்பதை வடிவமைக்கிறது.

போருக்குப் பின்னரான இலங்கையை ஒரு தற்காலிகக் கட்டமாக அல்லாமல் ஓர் ஆட்சி முறையாகப்

போருக்குப் பின்னரான சூழல்களைப் போலல்லாமல், சமரசம் பேச்சுவார்த்தை மூலம் பெறப்பட்ட ஒப்பந்தங்களைப் பின்பற்றுகிறது - எவ்வளவு அபூர்ணமாக இருந்தாலும் - இலங்கையின் போர் தீர்க்கமான இராணுவ வெற்றியின் மூலம் முடிந்தது. மோதலுக்கான காரணங்கள் பகிரப்பட்ட முறையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை, சிறுபான்மையினர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிராந்தியங்களின் எதிர்கால அரசியல் நிலை குறித்து எந்த உடன்பாடும் இல்லை, போர்க்கால வன்முறைக்கான பொறுப்புக் குறித்து ஒருமித்த கருத்தும் இல்லை. இந்தச் சூழலில், நல்லிணக்கம் என்பது அரசியல் சமரசத்திலிருந்து வெளிப்படுவதில்லை. அது அதை மாற்றுகிறது.

சுயாட்சி, இராணுவமயமாக்கல், நில மறுசீரமைப்பு அல்லது பொறுப்புக்கூறல் போன்ற கேள்விகளை நிவர்த்தி செய்வதற்குப் பதிலாக, நல்லிணக்கக் கட்டமைப்புகள் சமூக நல்லிணக்கம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றை மீட்டெடுப்பதில் கவனம் செலுத்துகின்றன. அரசியல் விரோதம் என்பது தவறான புரிதல், அவநம்பிக்கை அல்லது வரலாற்று மனக்குறை என மறுவடிவமைக்கப்படுகிறது, அவை உரையாடல் மற்றும் பச்சாதாபம் மூலம் சமாளிக்கப்படலாம். இந்த நடவடிக்கைக் கட்டமைப்பு அநீதியை சமூக உறவுகளின் பிரச்சினையாக நுட்பமாக மறுவடிவமைக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு தமிழ்ச் சமூகச் செயற்பாட்டாளர் இவ்வாறு சொன்னார்: “போருக்கு வழிவகுத்த அரசியல் கேள்விகள் பேசக்கூட அனுமதிக்கப்படாத போது நல்லிணக்கம் நம்மிடம் கேட்கப்படுகிறது.” இவ்வாறு, சமரசம் என்பது அரசியல் ரீதியான பின்னரான சொற்களஞ்சியமாக மாறுகிறது - இது மோதலை அரசியல் போட்டியின் பகுதியிலிருந்து தார்பீக நடத்தைக்கு இடமாற்றம் செய்வதன் மூலம் நிர்வகிக்கிறது.

இலங்கையில் நல்லிணக்கக் கட்டமைப்புகள் பற்றிய மைய விமர்சனம், பொறுப்புக்கூறலில் இருந்து அவற்றின் விலகலைப் பற்றியது. உண்மை தேடுதல், நீதி என்பன பெரும்பாலும் சொல்லாட்சிக் கலையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், நடைமுறையில் நல்லிணக்க முயற்சிகள் போர்க்காலத் துஷ்பிரயோகங்கள் அல்லது பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரணம் வழங்குவது குறித்து அர்த்தமுள்ள விசாரணை இல்லாமல் தொடர்கின்றன. காணாமல் போனவர்களின் குடும்பங்கள் இந்த அணுகுமுறையின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த குற்றச்சாட்டை வழங்குகின்றன. ஒரு தசாப்தத்திற்கும் மேலாக, தமிழ்க் குடும்பங்கள் - முக்கியமாக பெண்கள் - காணாமல் போன உறவினர்கள் பற்றிய தகவல்களைக் கோரி

தொடர்ச்சியான போராட்டங்களை நடத்தி வருகின்றனர். இந்தப் போராட்டங்கள் குறியீட்டுச் சைகைகள், விசாரணை ஆணைக்குழுக்கள், மூடல் வாக்குறுதிகளுடன் சந்திக்கப்பட்டுள்ளன, ஆனால் அரிதாகவே பதில்கள் கிடைத்துள்ளன. இந்தச் சூழலில், நல்லிணக்கப் பேச்சு, பெரும்பாலும் முன்கூட்டியே மன்னிப்புக் கோருவதாகத் தோன்றுகிறது. அரசு பொறுப்பை ஏற்கவோ அல்லது உண்மையை வழங்கவோ மறுத்தாலும், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தேசிய ஒற்றுமைக்காக ‘முன்னேற’ ஊக்குவிக்கப்படுகிறார்கள்.

வவுனியாவில் ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு தாய் இந்த முரண்பாட்டை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தினார்: “சமரசம், மன்னிப்பு தேவை என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். என் மகன் உயிருடன் இருக்கிறானா அல்லது இறந்துவிட்டானா என்று கூட எனக்குத் தெரியாத போது நான் எப்படி மன்னிக்க முடியும்?” இங்கே, சமரசம் நெறிமுறை ரீதியாகக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது. மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவர்களை அமைதியின் பெயரால் அநீதியை உள்வாங்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறது, அதே நேரத்தில் குற்றவாளிகளையும் நிறுவனங்களையும் விசாரணையிலிருந்து பாதுகாக்கிறது.

இலங்கையில் நல்லிணக்கத் திட்டத்தின் ஒரு மூலக்கல்லாக உளவியல் சமூகச் சிகிச்சை மாறியுள்ளது. நன்கொடையாளர் நிதியளிக்கும் முயற்சிகள் அதிர்ச்சி ஆலோசனை, மீள்தன்மை - கட்டமைப்பு மற்றும் சமூகக் குணப்படுத்தும் பட்டறைகளில் கவனம் செலுத்துகின்றன. பெரும்பாலும் பின்னரான மன உளைச்சலின் உலகளாவிய உளவியல் மாதிரிகளை இவை வரைகின்றன.

வடக்குக் கிழக்கில் உளவியல் துயரத்தின் பரவல் மறுக்க முடியாதது என்றாலும், துன்பத்தின் மருத்துவக் கட்டமைப்பு குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. தனிப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குள் துயரத்தைக் கண்டறிவதன் மூலம், அதிர்ச்சிக் கட்டமைப்புகள் அதன் சமூக, அரசியல் காரணங்களிலிருந்து துன்பத்தைத் துண்டிக்கும் அபாயத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆலோசகர்கள் மற்றும் சுகாதார ஊழியர்கள் பெரும்பாலும் இந்தப் பதற்றத்தை அங்கீகரிக்கின்றனர். கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள ஒரு மனநல மருத்துவர் தனிப்பட்ட முறையில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்: “அதிர்ச்சி ஏன் தொடர்கிறது என்று கேட்காமல், அதிர்ச்சிக்குச் சிகிச்சையளிக்க நாங்கள் பயிற்சி பெற்றுள்ளோம்.”

துன்பத்தின் இந்த மருத்துவமயமாக்கல் இரண்டு நிர்வாகச் செயற்பாடுகளைச் செய்கிறது. முதலாவதாக,

இது வலியை அரசியலாக்குகிறது. அரசியல் காயத்தை நீதிக்குப் பதிலாக சிகிச்சைத் தலையீடு தேவைப்படும் தனிப்பட்ட நிலையாக மாற்றுகிறது. இரண்டாவதாக, இது அளவிடக்கூடிய விளைவுகளை உருவாக்குகிறது - ஆலோசனை அமர்வுகளின் எண்ணிக்கை, மீட்புக் குறிகாட்டிகள் - அவை நன்கொடையாளர் பொறுப்புக்கூறல் கட்டமைப்புகளுடன் ஒத்துப்போகின்றன, ஆனால் கட்டமைப்புத் தீங்கு பற்றி சிறிதளவே வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனால் குணப்படுத்துவதன் மூலம் சமரசம் என்பது நிர்வகிக்கப்பட்ட மீட்சியின் ஒரு வடிவமாக மாறும் அபாயம் உள்ளது. இது அடிப்படை நிலைமைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு அறிகுறிகளைத் தணிக்கிறது.

உரையாடலும் சமச்சீர்மையின் மாயையும்

இனங்களுக்கிடையேயான உரையாடலும் பரவலாக ஊக்குவிக்கப்படும் மற்றொரு நல்லிணக்கக் கருவியாகும். பட்டறைகள், இளைஞர் பரிமாற்றங்கள், சமூக உரையாடல்கள் சிங்களம், தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் சமூகங்களுக்கிடையில் பரஸ்பரப் புரிதலை வளர்ப்பதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. மோதல்கள் பெரும்பாலும் பாரபட்சம், தவறான தகவல் அல்லது தொடர்பு இல்லாமை ஆகியவற்றிலிருந்து எழுகின்றன என்ற அனுமானத்தை இந்த முயற்சிகள் அடித்தளமாகக் கொண்டுள்ளன. உரையாடல் அர்த்தமுள்ளதாக இருந்தாலும், இலங்கையில் அதன் பயன்பாடு பெரும்பாலும் அதிகாரத்தின் ஆழமான சமச்சீரற்ற தன்மையை மறைக்கிறது.

சமத்துவ நிலைமைகளின் கீழ் உரையாடல் அரிதாகவே நடத்தப்படுகிறது. தமிழ், முஸ்லிம் பங்கேற்பாளர்கள் கண்காணிப்பின் கீழ் பேசுகிறார்கள். சிங்களப் பங்கேற்பாளர்கள் பெரும்பாலும் அப்படிச் செய்வதில்லை. போரின் சில கதைகள் குற்றமாக்கப்படுகின்றன, மற்றவை கொண்டாடப்படுகின்றன. நேர்மையாகப் பேசுவதன் ஆபத்து சமமற்ற முறையில் விநியோகிக்கப்படுகிறது. ஓர் உரையாடல் நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்ற பிறகு யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவர் குறிப்பிட்டது போல்: “அவர்கள் நம் வலியைப் பகிர்ந்து கொள்ளச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நாம் சொல்ல முடியாத விஷயங்கள் உள்ளன. நாம் அவற்றைச் சொன்னால், உரையாடல் வேறு எங்காவது முடிகிறது.” அத்தகைய சூழல்களில், உரையாடல் செயல்திறன் மிக்கதாக மாறும் அபாயம் உள்ளது. மெளனம், சமரசம் என்று தவறாக விளங்கப்படுகிறது. கட்டுப்பாடு, சம்மதம் என்று விளக்கப்படுகிறது. நல்லிணக்கத்தின் தோற்றம், பயம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் நிலைத்தன்மையை மறைக்கிறது.

இலங்கையில் நல்லிணக்கம் கல்வியியல் ரீதியாகவும் செயற்படுகிறது. பாடசாலையின் பாடத்திட்டங்கள், பொது நினைவுகூரல்கள் மற்றும் அரசு வழங்கும் ஒற்றுமை பற்றிய விளக்கங்கள் மூலம் அது பரப்பப்படுகின்றது. வரலாற்றுப் பாடப்புத்தகங்கள் பயங்கரவாதத்தின் மீதான அமைதியின் வெற்றியை வலியுறுத்துகின்றன, இராணுவத் தியாகத்தை மதிக்கின்றன, மேலும் மோதலின் அரசியல் வேர்களைக் குறைத்து மதிப்பிடுகின்றன. இந்தக் கல்வியியல் நல்லிணக்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட தார்மீக விஷயத்தை உருவாக்குகிறது: சமாதானத்தைப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் பெறப்பட்ட விளைவாக அல்லாமல் அரசின் பரிசாக ஏற்றுக்கொள்ளும் நன்றியுள்ள குடிமகனின் தேவையை வலியுறுத்துகின்றன. தமிழரது இடப்பெயர்வு, அரசு வன்முறை போன்ற கருத்து வேறுபாடுகள் கொண்ட நினைவுகள் ஓரங்கட்டப்படுகின்றன அல்லது சந்தேகிக்கப்படுகின்றன. ஒரு சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தில், இங்கே நல்லிணக்கம் தார்மீக ஒழுக்கமாகச் செயற்படுகிறது. இது குடிமக்களுக்கு கடந்தகாலத்தைப் பற்றி எப்படி உணர வேண்டும், நிகழ்காலத்தில் அரசுடன் எவ்வாறு தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கற்பிக்கிறது.

நல்லிணக்கப் பேச்சுக்குள் மீண்டும் மீண்டும் வரும் ஒரு தடை, ‘முன்னேறுதல்’ என்ற அழைப்பு. இந்தத் தற்காலிகக் கோரிக்கை இழப்பு, அநீதி அல்லது அரசியல் குறைகளுடன் தொடர்ந்து ஈடுபடுவதை நோயியல் அல்லது பிற்போக்குத்தனமாக நிலைநிறுத்துகிறது. இருப்பினும் வடக்குக் கிழக்கில் பலருக்கு, கடந்தகாலம் ஒரு மூடிய அத்தியாயம் அல்ல. இடப்பெயர்வுப் பிரச்சினை இன்னும் தீர்வின்றி நீடிக்கின்றது; காணி உரிமைக்கான கோரிக்கைகள் தொடர்கின்றன. அதேவேளை, காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்கள் முறையாக நினைவுகூரப்படுவதோ அல்லது அவர்களது இழப்பு அதிகாரபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்படுவதோ இல்லை. இத்தகைய நிலைமைகளின் கீழ் முன்னேறு வலியுறுத்துவது வாழ்ந்த தற்காலிகங்களின் நியாயத்தன்மையை மறுப்பதாகும். மாணிடவியல் ரீதியாக, இது சமரசத்தை ஒரு தற்காலிக நிர்வாகத் திட்டமாக வெளிப்படுத்துகிறது. இது குடிமக்களை அரசு அங்கீகரித்த முன்னேற்றக் காலவரிசையுடன் இணைக்க முயல்கிறது. காத்திருப்பு, துக்கம் மற்றும் தீர்க்கப்படாத உரிமை கோரல் ஆகியவற்றின் மாற்றுத் தற்காலிகங்களை ஓரங்கட்டுகிறது.

சர்வதேச அரசங்காடிகள் நல்லிணக்கக் கட்டமைப்புகளை நிலைநிறுத்துவதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்கின்றனர். இராஜதந்திர ஈடுபாடு, அபிவிருத்தி உதவி மற்றும் மனித உரிமைகள் அறிக்கையிடல் ஆகியவை பெரும்பாலும்

முன்னேற்றத்தின் அடையாளமாக நல்லிணக்கத்தை வலியுறுத்துகின்றன. இந்த வெளிப்புறச் சரிபார்ப்பு, கணிசமான சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்ளாமல் நல்லிணக்கத்தைச் செயற்படுத்துவதற்கான உள்நாட்டு ஊக்கங்களை வலுப்படுத்துகிறது. ஓர் இலங்கை கொள்கை ஆய்வாளர்: “சமரசம் என்பது செய்ய வேண்டிய ஒன்றல்ல, காட்ட வேண்டிய ஒன்றாக மாறியுள்ளது” என்றார். இந்தச் செயல்திறன் மிக்க நல்லிணக்கம், அடிப்படை அதிகாரக் கட்டமைப்புகளைத் தொடாமல் விட்டுவிடுகையில், சர்வதேச எதிர்பார்ப்புகளைப் பூர்த்தி செய்கிறது. இது மீட்புப் பற்றிய உலகளாவிய விவரிப்புகளுக்கும் உள்ளூர்க் கட்டுப்பாடுகளின் அனுபவங்களுக்கும் இடையே ஒரு தொடர்பை உருவாக்குகிறது.

நல்லிணக்கத்தை மறுசீரமைத்தல்: தார்மீகப் பகுதுபார்ப்பிலிருந்து அரசியல் பொறுப்புக்கூறல் வரை

இங்கு முன்வைக்கப்படும் விமர்சனம் சகவாழ்வு, குணப்படுத்துதல் அல்லது உரையாடலை நிராகரிப்பதல்ல. மாறாக, நீதி மற்றும் அரசியல் மாற்றத்திற்கு மாற்றாக நல்லிணக்கத்தை நிராகரிப்பதாகும்.

இலங்கையில் நல்லிணக்கத்தை விமர்சன ரீதியாக மறுபரிசீலனை செய்வதற்கு கீழ் கண்டவை தேவைப்படுகின்றன:

- மன்னிப்பை விட பொறுப்புக்கூறலை மையப்படுத்துதல்.
- சமச்சீராகக் கருதுவதற்குப் பதிலாக அதிகாரச் சமச்சீரற்ற தன்மையை அங்கீகரித்தல்.
- குணப்படுத்துதலை கட்டமைப்பு மாற்றத்துடன் இணைத்தல்.
- நினைவகத்தை சிசிச்சையளிப்பதை விட அரசியல் ரீதியாகக் கருதுதல்.

இந்த மாற்றங்கள் இல்லாமல், நல்லிணக்கம் சமாதானப்படுத்தும் தொழில்நுட்பமாகச் செயற்படுவதை அபாயப்படுத்துகிறது. போருக்குப் பின்னரான ஒழுங்கை அதன் காரணங்களை நிவர்த்தி செய்வதற்குப் பதிலாக கருத்து வேறுபாட்டை நிர்வகிப்பதன் மூலம் உறுதிப்படுத்துகிறது.

இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் போது, சமரசம் என்பது வெறும் ஒரு தார்மீக ஆசை மட்டுமல்ல. அது ஓர் ஆளும் நடைமுறை. குடிமக்கள் கடந்த காலத்துடனும், ஒருவருக்கொருவருடனும், அரசுடனும் எவ்வாறு தொடர்பு கொள்ள வேண்டும்

என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறார்கள் என்பதை இது வடிவமைக்கிறது. இது பாதிப்பை ஒழுங்குபடுத்துகிறது, பேச்சை ஒழுங்குபடுத்துகிறது மற்றும் அமைதிக்கான பொறுப்பை மறுபகிர்வு செய்கிறது. போருக்குப் பின்னரான இலங்கையில், அரசியல் கேள்விகளைத் திறப்பதற்குப் பதிலாக அவற்றை மூடுவதற்கு சமரசம் பெரும்பாலும் அணிதிரட்டப்பட்டுள்ளது. நீதி இல்லாமல் ஒற்றுமை, உண்மை இல்லாமல் குணப்படுத்துதல். மாற்றம் இல்லாமல் அமைதி ஆகியவற்றை இது உறுதியளிக்கிறது.

போருக்குப் பின்னரானதை ஆய்வு செய்வதன் சவால்கள்

போருக்குப் பின்னரான இலங்கையை - குறிப்பாக வடக்குக் கிழக்கை - ஆராய்வதற்கு ஓர் அடிப்படை ஆய்வு வழிமுறை முரண்பாட்டை எதிர்கொள்ள வேண்டும்: போருக்குப் பின்னரான நிலைமை தீவிரமாக நிர்வகிக்கப்படுகிறது, ஆனால் தொடர்ந்து தெளிவற்றதாக உள்ளது. அதிகாரம் எல்லா இடங்களிலும் உள்ளது, ஆனால் அரிதாகவே அறிவிக்கப்படுகிறது. வன்முறை இயல்பாக்கப்படுகிறது, ஆனால் ஆவணப்படுத்துவது கடினம். பேச்சுப் பரவுகிறது, ஆனால் என்ன சொல்ல முடியும், எப்படிச் சொல்ல முடியும், யாருக்குச் சொல்ல முடியும் என்பதை அடிப்படையில் மறுவடிவமைக்கும் நிலைமைகளின் கீழ் அது நிகழ்கிறது. வெளிப்படைத்தன்மை, அணுகல், வெளிப்பாடு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட வழக்கமான ஆராய்ச்சி முறைகள், இலங்கையில் போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்ளப் போதுமானதாக இல்லை. அதற்குப் பதிலாக, ஆய்வு வழிமுறை என்பது நடைமுறையே என்ற நெறிமுறைப் புரிதல் தேவை. அதேவேளை இது, அரசியல் மற்றும் அறிவாற்றல் ஆகியவற்றின் சந்திப்பாக மறுபரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும்.

மோதலுக்குப் பின்னரான ஆய்வில் பல வழிமுறை வழிகாட்டுதல்கள் மாற்றத்தின் சூழலைக் கருதுகின்றன: அணிதிரட்டல், நிறுவனச் சீர்திருத்தம், படிப்படியான இயல்பாக்கம். வன்முறை போதுமான அளவு குறைந்து, நினைவுகள் வேதனையாக இருந்தாலும், ஒப்பீட்டளவில் திறந்த விசாரணையை அனுமதிக்கும் இடத்தில் கள ஆய்வு நடப்பதாகக் கற்பனை செய்யப்படுகிறது. இலங்கை இந்த அனுமானத்தைச் சீர்குலைக்கிறது. பேச்சுவார்த்தை இல்லாமல், பொறுப்புக்கூறல் இல்லாமல், அதன் அர்த்தத்தின் பகிரப்பட்ட விவரிப்பு இல்லாமல் போர் முடிந்தது. இதன் விளைவாக, போருக்குப் பிந்தைய சூழல் என்பது இழப்புகளிலிருந்து மீள்வதற்கான ஒரு களமாக

அமையாமல், திட்டமிட்டு நிர்வகிக்கப்படும் ஒரு 'நிச்சயமற்ற நிலையாகவே' உருவெடுத்துள்ளது. இந்தப் பின்புலத்திலேயே ஆய்வாளர் நுழைகிறார். அவர் சிலவற்றைக் கருத்தில் எடுக்க வேண்டியுள்ளது:

- கண்காணிப்பு வழக்கமானது ஆனால் முறைசாராதது.
- அரசியல் பிரிவுகள் நிலையற்றவை, ஆபத்தானவை.
- கடந்தகால இணைப்புகள் குற்றமாக்கப்படுகின்றன அல்லது களங்கப்படுத்தப்படுகின்றன.
- நம்பிக்கை உடையக்கூடியது, பெரும்பாலும் தற்காலிகமானது.

இந்தச் சூழலில், கேள்விகளைக் கேட்பது ஆபத்தை ஏற்படுத்தும், ஆய்வாளருக்கு மட்டுமல்ல, ஆய்வில் பங்குபெறுவோருக்கும். முறையியலை அதிகாரத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாது. இது போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையை நிர்வகிக்கும் அதே கட்டமைப்புகளுக்குள் உட்பொதிக்கப்பட்டுள்ளது.

போருக்குப் பின்னரான இலங்கையில் மிகவும் பரவலான ஆய்வு வழிமுறைச் சவால்களில் ஒன்று கண்காணிப்பு ஆகும். கண்காணிப்பு எப்போதும் பாதுகாப்புப் படையினரால் செய்யப்படும் வெளிப்படையான கண்காணிப்பாகத் தோன்றாது. பெரும்பாலும், இது சுற்றுப்புறக் கண்காணிப்பு வடிவத்தை எடுக்கும் - உரையாடல்கள் கேட்கப்படலாம், தெரிவிக்கப்படலாம் அல்லது பின்னோக்கி ஆராயப்படலாம் என்ற பரவலான விழிப்புணர்வு. இந்தச் சுற்றுப்புறக் கண்காணிப்பு ஆராய்ச்சிச் சந்திப்பை பல வழிகளில் மறுவடிவமைக்கிறது.

முதலில், இது பேச்சைக் கட்டமைக்கிறது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள், அரசு வன்முறை அல்லது சுயாட்சி போன்ற அரசியல் ரீதியாக உணர்திறன் வாய்ந்த தலைப்புகளை நேரடியாகக் குறிப்பிடுவதை பங்கேற்பாளர்கள் பெரும்பாலும் தவிர்க்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் கதையாடல், உருவகம், நகைச்சுவை அல்லது மௌனம் மூலம் பேசுகிறார்கள். இயல்பான ஆய்வு நோக்கிலான சொற்களில் நேரடியாகத் தோன்றும் கேள்விகள் - "போரின் போது என்ன நடந்தது?" அல்லது "2009 முதல் வாழ்க்கை எவ்வாறு மாறிவிட்டது?" - துண்டு துண்டான அல்லது தவிர்க்கும் பதில்களை எழுப்பக்கூடும். காரணம், அக்கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிப்பதற்கான அனுபவம் அல்லது நுண்ணறிவு அவர்களுக்கு இல்லாததால் அல்ல, வெளிப்பாடு ஆபத்தை ஏற்படுத்துகிறது

என்பதை அவர்கள் நன்கறிந்திருப்பதால்.

இரண்டாவதாக, கண்காணிப்பு செயல்திறன் மிக்க கதைகளை உருவாக்குகிறது. மக்கள் பாதுகாப்பானவை, எதிர்பார்க்கப்பட்டவை அல்லது நிறுவன ரீதியாகப் படிக்கக்கூடியவை என்று நம்பும் பதில்களை வழங்கலாம். அபிவிருத்தி வெற்றிக் கதைகள், நல்லிணக்கச் சொல்லாட்சிகள் அல்லது அரசுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வெளிப்பாடுகள் பயம் அல்லது வெறுப்பின் தனிப்பட்ட வெளிப்பாடுகளுடன் சங்கடமாக இணைந்திருக்கலாம்.

மூன்றாவதாக, கண்காணிப்பு பங்கேற்க விரும்புவோரைப் பாதிக்கிறது. போருக்குப் பிந்தைய நிர்வாகத்தினால் அதிகம் பாதிப்புக்குள்ளான தரப்பினர்களான காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களின் குடும்பங்கள், முன்னாள் போராளிகள் மற்றும் நிலமற்ற குடும்பங்கள் இத்தகைய ஆய்வுகளில் பங்கேற்பது மிகக்குறைவாகவே உள்ளது. முறையான ஆய்வில் அவர்கள் இல்லாதது தற்செயலானது அல்ல. அது அரசியல் ரீதியாக உருவாக்கப்படுகிறது.

முறைப்படி, இது களப்பணியை தகவல்களைப் பிரித்தெடுக்கும் செயல்முறையாகக் கருதுவதிலிருந்து விலகி, சமச்சீரற்ற ஆபத்தால் வடிவமைக்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தை மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட தொடர்பு என்று புரிந்துகொள்வதை நோக்கி மாற வேண்டும். இது இந்தக் கள ஆய்வு அனுபவம் கற்றுத்தந்த முக்கிய பாடமாகும்.

போருக்குப் பின்னரான இலங்கையை ஆராய்வதில் மிக முக்கியமான ஆய்வு வழிமுறை நடவடிக்கைகளில் ஒன்று, மௌனத்தை தரவு சேகரிப்பின் தோல்வியாகக் கருதாமல், அதன் சொந்த உரிமையில் பகுப்பாய்வுப் பொருளாகக் கருதுவதாகும். மௌனம் பல வடிவங்களில் தோன்றும்: பதிலளிக்க மறுப்பது, திடீர் தலைப்பு மாற்றங்கள், தாழ்ந்த குரல்கள், பதற்றமான சிரிப்பு அல்லது 'பதிவுக்கு வெளியே' பேச விரும்பும் வலியுறுத்தல். வழக்கமான தரமான ஆய்வில், மௌனம் பெரும்பாலும் நிரப்பப்பட வேண்டிய இடைவெளியாகக் கருதப்படுகிறது - இதற்கு சிறந்த நல்லுறவு, மேம்பட்ட கேள்வி கேட்கும் நுட்பங்கள் அல்லது நீண்ட நேரம் மூழ்குதல் தேவை. போருக்குப் பின்னரான சூழல்களில், அத்தகைய அணுகுமுறை மௌனத்தை ஓர் உத்தியாகக் கருதுவதற்குப் பதிலாக இல்லாமையாகத் தவறாக அங்கீகரிக்கும் அபாயம் உள்ளது.

இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில், மௌனம் பெரும்பாலும் பின்வருவனவற்றை பிரதிபலிக்கிறது:

- ஆபத்து மதிப்பீடு.
- தேவைக்கேற்ப இழப்புகளை விவரிக்க தார்மீக மறுப்பு.
- பிரித்தெடுக்கும் கதைசொல்லலுடன் சோர்வு.
- நிறுவனங்கள், இடைத்தரகர்கள் மீதான அவநம்பிக்கை.

உதாரணமாக, காணாமல் போன குடும்ப உறுப்பினர்கள் பற்றிய விவாதங்களின் போது, சில பங்கேற்பாளர்கள் மிக விரிவாகப் பேசலாம். மற்றவர்கள் சுருக்கமான அறிக்கைகள் அல்லது கண்ணீருடன் மட்டுமே பதிலளிக்கலாம். இரண்டு பதில்களும் அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கும். மௌனம் அறியாமையைக் குறிக்காது, ஆனால் நெறிமுறை ரீதியாகவோ அல்லது பாதுகாப்பாகவோ தொடர்பு கொள்ளக்கூடியவற்றின் வரம்புகளைக் குறிக்கலாம். மௌனத்தை தரவுகளாகக் கருதுவதற்கு ஆய்வு வழிமுறையில் மனத்தாழ்மை தேவை. அனைத்து அனுபவங்களையும் விவரிக்கக்கூடியதாக மாற்றுவதற்கான தூண்டுதலையும் இது எதிர்க்க வேண்டும். முக்கியமான அனைத்தையும் பேச முடியாது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளலும் அனைத்தையும் பேச வேண்டும் என்று எதிர்பாராமல் இருப்பதும் முக்கியமானது.

போருக்குப் பின்னரான ஆய்வின் தற்காலிகக் கட்டமைப்பில் மற்றொரு சவால் உள்ளது. இலங்கையில் பெரும்பாலான கள ஆய்வுகள் பின்னோக்கியவை: நிகழ்வுகள் நிகழ்ந்த பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு போர், இடப்பெயர்ச்சி, இழப்பு ஆகிய அனுபவங்களை மீண்டும் நினைவுகூருமாறு ஆராய்ச்சியாளர்கள் மக்களிடம் கேட்கிறார்கள். இருப்பினும், பின்னோக்கிய விவரிப்பு அடுத்தடுத்த அனுபவங்கள், மாறிவரும் அரசியல் சூழல்கள் மற்றும் போர் எப்படி முடிந்தது என்பது பற்றிய அறிவு ஆகியவற்றால் வடிவமைக்கப்படுகிறது. மக்கள் பெரும்பாலும் தோல்வி, ஏமாற்றம் அல்லது உயிர்வாழ்வின் கண்ணாடி மூலம் கடந்தகாலத்தை விவரிக்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் நம்பிக்கைக்குரியதாகவோ அல்லது அவசியமானதாகவோ தோன்றிய செயல்கள் இப்போது சோகமானதாகவோ அல்லது தவறாகவோ வடிவமைக்கப்படலாம். மாறாக, அரசியல் ஆபத்து நீடிக்கும் போது சில கடந்தகால இணைப்புகள் பற்றிய மௌனம் காலப்போக்கில் தீவிரமடையக்கூடும்.

இது முக்கியமான ஆய்வு வழிமுறைசார் கேள்விகளை எழுப்புகிறது:

- யாருடைய கடந்தகாலம் விவரிக்கப்படுகிறது, எந்த நிகழ்காலத்திலிருந்து?
- தோல்வி நினைவையும் அர்த்தத்தையும் எவ்வாறு மறுவடிவமைக்கிறது?
- ஆய்வு பின்னோக்கிய கணக்குகளை கடந்தகாலத்தின் வெளிப்படையான ஜன்னல்களாகக் கருதும் போது எவற்றை இழக்கிறது, எவை தவறவிடப்படுகின்றன?

நினைவகத்தைச் சரிசெய்ய அல்லது நிலைப்படுத்த முயல்வதற்குப் பதிலாக, இந்தத் தொடர் பின்னோக்கிய விவரிப்பை ஓர் அரசியல் நடைமுறையாகக் கருதுகிறது. இதன் மூலம் மக்கள் கடந்தகாலத்தைப் போலவே நிகழ்காலத்தையும் புரிந்துகொள்கிறார்கள். தற்காலிக இடப்பெயர்வு என்பது கடக்க வேண்டிய ஒரு தடையல்ல. இது போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையின் மைய அம்சமாகும். அனைத்துக் கள ஆய்வுகளும் சமச்சீரற்ற தன்மையை உள்ளடக்கியது, ஆனால் போருக்குப் பின்னரான இலங்கையில் இந்தச் சமச்சீரற்ற தன்மை அப்பட்டமாக உள்ளது. ஆராய்ச்சியாளர்கள் - குறிப்பாக சர்வதேச நிறுவனங்களுடன் இணைந்தவர்கள் - இயக்கம், சட்டப் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து வெளியேறும் திறனைக் கொண்டுள்ளனர். அந்தப் பாதுகாப்பு பங்கேற்பாளர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் ஆய்வு செய்யப்படும் கட்டமைப்புகளால் பதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்தச் சமச்சீரற்ற தன்மை நெறிமுறை விளைவுகளைக் கொண்டுள்ளது.

முதலாவதாக, இது தகவலறிந்த ஒப்புதல் பற்றிய கேள்விகளை எழுப்புகிறது. கண்காணிப்பு மற்றும் பயத்தின் நிலைமைகளில் வழங்கப்படும் ஒப்புதல் முற்றிலும் இலவசம் என்று கருத முடியாது. ஆய்வாளரின் அதிகாரத்தை மரியாதை, கடமை அல்லது தவறாக அங்கீகரிப்பதன் மூலம் மக்கள் பேச ஒப்புக்கொள்ளலாம். இரண்டாவதாக, இது பிரதிநிதித்துவத்தின் கேள்விகளைச் சிக்கலாக்குகிறது. விமர்சனப் பகுப்பாய்வை வெளியிடுவது ஆய்வாளர் வெளியேறிய பிறகும் சமூகங்களுக்கு நீண்டகாலத்திற்கு விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். எனவே பெயர் தெரியாதது, விடுபடுதல் மற்றும் கட்டமைப்பது பற்றிய முடிவுகள் வெறும் தொழில்நுட்பம் சார்ந்தது மட்டுமல்ல, அவை அரசியல் சார்ந்தவை. மூன்றாவதாக, அறிவு உற்பத்தியின் அரசியல் பொருளாதாரம் குறித்த பிரதிபலிப்பையும் இது கோருகிறது. இவ்வகையான ஆய்வுகளில் பெரும்பாலும் இடைத்தரகர்கள் மிகப்பெரிய ஆபத்தைத் தாங்கும் ஆனால் சிறிய நன்மையைப்

பெறும் நபர்களாவர். எனவே அவர்களது நலன்களைத் தீவிரமாகக் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்வதும் அவசியமாகும்.

இதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஆய்வுகள் முழுமையை விட உறவு நெறிமுறைகளுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதன் மூலம் இந்தச் சமச்சீரற்ற தன்மையை நிவர்த்தி செய்கின்றன. அறியப்பட்ட அனைத்தும் எழுதப்படவில்லை. எழுதப்பட்ட அனைத்துக்கும் காரணம் கூறப்படவில்லை. இல்லாமையும் பொதுமைப்படுத்தல்களும் சில நேரங்களில் பகுப்பாய்வுத் தோல்விகளை விட நெறிமுறைத் தேர்வுகளாக உள்ளன.

இந்தத் திட்டத்தின் துறைகளுக்கு இடையேயான நோக்கம் கூடுதல் வழிமுறைச் சவால்களை அறிமுகப்படுத்துகிறது. மானிடவியல், சமூகவியல், தொல்லியல், மொழியியல், வரலாறு, உளவியல், புவியியல், திட்டமிடல், பொது சுகாதாரம் மற்றும் அருங்காட்சியக ஆய்வுகள் ஒவ்வொன்றும் சான்றுகள் பற்றிய தனித்துவமான அறிவுசார் முறைகள் மற்றும் அனுமானங்களைக் கொண்டுவருகின்றன. தடையற்ற ஒருங்கிணைப்பைத் தேடுவதற்குப் பதிலாக, இந்த ஆய்வு துறைகளுக்கு இடையேயான தொடர்புகளை உற்பத்திப் பதற்றத்தின் தளமாகக் கருதுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக:

- பொது சுகாதார அளவீடுகள் பரவலான துயரத்தை ஆவணப்படுத்தலாம் ஆனால் அரசியல் காரணத்தை மறைக்கலாம்.
- தொல்பொருள் 'சான்றுகள்' வாழ்ந்த வரலாறுகளை அழிக்கும்போது பிராந்திய உரிமை கோரல்களை நியாயப்படுத்தலாம்.
- மொழியியல் பகுப்பாய்வு, கணக்கெடுப்பு முறைகள் தவறவிட்ட பேச்சில் குறியிடப்பட்ட பயத்தை வெளிப்படுத்தலாம்.
- திட்டமிடல் ஆவணங்கள் குடியிருப்பாளர்கள் உடைமைப் பறிப்பு என அனுபவிக்கும் எதிர்காலத்தை வெளிப்படுத்தலாம்.

முறைப்படி, அவற்றை ஒரே அதிகாரபூர்வ கணக்கில் சுருக்காமல், பல வகையான ஆதாரங்களாக உரையாடலில் வைத்திருக்க வேண்டும். சில வகையான அறிவு - குறிப்பாக அரசால் உருவாக்கப்பட்டவை - மற்றவர்களுக்கு இல்லாத நிறுவனச் சக்தியைக் கொண்டுள்ளன என்பதை ஒப்புக்கொள்வதும் அவசியம். பெரும்பாலான முறைசார் பிரதிபலிப்பு ஆய்வாளரின் அடையாளமான இனம், தேசியம், மொழித்திறன் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துகிறது.

இந்தக் காரணிகள் முக்கியமானவை என்றாலும், போருக்குப் பின்னரான இலங்கையின் நிலைப்பாடு கட்டமைப்பு ரீதியாகவும் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இலங்கையில் போருக்குப் பின்னரான ஆய்வு என்பது கட்டுப்பாடு, அமைதி மற்றும் நெறிமுறைப் பொறுப்புக்கு இசைவான ஒரு வழிமுறையைக் கோருகிறது. போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையை முழுமையாக வெளிப்படையானதாகவோ அல்லது கதை ரீதியாக முழுமையாகவோ வழங்குவதற்கான தூண்டுதலை இது எதிர்க்க வேண்டும். இது ஓர் ஆய்வுப் பொருளாக மட்டுமல்லாமல், ஆய்வின் ஒரு நிபந்தனையாகவும் அதிகாரத்தின் மீதான கவனத்தைக் கோருகிறது. தொடர்ந்து வரும் கட்டுரைகள் இந்த வழிமுறை நிலைப்பாட்டை பல்வேறு துறைகளில் செயற்படுத்துகின்றன. போருக்குப் பின்னரான சமூகத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு புதிய கருத்துகள் மட்டுமல்ல, புதிய அறிவாற்றல் வழிகளும் தேவை என்பதை அவை ஒன்றாகக் காட்டுகின்றன. போர் முடிவடைந்ததாக அறிவிக்கப்பட்ட பிறகும் அதன் விளைவுகளுடன் தொடர்ந்து வாழ்பவர்களுக்கு அவை பொறுப்புக்கூற வேண்டிய வழிகளாக இருக்கவியலும்.

நிறைவுக் குறிப்புகள்

இலங்கையில் போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசுவது என்பது ஆழமாக நிலைபெறாத ஒரு தற்காலிக உறுதியைத் தூண்டுவதாகும். 'பின்னர்' என்ற சொல் அடுத்தடுத்து, மூடல் மற்றும் அபிவிருத்தியைக் குறிக்கிறது: வன்முறை கடந்த காலத்தைச் சேர்ந்தது, அமைதி நிகழ்காலத்தை ஆக்கிரமித்துள்ளது, அபிவிருத்தி அல்லது சமரசம் எதிர்காலத்தை நோக்கிச் செல்கிறது. இந்தக் கட்டுரையில் உள்ள பகுப்பாய்வுகள், அத்தகைய நேரியல் தற்காலிகமானது, இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கின் வாழ்ந்த யதார்த்தங்களைப் பிடிக்கத் தவறிவிட்டது என்பதைக் காட்டுகின்றன. இங்கே, போர் மறுசீரமைக்கப்பட்ட அளவுக்கு முடிவடையவில்லை. அதன் தர்க்கங்கள் புதிய நிறுவன, இடஞ்சார்ந்த மற்றும் அறிவாற்றல் வடிவங்களாக இடம்பெயர்ந்துள்ளன. எனவே, 'பிறகு' என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கு, போருக்குப் பின்னரான சமூகங்கள் எவ்வாறு கோட்பாடு செய்யப்படுகின்றன, ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன, நிர்வகிக்கப்படுகின்றன என்பதற்கான அடிப்படை மறுசீரமைப்புத் தேவைப்படுகிறது.

இந்தக் கட்டுரை 'போருக்குப் பின்னர்' என்பது வெறுமனே ஒரு விளக்கமான தற்காலிக அடையாளம் அல்ல, மாறாக ஒரு அரசியல் சாதனை என்று வாதிடுகிறது. போர் முடிவுக்கு வந்ததாக அறிவிப்பது,

Image Source - www.theweek.in

முக்கியமான பணியைச் செய்கிறது. இது அரசின் சட்டபூர்வமான தன்மையைக் கூறுவதை அங்கீகரிக்கிறது, சர்வதேச இயல்பாக்கத்தைச் செயற்படுத்துகிறது. நீதி, சுயாட்சி அல்லது பொறுப்புக்கூறலுக்கான தற்போதைய கூற்றுகளை சட்டபூர்வமாக்குகிறது. 'பின்னர்' மீதான வலியுறுத்தல் தற்காலிக நிர்வாகத்தின் ஒரு வடிவமாகச் செயற்படுகிறது. குடிமக்கள் எதிர்காலத்தை எவ்வாறு நினைவில் கொள்ள வேண்டும், துக்கப்பட வேண்டும், கற்பனை செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுவதை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. இலங்கையில், இந்தத் தற்காலிக நிர்வாகம் வலிமையானது, ஏனெனில் போர் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காண்பதற்குப் பதிலாக இராணுவ வெற்றியின் மூலம் தீர்வு கண்டது. மோதலுக்கான காரணங்கள் அல்லது சமாதான விதிமுறைகளில் உடன்பாடு இல்லாத 'பின்னர்' என்ற அறிவிப்பு அரசியல் தீர்வுக்கான கதையை மாற்றுகிறது. இழப்பு, உடைமை பறிப்பு அல்லது தீர்க்கப்படாத வன்முறை பற்றி தொடர்ந்து பேசுவர்கள் முன்னேற மறுப்பவர்களாகக் காட்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சட்டபூர்வமான அரசியல் கூற்றுகளை சுமப்பவர்களாக இல்லாமல் நல்லிணக்கத்திற்குத் தடைகளாக நிலைநிறுத்தப்படுகிறார்கள். எனவே 'பின்னர்' என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வது என்பது மூடல் விதிக்கப்பட்ட இடங்களில் மூடலை எதிர்ப்பதும், பல காலங்களின் சகவாழ்வை வலியுறுத்துவதும் ஆகும்: அரசின் வெற்றிகரமான நிகழ்காலம், நன்கொடையாளர்களின் வளர்ச்சி எதிர்காலம் மற்றும் பொது மக்களின் நிச்சயமற்ற தன்மை, கண்காணிப்பு மற்றும் காத்திருப்பு ஆகியவற்றின் நீடித்த நிகழ்காலம்.

மோதலுக்குப் பின்னரான நல்லிணக்கக் கட்டமைப்புகள், சமூகங்கள் அடையாளம்

காணக்கூடிய நிலைகளில் - வன்முறையிலிருந்து அமைதி வரை, அதிர்ச்சியிலிருந்து குணப்படுத்துதல் வரை, பிரிவிலிருந்து ஒற்றுமை வரை - முன்னேறுகின்றன என்ற அனுமானத்தை பெரிதும் நம்பியுள்ளன. இத்தகைய கட்டமைப்புகள் கட்டமைப்பு வன்முறையின் நிலைத்தன்மையை எவ்வாறு மறைத்து, தொடர்ந்து வரும் தீங்கை அரசியலிலிருந்து நீக்குகின்றன என்பதை இந்தக் கட்டுரை ஆராய்ந்தது. இலங்கையில், சமரசம் பெரும்பாலும் ஓர் அரசியல் செயல்முறையாக இல்லாமல் ஒரு தார்மீக உத்தரவாக அணிதிரட்டப்பட்டுள்ளது. மன்னிப்பு, சகவாழ்வு மற்றும் உரையாடலை வலியுறுத்துகிறது. அதே நேரத்தில் அதிகாரம், பொறுப்பு, மறுபரிசீலனை பற்றிய கேள்விகளை அடைக்கிறது. குணப்படுத்தும் மொழி நீதியின் மொழியை இடம்பெயர்த்துள்ளது. ஒற்றுமையின் சொற்களஞ்சியம் சமத்துவமின்மையையும் இராணுவமயமாக்கலின் யதார்த்தங்களையும் மறைத்துவிட்டது.

'பின்னர்' என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கு, சமரசம் என்பது மோதலைத் தொடர்ந்து இயற்கையான அடுத்த படியாக வரும் ஒன்று என்ற கருத்தைக் கைவிட வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக, நல்லிணக்கம் என்பது ஒரு போட்டி அரசியல் நிலப்பரப்பாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். இது போருக்குப் பின்னரான அதிகார உறவுகளை மீண்டும் உருவாக்கவோ அல்லது சவால் செய்யவோ முடியும். பொறுப்புக்கூறல், படைத்துறைக் குறைப்பு, அர்த்தமுள்ள அரசியல் சீர்திருத்தம் இல்லாமல், சமரசம் என்பது சமாதானப்படுத்தும் தொழில்நுட்பமாக மாறும் அபாயம் உள்ளது. இது போருக்குப் பின்னரான ஒழுங்கை மாற்றாமல் நிலைப்படுத்தும் ஒன்று.

இந்தக் கட்டுரையின் மையப் பங்களிப்புகளில் ஒன்று, போருக்குப் பின்னரான நிலையை ஓர் இடைக் காலகட்டமாக அல்லாமல், நிர்வாகத்தின் நீடித்த நிலையாகக் கருத்தியல் செய்வதாகும். இலங்கையில், இந்த நிலை இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நிர்வாகம், அபிவிருத்தி சார்ந்த உடைமை நீக்கம், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நினைவகம், பரவலான கண்காணிப்பு ஆகியவற்றால் குறிக்கப்படுகிறது. வன்முறை திறந்த மோதலின் மூலம் அல்ல, மாறாக இயல்பாக்கப்பட்ட, அதிகாரத்துவ மற்றும் சட்டபூர்வமாக அனுமதிக்கப்பட்ட நடைமுறைகள்

மூலம் தொடர்கிறது.

போருக்குப் பின்னரான நிலையை ஒரு கட்டமாகப் புரிந்துகொள்வது குறிப்பிடத்தக்க தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. அமைதியை நோக்கிய முன்னேற்றத்தை அளவிடுவதிலிருந்தும், அன்றாட வாழ்க்கையில் அதிகாரம் எவ்வாறு செயற்படுகிறது என்பதை ஆராய்வதிலிருந்தும் இது பகுப்பாய்வுக் கவனத்தை மாற்றுகிறது. இது நிகழ்வை விட முறிவு, மற்றும் கட்டமைப்பை விட தொடர்ச்சியை முன்னறிவிக்கிறது. மிக முக்கியமாக, போரின் முடிவு அரசியல் மோதலைத் தீர்க்கவில்லை என்பதை இது வெளிப்படுத்துகிறது. அது அதை நிலஞ்சார் முரண்பாடுகள், பாரம்பரிய உரிமை கோரல்கள், மொழிப் பயன்பாடு, சுகாதார விளைவுகள் மற்றும் இடஞ்சார்ந்த திட்டமிடல் என இடமாற்றம் செய்துள்ளது. எனவே 'பின்னர்' என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வது என்பது, அமைதி என்பது வன்முறை இல்லாதது அல்ல, மாறாக அதன் ஒரு குறிப்பிட்ட உள்ளமைவு என்பதை அங்கீகரிப்பதை உள்ளடக்கியது.

'பின்னர்' என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வது, போருக்குப் பின்னரான சமூகங்கள் எவ்வாறு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வதையும் அவசியமாக்குகிறது. இந்த ஆய்வுகள், இலங்கையின் போருக்குப் பின்னரான வடக்குக் கிழக்கின் கண்காணிப்பு, பயம் மற்றும் சமச்சீரற்ற ஆபத்து நிலைமைகளின் கீழ் நடத்தப்பட்டவை என்பதை இக்கட்டுரை வலியுறுத்தியுள்ளது. இந்த நிலைமைகள் அடிப்படையில் அறிவின் உற்பத்தியை மறுவடிவமைக்கின்றன என்பதையும் முன்னறிவிக்கிறது. மௌனம், ஏய்ப்பு மற்றும் மறைமுகப் பேச்சு ஆகியவை முறைசார் தோல்விகள் அல்ல. அவை போருக்குப் பின்னரான வாழ்க்கையின் அம்சங்கள். பின்னோக்கிப் பார்க்கும் விவரிப்பு தோல்வி, ஏமாற்றம் மற்றும் தொடர்ச்சியான கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றால் வடிவமைக்கப்படுகிறது. துறைகளுக்கு இடையேயான சான்றுகள் நேர்த்தியாக ஒன்றிணைவதில்லை. இது அரசு, நிபுணர் மற்றும் வாழ்ந்த அறிவு வடிவங்களுக்கு இடையிலான அறிவாற்றல் பதற்றங்களை வெளிப்படுத்துகிறது என்பதையும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

இலங்கையை அடித்தளமாகக் கொண்டிருந்தாலும், இந்தக் கட்டுரையில் முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்கள் இலங்கைக்கு அப்பாலும் பேசுகின்றன. இலங்கை இங்கு ஒரு விதிவிலக்கான வழக்காகவோ அல்லது எச்சரிக்கைக் கதையாகவோ முன்வைக்கப்படவில்லை, மாறாக உலகளாவிய தெற்கில் போருக்குப் பின்னரான நிர்வாகத்தை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான ஒரு கோட்பாட்டுத் தளமாக முன்வைக்கப்படுகிறது. பல

சமகால மோதல்கள் தீர்வு, பொறுப்புக்கூறல் அல்லது ஒருமித்த கருத்து இல்லாமல் முடிவடைகின்றன. இது போன்ற சூழல்களில், போருக்குப் பின்னரான நிர்வாகம் பெரும்பாலும் தீர்க்கப்படாத அரசியல் விரோதத்தை நிர்வகிக்க அபிவிருத்தி, நல்லிணக்கச் சொல்லாட்சி மற்றும் பாதுகாப்பு இயல்பாக்கத்தை நம்பியுள்ளது. இவ்வாறு இலங்கை அனுபவம் போருக்குப் பின்னரான ஆட்சியின் பரந்த இயக்கவியலை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது: உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு அரசுகள் எவ்வாறு அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைக்கின்றன, சர்வதேச அரசங்காடிகள் எவ்வாறு முன்கூட்டிய அமைதியை இயல்பாக்குகிறார்கள், நிர்வாக மற்றும் அறிவாற்றல் வழிமுறைகள் மூலம் வன்முறை எவ்வாறு தொடர்கிறது போன்றவை அடிக்கோடிடப்பட்டுள்ளன.

எனவே இலங்கையில் 'பின்னர்' என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வது போருக்குப் பின்னரான ஆய்வுகள் பற்றிய பரந்த மறுபரிசீலனைக்குப் பங்களிக்கிறது.

'பின்னர்' என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வதன் இறுதி உட்குறிப்பு, அரசியல் எதிர்காலங்களுடன் தொடர்புடைய அறிவார்ந்த படைப்பு எவ்வாறு தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறது என்பது பற்றியது. மோதலுக்குப் பின்னரான ஆதிக்கம் செலுத்தும் கட்டமைப்புகள் மூடலை நாடுகின்றன: சொல்லப்பட வேண்டிய உண்மை, குணப்படுத்தப்பட வேண்டிய அதிர்ச்சி, அடையப்பட வேண்டிய நல்லிணக்கம். இந்தக் கட்டுரை அரசியல் கேள்விகளைத் திறந்தே வைத்திருப்பதன் மதிப்பை வாதிட்டுள்ளது.

தொடர்ந்து வரும் கட்டுரைகள், போருக்குப் பின்னரான ஆட்சி எவ்வாறு அன்றாட வாழ்க்கை, நிறுவனங்கள், உடல்கள், நிலப்பரப்புகள், மொழி மற்றும் பிரதிநிதித்துவம் ஆகியவற்றின் மூலம் வாழ்ந்து நிலைபெறுகிறது, போட்டியிடுகிறது என்பதை ஆராய்கின்றன. ஒவ்வொரு கட்டுரையும் போருக்குப் பின்னரான நிலைமையின் வெவ்வேறு பரிமாணத்தில் ஈடுபடுகிறது, ஆனால் அனைத்தும் முன்கூட்டிய முடிவுகளை மறுப்பதில் ஒன்றுபட்டுள்ளன.

இலங்கையில் 'போருக்குப் பின்னர்' என்பது ஒரு நிலையான தற்காலிக அடிவானம் அல்ல, மாறாக சாத்தியக்கூறு குறித்த தொடர்ச்சியான போராட்டம் என்று வடக்குக் கிழக்கில் உள்ள மக்கள் ஒன்றாக வாதிடுகின்றனர். எனவே 'பின்னர்' என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வது ஓர் ஆய்வியல் பயிற்சி மட்டுமல்ல. அமைதி அறிவிக்கப்பட்டாலும் நீதி மழுப்பலாக இருக்கும் போது வன்முறையின் பின்விளைவுகளுடன் சமூகங்கள் எவ்வாறு வாழ்கின்றன என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கான ஓர் அவசியமான படியுமாகும்.

லெய்சிக்காமின் நிலப்படத் தொகுப்பில் வடமராட்சி - உடூப்பிட்டி

இலங்கையில், குடியேற்றவாத காலத்திலிருந்துதான் நிலப்படங்களும் வரைபடங்களும் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. குறிப்பாக ஓல்லாந்தர் காலத்தைச் சேர்ந்தவை இலகுவாகக் கிடைக்கின்றன. எழுத்துமூல ஆவணங்கள், புழங்கு பொருட்கள், ஓவியங்கள், தொல்லியற் கண்டுபிடிப்புகள் ஆகியவற்றையும் இவற்றைப்போன்ற இன்னோரன்ன பழைய நிலப்படங்கள், வரைபடங்கள் வரலாற்றுத் தகவல்கள் என்பனவும் இங்கு பொதிந்துள்ளன. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த நிலப்படங்களும் வரைபடங்களும் இவற்றுள் அடங்கும். எனினும், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு இவற்றைப் பயன்படுத்துவது குறைவாகவே உள்ளது. வரலாற்றுத் தகவல்களை வழங்குவதில் குடியேற்றவாதக் கால நிலப்படங்களினதும் வரைபடங்களினதும் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைப்பதாகவும், யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாற்றுத் தகவல்களை நிலப்படங்கள் வரைபடங்களிலிருந்து விளக்குவதாகவும், நிலப்படங்களினதும் வரைபடங்களினதும் தகவல் உள்ளடக்கங்கள் குறித்து ஆராய்வதாகவும் 'யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் குடியேற்றவாதக் காலத்து வரலாற்றுத் தகவல் மூலங்களாக நிலப்படங்களும் வரைபடங்களும்' என்ற இத்தொடர் அமையவுள்ளது.

இரத்தினவேலுப்பிள்ளை மயூரநாதன்

இரத்தினவேலுப்பிள்ளை மயூரநாதன் அவர்கள் மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உருவாக்கச் சூழல் துறையில் விஞ்ஞான இளநிலைப் பட்டத்தையும் (B.Sc. (BE)) பின்னர் அதே பல்கலைக்கழகத்தில் கட்டடக்கலையில் விஞ்ஞான முதுநிலைப் பட்டத்தையும் (M.Sc. (Arch)) பெற்றார். அத்துடன் இலங்கைக் கட்டடக்கலைஞர் சங்கம் (AIA (SL)), பிரித்தானியக் கட்டடக் கலைஞர்களின் அரசு சங்கம் (RIBA) ஆகியவற்றில் பட்டயம் பெற்ற உறுப்பினராவார். தமிழ் விக்கிப்பீடியா தொடங்கிய காலத்திலிருந்து அதன் முதற் பயனராகப் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றார். தமிழ் விக்கிப்பீடியாவில் 4500இற்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளைத் தொடங்கியுள்ளதடன், மேலும் பல ஆயிரம் கட்டுரைகளின் விரிவாக்கத்திலும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். தமிழ் விக்கிப்பீடியாவில் இவரது பங்களிப்புக்காக கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் 2015 ஆம் ஆண்டின் வாழ்நாள் சாதனையாளருக்கான இயல்விருது பெற்றுக்கொண்டார். தொடர்ந்து தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவரும் ஆனந்தவிகடன் இதழ் வழங்கும் நம்பிக்கை விருதுகளில் 2016 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த 10 மனிதர்களுள் ஒருவராக தெரிவு செய்யப்பட்டு விருதை பெற்றுள்ளார்.

ஸ

யுசிக்காமின் வடமராட்சிப் பிரிவைக் காட்டும் நிலப்படத்தில் கட்டைவேலிக் கோவிற்பற்றுத் தொடர்பாகக் காணப்படும் தகவல்களையும், அவற்றோடு தொடர்புடைய வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் சென்ற கட்டுரையில் பார்த்தோம். இந்தக் கட்டுரை உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றுத் தொடர்பாக லெயுசிக்காமின் நிலப்படம் தரும் தகவல்களை விளக்குகிறது.

உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றில் உடுப்பிட்டி, கரணவாய் ஆகிய இரண்டு துணைப்பிரிவுகள் இருப்பதை நிலப்படத்திலுள்ள விளக்கக் குறிப்பிலிருந்தும் நிலப்படத்திலிருந்தும் அறியமுடிகிறது (படம்1).

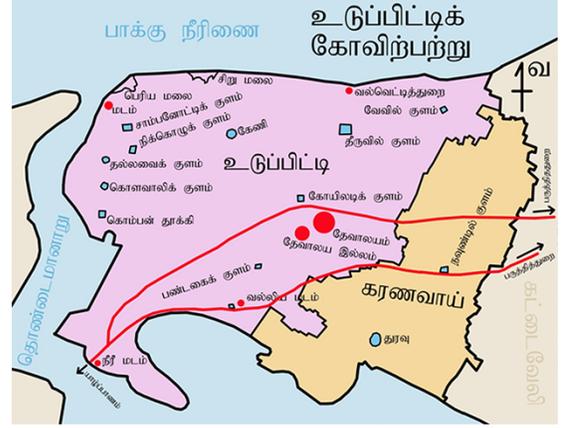
லெயுசிக்காமின் வடமராட்சியைக் காட்டும் நிலப்படத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றுப் பகுதி

எல்லைகள்

உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றின் வடக்கு எல்லையில் பாக்கு நீரிணையும்; கிழக்கில் கட்டைவேலிக் கோவிற்பற்றும் உள்ளன. மேற்கிலும் தெற்கிலும் தொண்டைமானாறு கடல்நீரேரி உள்ளது.

உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றுக்குள், அதன் மேற்குப் பக்கத்தின் பெரும்பகுதி உடுப்பிட்டித் துணைப் பிரிவுக்குள் அடங்குகிறது. கரணவாய்த் துணைப்பிரிவு, உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றின் கிழக்குப் பக்கத்தில், கட்டைவேலிக் கோவிற்பற்றுடனான எல்லையை அண்டிக் காணப்படுகிறது. நிலப்படத்தின்படி உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றின் துணைப் பிரிவுகளுள் உடுப்பிட்டித் துணைப்பிரிவுக்கு மூன்று பக்கங்களில் கடல் அல்லது கடல்நீரேரி முகப்புகள் உள்ளன. கரணவாய்த் துணைப்பிரிவுக்கு அதன் தெற்கு எல்லையில் மட்டும் கடல்நீரேரி முகப்புக் காணப்படுகிறது (படம்2).

ஓல்லாந்தர் காலத்து உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றுக்குள் அடங்கிய பகுதிகள் தற்காலத்தில் கரவெட்டி,

லெயுசிக்காமின் வடமராட்சியைக் காட்டும் நிலப்படத்தைத் தழுவி வரையப்பட்ட உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றின் படம்

பருத்தித்துறை ஆகிய இரண்டு பிரதேசச் செயலர் பிரிவுகளுக்குள் அடங்குகின்றன. உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றுக்குள் அடங்கியிருந்த வடக்குக் கரையோரப் பகுதிகள் சில இப்போது பருத்தித்துறைப் பிரதேச செயலர் பிரிவின் பகுதியாக உள்ளன. எஞ்சியவை கரவெட்டிப் பிரதேசச் செயலர் பிரிவுக்குள் அடங்குகின்றன. உள்ளூராட்சி நிர்வாகப் பிரிவுகளைப் பொறுத்தவரை, ஓல்லாந்தர்கால உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றின் பகுதிகள் தற்போதைய வல்வெட்டித்துறை நகரசபை, வடமராட்சித் தென்மேற்குப் பிரதேசசபை, பருத்தித்துறைப் பிரதேச சபை ஆகிய மூன்று உள்ளூராட்சிச் சபைகளுக்குள் அடங்குகின்றன.

வீதிகள்

லெயுசிக்காமின் நிலப்படத்தின்படி இரண்டு வீதிகள் மட்டுமே உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றுக்குள் காணப்படுகின்றன. இக்கோவிற்பற்றின் தென்மேற்குக் கரையில் தொடங்கும் ஒரு வீதி வடகிழக்காகச் சென்று சற்றுத் தொலைவில் இரண்டாகப் பிரிந்து ஒன்று நெல்லியடி ஊடாகவும் மற்றது உடுப்பிட்டி ஊடாகவும் சென்று கட்டைவேலிக் கோவிற்பற்றுக்குள் நுழைகின்றன. இவ்விரு வீதிகளும் இன்றைய யாழ்ப்பாணம் - பருத்தித்துறை வீதி, உடுப்பிட்டி வீதி ஆகியவற்றின் தடங்களுடன் பொருந்துகின்றன. இவற்றைத் தவிர இக்கோவிற்பற்றுக்குள் வேறெந்த வீதியையும் நிலப்படம் காட்டவில்லை.

நிலப்படம் வரையப்பட்ட காலத்தில் உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றின் கரையோரங்களில் அமைந்திருந்த துறைகளையும் முக்கியமான குடியிருப்புகளையும் அணுகுவதற்கு நிலப்படத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள வீதிகளிலிருந்து கிளை வீதிகள் இருந்திருக்கக்கூடும்.

குறிப்பாக, இன்றைய உடுப்பிட்டி - வல்வெட்டித்துறை வீதித் தடத்தில் ஒரு வீதி இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. அதேபோல, உடுப்பிட்டி வீதியிலிருந்து தொண்டைமானாற்றில் இருந்த துறையை அணுகுவதற்கும் வழி இருந்திருக்கக்கூடும். இவ்வாறான வீதிகள் நிலப்படத்தின் நோக்கத்துக்கு முக்கியம் இல்லாதவையாக இருந்ததால் இவற்றை நிலப்படத்தில் காட்டாமல் விட்டிருக்கலாம்.

கட்டடங்கள்

உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றிலும் கிறித்தவ தேவாலயத்தையும் தேவாலய இல்லத்தையும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் குறித்துள்ளனர். அத்துடன், தெளிவாகப் பெயர் குறித்த இரண்டு மடங்களும், கடலோர மடங்கள் இரண்டும் இக்கோவிற்பற்றில் காணப்படுகின்றன.

தேவாலயமும் தேவாலய இல்லமும்

போல்டேயஸ் பாதிரியாரின் நூலில் உடுப்பிட்டியில் இருந்த தேவாலயத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் இருந்தாலும், அதன் அமைப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடத்தக்க தகவல் எதுவும் இல்லை.¹ அந்நூலில் உள்ள உடுப்பிட்டித் தேவாலயத்தைக் காட்டும் படத்தில் தேவாலயத்தினதும் தேவாலய இல்லத்தினதும் கட்டடங்கள் மண்ணாலான சுவர்களையும் ஓலையால் வேயப்பட்ட கூரைகளையும் கொண்டவையாகவே தோற்றமளிக்கின்றன² (படம்3). ஏற்கெனவே, இக்கட்டுரைத் தொடரின் வேறிடங்களில் குறிப்பிட்டதுபோல் இப்படங்களை வரைந்தவர் கட்டடங்களை நேரிற் பார்க்கவில்லை. போல்டேயஸ் பாதிரியார் விளக்கிச் சொன்னதை வைத்தோ, நேரிற் பார்த்த ஒருவர் பருமட்டாக வரைந்த படங்களை வைத்தோ நூலிற் காணும் படங்களை வரைந்திருக்க வாய்ப்பு உண்டு. இந்த முறையில் கட்டடங்களிற் பயன்பட்ட கட்டடப் பொருட்களைப் பற்றி இலகுவாக விளக்கியிருக்கலாம். இதனால், உடுப்பிட்டித் தேவாலயமும் தேவாலய இல்லமும், படத்தில் உள்ளதுபோல் நிரந்தரமற்ற கட்டடப் பொருட்களால் ஆனவையாக இருந்திருத்தல் சாத்தியமே.

அதேவேளை, போல்டேயஸ் பாதிரியார் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுச் சென்ற பின்னரும் 130 ஆண்டுகள் ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டுள்ளனர். அந்தக் காலப்பகுதியில் உடுப்பிட்டித் தேவாலயத்தை நிரந்தரமான கட்டடப் பொருட்களைக் கொண்டு மேம்படுத்தியிருக்கக்கூடிய வாய்ப்பையும் மறுப்பதற்கில்லை.

இந்த ஒல்லாந்தத் தேவாலயம் உடுப்பிட்டித் துணைப் பிரிவில் தற்காலத்து உடுப்பிட்டி வீதியின் தெற்குப்

பக்கத்தில் இருப்பதாக நிலப்படம் காட்டுகிறது. இந்த அமைவிடம் இன்றைய உடுப்பிட்டி அமெரிக்க மிசன் கல்லூரி ஆண்கள் பிரிவின் அமைவிடத்துடன் பொருந்திவருகிறது. 1847 ஆம் ஆண்டளவில் அமெரிக்க மிசன் குழுவினர் உடுப்பிட்டியில் தமது பணிகளைத் தொடங்கியபோது பழைய ஒல்லாந்தத் தேவாலயமும் அது இருந்த நிலமும் அவர்களின் தேவைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவர்கள் 1852 ஆம் ஆண்டில் தமது ஆண்கள் பாடசாலையை இவ்விடத்தில் நிறுவினர்.³

அக்காலத்தில் தேவாலயமும் ஆண்கள் பாடசாலையை அண்டியே இருந்திருக்கக்கூடும். தற்காலத்தில் தேவாலயம் (இப்போது தென்னிந்தியத் திருச்சபைத் தேவாலயம் என அழைக்கப்படுகிறது) உடுப்பிட்டி வீதிக்கு வடக்கே உடுப்பிட்டி அமெரிக்க மிசன் மகளிர் கல்லூரிக்கு அண்மையில் உள்ளது. ஒல்லாந்தர் காலத்துத் தேவாலயக் கட்டடம் பிற்காலத்தில் இடிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். இப்போது அதன் எச்சங்கள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

மடம்

உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றில் காணப்படும் இரண்டு மடங்களும் உடுப்பிட்டித் துணைப் பிரிவுக்குள் யாழ்ப்பாணம் - பருத்தித்துறை வீதியில் அமைந்துள்ளன. ஒன்று, இவ்வீதி வடமராட்சிக்குள் தொடங்கும் இடத்தில் அமைந்துள்ளது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வலிகாமப் பிரிவுக்கும் வடமராட்சிக்கும் இடையில் பாலம் இருக்காததால், மழை காலங்களில் வள்ளங்களைப் பயன்படுத்தியே இடையிலுள்ள தொண்டைமானாறு கடல்நீரேரியைக் கடந்திருப்பர். இங்கே குறித்துள்ள மடம், வள்ளத்துக்காகக் காத்திருக்கும் பயணிகளின் தேவைக்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். நிலப்படத்தில் இதற்கு 'நீர் மடம்' (Nirey Maddam) எனப் பெயர் குறித்துள்ளனர். இப்பெயரின் பொருள் விளக்கம் குறித்தோ அப்பெயர்க் காரணம் குறித்தோ தெளிவில்லை.

இரண்டாவது மடம் யாழ்ப்பாணம் - பருத்தித்துறை வீதியில் பருத்தித்துறைப் பக்கமாக முதல் மடத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் வீதிக்கு வடக்குப் பக்கத்தில் காணப்படுகிறது. இதற்கு 'வல்லியா மடம்' (Wallea Maddam) எனப் பெயர் கொடுத்துள்ளனர். இப்பெயர் மடம் அமைந்திருக்கும் 'வல்லை' என்னும் இடப்பெயரின் திரிபா, அல்லது 'வல்லியன்', 'வல்லியர்' போன்ற ஆட்பெயர்களின் அடியாக வல்லியா மடம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டு, அதுவே 'வல்லை' என்ற இடப்பெயருக்கும் காரணமானதா என்பது ஆய்வுக்கு உரியது. வல்லை என்பதற்குத் தமிழில் காடு என்பது பொருள். இதை அடியொற்றியே வல்லை என்னும்

இடப்பெயர் ஏற்பட்டது என்ற கருத்து உண்டு.⁴ இது சரியானால், வல்லை என்னும் இடப்பெயரின் திரிபாக 'வல்லியா மடம்' என்பதைக் கொள்வதே பொருத்தமாக இருக்கும். வழமையாக வீதியோர மடங்களுடன் தொடர்புடைய சிறிய கட்டடம், குளம் அல்லது கேணி, மரங்கள் ஆகியவற்றை இவ்விடத்தில் நிலப்படம் குறித்துக் காட்டுகிறது. ஆகவே, இது, மேற்குறிப்பிட்ட வீதியில் பயணம் செய்பவர்கள் இளைப்பாறிச் செல்வதற்கான ஒரு மடம் என்றே தோன்றுகிறது.

இவற்றுடன், தொண்டைமானாறு முகத்துவாரத்தை அண்டி, தொண்டைமானாறு கடல் நீரேரியை நோக்கியபடி கரையோரத்தில் அமைந்த ஒரு மடமும், வடக்குக் கடற்கரையோரமாக வல்வெட்டித்துறை (Walli Vettie Toere) எனப் பெயர் குறித்த ஒரு மடமும் உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றில் உள்ளன. இரண்டாவது குறிப்பிட்ட மடம் வல்வெட்டித்துறை இறங்குதுறையைச் சேர்ந்த மடம் என்பது தெளிவு. இவ்விரண்டும் துறைகளை அண்டி மீன்பிடித் தொழிலுக்கும் கடற்போக்குவரத்துத் தொடர்பான தேவைகளுக்கும் பயன்பட்ட மடங்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

குளங்கள்

உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றுக்குள் 13 குளங்களை நிலப்படம் குறித்துக் காட்டுகிறது. இவற்றுள் சம்பனோட்டிக் குளம், நிக்கொளுக் குளம், தலவைக் குளம், கொளவாளிக் குளம், கொம்பனைத் தூக்கிக் குளம், பண்டாகைக் குளம், கோயிலடிக் குளம், தீருவில் குளம், வேவில் குளம் ஆகிய ஒன்பது குளங்களை உடுப்பிட்டிக் துணைப் பிரிவுக்குள் நிலப்படம் பெயர் குறித்துக் காட்டுகிறது. இவற்றைவிட ஒரு கேணியையும், மடம் ஒன்றுக்கு அருகில் ஒரு குளத்தையும் பெயர் குறிப்பிடாமல் குறித்துள்ளனர். நவுண்டில் குளம் எனப் பெயர் குறித்த ஒரு குளமும் பெயர் குறிக்கப்படாத ஒரு துரவும் கரணவாய்த் துணைப் பிரிவுக்குள் உள்ளன.

தற்காலத்தில் இப்பகுதியில் விவசாய அபிவிருத்தித் திணைக்களத்தின் கீழ் 19 குளங்கள் உள்ளன.⁵ வல்வெட்டித்துறை நகரசபையின் கீழும் சில குளங்கள் காணப்படுகின்றன. நிலப்படத்திலுள்ள குளப் பெயர்களைத் தற்காலப் பதிவுகளில் உள்ளவற்றுடன் ஒப்புநோக்கும் போது, தீருவில் குளம் என்னும் பெயர் இன்றுவரை தொடர்ந்து புழக்கத்தில் உள்ளதைக் காணமுடிகிறது. அதேவேளை, தற்காலத்தில் குளவாளிக் குளம், நெற்கொளுக் குளம் என அழைக்கப்படும் குளங்களையே ஒல்லாந்தர்கால நிலப்படத்தில் முறையே கொளவாளிக் குளம் (Colowalie

Coelam), நிக்கொளுக் குளம் (Nicoloe Coelam) எனக் குறித்துள்ளனர் எனலாம். வடமராட்சியைத் தனியே காட்டும் லெயுசிக்காமின் தொகுப்பிலுள்ள நிலப்படத்தில் கிறித்தவத் தேவாலயத்துக்கு அருகில் குறித்துள்ள குளத்துக்குப் பெயர் தரப்படவில்லை. ஆனால், அதே தொகுப்பிலுள்ள யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதையும் காட்டும் நிலப்படம் இதற்குக் கோயிலடிக் குளம் எனப் பெயர் கொடுத்துள்ளது. அக்காலத்தில், இந்துக் கோயில்களுக்கு அனுமதி இல்லை. மக்கள் கிறித்தவத் தேவாலயங்களையும் கோயில் என்றே அழைத்தனர். இக்குளம் கிறித்தவக் கோயிலுக்கு அருகில் இருப்பதால் அதற்குக் கோயிலடிக் குளம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கும் என ஊகிக்கலாம்.

பிற அம்சங்கள்

உடுப்பிட்டிக் கோவிற்பற்றின் வடக்குக் கடற்கரையை அண்டி மலைகள் என்ற பெயரில் இரண்டு இடங்களில் இயற்கை அம்சங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று தொண்டைமானாறு முகத்துவாரத்துக்கு அருகில் அதற்குக் கிழக்குப் பக்கத்திலும், மற்றது அதிலிருந்து கிழக்குக்கு நோக்கிச் சற்றுத் தொலைவிலும் உள்ளன. முதலாவதற்குப் 'பெரியமலை' என்றும் மற்றதற்குச் 'சிறுமலை' என்றும் பெயர் குறித்துள்ளனர். இவ்வாறே, வலிகாமப் பிரிவிலும் 'கீரிமலை' குறித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளதைப் பற்றி ஏற்கெனவே முன்னைய கட்டுரையொன்றில் பார்த்தோம். உண்மையில் இவை மலைகள் அல்ல. ஒப்பீட்டளவில் உயரமான மேட்டுப் பகுதிகள் எனலாம்.

குறிப்புகள்

1. Phillipus Baldaeus, "A True and Exact Description of the Great Island of Ceylon", trans. Pieter Brohier, *The Ceylon Historical Journal*, vol. VIII nos. 14 (July 1958/April 1959), 332.
2. Baldaeus, "A True and Exact Description of the Great Island of Ceylon", 359.
3. கி. நடராசா, உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிசன் கல்லூரி வரலாற்றுச் சுருக்கம், 150 ஆவது ஆண்டு நிறைவுச் சிறப்பு மலர் 1852 - 2002 (உடுப்பிட்டி அமெரிக்க மிசன் கல்லூரி, 2002), B1.
4. "Vallai, Vallan, Vellan", *Know the Etymology: 103, Place Name of the Day*, TamilNet 18 Sept 2017 <https://www.tamilnet.com/art.html?artid=26408&catid=98>
5. தகவல்: விவசாய அபிவிருத்தித் திணைக்களம்.

1968 – 1983: ஆயுதப் போராட்டத்தை நோக்கி....

பகுதி 4

1833 முதல் 1921 வரை நீடித்த ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றின் முதலாவது காலகட்டத்தில், தமிழர்கள் அரசியல்ரீதியில் 'இலங்கையர்' என்றும், பண்பாட்டுரீதியில் 'தமிழர்' என்றும் அடையாளம் கொண்டிருந்தனர். 1921 ஆகஸ்ட் 15 அன்று சேர்.பொன். அருணாசலம் தேசிய காங்கிரஸில் இருந்து விலகி தமிழர் மகாசபையைத் தொடங்கியதுடன், இரண்டாவது காலகட்டம் ஆரம்பமானது. இது 1949 டிசம்பரில் தந்தை செல்வா அகில இலங்கை தமிழரசுக் கட்சியைத் தொடங்கும் வரை நீடித்தது. 1949 முதல் 1968 வரை நீடித்த மூன்றாவது காலகட்டத்தில், வடக்கு - கிழக்கு தமிழர் தாயகம் என வரையறுக்கப்பட்டு, சமஷ்டிக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. 1968 இல் ஈழத்தமிழர் இளைஞர் இயக்கத்துடன் தொடங்கி, 2009 இல் ஆயுதப்போர் முடிவடையும் வரை நீடித்த நான்காவது காலகட்டத்தில், தனிநாட்டுக் கோரிக்கை முன்னெடுக்கப்பட்டது. 'ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாறு' எனும் இத்தொடர், இந்த ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நிகழ்ந்த முக்கிய நகர்வுகளைத் தொகுத்து வழங்குகிறது; அதன்மூலம், இன்னும் முழுமையடையாத ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றுக்கு ஓர் அடித்தளம் அமைக்க முயற்சிக்கின்றது

சி. அ. யோதிலிங்கம்

சி. அ. யோதிலிங்கம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் சிறப்புக் கலைமாணிப்பட்டத்தையும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமாணிப் பட்டத்தினையும் இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியில் சட்டமாணிப் பட்டத்தினையும் பெற்றவராவார்.

'இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்', 'இலங்கையின் இனகுழு அரசியல்', 'சமாதான முன்னெடுப்பின் அரசியல் சவால்கள்', 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் தீர்வு யோசனைகளும்', 'இலங்கையில் இனப்பிரச்சினையின் வரலாறு', 'அரசறிவியல் ஓர் அறிமுகம்', 'ஓப்பியல் அரசாங்கம்' போன்ற பல நூல்களை எழுதியுள்ள யோதிலிங்கம் பல ஆய்வுக்கட்டுரைகளைப் பத்திரிகைகளில் தொடர்ச்சியாக எழுதிவருகின்றார்.

1981

ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 5 ஆம் திகதி பருத்தித்துறைப் பிரதேசத்தில் உள்ள மணல்காடு என்னும் இடத்தில் இலங்கை கடற்படையின் சுற்றிவளைப்பில்

இருவரும் கைது செய்யப்பட்டனர். இதில் குட்டிமணி அவர்கள் வல்வெட்டித்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தனது இனத்தின் விடுதலைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து சிறைச்சாலையிலும், தலைமறைவிலுமாகத் தனது வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர். தங்கத்துரை தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவராவார். இவர் தொண்டமானாறைச் சேர்ந்தவர். 1983 ஆம் ஆண்டு வெலிக்கடைப் படுகொலையில் இருவரும் மரணமானார்கள். குட்டிமணியின் கண்கள் தோண்டப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இலங்கை நீதிமன்றம் இருவருக்கும் ஏற்கனவே மரண தண்டனையை விதித்திருந்தது. நீதிமன்ற விசாரணையின் போது “ஆயுதங்கள் மீது காதல் கொண்ட மன நோயாளிகள் அல்லர்” என்ற தங்கத்துரையின் சாட்சியம் அன்றைய காலகட்டத்தில் முக்கியமாகப் பேசப்பட்டது.

யாழ் நாச்சிமார் கோவிலடித் தாக்குதல் - 1981

1981 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 31 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் நாச்சிமார் கோவிலடியில் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தலுக்கான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பிரசாரக் கூட்டம் இடம்பெற்றது. இரவு 8.15க்கு இக்கூட்டத்தில் பாதுகாப்புக் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்த பொலிசார் மீது புளொட் இயக்கத்தினர் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடத்தினர். இதில் கனகசுந்தரம், புஞ்சிபண்டா ஆகிய இரு பொலிசார் மரணம் அடைந்தனர். இதைத் தொடர்ந்து பொலிசார் மக்கள் மீது கடும் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டனர். கூட்டமேடை சிதைக்கப்பட்டது. ஒலிபெருக்கிகள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. நாச்சிமார் கோவிலுக்குள்ளும் சப்பாத்துக் கால்களுடன் பொலிசார் நுழைந்து ஆலயப் பொருட்களைச் சேதப்படுத்தினர். கோயில் சிற்பத் தேருக்கும் தீ மூட்டப்பட்டது. நன்கு பாதுகாக்கப்பட்ட தகரக் கொட்டகைக்குள் தேர் இருந்ததினால் தீ பரவவில்லை. கூட்டத்திற்கு மின்சார வெளிச்சம் செலுத்துவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட மின்பிறப்பாக்கியும் தீயிடப்பட்டது. கட்டட வேலைகள் இடம்பெற்ற ராஜகோபுரத்தைச் சுற்றி காட்டுத்தடிகள் கொண்டு அடைக்கப்பட்ட கிடுகு மறைப்பும் தீயிட்டு எரிக்கப்பட்டது. கோவில் அருகில் இருந்த வீடுகள் எரியூட்டப்பட்டன. தேர்முட்டி அருகே இருந்த வீடு முழுமையாக எரியூட்டப்பட்டது. அருகிலிருந்த கடைகள் எரியூட்டப்பட்டன.

எழுது

காமினி திநாயக்க

Image Source - www.thaarakam.com

யாழ் நகர் எரிப்பு - 1981

மே 31 ஆம் திகதி இரவு யாழ் நகரக் கடைகள் எரியூட்டப்பட்டன. பஸ் நிலையத்தில் இருந்த பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை முழுமையாக எரியூட்டப்பட்டது. ஐந்து லட்சம் ரூபாய் பெறுமதியான நூல்கள் தீயில் கருகின. அதே வரிசையில் இருந்த 27 கடைகள் தீயில் கருகின. தீயை அணைக்க உரிமையாளர்கள் முயன்ற போதும் துப்பாக்கிகளுடன் நின்றவர்கள் அதிகாலை ஒரு மணி வரை கடைகளை நெருங்கவிடவில்லை. இதே பஸ் நிலையக் கடைகள் 1977 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15 ஆம் திகதியும் எரியூட்டப்பட்டன. நவீன சந்தைக் கடைகளும் எரியூட்டப்பட்டன. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அமைச்சர்களான காமினி திநாயக்காவினாலும், கிறிஸ்மத்தியுவினாலும் தென்னிலங்கையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட 150 காதையர்களே பொலிசாருடன் இணைந்து இத்தீவைப்புச் சம்பவங்களில் ஈடுபட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

யாழ்ப்பாண பொது நூலகம் எரிப்பு - 1981

இதே தினத்தில் இரவு 7 மணிக்கும் 7.30க்கும் இடையில் யாழ்ப்பாண பொது நூலகம் தென்னிலங்கையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட காதையர்களினால் எரியூட்டப்பட்டது. நூலக எரிப்பினால் 97,000 நூல்களும் அரிய ஓலைச்சுவடிகளும் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் எரிந்து சாம்பலாகின. மருத்துவம், இலக்கியம், ஜோதிடம் சம்பந்தமான ஓலைச்சுவடிகளும் சாம்பலாகின.

இரவல் வழங்கும் பகுதியில் இருந்த நூல்களும், உடன் உதவும் பகுதியிலிருந்த இலகுவில் கிடைக்க முடியாத நூல்களும் எரிந்து சாம்பலாகின. நூலகம் எரிக்கப்பட்டமையை கேள்வியுற்ற சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் மாணவரும் ஒப்பியல் ஆய்வாளருமான வணக்கத்திற்குரிய தாவீது அடிகள் அதிர்ச்சியால் ஏற்பட்ட மாரடைப்பினால் மரணமடைந்தார். நூலக ஊழியராகப் பணிபுரிந்த பற்குணம் என்பவர் மனநோயாளியானார்.

நூலகம் எரிந்து கொண்டிருப்பதை 10.15 மணியளவில் அறிந்த மாநகர ஆணையாளர் சிவஞானம் தீயை அணைப்பதற்கு தண்ணீர் பவுசர்களை அனுப்பிய போதும், பொலிசார் நூலகத்திற்குள் செல்லவிடவில்லை.

யாழ்ப்பாணம் துரையப்பா விளையாட்டு அரங்கில் தேர்தல் கடமைக்காக தங்கியிருந்த பொலிசாரே பொது நூலகத்திற்குத் தீ வைத்திருக்க வேண்டும் என ஆணையாளர் சிவஞானம் விசேட பொலிஸ் ஆணைக்குழுவிடம் தெரிவித்தார்.

ஈழநாடு காரியாலயம் எரிப்பு

யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிக்கப்பட்ட அதே தினம் இரவு ஈழநாடு அலுவலகத்துக்கும் தீ வைக்கப்பட்டது. தேசிய கடதாசிக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தலைவர் திரு.கே.சி. தங்கராசாவினால் தொடங்கப்பட்ட ஈழநாடு, கொழும்புக்கு வெளியே அச்சிடப்படும் ஒரே பத்திரிகையாகும்; யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் ஒரேயொரு தினசரிப் பத்திரிகை. கட்சி சார்பற்ற, உண்மையான செய்திகளை விருப்பு வெறுப்பின்றி வழங்கிய நாளேடாக விளங்கிய ஈழநாடு அச்சிடப்பட்ட காரியாலயமும் சிங்களக் காதையர்களால் எரிக்கப்பட்டது. இரவு 9.20க்கு காரியாலயம் எரிக்கப்பட்டது. அச்சியந்திரத்திற்குக் கீழே டயர்களை வைத்துத் தீயிட்டனர். ஊழியர்களின் சைக்கிள்களும் மோட்டார் சைக்கிள்களும் தீயில் கருகின. முகாமையாளரும் உதவியாளரும் காயமடைந்தனர். ஊழியர்கள் வேலி பாய்ந்து தப்பினர். 23 வருட பத்திரிகைத் தொகுப்புகளும் சாம்பலாகின. இயக்குநர் சிவானந்தமும், ஊழியர் சச்சிதானந்தமும் மேல்மாடியிலுள்ள குளியலறையில் ஒளிந்திருந்து தீக்காயங்களுடன் தப்பினர்.

யாழ்ப்பாணம் தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் யோகேஸ்வரனின் வீடு எரிப்பு

இதே இரவு யாழ்ப்பாணம் தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் யோகேஸ்வரனின் வீடும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. வீடு முற்றாக எரிந்து சாம்பலாகியது. அவரது ஜீப் வாகனமும்

எரிக்கப்பட்டது. பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் அவரது மனைவியும் அணிந்திருந்த ஆடைகள் தவிர்ந்த அனைத்தும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. நகைகளும் தீக்கிரையாகின. பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் அவரது மனைவியும் பின்பக்கக் கதவால் உயிர்தப்பி ஓடினர். யோகேஸ்வரனின் விலை மதிக்க முடியாத சட்ட நூல்களும், வழக்குகள் சம்பந்தமான ஆவணங்கள் அனைத்தும் எரிந்து சாம்பலாகின.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைமைச் செயலகம் எரிப்பு

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைமைச் செயலகம் யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியில் பிலிப் மருத்துவமனைக்கு அருகில் அமைந்திருந்தது. யோகேஸ்வரனின் வீட்டை எரித்தவர்கள் அதே தினம் இரவு தலைமை அலுவலகத்திற்கும் தீ வைத்தனர். தந்தை செல்வா, ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் என்பவர்களின் பிரேம் போடப்பட்ட நிழற்படங்களை கழற்றி நடுவீதியில் போட்டு உடைத்தனர். அலுவலகத் தளபாடங்கள் சிலவற்றையும் நடுவீதியில் அப்படங்களுக்கு மேல் போட்டுத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினர். 40 பேர் வரை ஒரு மணி நேரம் நின்று எரித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அலுவலகத்திற்கு அருகில் இருந்த கடையும் எரிக்கப்பட்டது. இக்கடைக்கு அருகில் இருந்த மருத்துவர் செபஸ்டியாம்பிள்ளையினது வீட்டின் ஒரு பகுதியும் எரிக்கப்பட்டது.

சன்னாகத்திலும் தீ வைப்பு

இதே தினத்தன்று இரவு சன்னாகத்திலும் சில கடைகள் கொள்ளையிடப்பட்டு தீவைக்கப்பட்டன. சன்னாகம் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அருகில் இருந்த கடைகளே இவ்வாறு தீ வைக்கப்பட்டன. உரங்கள், சீமெந்து விற்கும் கடை, சிவாஸ் கூல்பார், பலசரக்குக் கடை என்பன எரிந்தவைகளில் முக்கியமானவைகளாகும். சன்னாகத்தின் மிகப்பெரும் பழைய கட்டடமான சந்தைக் கட்டடம் தீயிட்டு எரிக்கப்பட்டது. இந்த சந்தைக் கட்டடம் முழுவதும் சொக்கட்டான் வடிவத்தினதாகும். இச்சந்தைக் கட்டடத்தினுள் 40 வியாபார ஸ்தலங்கள் இருந்தன. அவையெல்லாம் எரிந்து போயின.

சன்னாகம் சந்தைக்கு அருகில் காங்கேசன்துறை வீதியில் காணப்படும் சிறிய கோவிலுக்கும் தீயிடப்பட்டது. இதனால் அக்கோவிலின் தலவிருட்சமான புளிய மரம் தீயில் கருகி நடுவால் தெறித்து முறிந்தது. அதே நாள் சன்னாகம் சந்தையில் உள்ள இந்திரபவன் கூல்பார், ராஜா ஸ்டோர்ஸ் என்பன சூறையாடப்பட்ட பின்னர் எரிக்கப்பட்டன. அதே நாள் கொட்டடி சிவன்

பண்ணை வீதியில் உள்ள யாழ் பல்நோக்கு கூட்டுறவுச் சங்கக் கிளையும் தீ வைக்கப்பட்டது. இதில் 46,000 ரூபாய் பெறுமதியான பொருட்கள் எரிந்து அழிந்தன.

உயரதிகாரிகளின் மாநாடு

யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்து முடிந்த அசம்பாவிதங்களை நிறுத்தவும், அது சார்ந்து முடிவெடுக்கவும் உயரதிகாரிகள் மாநாடு கூட்டப்பட்டது. இந்தக் கூட்டத்திற்கு பிரதிப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் திரு. ஆர். பி. வெரப்பிட்டியா தலைமை வகித்தார். பாதுகாப்பு அமைச்சரின் செயலாளர் சி.ஏ. தர்மபால, அமைச்சரவைச் செயலாளர் ஜி.வி.பி. சமரசிங்க, பொலிஸ் மா அதிபர் அனாசெனவிரத்தன, பிரிகேடியர் திஸ்ஸ வீரதுங்க ஆகியோரும், வடமாகாண இராணுவம் மற்றும் கடற்படைத் தளபதி எட்வர்ட் குணவர்த்தன, வடமாகாணப் பிரதி பொலிஸ் மா அதிபர் மகேஸ்வரன், பொலிஸ் மா அதிபர் டெனிஸ் பிற்றர் ஆகியோரும் இக்கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர். இம்மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்கள்:

- யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்தில் அவசர நிலையைப் பிரகடனப்படுத்தல்.
- யாழ்ப்பாணத்தின் பாதுகாப்பை இராணுவமும் கடற்படையும் பொறுப்பெடுத்தல்.
- பாதுகாப்புக் கடமைகளுக்கு என பிரிகேடியர் திஸ்ஸ வீரதுங்க நியமிக்கப்படல்.
- யாழில் நடந்த குழப்பங்களுக்கு அங்கு நிரந்தரமாக இருக்கும் பொலிசார் காரணமில்லை எனவும், தேர்தல் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளுக்காக தென்னிலங்கையிலிருந்து வந்த 400 பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களே காரணம் என்றும், அதன் அடிப்படையில் அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

காங்கேசன் துறையில் தீவம்பு

காங்கேசன் துறையில் வரிசையாக இருந்த கடைகள் அனைத்தையும் கொள்ளை அடித்து பின்னர் எரியூட்டினர். இவற்றில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அபேட்சகர் திரு. பாலமூர்த்தி என்பவருடைய ஒரு கடையும் எரிந்து போனது. செல்லையா அன்ட் பிரதர்ஸ் கடைக் கட்டடங்களும் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டதில் சுமார் 8 இலட்சம் பெறுமதியான பொருட்கள் அழிந்தன.

தமிழ்த் தலைவர்கள் கைது செய்யப்படல்

1981 ஆம் ஆண்டு ஜூன் நான்காம் திகதி அதிகாலை

எரியூட்டப்பட்ட யாழ் நூகைம்

Image Source - www.tamilguardian.com

2.45 மணிக்கு தமிழர் தலைவர் திரு அ. அமிர்தலிங்கம் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டார். அவருடன் நல்லூர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் மு. சிவசிதம்பரம், மானிப்பாய் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.வி. தர்மலிங்கம் ஆகியோரும் கைது செய்யப்பட்டு பலாலி இராணுவமுகாமுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர். பின்னர் ஜனாதிபதியின் பணிப்பின் பெயரில் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

யாழ்ப்பாண மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத் தேர்தல்

யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற குழப்பகரமான சூழலில் தேர்தலை ஒத்தி வைப்பதற்கான முயற்சிகள் இடம்பெற்றன. எனினும் 1981 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் நான்காம் திகதி தேர்தல் நாடு பூராகவும் நடைபெறும் என அரசு அறிவித்தது. தேர்தல் கடமைகளுக்காக 2000 தொடக்கம் 4000 உத்தியோகத்தர்கள் தென்னிலங்கையிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டனர். இதில் 300 பேர் மாவட்ட அமைச்சருக்கும் அரசாங்க அதிபருக்கும் மருத்துவச் சான்றிதழ்களை அனுப்பிவிட்டு வராமல் நின்றனர். 39 பஸ்களில் தேர்தல் உத்தியோகத்தர்கள் வந்தனர். விரலுக்கு மை பூசுவதைத் தவிர வேறு ஏதும் அறியாதவர்களாக இருந்தனர். வாக்களிப்பு நிலையங்களில் சிரேஷ்ட உத்தியோகத்தர்களாக தென்னிலங்கையிலிருந்து வந்த சிங்களவர்களே நியமிக்கப்பட்டனர். ஆசிரியர்கள், விவசாய உத்தியோகத்தர்கள், கிராமச் செயலாளர், விற்பனை இலாகா கொள்முதல் உத்தியோகத்தர்கள், மின்சார போர்ட்மன்கள் எனப் பலரும் நியமிக்கப்பட்டனர். அத்துடன் குருநாகல் கச்சேரியைச் சேர்ந்த இரண்டு பியோன்களும் சிரேஷ்ட அதிகாரிகளாக நியமிக்கப்பட்டனர். இலங்கை முழுவதற்குமான அபிவிருத்திச் சபை தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டன. ஆனால் யாழ்ப்பாண மாவட்ட

முடிவுகள் அறிவிக்கப்படவில்லை. யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபர் திரு. யோகேந்திர துரைச்சாமி, யாழ்ப்பாணம் மாவட்ட சபைக்கான தேர்தல் நடைபெற்ற போதிலும் சட்டப்பிரச்சினை காரணமாக அதன் தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்படவில்லை என்று தெரிவித்தார். பின்னர் ஜனாதிபதியின் பணிப்பின் பெயரில் 1981 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 16 இல் தேர்தல் முடிவுகள் வெளியிடப்பட்டன. இதன்படி தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அனைத்து ஆசனங்களையும் யாழ்ப்பாண மாவட்ட ரீதியாகப் பெற்றுக்கொண்டது. வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் அம்பாறை மாவட்டம் தவிர்ந்த அனைத்து மாவட்டங்களிலும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியது. அம்பாறை மாவட்டத்திலிருந்து வேல்முருகு என்ற தமிழ்ப் பிரதிநிதி தெரிவு செய்யப்பட்டார். யாழ்ப்பாண மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத் தலைவராக செனட்டர் நடராசா பொறுப்பேற்றார். ஆறாவது திருத்தச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தவுடன் இவர்கள் அனைவரும் பதவி துறந்தனர்.

அமிர்தலிங்கத்திற்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம்

யாழ்ப்பாண அசம்பாவிதங்களின் பின்னர் அமைச்சர் வி.ஜே.மு. லொக்குபண்டார தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அரசியல் நிலைப்பாட்டை எதிர்த்து இனத்துவேசத்துடன் உரையாற்றினார். அதே நாள் விவாதத்தில் அமைச்சர் திருமதி விமலா கன்னங்கரா “எங்களுக்குத் தேவையானபடி தான் நாங்கள் ஆட்சி நடத்துவோம். நாங்கள் இந்த நாட்டில் சிங்களவராகத் தான் பிறந்தோம். பௌத்தராகத் தான் பிறந்தோம். நாங்கள் பெரும்பான்மையினர். நாங்கள் சிறுபான்மையினருக்கு அடிப்பணிய முடியாது. பெரும்பான்மையினரான நாங்கள் எங்களுக்குத் தேவையானபடி தான் ஆள்வோம்...” என்றார். இரத்தினபுரி மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜி.வி. புஞ்சிநிலமே ஒரு படிமேலே போய் “சிங்கள அரசர்கள் கொடுத்த தண்டனையைப் போல, இரண்டு பாக்குமரத் தூண்களில் இரு பக்கமும் கயிற்றிலே கட்டி, அதனை வெட்டும்போது உடல் நடுவில் இரண்டாகப் பிளந்து சிதறுவதைப் போன்ற தண்டனையை இந்த நாடு இத்தகையவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டார்.

இந்தக் கொடுநிலைமையின் கீழ், எதிர்க்கட்சித் தலைமைப் பதவியை ஏற்றிருந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தை முன்வைத்தது. அதைப் பார்த்து ஆளுங்கட்சியினர் எள்ளி நகையாடினர். ஆனால் அமிர்தலிங்கம், 6/5 பெரும்பான்மையைக் கொண்ட ஆளுங்கட்சியை

வீழ்த்துவது சாத்தியமில்லை என்று தெரிந்திருந்தும், தமது எதிர்ப்பைப் பதிவு செய்ய, அதிகபட்ச ஜனநாயக வழியாக அதனைப் பார்த்தார். மே, ஜூன் கலவரமானது அரசாங்கத்தால் திட்டமிடப்பட்டு, அரசாங்கத்தின் முக்கிய அமைச்சர்களின் தலைமையில், அவர்கள் முன்னிலையில் நிகழ்த்தப்பட்டமையினால், அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கையிழப்பதாக 1981 ஜூலையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அறிவித்தது.

ஆனால் ஐ.தே.க. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இனத்துவேசப் பேச்சுகளால் பாராளுமன்றத்தை நிரப்பியதுடன், இதனை மறுதலித்து அப்படியே மறுபக்கம் புரட்டினர். அதாவது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அமிர்தலிங்கத்தின் மீதான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையை அவர்கள் முன்வைத்தனர். 36 பேரின் கையெழுத்துடன் நெவிலு பெர்னாண்டோ, சபாநாயகர் பாக்கீர் மாக்காரிடம் அந்தப் பிரேரணையைக் கையளித்தார். அந்தப் பிரேரணையைப் பிரேரித்தவர் நெவிலு பெர்னாண்டோ.

1981 ஜூலை 23 ஆம் திகதி, அமிர்தலிங்கத்தின் மீதான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நாடாளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது. அமிர்தலிங்கம் தன்னிலை விளக்கத்தை தெரிவிக்கத் தயாரானபோது, ஆளுங்கட்சியினர் பெரும் கூச்சலுடன் எதிர்த்தனர். இந்தப் பிரேரணையின் சூத்திரதாரியான டாக்டர் நெவிலு பெர்னாண்டோ, அமிர்தலிங்கம் தன்னிலை விளக்கம் அளிப்பதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தார்; பாராளுமன்றம் அனுமதித்தால் மட்டும் அதனைச் செய்யமுடியும் என்றார்.

அமிர்தலிங்கம், சபாநாயகர் பாக்கீர் மாக்காரிடம் தனக்கான தன்னிலை விளக்கத்தை வழங்கச் சந்தர்ப்பம் கோரியபோது, அதனை அவர் நிராகரித்தார். தன்னிலை விளக்கம் கொடுப்பது தமது அடிப்படை உரிமையென்றும், கருத்துரிமை என்றும் கூறி அமிர்தலிங்கமும் கூட்டணி உறுப்பினர்களும் வெளிநடப்புச் செய்தார்கள். சுதந்திரக் கட்சியின் பிரதித் தலைவராக இருந்த மைத்திரிபால சேனநாயக்க மூன்று காரணங்களை முன்வைத்து இந்தப் பிரேரணை ஏன் செல்லுபடியாகாது, ஏன் அர்த்தமற்றது என்பதை சபாநாயகருக்கு விளங்கப்படுத்தினார். உலகில் எங்கும் இப்படி நிகழ்ந்ததில்லை என்பதையும் சுட்டிக்காட்டினார். ஆனால் அந்த மறுப்பு காலங்கடந்த ஒன்று என்றும், பிரேரணையை வழிநடத்தப் போவதாகவும் சபாநாயகர் தெரிவித்தார்.

அமிர்தலிங்கத்தின் மீதான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையை எதிர்த்து ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினரும், கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரும் பேச முயன்ற போது, சபாநாயகரால் குறுக்கிடப்பட்டு

தடுக்கப்பட்டதால் அவர்களும் சபையை விட்டு வெளியேறினார்கள். சம்பந்தப்பட்ட எவரும் இல்லாமல் சபையில் வெறும் ஐ.தே.க. உறுப்பினர்கள் மட்டும் நிறைந்திருந்து, எதிர்ப்பும் மறுப்புமின்றி தமது பேச்சால் விளாசுதள்ளினார்கள். அமிர்தலிங்கத்தை காலி முகத்திடலில் நிற்கவைத்து சுட்டுக்கொல்ல வேண்டுமென்றும், புராதன முறைப்படி தண்டனை வழங்க வேண்டுமென்றும், சவுக்கால் அடிக்க வேண்டும் என்றும், பேரவாவியில் முக்கிக்கொல்ல வேண்டும் என்றும் மிகக் கொடுமையாக வெறுப்பைக் கொட்டினார்கள்.

இந்த விவாதத்தில் அமிர்தலிங்கத்துக்கு ஆதரவாக பேசியவர் அரசாங்க அமைச்சராக இருந்த தொண்டமான் மட்டும்தான். யூலை 24 அன்று நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை மீதான வாக்கெடுப்பு நிகழ்ந்தது. தொண்டமான் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை. சமூகமளித்திருந்த 121 பேர் அமிர்தலிங்கத்துக்கு எதிராக வாக்களித்தனர்.

அங்கு ஒரேயொருவர் மாத்திரம் தான் அந்தப் பிரேரணையை எதிர்த்து வாக்களித்திருந்தார். அவர் மிகவும் நேர்மையானவர் என்று பேர் பெற்ற ஷெல்டன் ரணராஜா. தனது சொந்தக் கட்சிக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டார் என்றும், அவர் ஒரு துரோகியென்றும் திட்டினார். ரணராஜா என்கிற அவரது பெயரை நடராஜா என்று அழைத்துக் கேலி செய்தனர். தொண்டமாணைப் போல, ரணராஜாவும் விவாதத்தில் கலந்துவிட்டு வாக்கெடுப்பின் போது வெளியேறியிருக்கலாம் என்று ஜே.ஆர். கூறினார். ஷெல்டன் ரணராஜா இந்த விடயத்தில் மட்டும் அல்ல, சிறிமாவின் குடியியல் உரிமையைப் பறிப்பதற்கான பிரேரணையின் போதும் இது போன்றே தனது மனசாட்சிக்கு உட்பட்டு நடந்துகொண்டார்.

ஷெல்டன் ரணராஜா பிரதி நீதிமைச்சராக இருந்தார். ஜே.வி.பியின் வெலிக்கடை உடைப்புக்கு தார்மீகப் பொறுப்பேற்றும், ஜெயவர்த்தன அரசாங்கத்தைக் கலைக்காமல், அநீதியான முறையில் காலத்தை நீடிப்பதையிட்டு தனது மறுப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் அவர் 1988 இல் இராஜினாமாச் செய்தார். 13 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் மாகாண சபைகள் அமைக்கப்பட்ட போது, வடக்கு - கிழக்கு மாகாணத்துக்கான ஆளுநராக ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா ரணராஜாவைத் தான் தெரிவு செய்தார். ஆனால் ரணராஜா அதனை நிராகரித்தார். பிரேமதாசு, 1989 தேர்தலில் ரணராஜாவை தேர்தலில் போட்டியிட அனுமதிக்கவில்லை என்பது இதன் தொடர்ச்சி தான்.

அமிர்தலிங்கத்தின் மீதான இந்தப் பிரேரணை இறுதியில் கேலிக்கூத்தாகவே முடிந்தது. அந்தப்

பிரேரணையை மிகக் கேவலமான முறையில் நிறைவேற்றிக்கொண்ட போதும், அந்தத் தீர்மானத்தை நடைமுறைப்படுத்த எந்தச் சட்ட வாய்ப்புகளையும் அரசியலமைப்பு வழங்கியிருக்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் வெற்றியில் எந்த அர்த்தமும் இருக்கவில்லை. அமிர்தலிங்கம் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக தொடர்வதில் எந்தத் தடையும் சட்ட ரீதியாக இல்லை. ஆகையால், ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு அது வெற்றியல்ல, முழுமையான தோல்வி எனக் கூறலாம்.

ஆனைக்கோட்டை பொலிஸ் நிலையத் தகர்ப்பு - 1981.07.28

1971 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் முதல் இலங்கையில் சிங்கள இளைஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கிளர்ச்சியில் பல பொலிஸ் நிலையங்கள் தாக்கப்பட்டுத் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. ஆனால் தமிழர் பகுதிகளில் அப்படி ஒரு தாக்குதல் நடந்ததில்லை. இக்கிளர்ச்சி நடந்து 10 ஆண்டுகளின் பின்னர், 1981 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 28 ஆம் திகதி சுழிபுரத்தைச் சேர்ந்த சதாசிவம் சிவசண்முகமூர்த்தி என்ற சுந்தரம் தலைமையிலான தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ஆனைக்கோட்டை பொலிஸ் நிலையத்தைத் தாக்கி அங்கிருந்து ஆயுதங்களையும் வெடிமருந்துகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் முதன்முதலாக ஒரு பொலிஸ் நிலையம் தாக்கி அழிக்கப்பட்ட சம்பவம் இதுவாகும்.

இதன் பின்னர் ஆகஸ்ட் மாதம், விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த தளபதிகளில் ஒருவரான சீலன் என அழைக்கப்பட்ட சார்ள்ஸ் அன்ரனி தலைமையில் யாழ்ப்பாணத்தில் காங்கேசன்துறை வீதியில் இராணுவ ஜீப் ஒன்று தாக்கப்பட்டு இரண்டு இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் இராணுவம் மீதான முதல் தாக்குதல் சம்பவம் இதுவாகும்.

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (Eelam People's Revolutionary Liberation Front - EPRLF)

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி என்பது தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களில் ஒன்றாக, ஆயுதப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஓர் இயக்கமாகும். இது 1981 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 4 ஆம் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் தோற்றுவிப்பாளரும் தலைவரும் செயலாளர் நாயகம் க. பத்மநாபா என்பவர் ஆவார். இவ்வியக்கம், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தால் 1986 டிசம்பரில் தடைசெய்யப்பட்டது. பின்னர், இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்துக்குப் பிறகு, இந்திய அமைதிகாக்கும் படையுடன் வந்து இந்திய இராணுவத்தின் உதவியுடன் புலிகளுக்கு எதிராக

இயங்கியது.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்த அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையில் இந்த இயக்கத்திற்கு இந்தியாவால் முதன்மையானதாக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்திய இராணுவத்தினரால் உருவாக்கப்பட்ட வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையின் முதலமைச்சராக அ. வரதராஜப் பெருமாள் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவர் பெயரளவிலான ஒரு முதலமைச்சராக மட்டுமே இருந்தார்; முதலமைச்சர் எனும் வகையிலான செயற்பாடுகள் எதுவும் நடைபெறவில்லை. இந்திய இராணுவம் வெளியேறியவுடன், இந்த இயக்கத்தின் முகாம்களும் மறைந்தன.

இயக்க உறுப்பினர்களில் அதிகமானோர் இந்தியாவுக்கும் ஏனைய நாடுகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்தனர். 2001 ஆம் ஆண்டு முதல், இக்கட்சியின் சுரேஷ் அணி என அழைக்கப்படும் குழுவினர் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பில் இணைந்து செயற்பட்டனர். இவ்வியக்கத்தினைச் சேர்ந்தவரான புல்பராஜா எழுதிய 'ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்' என்ற நூல் ஈழப் போராட்ட வரலாற்றின் குறிப்பிடத்தக்க ஆவணப் பதிவாகக் கருதப்படுகிறது.

ஐனாதிபதித் தேர்தல் - 1982

இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் முதலாவது இலங்கை அரசுத் தலைவர் தேர்தல் (ஐனாதிபதித் தேர்தல்) 1982 அக்டோபர் 20 ஆம் திகதி நடைபெற்றது.

1982 ஆம் ஆண்டு அரசுத் தலைவர் தேர்தலின் போது ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மற்றும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆகியவற்றுக்கிடையே போட்டி நிலவிய போதிலும், மக்கள் மத்தியில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி சார்பு நிலையே மிகுந்திருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவியும் முன்னாள் பிரதமருமான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் குடியுரிமை நீக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் அக்கட்சியின் வேட்பாளராக ஹெக்டர் கொப்பேகடுவ நிறுத்தப்பட்ட போதிலும், தேசிய ரீதியில் மக்கள் மத்தியில் பிரபலமற்றவராக இருந்தார்.

1970-77 இற்கிடையிலான இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சிக்காலத்தில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட சோசலிசப் பொருளாதாரக் கொள்கையினால் நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சநிலையின் போது பாதிப்புற்ற மக்கள் அக்கட்சியின் மீது அதிருப்தி கொண்டிருந்தனர். 1977 ஆம் ஆண்டு பதவியேற்ற ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை, மக்களிடையே பெரும் கவர்ச்சியையும் எதிர்பார்ப்பையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதேவேளை,

1970-77 காலப்பகுதியில் நிலவிய கடும் பொருளாதார நெருக்கடிகளும் பஞ்ச நிலையும் மீண்டும் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற அச்சமும் மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்டது.

1982 அக்டோபர் 20 ஆம் திகதி நடைபெற்ற 1 ஆவது இலங்கை அரசுத்தலைவர் தேர்தலில் அகில இலங்கை ரீதியாக வாக்களிக்கத் தகுதி பெற்றிருந்த வாக்காளர் எண்ணிக்கை 8,144,015 ஆகும் (அரசுத்தலைவர் தேர்தலின் போது இலங்கை பூராவும் ஒரு தொகுதியாகவே கருதப்பட்டது). இவர்களுள் 6,602,612 (81.06%) வாக்காளர்கள் வாக்களித்தனர். அதில் 6,522,147 (79.84%) வாக்குகள் செல்லுபடியானவையாக இருந்தன. யாப்பு விதிகளின்படி, அரசுத்தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடியவர் செல்லுபடியான வாக்குகளில் 50 சதவீதத்துக்கு மேற்பட்ட வாக்குகளைப் பெற வேண்டும். அதாவது இத்தேர்தலில் 3,261,074 வாக்குகளுக்கு மேல் பெற்றவர் அரசுத்தலைவராக தெரிவு செய்யப்படுவார்.

ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா 3,450,811 வாக்குகளைப் பெற்றார். அதாவது 52.91 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்றதால், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிறைவேற்று அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதியாக 1983 பெப்ரவரி 4 ஆம் திகதி மீண்டும் சக்தியப்பிரமாணம் செய்துகொண்டார்.

1982 ஆம் ஆண்டு, அரசாங்கம் இரண்டு முக்கிய தேர்தல்களை இரண்டு மாத இடைவெளியில் நடத்தியது. அது, பதவியேற்று 5 ஆண்டுகளைக் கடந்த அரசாங்கத்தின் ஆட்சியைத் தற்காப்புச் செய்து நீட்டிப்பதற்கான சூழ்ச்சியின்படி செய்யப்பட்டிருந்தது. 1978 ஆம் ஆண்டு யாப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட விகிதாசார தேர்தல் முறையின் கீழே இத்தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. அரசாங்கம் தேர்தல் முறைகேடுகளில் தாராளமாக ஈடுபட்டது. அரசியலமைப்பின் படி 1978 பெப்ரவரி 4 ஆம் திகதி, இலங்கையின் முதலாவது நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியாக ஜே.ஆர். பதவியேற்றார்.

அரசியலமைப்பின் படி, ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு ஒரு மாதத்துக்குக் குறையாமலும், இரண்டு மாதத்துக்குக் கூடாத காலப்பகுதியிலும் ஜனாதிபதித் தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும். ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா, தனது விருப்பப்படி அந்தத் தேர்தலை நடத்த முடியாத நிலைமையில் இருந்தார். இதற்காகவே இந்த ஏற்பாட்டை மாற்ற வேண்டிய அவசியம் ஜே.ஆருக்கு ஏற்பட்டது. ஏனெனில், பொதுத்தேர்தலையும் நடத்துவதற்கான காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. எதிர்க்கட்சிகள்

பலமடைந்து வந்துகொண்டிருந்ததையும் ஜே.ஆர். புரிந்துகொண்டார். குடியியல் உரிமை பறிக்கப்பட்டிருந்த சிறிமாவும் தனது சரிவில் இருந்து நிமிர்ந்துகொண்டிருந்தார். சுதந்திரக் கட்சி தலைதூக்கிவிட்டால், தனது கட்சிக்கும், ஆட்சிக்கும் ஏற்படக்கூடிய அபாயத்தையும் ஜே.ஆர். உணர்ந்திருந்தார். அதற்கு முன்னர் ஒரு வழியை மேற்கொள்வதே அவசியம் என அவர் எண்ணினார்.

ஜே.ஆரிடம் 5/6 பெரும்பான்மைப் பலம் இருந்தது. அப்படிப்பட்ட பெரும்பான்மையை அடுத்த தேர்தலில் பெற முடியாத நிலைமையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார். அவர் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்டிருந்ததால், அதைக் கவனமாகத் தக்கவைத்துக் கொண்டால் ஆட்சியைப் பாதுகாக்கப் பல்வேறு கைங்கரியங்களைச் செய்ய முடியும் என்ற நிலை இருந்தது. 5/6 பெரும்பான்மை இருக்கும்போதே, தனக்குத் தேவையான அரசியலமைப்பு மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முடியுமாக இருந்தது.

அரசியலமைப்பின் 30 (2) பிரிவின் படி, ஜே.ஆரின் ஜனாதிபதிப் பதவிக்காலம் 1984 பெப்ரவரி 4 ஆம் திகதி முடிவடைய இருந்தது. ஆகையால், தனது பதவிக்காலம் முடிவடைய முன் ஜனாதிபதித் தேர்தலை முன்கூட்டியே நடத்துவதற்காக ஜே.ஆர் முடிவெடுத்தார். இத்தேர்தலை நடத்த அரசியலமைப்பு அனுமதிக்காதிருந்ததால், அவர் 3 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை 26.08.1982 அன்று கொண்டுவந்தார்.

இந்தத் திருத்தம், பதவிக்காலம் முடிந்ததும், இரண்டாவது பதவிக்காலத்துக்கான மக்களாணையை தேர்தல் மூலம் வழங்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டது. இது மக்களின் இறைமையை மீறும் செயல் என்றும், இந்தத் திருத்தத்தை மேற்கொள்வதற்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவுடன், மக்கள் தீர்ப்பையும் பெறவேண்டும் என்றும் கோரி சிவில் உரிமைகள் பாதுகாப்பு முன்னணி என்கிற அமைப்பு உயர்நீதிமன்றத்துக்கு ஒரு மனுவைக் கொடுத்தது. அது மக்களின் இறைமையைப் பாதிக்காது என்று உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது. இரண்டு வருடங்கள் மேலதிகமாகப் பதவியில் நீடிக்க முடிந்தும் கூட, தனக்கு ஏதுவான புதிய திருத்தத்தைச் செய்து தேர்தலுக்குத் தயாரானார் ஜே.ஆர்.

இதற்குள் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் ஒரு பெரும் பிளவு நிகழ்ந்தது. மைத்திரிபால - அனுரா பண்டாரநாயக்க தலைமையில் ஒரு குழுவும், சிறிமா தலைமையிலான ஒரு குழுவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

சுதந்திரக் கட்சியும், அதன் சின்னமும், தலைமைக் காரியாலயமும் யாருக்குச் சொந்தம் என்கிற விவாதம் நீதிமன்றம் வரை சென்றது. இறுதியில், ஜனாதிபதித் தேர்தல் வேட்புமனுத் தாக்கலுக்கு ஒரு வாரம் இருக்கையில், 1982 செப்டம்பர் 9 அன்று சிறிமா குழுவினருக்கே ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி சாரும் என்று தீர்ப்பு வந்தது. இப்படிக் குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிப்பதில் உள்ள சாதகத்தை ஜே.ஆர். உணர்ந்திருந்தார். தமிழ் மக்களிடம் “நீங்கள் எவருக்கும் வாக்களியுங்கள், ஆனால் கட்டாயம் வாக்களியுங்கள்” என்றார். தமிழர் கூட்டணி, தேர்தலைப் புறக்கணிக்கக் கோரியிருந்தது. தான் சொல்வதற்கு எதிர்மாறாக தமிழ் மக்கள் இயங்குவார்கள் என்று ஜே.ஆர். நம்பியிருக்கலாம். ஏனென்றால் தமிழ் மக்கள் தன்னைப் புறக்கணிப்பது தனக்கு வாய்ப்பானது என்று ஜே.ஆருக்குத் தெரியும். தமிழ் மக்களின் வாக்குகள் எதிர் வேட்பாளர்களுக்குப் போய்ச் சேருவதைவிட, அந்த வாக்குகள் எவருக்கும் போய்ச் சேராமல் இருப்பது தனக்கான வாக்கு வீதத்தை அதிகரிக்கும் என்பது அவருக்கு தெரியும். இத்தேர்தலில் குமார் பொன்னம்பலம் போட்டியிட்டு, யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் அதிகமான வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தார்.

விடுதலைப்புலிகளின் முதற்போராளி மரணம் - 1982.11.27

தமிழீழ விடுதலைக்காகப் போரிட்டு இறந்த ஏனைய அமைப்புகளின் உறுப்பினர்கள், விடுதலைப்புலிகளால் மாவீரர்களாகக் கருதப்படுவதில்லை. புலிகள் அமைப்பின் முதல் மாவீரர் சங்கர் ஆவார். இவர் சதுமலையில் படையினரின் சுற்றிவளைப்பில் அகப்பட்டு சயனைட் அருந்தி 1982 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 27 ஆம் திகதி மரணமடைந்தார். இவரது மரணத் திகதியே மாவீரர் தினமாக அனுசரிக்கப்படுகிறது. நவம்பர் 20, 2006 வரையில் 18,742 பேர் மாவீரர்களாகியிருந்தனர். இதற்கு முன்னர், 1982 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 13 ஆம் திகதி, தியோடர் டீ அல்விஸ் என்ற நீதிபதியால் குட்டிமணி மற்றும் ஜெகன் போன்றோருக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 15 ஆம் திகதி, விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த உறுப்பினர் சார்ள்ஸ் அன்ரனி ஓர் இராணுவத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டார். இதற்குப் பதிலடி கொடுக்குமாறு 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 23 ஆம் திகதி, இரவு 11:30 மணியளவில், திருநெல்வேலி தபால்பெட்டியடி எனப்படும் பலாலி வீதியில் அமைந்த இடத்தில், இராணுவத்தினரை இலக்கு வைத்து நிலக்கண்ணி வெடித்தாக்குதல் புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

வீதிப்பாடகர் ஐபார் ஜில் சுல்தான்: பதுளை மண்ணிலிருந்து ஓங்கி ஓலித்த குரல்

இலங்கையின் மலையக நாட்டார் மரபு, அழகியலையும் வாழ்வியலையும் மட்டுமல்ல; எதிர்ப்புவாதச் சிந்தனைகளையும் வெளிப்படுத்துபவை. சமூக அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக மலையக மக்களிடையே தோன்றிய எதிர்ப்புணர்வுகள் பல்வேறு கலைவடிவங்களாகவும் உருமாறியுள்ளன. அவ்வகையில் சமூக அடையாளச் சிக்கல், உரிமை மறுப்பு, வரலாற்றுப் புறக்கணிப்பு, பொருளாதாரத் திண்டாட்டம் ஆகிய அனுபவங்களின் எதிரொலியாக, 'மலையக வீதிப்பாடல்கள்' உருவாகுவதைக் காண்கின்றோம். முச்சந்தி இலக்கிய வகையின் ஒரு முக்கிய கூறாக விளங்கும் இப்பாடல்கள், எழுச்சிக் கோசங்களையும், அரசியற் சிந்தனைகளையும் முன்வைப்பவை. இப்பாடல்கள் சித்திரிக்கும் விடயப்பரப்புகளையும், அவற்றை இயற்றிய பாடலாசிரியர்களையும், அவர்களுக்குப் பின்னணியாக அமைந்த கீழ்நிலைகளையும் ஆவணப்படுத்தும் நோக்கம் கருதியதாக 'மலையக வீதிப்பாடல்கள்: சமூக, அரசியல் எழுச்சித் தாக்கங்கள்' எனும் இத்தொடர் பரிணமிக்கும். தலைப்பில் அமைந்தது போலவே, அவ்வாறு எழுந்த பாடல்கள் ஏற்படுத்திய சமூக, அரசியல் எழுச்சித் தாக்கங்கள் தொடர்பிலும் இத்தொடரின் உள்ளடக்கம் விரிவுபெறும்.

அருணாசலம் லெட்சுமணன்

'ம.மா கொத் உனுக்கொட்டுவ தமிழ் வித்தியாலயத்தின்' அதிபரான அருணாசலம் லெட்சுமணன், 'நிகர்' சமூக கலை இலக்கிய அரங்கத்தின் பிரதம அமைப்பாளருமாவார். தேசிய, பன்னாட்டு ஆய்வரங்குகளில் பங்கேற்று ஆய்வுக்கட்டுரைகளை முன்வைத்து வருகிறார். 2023இல் மலேசியாவில் இடம்பெற்ற பதினேராவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரையை முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தேசிய, பன்னாட்டு இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதிவருகிறார். பயண இலக்கியங்கள், சமூக, கலை, இலக்கிய, கல்வித்துறைச் செயற்பாடுகளில் ஆர்வம் மிக்கவர். இவர் ஒரு கவிஞருமாவார். சிறுவர் பாடல்கள், சிறுவர் இலக்கியம் தொடர்பான விமர்சனங்கள், ஆய்வுகளை தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார். சிறுவர் கதைகள் எழுதுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டவர்.

ன்று சீர்களைப் பெற்ற சிந்தடிகளால் அமையப் பெற்ற பாடல்களைச் சிந்து என வரையறுப்பார்கள். முதலடியும் அடுத்த அடியும் சீரின் எண்ணிக்கையால் ஒத்து இருப்பின் அது சமநிலைச் சிந்து

என அழைக்கப்படுகிறது. அடியும் சீரும் எண்ணிக்கையால் வேறுபட்டு இருப்பின் அதனை வியனிலைச் சிந்து என்கிறோம். சிந்து இலக்கியங்கள் காலங்களுக்கு ஏற்ப மாறுதல்களை கொண்டமைந்திருந்தன. பிற்காலத்தில் சிந்துப் பாடல்கள் கீர்த்தனைகளுக்குரிய அமைப்பையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு மாற்றங்களோடு வெளிவந்தன. சிந்து இலக்கியம் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிவரத் தொடங்குகிறது. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் பல சிந்து இலக்கியங்கள் வெளிவருகின்றன. இந்நூற்றாண்டில் முதலாவதாக காவடிச் சிந்து நூல் முதன்முதலாக வெளியிடப்பட்டதன் ஊடாக முன்னோடிப் பாடலாசிரியராக அண்ணாமலை ரெட்டியார் கவனத்தைப் பெறுகிறார். காவடிச் சிந்து, வழிநடைச் சிந்து, நொண்டிச் சிந்து, வரலாற்றுச் சிந்து, கொலைச் சிந்து, விபத்துச் சிந்து, நீதிச் சிந்து என்றவாறு பல பிரிவுகள் வெளிவருகின்றன. அவற்றுள் கொலைச் சிந்து என்பது முக்கிய கவனத்தைப் பெறுகிறது. அவ்வகையில் தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு கொலைச் சிந்துப் பாடல்கள் வெளிவருகின்றன. அதன் தாக்கத்தோடு இலங்கை, மலையகத்திலும் பல்வேறு கொலைச் சிந்துப் பாடல்கள் வெளிவருகின்றன. பக்தியைப் பாடுவதையே நோக்காகக் கொண்ட நிலையில், சமூகப் பாதிப்பு நிலைகளையும் சிந்து வடிவில் இயற்றத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாறு கொலைச் சிந்துகளைத் தந்தவர்களுள் 'ஜில்' என்ற பெயர் மிகுந்த கவனிப்பிற்குரியதாக விளங்குகிறது.

ஜில், தோட்டங்களில் நிலவிய மனித உரிமை, தொழிலுரிமை மீறல்கள் மீதான எதிர்ப்புணர்வை தன் பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துவதில் அகீதமான ஈடுபாட்டைக் காட்டி வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. சமகால நாட்டு நடப்பு தொடர்பிலான கவனமும், தனது மார்க்கம் தொடர்பிலான ஈடுபாட்டுடனும் இவர் பாடல்களைத் தந்துள்ளமை கவனத்திற்குரியதாகும். பொதுவாக மலையகத்தில் பல வீதிப் பாடலாசிரியர்கள் இருந்துள்ள போதிலும், பின்னாளில் வந்து ஆய்வாளர்களின் கவனத்தைப் பெற்ற ஒரு வீதிப் பாடலாசிரியராகவும் இவரை அடையாளம் காண முடிகிறது. அவ்வாறே, இவர் வாழ்ந்து பாடல்கள் இயற்றிய காலத்தில், அப்பாடல்களை மக்கள் மத்தியில் பாடிக்காட்டுவதை கட்டாயப் பணியாகக் கொண்டு செயற்பட்டுள்ளார். இதன் வாயிலாக மக்கள் மத்தியிலும் ஜனரஞ்சகம் பெற்ற ஆளுமையாக

அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளார். பதுளை பஸ்தரிப்பு நிலையமே இவர் பாடல் பாடியுள்ள பிரதான தளமாகிறது. இத்தளத்திற்கு வந்து போகின்ற மக்களின் விருப்பத்திற்குரிய வெற்றிலையை விற்பனை செய்து கொண்டே, இப்பணியில் ஈடுபட்டதன் வாயிலாக மக்கள் மத்தியிலான இவரது நெருக்கமும் தொடர்பும் இவரது பாடல்கள் மீதான கவனத்தைப் பரப்புவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது எனலாம். வாசனைத் திரவியங்களுடன் கூடிய வெற்றிலைக் கலவை 'ஜில் வெற்றிலை' என்றே அறியப்படுகிறது.

மக்கள் மத்தியில் பிரபலம் பெற்ற இவர், வாசனை கலந்த வெற்றிலையை விற்பனை செய்ததன் ஊடாகவே இவரிலிருந்து 'ஜில் வெற்றிலை' என்ற காரணப் பெயர் உருவெடுத்துள்ளது. இவர் 'ஜில் வெற்றிலை' விற்பனை செய்யும் போது, தான் இயற்றிய பாடல்களில் பொதிந்துள்ள சுவாரஷ்யமிக்க வரிகளைப் பாடிய நிலையிலேயே விற்பனை செய்துள்ளார். 'ஜில் சுல்தான்' என அழைக்கப்பட்ட கே.கே.எஸ். முஹமது சுல்தான் 1905 ஆம் வருடம் பிறந்து 1979 வரை வாழ்ந்துள்ளதாக மு. நித்தியானந்தன் பதிவு செய்கிறார். அவ்வாறே சாரல் நாடன், லெனின் மதிவானம், வ. செல்வராஜா, குடந்தையூரான், கவிஞர் சாரணா கையூம், அ. லெட்சுமணன், பேராசிரியர் செ. யோகராசா, சு. தவச்செல்வன், மு. சிவலிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப், மானா மக்கீன் ஆகியோர் ஜில்லினுடைய பாடல்கள் பற்றிய பதிவுகளைச் செய்துள்ளனர். அவ்வகையான பதிவுகள் ஆய்வு எழுத்துகள், ஆவணப்படுத்தல் முயற்சிகள் போன்றவையாகவும் அமைந்துள்ளன.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் புனைவு எழுத்தினுள் 'ஜில் சுல்தான்' பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார். "இடுப்பளவில் தொங்கும் வெற்றிலைத் தட்டில் ஒரு சில்லறை கடையே இருக்கிறது. வெற்றிலைக் கடையை கழுத்தில் மாட்டி வைக்கும் கையகலக் கறுப்புப் பட்டியில் கலர் கலராய் வேலைப்பாடுகள் செய்து வைத்துள்ளார். இடையிடையே தொங்கும் ரஸக்குண்டுகளுடன் சர்க்கஸ் பூன் மாதிரி தலையிலே குஞ்சம் வைத்த தொப்பி, கால்களுடன் ஓட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் நீள் சட்டை, கணுக்கால்களில் நாட்டியக்காரி போல் மணிச்சலங்கை தாளத்துடன் ஒலிக்கும். நாலைந்து வரிகளைக் கத்திப் பாடிக்கொண்டு, கால் சலங்கை ஒலி எழுப்ப குதிக்காலைத் தரையில் உதைத்து ஊன்றி பஸ்ஸை சுற்றி வரும் காட்சி, ஜோடித்த ஒரு சின்னத் தேர் போலிருக்கும்."

தனது மார்க்கம் சார்ந்த பாடல்களையும் நிறையவே இயற்றியுள்ளார். மங்காத மாமறையின் 1400 ஆம் பூர்த்திப் பாடல், கல்முனைக்குடி கொடியேற்ற விழா,

இஸ்லாமிய இளவல்கள் படும் பாடு, உலகம் நிறைந்த முஸ்லிம்களின் ஒழுக்கம் எனும் முரசு, சீதனம் ஒழியவே தீன் வழி முழங்கவே ஆகிய தொகுப்புகள் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் சிறப்புகளை வெளிப்படுத்தும் தொகுப்புகளாகும். பெருந்தோட்டங்களில் நிலவும் அடக்குமுறைகள், அடாவடித்தனங்கள் குறித்த அன்னாரின் தொடர் அவதானம், அவ்வாறான சம்பவங்களின் நியாயப்பாடுகளைப் பேசுபொருளாக்கிப் பாடல்களைப் புனைவதில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அடக்குமுறையில் சிக்கித் தவித்த தொழிலாளர்கள் விறு கொண்டு எழும் வகையில் எதிர்ப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் முனைப்பிலும் இப்பாடல்கள் தொழிலாளர்களின் மத்தியில் கவனத்தைப் பெற்றுவந்துள்ளன. மலையக வீதிப்பாடல்களுக்கே உரியவாறு, சினிமாப் பாடல்கள், நாட்டார் பாடல்கள், ஏற்கனவே மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்ற பாடல்களின் மெட்டுகளில் பாடல்கள் புனையப்பட்டு மக்கள் மத்தியில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்களின் உள்ளடக்கம் மக்கள் மத்தியில் எதிர்ப்புணர்வைத் தூண்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. அவ்வாறே தவறான முடிவுகளைத் தூண்டும் வகையிலும் அமைந்த பாடல்களும் கவனத்தைப் பெறுகின்றன.

ஐபார் ஜில் பாடிய பாடல்களில் அவருக்கு ஓர் அடையாளத்தைத் தந்த பாடலாக பின்வரும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“தண்டுகலா தோட்டத்தில

திண்டு முண்டு கணக்கப்பிள்ளை

துண்டு துண்டா வெட்டிடாருங்க யாரோ தாங்க

கண்ட துண்டமாக போச்சிங்க

கழுத்து முண்டம் கைலாசம் சேர்ந்திருச்சிங்க...”

இப்பாடல் மலையக அரை வாய்மொழிப் பாடல் வரிசையில் அனைவரின் கவனத்தையும் பெற்றதாக விளங்குகிறது. பொதுவாக மலையகப் பெருந்தோட்ட வரலாற்றில் கணக்கப்பிள்ளை எனும் பதவி நிலை இரண்டும் கெட்ட நிலையில் உள்ளது. தனது சேவைக்காலம் வரையில் நிர்வாகத்திற்குச் சார்பான வகையில் தொழிற்படுவதையே இவர்கள் நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்படுவார்கள். தோட்டங்களில் ஆதிக்க சக்திகளாக விளங்கும் ‘துரைமார்’ வர்க்கத்தினர், தங்களது சமூக அந்தஸ்திற்குள் கணக்கப்பிள்ளைமார்களை ஒருபோதும் இணைத்துக்கொள்வதில்லை. அதேவேளை, கணக்கப்பிள்ளைமார்களும் அவர்களுக்குக் கீழ் பணியாற்றும் உத்தியோகத்தர்களும், தங்களைத்

தோட்டத் தொழிலாளர் வர்க்கத்திலிருந்து பிரித்தே அடையாளப்படுத்திக் கொள்கின்றனர். இத்தகைய சமூக இடைவெளி, அவர்கள் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர் ஒருவிதமான சமூகத் தனிமைப்படுத்தலையும் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றது. மேலிடத்துக் கட்டளைகளைத் தொழிலாளர்களிடம் நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பில் இருக்கும் இவர்கள், இரு தரப்பிற்கும் இடையில் சிக்கிய ஒருவித ‘நெருக்கடிக்குள்ளான’ தரப்பினராகவே விளங்குகின்றனர்.

தோட்டங்களில் காணப்படும் பிரிவுகளின் தொழிலாளர்களின் உழைப்பை உறிஞ்சும் முழுப் பொறுப்பும் கே.பி. என அழைக்கப்படும் கணக்கப்பிள்ளையின் பொறுப்பைச் சார்ந்ததாகவே அமையும். தோட்டம் ஒன்றில் பெரிய துரை பேரரசராகவும், டிவிசனுக்குப் பொறுப்பான கணக்கப்பிள்ளை சிற்றரசராகவும் விளங்குவார்கள். டிவிசன் ஒன்றில் சகலதும் கணக்கப்பிள்ளையின் ஆளுகைக்குட்பட்டதாகவே அமைந்திருக்கும். டிவிசனைப் பொறுத்த வரையில் பேரரசர் நிலையிலேயே கணக்கப்பிள்ளைமாரின் வகிபங்கு அமைந்திருக்கும். தொழிலாளர்களைப் பிழிந்து எடுக்கும் வகையில் இவர்களின் செயற்பாடுகள் அமைந்திருக்கும். தொழிலாளர்களிடத்தே அதிகமாக உழைப்பைப் பெற்று, அதனால் தன் நலன் சார்ந்த விடயங்களையும் பெற்றுக்கொள்பவர்களாக கணக்கப்பிள்ளைமார்கள் விளங்குகிறார்கள். தொழிலாளர்களைப் பிழிந்து எடுப்பதிலும், இலஞ்சங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும், பெண் தொழிலாளர்களைப் பாலியல் ரீதியில் வதைப்பதிலும் கைதேர்ந்தவர்களாக இக்கணக்கப்பிள்ளைமார்கள் விளங்கியுள்ளனர். அவ்வாறான கணக்கப்பிள்ளைகளின் அடையாளமாகவே தண்டுகலா தோட்டத்து வையாபுரி கணக்கப்பிள்ளை விளங்கினார்.

அந்தவகையில், மத்திய மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஹட்டன் பகுதி வெல்லவா தண்டுகலாவத்தை கே.பி. வையாபுரி கணக்கப்பிள்ளையின் கொலைச் சிந்து எனும் தலைப்பில் வெளியிடப்பட்ட பாடல் நூல் முக்கிய கவனத்தைப் பெறுகிறது. அத்தொகுப்பு, நிர். 152, ஏ. லோவர் வீதி, பதுளை எனும் முகவரியில் இருந்து கே.கே.எஸ். ஜில் அவர்களின் பெயரிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ரூபாய் 25 சதத்திற்கு விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ள இப்பாடல் தொகுப்பு பண்டாரவளை ஐடியல் அச்சகத்தில் அச்சு வடிவம் பெற்றுள்ளது. இத்தொகுப்பு முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறாத நிலையிலும், அத்தொகுப்பில் உள்ளடங்கியிருந்த “தண்டுகலா தோட்டத்தில திண்டு முண்டு கணக்கப்பிள்ளை..” என்ற பாடல் கொண்டிருக்கின்ற உள்ளடக்கம் பல செய்திகளை

எடுத்துரைப்பதை அறியமுடிகிறது. கொலை ஒன்றை கொண்டாட்டமாகப் பார்க்கின்ற போக்கும், அவ்வாறு பார்க்கத் தூண்டுகின்ற எத்தனிப்பும் பாடலாசிரியரின் உள்ளத்தில் உட்பொதிந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது. இப்பாடல் தொழிலாளர்களிடத்தே எதிர்ப்புணர்வையும், தோட்ட நிர்வாகத் தரப்பினரிடத்தே பய உணர்வையும் ஏற்படுத்தியுள்ளமையையும் அறிய முடிகிறது.

மேற்குறித்த பாடல் தொகுப்பு நூலில் உள்ளடங்கியுள்ள கே.கே.எஸ். ஜில்லின் வரிகளை மானா மக்கீன் வெளியிட்டுள்ள 'பதுனை துங்ஹிந்த சாரலில் ஒரு ஜில்' எனும் தொகுப்பு நூலின் ஊடாகத் தரிசிக்க முடிகிறது. அவ் உரை பின்வருமாறு அமைகிறது. "அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே! நீங்கள் நன்கு உணர்ந்து பாருங்கள். நம்மை பாட்டன், பூட்டன், கங்காணிக் கூட்டம் கூட்டி வந்தார்கள். அவர்கள் இன்று தேயிலைத் தூருக்கும், றப்பருக்கும் உரமாகிவிட்டார்கள். ஆகையினால் தாங்கள் தயவு செய்து பாட்டாளிகளுடன் ஒத்து வாழ வேண்டியது கடமை. கங்காணியாய் இருந்தாலும் சரி, கணக்கப்பிள்ளை கே.பியாய் இருந்தாலும் சரி, பாட்டாளி மக்கள் தொழிலாளியாய் இருந்தாலும் சரி, எல்லோரும் மனிதர்கள்தான்."

இப்பாடலின் மூலம், முதலாளித்துவப் பொறிமுறைக்கு தொழிலாளர்களைப் பலியாக்கும் கங்காணிகள், கணக்கப்பிள்ளைகளின் வகிபங்கை அறிய முடிகிறது. வர்க்கம் சார்ந்த பாடலாசிரியரின் உள்ளக்கிடக்கையை அறிய முடிகிறது. தொழிலாளர் நலன் சார்ந்து சமதர்மத்தைப் போதிக்கும் ஜில்லினுடைய போக்கினை அறிய முடிகிறது. "மனிதன் என்றால், ஜாதி என்றால், ஆண் - பெண் ஜாதி இரண்டு. தன்னுயிரைப் போல மண்ணுயிரை நினைத்து வாழ வேண்டும்." என்ற ஜில்லின் வலியுறுத்தல் வரிகளும் கவனத்தைப் பெறுகின்றன.

மேலும், கணக்கப்பிள்ளை கொலை தொடர்பாக அவர் கூறிய "துரைக்குப் பந்தம் பிடித்து வேணுமெண்டு பொய் சாட்சி சொன்னதிலே அவர் உயிர் இழந்துவிட்டார் (வையாபுரி கணக்கப்பிள்ளை). அது விசயம் எல்லோரும் அறிந்ததே. இருக்கக்கூடிய கணக்கப்பிள்ளை, நண்பர்கள், மக்களுடன் ஒற்றுமையாக வாழ நான் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்." என்ற வரிகளும் முக்கியமுடையன.

கொலைகள் சமூகப் பின்னணியில் இடம்பெறுகின்றன. கொலைகள் தொடர்பான காரணங்களை ஆராயும் வகையில் கொலைச் சிந்துகள் அமைகின்றன. 'மலைக்

காட்டு மகாராஜா குரலோசை', 'பரிதாப சீதம்' ஆகிய தலைப்பிலான தொகுப்பு நூல்கள் மலையகத்தில் ஆங்காங்கே இடம்பெற்ற படுகொலைகள் பற்றிய தரவுகளை உட்கமந்துள்ளன. கணக்கப்பிள்ளைகளான மூக்கன், வேலாயுதம், ராமலிங்கம் ஆகியோருக்கு தொழிலாளர்களான கந்தன், செல்லையா, வெங்கடாசலம் ஆகியோரினால் வழங்கப்பட்ட தண்டனைகள் குறித்த பதிவாகவும் இவரால் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறே 1966 இல் நுவரெலியா மாசா தோட்டத்தில் பணியாற்றிய வேலுத்தேவர் கணக்கப்பிள்ளையை கொலை செய்தமை தொடர்பிலும் எழுதப்பட்ட பாடல்கள் தொகுப்பாகியுள்ளன. 19க்கு மேற்பட்ட சிந்து நூல்கள் ஜில் சுல்தானினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளதாக மானா மக்கீன் குறிப்பிடுகிறார்.

"வாசமுள்ள ஜில்லு

வாயில் போட்டு மெல்லு

வாங்கிப் பார்த்து சொல்லு" எனப் பாடிக்கொண்டே ஜில் வெற்றிலை வியாபாரமும்,

"பாவலன் ஜில் சுல்தான் பாட்டு

இதை வாங்கி மனதில் ஊட்டு" எனப் பாடிக்கொண்டே பாடல் நூல்களையும் விற்பனை செய்யும் வழக்கத்தை ஜில் சுல்தான் கொண்டிருந்தார். பொதுவாக அக்கால வீதிப்பாடலாசிரியர்களின் கவனத்தை "மணப்பாறை மாடு கட்டி மாயவரம் ஏரு பூட்டி" என்ற பாடல் பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் மெட்டில் பல பாடலாசிரியர்கள் பாடல்களைத் தந்துள்ளார்கள். அவ்வாறே சுல்தானும் அப்பாடல் மெட்டில் பாடல் ஒன்றைத் தந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

"அச்சியா வருசத்தில அரிசிப் பஞ்ச காலத்திலே

பச்சமுள்ள கங்காணியும் - சின்னத்தம்பி

படகிலையே கூட்டி வந்தான நல்லதம்பி...."

இந்திய வம்சாவளி மக்களின் வரவு தொடக்கம் அவர்களின் உழைப்பின் நிலை தொடர்பாகவும் பேசுவதாக இது அமைகிறது. உரிமைகள் தொடர்பான பாதிப்பு நிலையை வலியுறுத்தும் கவனிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கது.

"இந்தியாவில் பெண்ணைக்கட்டி

இலங்கை வந்து மண்ணை வெட்டி

கண்ட பலன் ஒண்ணுமில்லை - சின்னத்தம்பி

நம்ம காக்க வில்லை மலங்காடு - நல்லத்தம்பி"

“பண்டு தொட்டு பல காலமா பாட்டனோடும்
முப்பாட்டனும்

கூட்டமாக வாழ்ந்திருந்தோம் சின்னத்தம்பி

நமக்கு ஓட்டுரிமை இல்லைதானே - நல்லதம்பி”

தொழிலாளர் உரிமைக்காகச் சங்கத்தில் சேருவதே பெரும் சவாலாக இருந்த காலத்தில் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் பல்வேறு அசௌகரியங்களை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தன. தொழிலாளர்களை கொலை செய்யும் அளவுக்கு அதிகாரத் தரப்பினரது நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்தன. நாவலப்பிட்டி லெட்சுமி தோட்டத்தில் இடம்பெற்ற இவ்வாறான சம்பவத்தை ஜில் சுல்தான் பாடல் ஊடாக விவரணப்படுத்துகிறார்.

“ஆயிரத்தித் தொள்ளாயிரத்தி ஐம்பத்தொன்பதாம்
ஆண்டினிலே

ஆனதொரு பத்தாம் மாதம் அவனிதனில் நடந்த
கொலை

இருபத்தி மூணாம் தேதி இது நடந்த கொலை சேதி

பார் புகழும் நாவலப்பிட்டி பக்கத்திலே சோளங்கந்த

சீரோங்கும் லெட்சுமி தோட்டம் சிறந்த
தொழிலாளர்களாம்

சேர்ந்தாராம் சங்கம் இலங்கைத் தொழிலாளர் சங்கம்
லெட்சுமி தோட்டத்திலே நேயர்களும் சேர்ந்ததிலே”

மலையகத்தில் இடம்பெற்ற வன்முறைச் சம்பவங்களை அடையாளப்படுத்தும் முனைப்பில், மேற்குறித்தவாறான விவரண அம்சத்துடன் சம்பவங்களை விவரிக்கின்ற போக்கினை இவரது பாடல்களில் அவதானிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக தொழிலாளியான செல்லையாவின் கொலை, உட்புசல்லாவ கொம்பாடி, பொன்னையா ஆகியோரது கொலைகள், நுவரெலியா, கந்தப்பொலை, ஹைபொரஸ்ட் ஆகிய தோட்டங்களில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களையும் பாடல்களாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவற்றில் நடந்த கொலையைக் கண்டிக்கும் போக்கும், இவ்வாறான கொலைகள் இனியும் ஏற்படக்கூடாது என்ற உள்ளூர்வரும் பொதிந்திருக்கும் பாங்கினையும் அறியலாம்.

மார்க்கம் சார்ந்த பாடல்களை கிழக்கு மாகாணத்தைத் தளமாகக் கொண்டே ஜில் சுல்தான் எழுதியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. கொலைச் சிந்து தொடர்பான பாடல்களில் பெரும்பாலும் மலையகத்

ஐபார் ஜில் சுல்தான்

தோட்டப்புறங்களில் நிலவிய சம்பவங்களையே பதிவாக்கியுள்ளார். ஒரு சில பாடல்கள் கிழக்கு மாகாணத் தளத்திலிருந்தும் எழுதப்பட்டுள்ளன. தொழில் சார்ந்த களங்களில் இடம்பெற்ற கொலைகளை மாத்திரமன்றி, பண்பாட்டுக்கு புறம்பான நடத்தைகளால் ஏற்பட்ட கொலைகள் பற்றியும் பாடியுள்ளார். அவ்வாறான பாடல்களை உட்கமந்த பின்வரும் பாடல் நூல்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்: கூத்தாயி படுகொலை (1963), கன்னிக் கொலை கேசு (1958), குறிஞ்சிப் பூ உம்மா படுகொலைச் சிந்து. 1962 இல் இலங்கை வடபகுதியில் இடம்பெற்ற ‘கோகிலாம்பாள் கொலை’ சம்பவத்தையும் இவர் பாடத் தவறவில்லை. அவ்வாறே மட்டக்களப்பில் 1967 ஆம் வருடம் கண்ணகி அம்பாள் தனது மருமகனைக் கத்தியால் குத்திக் கொலை செய்த சம்பவத்தையும் பாடியுள்ளார். இலங்கையின் சகல பிரதேசங்களிலும் இடம்பெற்ற கொலைகளின் பின்னணியை அறிவதில் ஜில் அவர்களுக்கு இருந்த ஈடுபாடு குறிப்பிடத்தக்கது.

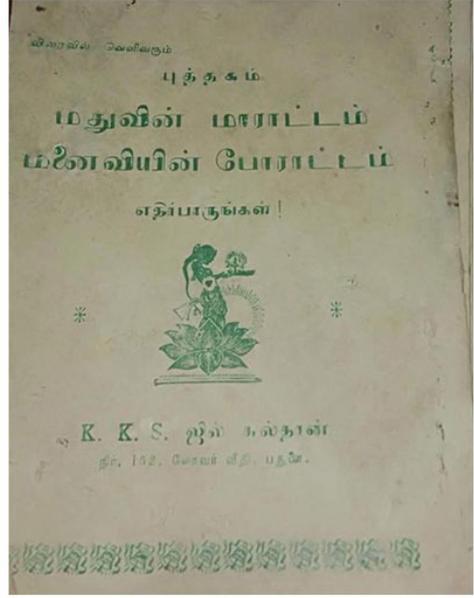
அறுபதுகளுக்குப் பின்னர், இலங்கை மலையகத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தாக்கம் உண்டாகிறது. திரைப்படங்கள் இத்திராவிடக் கருத்துகளைக் காவிச் சென்றதில் பெரிதும் துணை நின்றன. அறிஞர் அண்ணா மீதான ஈடுபாடு மலையகத்தவர்களிடையே பெரிதும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. அண்ணாவின் கருத்துகளை ஆதரித்த

குழுமத்தினர் மலையகக் கலை இலக்கியச் செல்நெறியிலும் அதனைப் பிரயோகிக்க முற்பட்டனர். இந்நிலைமை மலையக நாடகத்துறையின் வளர்ச்சியிலும் செல்வாக்கைப் பெற்றது. அண்ணாவின் மறைவு குறித்து பல வீதிப் பாடலாசிரியர்கள் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். அறிஞர் அண்ணாவின் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்ட மக்கள் தொகையினர் தொடர்பான கவனம் இன்று வரையிலும் பெரிதாகப் பேசப்படுகிறது. ஜில் சுல்தான், அண்ணாவின் மறைவையொட்டி “இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற தலைவர்களுள் ஒருவராம் அறிஞர் அண்ணா” என்ற துயர் சிந்தை எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சிந்துப் பாடல் வடிவம் எளிய சந்தம் கொண்ட இசைப்பாடல் வடிவமாகத் திகழ்கிறது. இவ்வடிவில் புலம்பல் சிந்து என்ற பிரிவும் உள்ளது. துன்பம், பிரிவு, இழப்பு, மனக்குறைகள் போன்றவற்றை எடுத்துச் சொல்லும் பாடல்கள் புலம்பல் சிந்துக்குள் வைத்துப் பார்க்கப்படுகிறது. இழப்புகளை நினைத்து வருந்துதல், இறைவனிடம் முறையிடுதல் போன்ற அம்சங்களும் இதில் அடங்கும். ஜில்லினுடைய பாடல்கள் பல புலம்பல் சிந்துக்குரிய மரபோடு இயற்றப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“லெட்சுமி தோட்டத்திலே வச்சகுறி தவறாமல்
பச்சி ஒன்னு பறந்திருச்சே ஆண்டவா...
அந்தப் படுபாவி செய்த கொலை தாண்டவா
அழுகாத ஜனங்கலெல்லாம்
அழுதழுது கண்ணீர் விட்டு
அலைமோதித் துடிக்கிறாரே ஆண்டவா
அந்த லெட்சுமி தோட்டத்திலே
நடந்த கொலை தாண்டவா...”

அண்மையில் ‘பதுளை துங்கிந்த சாரலில் ஒரு ஜில்’ எனும் தலைப்பில் மானா மக்கீன் ஒரு தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் பாடலாசிரியர் ஜில் அவர்களினுடைய நினைவுகளை மீட்டுவதற்கும், அவரது பாடல்களின் இரசனைக் குறிப்புகளை அசைவோட்டமாகக் காட்சிப்படுத்துவதற்கும் வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது எனலாம். பாடலாசிரியர் ஜில் பல பெயர்களில் படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார்: அருப்புக்கோட்டையான், ஜில்தாசன், மதியழகன் ஜில், கே.கே.எஸ். ஜில், கே.கே.எஸ். முஹமது சுல்தான். பொதுவாக தனது வீதிப்பாடல் தொகுப்பு நூல்களில் தன்னை கே.கே.எஸ். ஜில் எனவே அடையாளப்படுத்தியுள்ளார். மக்கள்

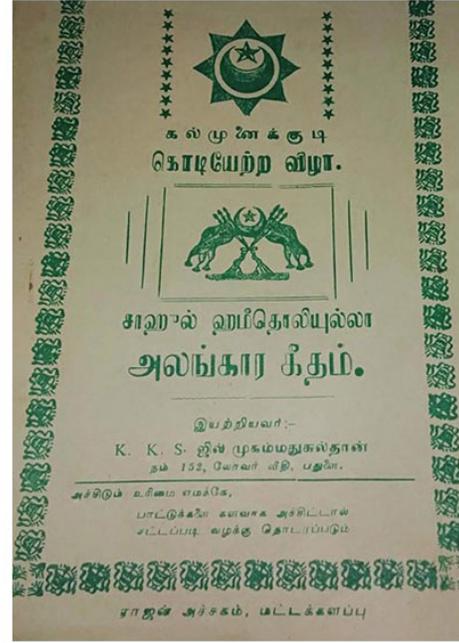
மதுவின் மாராட்டம் மனைவியின் போராட்டம்

மத்தியில் ஜபார் ஜில் சுல்தான் என்ற பெயரும் பிபல்யம் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத் தகவலை மலையக நாட்டார் பாடல்களை ஆவணப்படுத்தும் பணியில் திருபதிகரமான பங்களிப்பை செய்து வந்த அமரர் பசறையூர் வேலாயுதமும் வலியுறுத்தியமை ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. இவ் விடயம் தொடர்பான பதிவினை 2011ம் வருடம் இடம்பெற்ற உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டு ஆய்வரங்கமும் பதிவு செய்தமை கவனத்திற்குரியதாகும். ஜில்லின் படைப்புகள் வெளிவந்த பதிப்பகங்கள் தொடர்பாகவும் அறிய முடிகிறது: பதுளை ராஜன் அச்சகம், மாடர்ன் அச்சகம், சரஸ்வதி காந்தி அச்சகம், பண்டாரவளை ரஞ்சித் அச்சகம், இராகலை மணிலா, நாவலப்பிட்டி சரவணா, மட்டக்களப்பு ராஜன். இத்தொகுப்பு நூலை வெளியிட்ட களத்தில் ஜில் சுல்தான் அவர்களுடைய மகனையும் மகளையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. மகன் ஊடான தொலைபேசித் தொடர்பில் ‘ஜில்’ பற்றிய நினைவுகளைச் சிலாகித்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. கடந்த வருடம் கண்டியில் இடம்பெற்ற “மானா மக்கீனின்” முயற்சியில் இடம்பெற்ற “பதுளை துங்கிந்த சாரலில் ஒரு ஜில்” எனும் தொகுப்பு நூல் வெளியிட்டுக்களம் ஜில் சுல்தான் பற்றிய அவதானிப்பில் மிக முக்கிய நிகழ்வாக அமைந்தது எனலாம். ஜில் சுல்தான் பற்றிய முழுநாள் கருத்தரங்கமாக அன்றைய நிகழ்வு முக்கியத்தைப் பெறுகிறது. ஊடகத்துறை பிரமுகர்கள், இலக்கிய ஆளுமைகள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், ஜில் அவர்களுடைய மகன், மகள் உட்பட்ட குடும்ப உறுப்பினர்கள் என கண்டியில் திரண்டிருந்தார்கள்.

இந் நிகழ்வில் அன்று வெளியிட்டு வைக்கப்பட்ட “புதுளை துங்கிந்த சாரலில் ஒரு ஜில்” தொகுப்பு நூல் வருகைத்தந்தவர்களுக்கு இலவசமாகவே வழங்கி வைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந் நூல் வெளியீட்டு பணிக்கு எம்.எஸ்.அப்துல் லத்தீப், ஏ.எப்.பெரோஸ், எம்.எச்.எம். நஸீர் ஆகியோர் நிதி உதவி வழங்கியதாக மானா மக்கீனின் கூற்று கவனத்திற்குரியதாகும். பாடலாசிரியர் ஜில் பற்றிய கவனத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் மானா மக்கீன் அவர்களது பணி மிகுந்த முக்கியத்துவத்தை பெறுவதாக அமைகிறது. அவ்வகையில் வீதிப்பாடலாசிரியர் ஜில்லினுடைய படைப்புகள் குறித்த அவதானத்தை செலுத்தியவர்களின் கருத்து நிலைகளை அறிய முற்படுபவர்களுக்கான வழிகாட்டியாக இத் தொகுப்பு அமையப்பெறுகிறது. சிறு சிறு பதிவுகள் என்ற போதிலும் அவ் ஆளுமைகளின் ஆழமிக்க எழுத்துக்களை ஊடுருவாதற்குகான வழிகாட்டியாகவும் இத் தொகுப்பை நூலை பார்க்கலாம். இத்தகைய முயற்சி குறித்து இத்துறை ஆர்வலர்களிடம் மானா மக்கீன் முக்கிய கவனத்தை பெறுபவராக விளங்குகிறார்.

‘ஜில் சுல்தான்’ தான் வாழ்ந்த சூழலில் பெற்ற அனுபவங்களைப் பாடலாக முன்வைப்பதில் கைதேர்ந்தவராக விளங்கியுள்ளார். பாடல் இயற்றும் பணி, பாடல்களைத் தொகுப்பாக்கும் பணி, செவ்வை பார்க்கும் செயற்பாடு, முதலீட்டாளர், பதிப்பாளர், விநியோகஸ்தர் என்றவாறு இவரின் ஆளுமைப் பண்பு விரிந்து சென்றுள்ளது. அவ்வாறே சம்பவங்கள் இடம்பெற்ற தளங்களுக்கு நேரில் சென்று தகவல்களை அறிந்து கொள்கின்ற இலாவகம், உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துச் சொல்லும் பக்குவம், பொருளாதார நடைமுறையைச் சரியாக அணுகும் புலமை என்பதெல்லாம் இவரின் ஆளுமைக் கூறுகளாக விளங்குகின்றன. ஜில் சுல்தான், அநீதியைக் கண்டு வெகுண்டெழும் மனப்பாங்கும், தந்துணியோடும் எதிர்ப்புணர்வோடும் முன்னகரும் நுட்பமும் கொண்டவர். அவர் ஒரு வலிமையான ஆளுமையாகவும், அதேவேளை ஆழமான மனிதாபிமான உணர்வாளராகவும் போற்றப்பட வேண்டியவராகத் திகழ்கிறார்.

ஜில் சுல்தானின் பாடல்கள் சிலதே கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவ்வாறு இவரது தொகுப்புகள் கிடைக்கும் பட்சத்தில் அப்படைப்புகள் மீள்பதிப்பு செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். மலையக எதிர்ப்பிலக்கிய முயற்சியில் ஜில் சுல்தானுக்கு எப்போதும் நிலையான இடமுண்டு. மலையக வீதிப்பாடலாசிரியர்களின் பாடல்களின் தொகுப்பாக வெளிவந்த ‘பரதேசம் போன தமிழர்களின் பரிதாபப்

கல்முனை கொடியேற்ற விழா

பாடல்கள்’ தொகுப்பு நூலில் இவரது பாடல்கள் உள்வாங்கப்படாமை அதன் முழுமையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது எனலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. யோகராசா. செ, (2023) ஈழத்து முச்சந்தி இலக்கியம். மகுடம் பப்ளிகேசன்.
2. வடிவேலன். பெ, (2025) தமிழ் இலக்கியத்தில் கதிர்காம முருகன் - மலையகத்தில் கவிஞர் அருட்கவி எஸ்.ஆர்.எஸ். பெரியாம்பிள்ளை பாடிய சிற்றிலக்கியத் தொகுப்பு. இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.
3. முத்துலிங்கம். பெ, (2012) பரதேசம் போன தமிழர்களின் பரிதாபப் பாடல்கள். கயல் கவின் பூக்ஸ்.
4. சாரல் நாடன், (1997) மலையகம் வளர்த்த தமிழ். துரவி வெளியீட்டகம்.
5. மாத்தளை ரோகிணி, (1993) உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர்நீத்த தியாகிகள். குறிஞ்சி வெளியீடு.
6. மானா மக்கீன், (2025) புதுளை துங்கிந்த சாரலில் ஒரு ஜில். பூங்காவனம் இலக்கிய வட்டம்.
7. சிவலிங்கம். மு, (2007) மலையகத் தமிழர் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள். குறிஞ்சித் தமிழ் இலக்கிய மன்றம்.

நூல் அறிமுகம்: இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் மனிதப் பண்பியல் கல்வியின் ஒரு நூற்றாண்டு வரலாறு

1920களில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி என்ற பெயரில் கொழும்பு நகரில் ஓர் உயர்கல்வி நிறுவனம் தாபிக்கப்பட்டது. இக்கல்லூரி லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் இளங்கலை/ விஞ்ஞானப் பட்டப்படிப்புக்கு வெளிவாரி பரீட்சார்த்திகளான இலங்கை மாணவர்களைத் தயார்படுத்தும் கல்வி நிறுவனமாகச் செயற்பட்டது. 1942 இல் இக்கல்லூரி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக மாற்றப்பட்டு தனித்து இயங்க ஆரம்பித்தது. காலப்போக்கில் நாட்டின் பிற்பகுதிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்கள் தாபிக்கப்பட்டன. இலங்கையில் பல்கலைக்கழக முறை (University System) ஒன்று உருவாகியது. இம்மாற்றங்கள் மேற்குறித்த மூன்று கற்கைத்துறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தன. 'இலங்கையின் வரலாறும், பொருளியலும், சமூகவியலும்' என்ற இத்தொடரில் இக்கற்கைத்துறைகளின் வளர்ச்சி பற்றிய மதிப்பீடுகள், முக்கிய ஆய்வாளர்களின் நூல்களினதும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளினதும் அறிமுகமும் விமர்சனமும், ஆய்வாளர்களின் கோட்பாட்டுப் பங்களிப்புகள் (Theoretical Contributions), அவர்களின் புலமைத்துறை வாழ்க்கை வரலாறு, மாணவர் பரம்பரைகளின் உருவாக்கம், அரசியல் - சமூக - பண்பாட்டு உயர்குழுக்களின் (Elites) உருவாக்கம் என்பன குறித்த பகுப்பாய்வுகளாக அமையும் கட்டுரைகள் பதிவிடப்படும்.

கந்தையா சண்முகலிங்கம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்ற இவர், இலங்கை நிர்வாக சேவையில் பணியாற்றிய ஓய்வுநிலை அரசு பணியாளர். கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக விளங்கிய சண்முகலிங்கம் அவர்கள் மிகச்சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளருமாவார். இவர் மொழிபெயர்த்த 'இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தின் தோற்றம்' என்ற நூல் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கான பரிசை பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

'நவீன அரசியல் சிந்தனை', 'கருத்தியல் எனும் பனிமூட்டம்', 'இலங்கையின் இனவரைவியலும் மானிடவியலும்' ஆகியவை இவரின் ஏனைய நூல்களாகும்.

லங்கைப் பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழு 2021 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் ஒரு நூற்றாண்டு வளர்ச்சியையும் வரலாற்றையும்

எடுத்துக்கூறும் இரு நூல் தொகுப்புகளை வெளியிட்டது. இந்நூல் தொகுப்புகளின் தலைப்பு ஆங்கிலத்தில் வருமாறு: *Beyond Boundaries: One Hundred Years of Humanities and Social Sciences in Sri Lankan Universities*. 'எல்லைகளுக்கு அப்பால்: இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் மனிதப் பண்பியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞானக் கல்வி' என மேற்படி நூல் தொகுதிகளின் தலைப்பை தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளலாம். இத்தொகுதிகளில் முதலாவது தொகுதி மனிதப்பண்பியல் (Volume 1 - Humanities) பற்றியதாகும். இம்முதலாம் தொகுதியைப் பற்றிய நூல் அறிமுகமாக இத்தமிழ்க் கட்டுரை அமைந்துள்ளது. இத்தொகுதியில் எல்லாமாக 19 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரைகள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக முறைமையின் கீழ் மனிதப் பண்பியல் (Humanities) என்னும் கல்விப்பலம் சார்ந்த கற்கைத் துறைகளின் வளர்ச்சியை ஆராய்வனவாக அமைந்துள்ளன.

மனிதப் பண்பியல் (Humanities) வரலாறிலக்கணம்

20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கையில் பல்கலைக்கழகக் கல்விமுறையில் கலைப்பிரிவு, விஞ்ஞானப் பிரிவு என இரு பிரிவுகள் இருந்து வந்தன. பின்னர் கல்வித்துறைகளை மூன்றாக வகுத்து நோக்கும் மரபு தோன்றியது. இம்மரபுக்கமைய,

1. மனிதப் பண்பியல் (Humanities)
2. சமூக விஞ்ஞானங்கள் (Social Sciences)
3. விஞ்ஞானம் (Science)

என்னும் மூன்று தனித்தனிக் கல்விப் புலங்கள் அடையாளம் காணப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் மனிதப்பண்பியல் என்னும் கல்விப்பலம் எதனைக் குறிக்கின்றது என்பதனை முதலில் சுருக்கமாகக் கூறுவோம். இத்தொகுதியின் முதலாவது அத்தியாயத்தில் மனிதப் பண்பியல் என்பதை பேராசிரியர் பிரேமகுமார டி சில்வா பின்வருமாறு வரையறை செய்கிறார். அவரது கருத்துகளை எமது வார்த்தைகளில் சீழே தந்துள்ளோம்.

“இலங்கையில் மனிதப்பண்பியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞானங்கள் பற்றிய கற்கைகளை ‘கலைகள் குறித்த தாராண்மை நோக்கிலான கல்வி’ (Liberal Arts) என அழைக்கும் மரபு இருந்து வந்தது. ‘கலைப்பாடங்கள்’

என அழைக்கப்பட்ட இக்கற்கைகள் மனித சமூகத்தையும் மனித நடத்தையையும் (Human Society and Human Behaviour) ஆராய்வனவாக இருந்தன. சமூகத்தையும், மனித நடத்தையையும் ஆராயும் இத்துறைகள் பண்பாட்டையும், சமூக நிறுவனங்கள், சமூகக்கட்டுருக்கள் (Social Constructs) என்பவற்றையும் ஆராய்வனவாக அமைந்தன. மனிதப் பண்பியலும், சமூக விஞ்ஞானங்களும் விரிந்த விடயப்பரப்பைக் கொண்டனவாக இருந்து வந்தன. இவற்றுள் மனிதப்பண்பியல் (Humanities) மனிதம் பற்றியதாகவும் மனித வாழ்நிலை பற்றியதாகவும், சமூக விஞ்ஞானங்கள் மனித நடத்தை (Human Behaviour) பற்றியனவாயும் அமைந்தன (பக். 2)”

மனிதப் பண்பியலுக்கும், சமூக விஞ்ஞானங்களுக்கும் இடையிலான முக்கிய வேறுபாடு அவற்றின் ஆய்வு அணுகுமுறை சார்ந்தது என்றும் பிரேமகுமார டி சில்வா எடுத்துக்கூறியுள்ளார்.

சமூக விஞ்ஞானங்களில் விஞ்ஞான அணுகுமுறை (Scientific Approach) கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. மனிதப் பண்பியல் ஆய்வுகளில் பகுப்பாய்வு நோக்கும் (Analytical Approach) விமர்சனம் சார்ந்த நோக்கும் (Critical Approach) கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. மனிதப் பண்பியல் துறையில் சட்டம், வரலாறு, பண்டைய மொழிகளான இலத்தீன், கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம், பாளி என்பன பற்றிய கல்வி, நவீன மொழிகள் பற்றிய கல்வி, சமயம், நுண்கலைகள், அரசாங்கியல் கலைகள் என்பன அடங்குகின்றன. இத்துறைகள் விஞ்ஞான நோக்கிலான ஆய்வு முறைகள் ஊடாக அணுகப்படுவதில்லை. இத்துறைகளின் ஆய்வு மெய்யியல் (Philosophical) நோக்கில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். சமூக விஞ்ஞானங்களில் உள்ளடக்கப்படும் புதிய கல்வித் துறைகளான மானிடவியல் (Anthropology), தொல்லியல் (Archaeology), மக்கள் தொகையியல் (Demography), மொழியியல் (Linguistics), பொருளியல் (Economics), உளவியல் (Psychology) ஆகியன மனிதப்பண்பியல் துறைகள் போன்று அல்லாது இயற்கை விஞ்ஞானங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படும் விஞ்ஞான ஆய்வு முறையைக் கடைப்பிடிப்பதைக் காணலாம். இக்காரணத்தால் ‘Arts’ என்றும் ‘Liberal Arts’ என்றும் அழைக்கப்பட்ட பாடங்கள் இன்று மனிதப்பண்பியல், சமூக விஞ்ஞானங்கள் என்ற இருவேறு துறைகளாகப் பிரிந்துள்ளன. ஐரோப்பாவில் 15 ஆம் நூற்றாண்டில் பண்டைய கிரேக்க, இலத்தீன் மொழி இலக்கியங்களையும், அவை சார்ந்த நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும், கலைகளையும் கற்பதில் ஏற்பட்ட ஆர்வம் மனிதப் பண்பியல் (Humanities) கல்வியில் பெரும் மாற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தது. இதன்பின்னர் ஐரோப்பாவில் பிரஞ்சுப் புரட்சியும், கைத்தொழில் புரட்சியும் ஏற்படுத்திய

அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் சமூக விஞ்ஞானங்களில் பெருவளர்ச்சிக்குக் காரணமாயின. மார்க்ஸ், எமில் தர்க்கீம், மக்ஸ் வெபர் ஆகியோர் சமூக விஞ்ஞானக் கல்வியை ஆழமும் அகலமும் உடையதாக விரிவாக்கினர். இயற்கை விஞ்ஞானங்களிற்கும் சமூக விஞ்ஞானங்களிற்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் அழுத்தம் பெற்றன. அத்தோடு மனிதப் பண்பியலுக்கும் சமூக விஞ்ஞானங்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளும் அழுத்தம் பெற்றன.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சுருக்க வரலாறு

இலங்கையில் பல்கலைக்கழக முறைமை உருவான வரலாற்றை அறிந்து கொள்வது அம்முறைமையில் மனிதப்பண்பியல் துறைகள் எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்தன என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்று உதவும். 1921 இல் தாபிக்கப்பட்ட இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி 'கொலிஜ் ஹவுஸ்' (College House) என அழைக்கப்படும் இடத்தில் இயங்கத் தொடங்கியது. ஆளுநர் W.H. மனிங் புதிய கல்லூரியின் தலைவராகச் செயற்பட்டார். இத்தற்காலிக ஏற்பாடு விரைவிலேயே முடிவுறுத்தப்பட்டது. பேராசிரியர் றொபர்ட் மார்ஸ் (Robert Marris) பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் அதிபராக (Principal) நியமிக்கப்பட்டார். றொபர்ட் மார்ஸ் அவர்கள் அதிபர் பதவியில் 1939 வரை 19 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். 1939 இல் றொபர்ட் மார்ஸ் ஓய்வு பெற்ற போது அவரின் இடத்திற்கு சேர். ஐவர் ஜெனிங்ஸ் நியமிக்கப்பட்டார். ஜெனிங்ஸ் அவர்களிடம் அரசாங்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட பணியைச் செய்து முடிக்கும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தது. பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக மாற்றுவதே அப்பணியாகும்.

1942 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. அதன் முதலாவது உபவேந்தராக சேர். ஐவர் ஜெனிங்ஸ் நியமிக்கப்பட்டார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கல்லூரியையும் இணைத்து உருவாக்கப்பட்ட இப்புதிய பல்கலைக்கழகத்தில்,

1. கலை மற்றும் கீழைத்தேயக் கற்கைகள் பீடங்கள் (Faculties of Arts and Oriental Studies)
2. விஞ்ஞானப் பீடம் (Faculty of Science)
3. மருத்துவப் பீடம் (Faculty of Medicine)

எனும் பீடங்கள் இயங்கத் தொடங்கின. இக்கட்டுரையில் நாம் கலை மற்றும் கீழைத்தேயக் கற்கைகள் என்னும் இரு பீடங்களினதும் கற்கைத்துறைகளின் வளர்ச்சியை எடுத்துக்கூறவுள்ளோம். 1942 முதல் 1951 வரையான

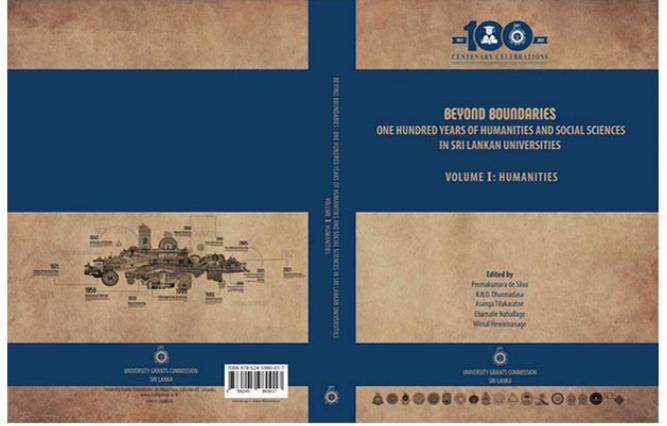

Image Source - researchgate.net

பத்தாண்டுகள் கொழும்பில் இயங்கிவந்த கலை மற்றும் கீழைத்தேயக் கற்கைகள் பீடங்கள் (Faculty of Arts and Oriental Studies) இரண்டும் 1952 இல் முழுமையாகப் பேராதனைக்கு இடம் மாறின. 1952 முதல் கொழும்பு, பேராதனை என்னும் இரு வளாகங்கள் (Campuses) இயங்கி வந்தன. பேராதனையில் கலை மற்றும் கீழைத்தேயக் கற்கைகள் பீடங்கள் இயங்கிய காலம் கலை மற்றும் மனிதப் பண்பியல் கல்வியின் 'பொற்காலம்' என அழைக்கப்படுகிறது. எமது ஆய்வுக்குரிய நூற்தொகுப்பில் உள்ள மொத்தம் 19 அத்தியாயங்களில் 13 அத்தியாயங்களில் பின்வரும் மனிதப் பண்பியல் கற்கைத் துறைகளின் வளர்ச்சி விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. அத்தியாயங்களின் தலைப்புகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

1. செவ்வியல் மொழிகள் (இலத்தீன், கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம், பாளி) - அத்தியாயம் 5
2. சிங்கள மொழியும் இலக்கியமும் - அத்தியாயம் 6
3. தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் - அத்தியாயம் 7
4. ஆங்கிலக் கற்கைகள் (English Studies) - அத்தியாயம் 8
5. மொழிகள் கற்கைகள் (Language Studies) - அத்தியாயம் 9
6. ஆங்கில மொழியைக் கற்பித்தல் (English Language Teaching) - அத்தியாயம் 10
7. மொழியியல் (Linguistics) - அத்தியாயம் 11
8. பௌத்தமும் பாளி மொழியும் (Buddhist Studies Pali Language) - அத்தியாயம் 12
9. நாகரிகங்களின் கற்கை (Civilisation Studies) (இந்து

நாகரிகம், இஸ்லாமிய நாகரிகம், கிறிஸ்தவ நாகரிகம்) - அத்தியாயம் 13

10. நுண்கலைகள் (Fine Arts) - அத்தியாயம் 14

11. வரலாறு - அத்தியாயம் 15

12. சட்டம் (Legal Education) - அத்தியாயம் 16

13. மெய்யியலும் உளவியலும் (Philosophy and Psychology) - அத்தியாயம் 17

‘பல்கலைக்கழக நூலகங்கள் - ஒரு நூற்றாண்டு வளர்ச்சி’ எனும் கட்டுரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழக நூலகங்களின் வளர்ச்சியை எடுத்துக்கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

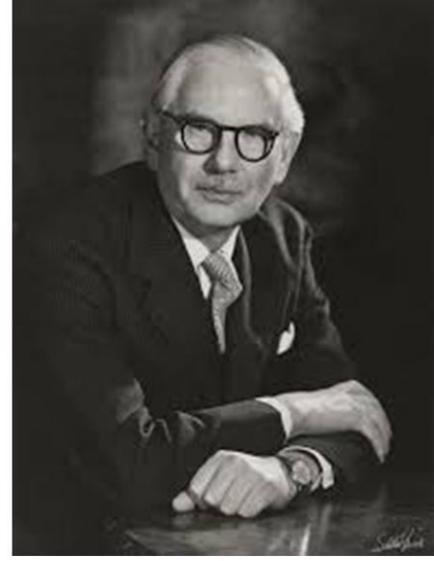
மேலே குறிப்பிட்ட கற்கைத் துறைகள் ஒவ்வொன்றினதும் வளர்ச்சியையும் வரலாற்றையும் அத்துறைகளைச் சேர்ந்த முதுநிலைப் பேராசிரியர்கள் எழுதியுள்ளனர். ஒவ்வொரு கட்டுரையும் உணர்வெழுச்சியூட்டும் ஆய்வுகளாக அமைந்துள்ளன. நூலின் முதல் நான்கு அத்தியாயங்களும் இறுதி அத்தியாயமும் மனிதப் பண்பியல் துறைகளின் பொது வரலாற்றை பகுப்பாய்வு முறையில் விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன.

மனிதப் பண்பியல் கல்வியின் பொற்காலம்

1952 இல் கலைப்பீடமும், கீழைத்தேயக் கற்கைகள் (Oriental Studies) பீடமும் பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்டன என்பதை மேலே குறிப்பிட்டுள்ளோம். பேராதனையில் 1952 இற்குப் பிந்திய காலத்தில் சிங்களம், தமிழ், பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளின் கல்வியில் பெருமாற்றங்களும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டன. ஆங்கில மொழித்துறையும் மேற்கத்தையச் செவ்வியலும் (Western Classics), வரலாறு, சட்டம், மெய்யியலும் உளவியலும் ஆகிய துறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி பேராதனையின் பொற்காலத்தில் ஏற்பட்டது. மனிதப் பண்பியல் துறைகளில் கல்வி கற்ற பலர் பேராசிரியர்களாகவும், நிர்வாகத்துறை உயர் அதிகாரிகளாகவும், இராஜதந்திரிகளாகவும், நீதிபதிகளாகவும், ஊடகவியலாளர்களாகவும் அறிவுலகில் பிரகாசித்தார்கள்.

இலங்கையில் கீழைத்தேயக் கற்கைகள் அறிமுகமாதல்

‘Oriental Studies’ என அழைக்கப்பட்ட ‘கீழைத்தேயக் கற்கைகள்’, ‘கீழைத்தேயம்’ (Orient) பற்றிய மேலைத்தேசத்தவர்களின் பார்வையிலான அறிவு என்ற முறையிலேயே உருவாக்கம் பெற்ற கற்கைத்துறையாகும். எட்வார்ட் செய்த் (Edward Said)

ஊவர் ஷெனிங்ஸ்

Image Source - npg.org.uk

என்ற அறிஞர் கீழைத்தேயக் கற்கைகள் என்பதை கீழைத்தேயவியல் (Orientalism) என்னும் கருத்தாக்கம் மூலம் விளக்கினார். கிழக்குலகை மேற்குலகம் அடிமைப்படுத்தி ஆட்சி செய்வதற்கான அறிவைப் (Knowledge) பெற்றுக்கொள்வதே இக்கற்கைகளின் நோக்கம்; கிழக்குலகை பற்றிய அறிவு ஆதிக்கத்திற்கான கருவியாகப் பயன்பட்டது. கிழக்குலகை (Orient) பரந்துபட்ட புவியியல் பரப்பைக் கொண்ட ஒரு நிலப்பகுதி. இந் நிலப்பரப்பில் எண்ணிறந்த இனத்துவக் குழுமங்கள் (Ethnic Communities) வாழ்ந்து வந்தன. பல சமய மரபுகளும், பண்பாடுகளும் இந்நிலப் பகுதியில் காணப்பட்டன. இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுபவர்களாக இருந்தார்கள். மேற்குலக கீழைத்தேசத்தில் அரசியல் பொருளாதார ஆக்கிரமிப்பை மேற்கொண்ட போது, தனது தேவைக்காக உருவாக்கிக்கொண்ட அறிவுத் தொகுதியே கீழைத்தேயக் கற்கைகள் என்ற வடிவத்தில் உருவாக்கம் பெற்றிருந்தது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலும், பின்னர் 1942 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்ட போதும் இலங்கையர்களான பேராசிரியர்களும், விரிவுரையாளர்களும் கீழைத்தேயக் கற்கைகள் என்பதை சுதேசிய மக்களின் நோக்கில் வரையறை செய்து கொண்டார்கள். சிங்களம், தமிழ், பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளையும், பௌத்தம், இந்து, இஸ்லாமியப் பண்பாடுகளையும் கற்பதை தமது அடையாளத்தைப் பற்றிய சுய கண்டுபிடிப்பாகவும் (Self - Discovery), சுய அடையாள வரையறை செய்தலாகவும் (Self - Definition) கருதிச் செயற்பட்டார்கள் என அமரகீர்த்தி லியனகே நான்காவது அத்தியாயத்தில் விளக்கிக் கூறுகின்றார்

பிரேமவர்த்தன, ஆனந்த குருகே, றிட்ஜ்வே திலகரத்தின ஆகியோரையும் குறிப்பிடலாம். பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் 1933 இல் சேர்ந்து கீழைத்தேயக் கற்கைகள் துறையில் கல்வி கற்ற எதிரிவீர சரத்சந்திர சிவில் சேவைப் பரீட்சையில் சித்தி எய்தினார். ஆயினும், அவர் அப்பதவியை ஏற்கவில்லை. அவர் இந்தியாவின் சாந்திநிகேதன் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று அங்கே மெய்யியலையும் இசையையும் கற்றார். அக்காலத்தில் இவர் இலண்டன் பல்கலைக்கழக வெளிவாரி மாணவராகப் பயின்று மெய்யியலில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பாளி மொழித்துறை விரிவுரையாளராகவும் சில ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். 1949 இல் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் இணைந்து மேற்கத்தைய மெய்யியல் முதுகலைப் பட்டத்தையும் பெற்றார். 1956 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் மீண்டும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இணைந்து கொண்ட இவர் சிங்கள மொழித்துறை முதுநிலை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். இவர் இலங்கையின் சிங்கள அரங்கத் துறையின் வளர்ச்சிக்கு அளப்பரிய சேவையை வழங்கினார். பாளி, சமஸ்கிருதம், சிங்களம் ஆகிய பாடங்களைக் கற்று உயர்ச்சி பெற்ற அறிவாளி என்ற முறையில் எதிரிவீர சரத்சந்திர அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்புகள் இங்கே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சிங்கள மொழி, சிங்கள இலக்கியமும் கலைகளும், பௌத்த சமயப் பண்பாடு ஆகியவற்றின் மறுமலர்ச்சிக்கு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி பெரும் பங்களிப்பு வழங்கியது என்பதை விளக்கக்கூறவே மேலே குறித்த ஆளுமைகள் பற்றிய விவரங்களை இங்கே குறிப்பிட்டோம்.

பல்கலைக்கழக முறைமையில் தமிழும் தமிழ் இலக்கியமும்

கிங்ஸ்பெரி அடிகள் என்பவரே இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் நியமனம் பெற்ற முதலாவது தமிழ் விரிவுரையாளர் ஆவார். பின்னர் 1936 ஆம் ஆண்டில் கலாநிதி. க. கணபதிப்பிள்ளை தமிழ்த்துறையின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். 1943 இல் சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். கிங்ஸ்பெரி அடிகள் அறிவும் ஆற்றலும் மிக்கவர். அவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் பணியாற்றிய காலத்தில் தாம் முடிவுகளை எடுக்கும் சக்தி (Decision Making Power) அற்றவராக இருந்தமையை உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். இக்காரணத்தால் அவரால் தமிழ்த்துறைக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. அக்காலத் தமிழ் மாணவர்கள் தமிழைப் பயில்வதில் நாட்டம் அற்றவர்களாய் வரலாறு, கணிதம்,

விஞ்ஞானம், சட்டம், மேற்கத்தையச் செவ்வியல் இலக்கியம் (Western Classics) ஆகிய பாடங்களையே விருப்பத்தோர்வாகத் தெரிந்து கொண்டனர் என ஊகிக்க முடிகிறது. 1942 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னரே தமிழ்த்துறை தனித்துவம் மிக்க துறையாக வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது எனலாம். 1942க்குப் பின்னர் உள்ள காலத்தில் விபுலாநந்தர், க. கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம், சு. வித்தியானந்தன், ஆ. சதாசிவம் ஆகியோர் தமிழ்த்துறையில் பணியாற்றத் தொடங்கினர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் புலமையாளர்கள் பின்வரும் துறைகளில் ஆய்வுகளைச் செய்து தமிழை வளப்படுத்தினர்.

1. தமிழ் மொழியும், மொழியியலும்
2. பண்டைய தமிழ் இலக்கியமும் மத்திய காலத் தமிழ் இலக்கியமும்
3. நவீன தமிழ் இலக்கியம்
4. இலக்கிய வரலாறு
5. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியமும் தமிழ்ச் சமுதாயமும்
6. தமிழ் இலக்கியத்திற்கு முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பு
7. வரலாறும் கல்வெட்டியலும்
8. பண்பாடு

பல்கலைக்கழக முறைமையில் தமிழ்த்துறையின் பங்களிப்பைப் பற்றி விவரிக்கும் அமரகீர்த்தி லியனகே பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், கலாநிதி எம்.ஏ. நுஃமான் ஆகிய இருவரும் 1992 ஆம் ஆண்டில் எழுதிய பின்வரும் இரு கட்டுரைகளை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். இக்கட்டுரைகள் 'More Open than Usual' (1992) என்னும் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

1. சி. தில்லைநாதன்: Some Aspects of University's Contribution to Tamil Studies in Sri Lanka.
2. எம்.ஏ. நுஃமான்: The University of Peradeniya and the Development of Tamil Literary Criticism in Sri Lanka.

மனிதப்பண்பியல் கல்வி பல்கலைக்கழக முறைமையின் கீழ் வளர்ச்சி பெற்ற ஒரு நூற்றாண்டு வரலாற்றைக் கூறும் இத்தொகுப்பு நூலில் தமிழ்த்துறை பற்றி 'Tamil: Towards Truth, Goodness and Beauty' என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் அருணாசலம் சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் வல்லிபுரம் மகேஸ்வரன் ஆகிய இருவரும் இணைந்து எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரையும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

வடக்கின் ஏற்றுமதியாளர் சம்மேளனம் (CNE): பொருளாதார உச்சத்தை மீட்டெடுக்கும் பயணத்தில்

நீண்டகால யுத்தத்தின் முடிவிற்கு பின்னர், போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களை மீளக்கட்டமைக்க வேண்டிய தேவை எழுந்துள்ளது. இனப்பிரச்சனைக்கு அரசியல் தீர்வு சாத்தியமாகாத நிலையில், மீள்கட்டுமானத்திற்கும் அபிவிருத்திக்கும் அரசிடமிருந்து போதுமான ஆதரவு கிடைக்காத சூழலே யதார்த்தமாகியிருக்கிறது. இந்நிலையில், வடக்கில் முனைப்படைந்து வரும் தொழில் முயற்சிகளையும் முயற்சியாளர்களையும் பலரதும் கவனத்திற்கு கொண்டுவருவதே 'வளரும் வடக்கு' எனும் இத் தொடரின் நோக்கமாகும். வடக்குப் பிரதேசத்தில் புலம்பெயர் சமூகத்தின் முதலீடு, புத்தாக்க தொழில் முனைப்புகள், வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கும் எத்தனிப்புகள், தொழில் முனைவோரின் அனுபவப் பகிர்வு, முயற்சிகளின் தோல்விகளில் இருந்து கற்ற பாடம், வடக்கு பிரதேசத்தில் தனித்துவமாகக் காணப்படக்கூடிய பிரச்சனைகள், உலகளாவிய சமூகத்துடன் இணைந்து முயற்சிகளை வெற்றிகரமாக மாற்றக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியதாக இத்தொடர் அமையும். இத் தொடர் வடக்கில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள சமூக, பொருளாதார முயற்சிகளை விபரிப்பதோடு மட்டுமே நின்றுவிடாது, அதன் தொடர்ச்சியான அசைவிற்குத் தேவையான முன்னெடுப்புகளின் சாத்தியம் குறித்தும் இலங்கையின் பொருளாதாரப் பின்னணியில் தரவுகளோடு ஆராய்கிறது. இது புதிய முயற்சியாளர்களுக்கு பாடமாக அமைவதோடு மேலும் பல முயற்சியாளர்களை வடக்கை நோக்கி வரவழைக்கும்.

தமிழில்: த. சிவதாசன்

ஜெகன் அருளையா

இக் கட்டுரை ஆசிரியர் ஜெகன் அருளையா, இலங்கையில் பிறந்து தனது 2 வயதில் தனது பெற்றோருடன் பிரித்தானியாவிற்கு இடம் பெயர்ந்தவர். லண்டனில் வளர்ந்து, 1986 இல் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் இயற்கை விஞ்ஞானத்தில் பட்டம் பெற்ற அவர் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக தகவற் தொழில்நுட்பத் துறையில், அதில் பாதிக்காலம் மென்பொருள் தயாரிப்பாளராக, இலங்கையிலும் வேறு நாடுகளிலும், பிரித்தானிய நிறுவனங்களிலும் பணியாற்றியவர். 2015 இல், நிரந்தரமாக யாழ்ப்பாணத்துக்குக் குடிபெயர்ந்து அங்கு சமூக, பொருளாதாரத் திட்டங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்தி வருகிறார்.

“
நா

ங்கள் இன்னும் அதிகமாக
ஏற்றுமதிகளைச் செய்ய வேண்டும்” -
இச்சொல்லாடலை நாங்கள்
பலதடவைகள் கேட்டுவிட்டோம்.

அரசியல்வாதிகள், பொருளாதார

வல்லுநர்கள், பல்தகமை கொண்ட பலவகையான
கருத்தாளர்கள் எனப் பலரிடமிருந்தும் பல தடவைகள்
இதைக் கேட்டுவிட்டோம். இது அந்தளவுக்கு
அப்பட்டமானதோர் உண்மையாயிருக்க, அதை ஏன்
மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்? இது
எங்களுக்கு எப்போதே தெரியும். அப்படியிருந்தும் இது
குறித்து நாம் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறோம்?

ஏற்றுமதி வர்த்தகம் என்பது ஒரு நாட்டின்
பொருளாதாரத்திற்கு உயிர்நாடி போன்றது. அது
வெளிநாட்டுச் செலாவணியைக் கொண்டுவருவதுடன்
நின்றுவிடுவதல்ல. இலங்கைக்குள் பண்டங்களை
விற்பனை செய்வதனால் ஈட்டும் வருமானம் போதாது;
அதற்கு உள்ளார்ந்த போட்டிகளும் அதிகம். மாறாக
ஏற்றுமதி வர்த்தகமோ கட்டற்ற சந்தையைத் தருகிறது.
ஆனாலும் பண்டங்கள் அந்த ஏற்றுமதிச் சந்தையை
அடைவதற்கு மேலும் பல காரியங்கள்
அவசியமாகின்றன.

ஏற்றுமதி வர்த்தகம் பணத்தை விடவும் வேறுபல
நன்மைகளையும் கொண்டுவருகிறது. சர்வதேசச்
சந்தையில் போட்டியிடும் போது அவர்களது
தரங்களைப் பேணுவதற்கு நாம் தள்ளப்படுகிறோம்.
புதுமைகளின் வரவுகளையும் புதிய வணிகச்
சந்தைகளையும் நாம் எதிர்கொள்ளும் சந்தர்ப்பம்
உருவாகிறது. எதிரிகளுக்கு இரையாகப் போவதற்கெனக்
காத்திருக்கும் கிணற்றுத் தவளைகளாக நாம் எப்போதும்
இருக்க முடியாது. எமது தாய்நாடாம் இலங்கைக்கு
வந்து எமது சந்தையில் தமது பண்டங்களை விற்க
முயலும் வெளிநாட்டு நிறுவனங்களுடன் நாம்
போட்டியிட முடியும்.

சந்தை வர்த்தகம் என்று வரும்போது இதர
மாகாணங்களைவிட வடமாகாணத்துக்கு ஒரு
தனித்துவமுண்டு. அதுதான் புலம்பெயர் தமிழர்.
முதலீட்டாளர்கள், ஆலோசனையாளர்,
வாடிக்கையாளர், தொடர்பாளர்கள் எனப் பன்முகப்
பலம் வாய்ந்த இச்சமூகம், ஏமாற்றம் தரும் வகையில்,
மிகவும் அரிதாகவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. அவர்களை
நேரடியாக அணுகுவது மட்டுமல்ல, அவர்களது
வலையமைப்புகள் மூலம் இலங்கையைப் பூர்விகமாகக்
கொண்டிராத அவர்களது நண்பர்களையும், அவர்களது
வியாபாரப் பங்காளிகளையும் அணுகுவது
அவசியமானது. புலம்பெயர் தமிழர்கள் பல
வெளிநாட்டுக்காரருடன் பலமானதும்

Suganthan shanmuganathan, Chairman
Chamber of Norther Exporters

Image Source - lankabusinessonline.com

உறுதியானதுமான உறவுகளை ஏற்படுத்தி
வைத்துள்ளார்கள். இது இலங்கையின் புலம்பெயர்
வியாபார வட்டங்களையும் தாண்டிய மிகப்
பெரியதொரு சந்தை. புலம்பெயர் சமூகத்தின் பலம்
அவர்கள் எப்பண்டங்களை வாங்குகிறார்கள் என்பதில்
மட்டும் தங்கியிருக்கவில்லை. அதையும் தாண்டி
அப்பாலும் விரிந்த சந்தைகளையும்
முதலீட்டாளர்களையும் சென்றடைவதே.

வடமாகாண ஏற்றுமதியாளர் சம்மேளனம் (The Chamber
of Northern Exporters - CNE) யாழ்ப்பாணத்தைத்
தளமாகக்கொண்ட பல ஏற்றுமதி நிறுவனங்களின்
கூட்டு. ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தில் பல சாதனைகளையும்
புரிந்திருக்கிறது. விவசாயம், மீன்பிடி, உணவு மற்றும்
பானங்கள், கைவினைப்பொருட்கள், ஆயுர்வேதம்,
தகவர்தொழில்நுட்பம் மற்றும் இதர உற்பத்திப்
பண்டங்கள் ஆகியவற்றை உற்பத்தி செய்யும்
பலதரப்பட்ட நிறுவனங்கள் இச்சம்மேளனத்தில்
அங்கம் வகிக்கின்றன. மரக்கறி வகைகளைக் கொண்ட
40 அடி கொள்கலன்கள் கொழும்புத் துறைமுகங்களை
நாடி கிரமமாக வடக்கிலிருந்து புறப்படுகின்றன.
இருப்பினும் இவற்றில் வெகு சில கொள்கலன்களே
துறைமுகங்களைச் சென்றடைகின்றன. இலங்கையின்
இதர பாகங்களில் இயங்கும் நிறுவனங்கள்
எதிர்கொள்ளும் அதே சவால்களே வடக்கின்
நிறுவனங்களுக்கும்: தளபாடங்கள் (Logistics),
பண்டசாலைகள் (Warehousing), காவுதல் (Shipping),
பொதி செய்தல் (Packaging), நிதியாண்மை (Financing)
ஆகியன. வினைத்திறன்ற, திருத்தவே முடியாத அரசு
அதிகாரத்துவத்திடமிருந்து தேவையான

அனுமதிகளைப் பெறுவதில் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் ஒவ்வொரு பங்காளிகளும் எதிர்கொள்ளும் சவால்களையே வடக்கு ஏற்றுமதியாளரும் எதிர்கொள்கிறார்கள். ஆனாலும் தளபாடங்கள் முதல் நிதியாண்மை வரை வடக்கு ஏற்றுமதியாளருக்கு கிடைத்த பெருநன்மை, இச்சவால்களைத் தனியாக எதிர்கொள்ளாது சம்மேளனத்தின் மூலமாக அணுகுவது. இதன் மூலம் மாகாண ரீதியிலும், மத்திய ரீதியிலும் சம்மேளனம் ஏற்றுமதியாளர்களின் சார்பில் வக்காலத்தாக இருந்து சாதகமான முடிவுகளைப் பெற்றுக்கொடுக்கிறது.

அது மட்டுமல்லாது, இளைய தொழில் முனைவோருக்கு ஆலோசனை வழங்குவது முதல் பெண் தலைமைத்துவ நிறுவனங்களுக்கு உதவிகளைச் செய்தல் எனப் பல வழிகளிலும் சம்மேளனம் செயற்பட்டு வருகிறது. வடக்கில் மட்டுமல்லாது நாடு தழுவிய ரீதியில் இந்த இளைய மற்றும் பெண்கள் சமூகங்களிடம் விருத்தி செய்யப்படாத திறன்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. 2025 இன் இரண்டாம் காலாண்டில் வெளியிடப்பட்ட கணக்கெடுப்பு மற்றும் புள்ளிவிவரங்களின்படி, விண்ணப்பித்தும் வேலை கிடைக்காத 15 - 24 வயது வரையிலானவர்களில் 26.2% ஆனோர் பெண்களும் 17.5% ஆனோர் ஆண்களுமெனத் தெரிய வருகிறது.

“நாங்கள் வடக்கு மாகாண ஏற்றுமதியாளர்களிடையே போட்டி போடவில்லை, மாறாக உலக ஏற்றுமதியாளர்களுடன் தான் போட்டி போடுகிறோம்” என்பதற்கான வெளிப்பாடே இந்தச் சம்மேளனம். வடக்கு மாகாணத்திலுள்ள தமது போட்டியாளர்களுக்கே உதவி செய்வதன் மூலம், சகலரையும் பலமுள்ளவர்களாக ஆக்கும் செயற்பாடு இது. நாம் அனைவரும் பலமுள்ளவர்களாக மாறும் போது, வட மாகாணத்தையே ஒரு தரமானதும், திறமையானதும், ஆளுமையுள்ளதும், சிறப்புமிக்கதும், உலகச் சந்தைகள் தேடிவரும் ஒரு தரச்சின்னமுமாகவும் (Brand) மாற்றிக்கொள்ள முடியும்.

‘யாழ்ப்பாணம்’ என்ற அந்தச் சின்னம் கோவில்களையும், ஐஸ்கிரீம் கடைகளையும், டச்சுக்கோட்டையையும் தாண்டிய ஒன்றாக மிளிர் வேண்டும். துர்ப்பாக்கியமாக, யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே, வட மாகாணம் குறிப்பிடத்தக்க தரச்சின்னங்கள் எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை. வட மாகாணத்தின் நேரடி ஏற்றுமதிகளை மட்டுமே

“நாங்கள் வடக்கு மாகாண ஏற்றுமதியாளர்களிடையே போட்டி போடவில்லை, மாறாக உலக ஏற்றுமதியாளர்களுடன் தான் போட்டி போடுகிறோம்” என்பதற்கான வெளிப்பாடே இந்தச் சம்மேளனம்.

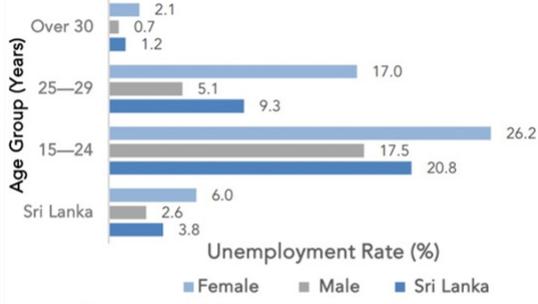

சம்மேளனம் ஊக்குவிக்கிறது. இனப்போருக்கு முன்னர் விவசாயத்திலும், மீன்பிடியிலுமே வடக்கு ஆளுமை கொண்டிருந்தது. இனப்போருக்கு முன்னர், மீன்பிடித் துறையில், இலங்கையின் அதி பெரிய ஆளுமையாக வடக்கு மாகாணமே இருந்தது. இப்போது, போர் முடிந்து 16 வருடங்களாகியும் வடக்கின் மீன்பிடித் தொழில் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருக்கிறது. போருக்கு முன்னர் கொடிகட்டிப் பறந்த பிரபல ஆடையுற்பத்திச்சாலை, இரசாயனத் தொழிற்சாலை, படகு கட்டும் தொழில் போன்றவற்றை இப்போது காண்பது அரிது.

பண்டங்களுக்கு மதிப்புக்கூட்டல் (Value Addition) என்பது வடக்கில் இப்போது மிகவும் குறைவு. இப்பண்டங்கள் தெற்கிற்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு அங்கே மேற்கொள்ளப்படும் மதிப்புக்கூட்டல் மூலம் பெறப்படும் ஏற்றுமதி இலாபங்கள் தெற்கிலேயே மீள்முதலீடு செய்யப்படுகின்றன. இதை மாற்றுவதே சம்மேளனத்தின் குறிக்கோள்: வடக்கின் பண்டங்களுக்கு இங்கேயே மதிப்புக்கூட்டல் செய்து, நேரடியாக ஏற்றுமதி செய்து அதனால் கிடைக்கும் முழு இலாபத்தையும் வடக்கே பகிர்ந்து கொள்வது.

வடக்கில் இம்முயற்சிகளுக்கான நம்பிக்கை தெரிகிறது. ஆனால் நம்பிக்கை மட்டுமே சோறு போடாது. பலாலி விமான நிலையத்தின் ஒரு பாதையை விஸ்தரிப்பது பற்றிப் பேசப்படுகிறது. இதன் மூலம் மத்திய கிழக்கிற்கும் தூர கிழக்கிற்கும் நேரடிப் பறப்புகளை மேற்கொள்ள முடியும். இது சாத்தியமானால் மேற்குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களுக்கு உடன் மரக்கறி, கடலுணவு மற்றும் பெறுமதி வாய்ந்த விவசாய உற்பத்திகளை நாமே நேரடியாக ஏற்றுமதி செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் திறக்கும். அது மட்டுமல்லாது உல்லாசப் பயணிகளும் பிரபல நிறுவனங்களின் நிர்வாகிகளும் கண்டங்கள் தாண்டி,

Figure 4 : Unemployment rate by age group and gender, second quarter 2025

Sri Lanka Dept of Census & Statistics
Labour Force Survey Q2 2025. Graph for
whole of Sri Lanka.
Persons available and/or looking for work.

Image Source - lankabusinessonline.com

யாழ்ப்பாணத்திற்கு நேரடி வருகைகளை மேற்கொள்ளக்கூடிய சாத்தியங்கள் உருவாகலாம். காங்கேசந்துறை, பரந்தன், மாங்குளம் போன்ற வடக்கின் முக்கிய நகரங்களில் வர்த்தக வலயங்களை உருவாக்குவது பற்றி நாம் ஏற்கெனவே அரசுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தியுள்ளோம்.

இதுவரை அத்திவாரக் கற்கள் கொண்டுவந்து குவிக்கப்படும் செயற்பாடுகள் மும்முரமாகத் தென்பட்டன. அதன் பிறகு அங்கு எவரையுமே காண முடியவில்லை. அவர்களது வாக்குறுதிகள் நிறைவேற்றப்படுமானால் வடக்கின் தொழிற்சாலைகளுக்கும், ஏற்றுமதியாளர்களுக்கும் பாரிய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும். வட மாகாணத்திற்கு கிடைக்கும் இச்சந்தர்ப்பங்களினால் தேசிய பொருளாதாரம் வளம் பெறும்.

மத்திய வங்கியின் தரவுகளின் படி, இலங்கையின் மொத்த தேசிய உற்பத்தியின் (GDP) 4.5% வட மாகாணத்தின் பங்காக இருக்கிறது. 2030 இல் இது 10% ஆக வளர வேண்டுமென்பது எதிர்பார்ப்பு. 5 வருடங்களில் 4.5% இலிருந்து 10% இற்கு வளர்வது மிகவும் கடினமான காரியம். இது மொத்த வளர்ச்சியின் 17% பங்கு. தற்போது வட மாகாணம் அனுபவித்து வரும் வர்த்தகமும் நுகர்வுமும் இதைச் சாதிக்கப் போதுமானவையாக இருக்காது. உற்பத்தியும் நேரடி ஏற்றுமதியுமே இந்த எதிர்பார்ப்பைச் சாதனையாக்க முடியும்.

வட மாகாண ஏற்றுமதி சம்மேளனத்தின் (CNE) யாழ்ப்பாண அலுவலகம் மாசி - 2025 இல்

நிறுவப்பட்டது. இது இன்னமும் அங்கத்தவர் சேர்ப்பிலும் சேவை விஸ்தரிப்பு முயற்சிகளிலும் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வருகிறது. வடமாகாணத்தை ஒரு வெற்றிகரமான ஏற்றுமதி மாகாணமாக மாற்றுவதே இச்சம்மேளனத்தின் குறிக்கோள். போருக்கு முன்னான பொருளாதார உச்சத்தை எட்டுவதன் மூலம் இலங்கையின் பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் முக்கிய பங்காளியாக இருக்க வேண்டுமென்பதே சம்மேளனத்தின் கனவு.

சம்மேளனத்துடன் (CNE) தொடர்புகளை ஏற்படுத்த விரும்புவர்கள் பின்வரும் வழிகளைக் கையாளலாம்:

மின்னஞ்சல்: info@cne.lk

இணையத்தளம்: www.cne.lk

அலுவலக விலாசம்: Chamber of Northern Exporters, 1st Floor, National Housing Development Authority Building, Jaffna, Sri Lanka.

(இக்கட்டுரை மார்ச்சு 23, 2025 லங்காபிளிஸின் ஒன்லைன் இணையத்தளத்தில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தது)

நன்றி: மறுமொழி

த.சிவதாசன்

1983ஆம் ஆண்டு முதல் கனடாவில் வசித்துவரும் தொழில்முறை

மின்பொறியாளரான த. சிவதாசன் அவர்கள் தனது கல்வியை இங்கிலாந்தில் மேற்கொண்டார்.

கனடாவின் 'TVI' எனும் தொலைக்காட்சியில் 'வெளிச்சம்' என்ற பெயரில் சமகால அரசியல் நிலைவரம் பற்றிய கலந்துரையாடல் நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தியிருக்கிறார். விபுலானந்த அடிகளின் யாழ் நூல் மூன்றாம் பதிப்பு, மு. தளையசிங்கம் படைப்புகள் போன்ற நூல்களைப் பதிப்பித்திருக்கிறார். எழுத்து, ஆய்வு, விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு ஆகியவற்றில் தீவிரமாகப் பங்கேற்று வரும் இவர், கனடாவில் முதன் முதலாகத் தமிழில் வெளிவந்த 'தமிழ் எழில்', 'நலம்', 'மறுமொழி' ஆகிய சஞ்சிகைகளினதும் 'வீடு' எனும் பத்திரிகையினதும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். 'தாயகம்' என்னும் பெயரில் கனடாவில் வெளிவரும் சஞ்சிகையில் 'அசை' என்னும் தலைப்பில் பத்திரிகை எழுதியதால் 'அசை சிவதாசன்' என இலக்கிய வட்டத்தில் அறியப்படுகிறார். 'மறுமொழி.கொம்' என்னும் இணையத்தளத்தைக் கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக நடத்தி வருகிறார்.

18 ஆம் நூற்றாண்டின் காலனித்துவக் கால அடிமைக் குடியேற்றங்களும் மலையகத் தமிழர்களும்

மலையகத் தமிழர்களின் புதிய வரலாற்றை இருபத்தேராம் நூற்றாண்டு அரசியல், பண்பாட்டுச் சூழலுக்கேற்ப எழுத வேண்டிய தேவை இன்றியமையாதது ஆகும். இவர்களின் 200 ஆண்டுகால வாழ்வு, இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களில் ஒரு வரலாற்று விபத்தாக நிகழ்ந்திருந்தாலும், இவர்களுக்கென்று ஒரு நெடிய பாரம்பரியம் உண்டு என்பதை மறுக்க முடியாது. இந்த நெடும்பயணத்தில், இவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான வன்முறைகளுக்கும், குடியரிமை பறிப்பு, நிலவுரிமை பறிப்பு உள்ளிட்ட பாகுபாடுகளுக்கும் ஆளாகினர். சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தங்களால் இவர்களில் சரிபாதிக்கும் மேற்பட்டவர்கள் நாடு கடத்தப்பட்டனர். எஞ்சியவர்கள் இலங்கையின் ஏனைய சமூகங்களால் அடிமைக் குடிகளாகவே பார்க்கப்பட்டனர். ஆயினும், இத்தகைய அவலங்களுக்கு மத்தியிலும், இந்த மக்கள் தமது தனித்துவமான மொழி, பண்பாடு, உற்பத்தி முறை, கூட்டு உளவியல் ஆகியவற்றைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வகையில், இந்நூற்றாண்டின் கண்ணோட்டத்தில், அவர்களது தனித்துவமான இருப்பை நிலைநிறுத்தும் முகமாக அவர்களுக்கான ஒரு புதிய அரசியல் - பண்பாட்டு அடையாளத்தை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் உணரப்படுகின்றது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு 'மலையகத் தமிழர்களின் அரசியலும் பண்பாடும்' எனும் இத்தொடர் எழுதப்படுகின்றது.

பொன் பிரபாகரன்

பொன்.பிரபாகரன், யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் வணிக முகாமைத்துவப் பட்டம் பெற்றவர். பட்டப்பின் டிப்ளோமாவை இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்திலும், ஊடகவியலில் டிப்ளோமாப் பட்டத்தை கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றவர். மேலும், கொழும்பு வணிகப் பள்ளியில் செயற்றிட்ட முகாமைத்துவப் பட்டத்தைப் பெற்றுள்ளார். அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு போன்ற தளங்களில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகிறார். 'காமன் கூத்து'(மலையக தமிழரின் பண்பாட்டு வகைப்பாட்டை அரசியல் பொருண்மிய ஆய்வு), 'உப்பு ரொட்டி' (கவிதைத் தொகுப்பு), 'மலையகத் தமிழரின் சமூகவியலும் அரசியலும்' என்பன இவரது நூல்களாகும்.

இந்தியாவும் காலனித்துவமும்

யிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக சேர, சோழ, பாண்டியர்களால் ஆளப்பட்ட இந்தியாவின் தென்னாடும், மொகலாயப் பேரரசுகளால் ஆளப்பட்ட வடநாடும் படிப்படியாக வலுவிழந்து போயின.

1498 ஆம் ஆண்டு வாஸ்கொடகாமா இந்தியாவின் மேற்குகரையில் உள்ள கோழிக்கோடு (Calicut) துறைமுகத்தை வந்தடைந்தார். இவரது வருகையோடு பரவிய போர்த்துகேயரின் ஆட்சி 1600 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியக் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியின் வருகையோடு வீழ்ச்சியுற்றது. பட்டு, வாசனைத் திரவியங்களின் வாணிபத்திற்காக வந்த பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பனி படிப்படியாக இந்தியாவைக் கபளிகரம் செய்தது. கிட்டத்தட்ட 250 ஆண்டுகள் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியால் இந்தியாவின் வளங்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. 1858 ஆம் ஆண்டு இந்தியா, பிரித்தானிய முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாக மாறியது. பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பனி கலைக்கப்பட்டது.

1707 இல் மொகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, நிலவி வந்த பாரம்பரிய சமூகக் கட்டமைப்பும், உருவாகி வந்த நிர்வாக முறைகளும் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியின் வருகையினால் கடுமையான சீர்குலைவுக்குள்ளாகின. பிரித்தானியாவின் மிதமிஞ்சிய பருத்தி உற்பத்திகளுக்கு இந்தியா பிரம்மாண்டமான சந்தையாக மாறியது. பதிலாக இந்தியாவிலிருந்து வாசனைத் திரவியங்களையும் தங்கத்தையும் கொள்ளையடித்தனர்.

மெட்ராஸ் பிரசிடன்சி எனும் திராவிடர்கள், தமிழர்கள் செறிந்து வாழ்ந்த பகுதிகளில் 1818 ஆம் ஆண்டு சமீன்தாரி, ரயத்துவாரி முறைகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இந்தியக் கிராமப்புற விவசாயிகள் வரலாற்றில் என்றும் இல்லாத வரிச்சுமைகளுக்கு ஆளானார்கள். இவ்வரிகளை வசூலிப்பதற்கு தாசில்தார்களை நியமித்தனர். இவர்கள் கடுமையான வரி வசூலிப்பு முறைகளைக் கையாண்டனர். மழை பெய்யாத போது விவசாயிகளால் வரி செலுத்த முடியாமல் போனது. இவ்வரி உண்மை உற்பத்தியில் 1/6 அல்லது 1/3 பங்காக இருந்தது.

இந்தப் பின்னணியில் வரிகொடுமையும் கடுமும் வறட்சியும், விவசாயத்தின் வீழ்ச்சியும், கிராமப்புற வறுமையும் பஞ்சம் - பட்டினிக் கொடுமைகளைக் கொண்டுவந்தது. இந்நிலையில் இந்திய நாட்டின் விவசாயம் முற்றாக வீழ்ச்சியடைந்தது. வணிக முதலாளித்துவத்திற்கு தேவையான மனித

உழைப்புக்கான சந்தை எழுச்சியுற்றது. இந்நிலையில், பிரித்தானியர் ஆட்சிக்கு முற்பட்ட காலத்துச் சுதேசிய விவசாய முறைகள் முற்றாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டன. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது பகுதியில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் விவசாயத்தை நம்பியிருந்த 20 மில்லியன் மக்கள் மரணிக்க நேர்ந்தது. 1877 ஆம் ஆண்டு விக்டோரியா மகாராணியின் காலத்தில், 1876-1878 வரை, வளம் செழித்த மெட்ராஸ் பிரதேசத்தின் 200,000 சதுர மைல் பரப்பளவு பாதிக்கப்பட்டது. இதனால் ஏற்பட்ட துன்பியலில் 4,000,000 மக்கள் மரணித்தார்கள்.

நிலமற்ற விவசாயிகள் வறட்சியால் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். இதற்கு வறட்சி மட்டும் காரணமல்ல; மாறாக கொடூரமான அடக்குமுறைகளும் அழித்தொழிப்புகளும் காரணமாகின்றன என ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இதன் விளைவாக இலட்சோப இலட்சம் விவசாயிகள் தொழிலாளர்களாகப் புலம்பெயர நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

இலங்கையில் காலனித்துவம்

இதே காலப்பகுதியில் இலங்கையில் 1505 ஆம் ஆண்டு போர்த்துகேயக் கப்பல் படைத் தளபதி லோரன்ஸ் த அல்மெய்தா காலி துறைமுகத்தை வந்தடைந்ததோடு இலங்கையின் கரையோரங்கள் படிப்படியாக போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்தர், பிரித்தானியர் வசமாகின. போர்த்துகேயரும் ஒல்லாந்தரும் இலங்கையின் வாசனைத் திரவியங்கள், யானைத் தந்தங்கள், இரத்தினக் கற்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு செல்வதிலும் மதம் பரப்புவதிலும் குறியாக இருந்தனர். எனினும் 1796 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர் இலங்கையின் கரையோரங்களைக் கைப்பற்றியதோடு நாட்டின் தலையெழுத்து அடியோடு மாறத் தொடங்கியது. முதலில் இலங்கையின் கரையோரங்கள் மெட்ராஸ் பிரிட்டிஷ் உடன் இணைக்கப்பட்டன. 1798-1805 வரை இலங்கையின் முதலாவது ஆளுநராக பிரட்ரிக் நோர்த் பிரித்தானியக் காலனிய அரசால் நியமிக்கப்பட்டார். 1802 ஆம் ஆண்டு ரொபர்ட் பிரவுண்டிக் ஆளுநரானார். 1815 ஆம் ஆண்டு தென்னாசியப் பிராந்தியத்தின் கடைசி அரசான கண்டியரசு நாயக்க வம்ச தமிழ் மன்னனான 'கண்ணுசாமி' எனும் இயற்பெயருடைய கிர்த்தி ஸ்ரீ விக்கிரம இராஜசிங்கன், கண்டிய சிங்களப் பிரதானிகளின் சூழ்ச்சியின் காரணமாக பிரித்தானியர் வசமாகின்றார். இவரை தமிழகத்திற்கு நாடு கடத்திய பிரித்தானியர், கண்டியப் பிரதானிகளுடனான ஒப்பந்தம் மூலம் இலங்கை முழுவதையும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வருகின்றனர். ரொபர்ட் பிரவுண்டிக் இராணுவத் தேவைக்காக கொழும்பு - கண்டி வீதியை அமைக்கின்றார். 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஒல்லாந்த ஆளுநர் ரைலோஃப் வான்

Image Source - archive.roar.media

கொயன்ஸ் (Rycklof van Goens) காலத்தில் தென்பகுதி விவசாயத்திற்காகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து பத்தாயிரம் பேர் அழைத்துவரப்பட்டனர். இத்தகைய குடியேற்றப் பின்னணிகள் ஏற்கனவே இருந்தபோதிலும், இன்றைய மலையகத் தமிழ் மக்களின் தனித்துவமான வரலாறு என்பது பிரித்தானியர் காலத்திலேயே முறைப்படி ஆரம்பமானது. குறிப்பாக, ஆளுநர் சேர் எட்வர்ட் பான்ஸ் காலத்தில் கண்டி - பேராதனையின் 'சிங்கபிட்டிய' பகுதியில் பரிச்சார்த்தமாகக் கோப்பிச் செய்கை தொடங்கப்பட்ட நிலையில், 1823 ஆம் ஆண்டில் அவரால் குடியேற்றப்பட்ட 14 தமிழ்த் தொழிலாளர்களிடமிருந்தே இன்றைய மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாறு தொடங்குகிறது.

இலங்கையில் கோப்பிச்செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில், 1845-1850 வரையான காலப்பகுதியில் குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளராக இருந்த சேர் ஜேம்ஸ் எம்ர்சன் டெனன்ட் என்பவர், 1825 ஆம் ஆண்டு மட்டும் பிரித்தானியாவின் இறக்குமதி வரியில் அரைப்பங்கு கோப்பி இறக்குமதியில் கிடைத்ததாகவும், மூன்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் கோப்பி நுகர்வானது இருமடங்காக அதிகரித்ததாகவும், மேற்கிந்தியா, இந்தியா, இலங்கைக் கோப்பிக்கு பாரிய கேள்வி ஏற்பட்டதாகவும், நல்ல விலை கிடைத்ததாகவும் கூறியுள்ளார்.

இலங்கைக்கான இந்தியத் தொழிலாளர் புலம்பெயர்வுக்கு தமிழகத்தில் - அன்றைய மெட்ராஸ் பிரசிடன்சியில் நிலவிய பின்வரும் சூழல்களே காரணங்களாக அமைந்தன.

1. புவியியல் அமைவிடமும் தடையற்ற இந்தியப் பயண வசதிகளும்.

2. தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் நிலவிய இயற்கைக் காலநிலை.
3. அடிக்கடி ஏற்பட்ட வறட்சியும் உணவுப்பஞ்சமும்.
4. தென்னாசியாவில் நிலவிய வறுமை.
5. ஒடுக்கப்பட்ட விளிம்புநிலைச் சாதியினர் புலம்பெயர்ந்தனர்.
6. தமிழ் சமூகத்தின் சமூக - பொருளாதார நிலையால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் பிரித்தானியராட்சிக் காலத்தில் புலம்பெயர் தொழிலாளர்களாக மாற்றப்பட்டனர்.

இதேவேளை இலங்கையின் கிராமப்புறங்களில் பஞ்சம், வறுமை, வறட்சி என்பன நிலவிய போதும், சிங்களக் கிராமிய விவசாயிகள் பெருந்தோட்டத் துறையில் அரையடிமைச் சேவகம் செய்ய முன்வரவில்லை எனக் கூறப்படுகின்றது. ஆயினும், நவீன அடிமைத்துவத்தின் ஒரு வடிவமாக சிங்களத் தொழிலாளர்களும் தேயிலை, தென்னை மற்றும் இறப்பர் சார்ந்த சிறுதோட்ட விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். சுதேசிய கிராமப்புறச் சிங்களவர்கள் தமக்குத் தேவையான நிலப்பிரபுத்துவ, சமூக அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டமையும் அவர்களது வரையறுக்கப்பட்ட தேவைகளும் அவர்கள் தோட்டத்துறையில் வேலையில் ஈடுபடாமையே காரணமாகியிருக்கக் கூடும்.

பர்மிய, சீன, தென்னாபிரிக்கத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வரும் செலவு அதிகம் என்பதாலும், தமிழகத் தொழிலாளர்களைக் குறைந்த செலவில் கொண்டுவர முடியும் என்பதனாலும் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள்

அழைத்துவரப்பட்டதாக பல ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

இம்மக்கள் 200 ஆண்டுகளாக பெரும்பான்மைச் சமூகத்திலிருந்தும் பூர்விகத் தமிழர்களிடமிருந்தும் வேறுபட்ட ஒரு சமூகமாக, உழைப்பினர் படையாக, பண்பாட்டுக் குழுமமாக, தேசிய இனமாக வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்புகளில், வரையறுக்கப்பட்ட அரசியல் உரிமைகளுடன், வரையறுக்கப்பட்ட பொருளாதார வாய்ப்புகளுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர். கடந்த 200 ஆண்டுகளாக இந்த நாட்டில் காணி, வீட்டுரிமையற்ற மக்களினமாக இவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

1824 ஆம் ஆண்டு கண்டி மாவட்டத்தின் கம்பளைக்கு அருகில் உள்ள 'சிங்கபிட்டிய' எனும் இடத்தில் நோக் பேர்ட் என்பவர் முதலாவது கோப்பித் தோட்டத்தை ஆரம்பித்தார். ஆளுநரான சேர் எட்வர்ட் பான்ஸ், பேராதனைத் தாவரவியல் பூங்காவிற்கு அருகில் 'இராஜா தோட்டம்' என்ற கோப்பித் தோட்டத்தை 1825 ஆம் ஆண்டு தொடங்கினார். இவர் கோப்பிக்கான ஏற்றுமதி வரியையும், 1827 ஆம் ஆண்டு கோப்பித் தோட்டங்களுக்கான காணி வரியையும் ஒழித்தார்.

இதேவேளை 1833 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர் காலத்தில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டது. 1835 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக் கோப்பி இறக்குமதிக்கான வரி குறைக்கப்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் கோப்பி உற்பத்திக்கான சாதகமான சூழல் தோன்றியது. இதன் விளைவாக 1834 ஆம் ஆண்டு 49 ஏக்கராக இருந்த கோப்பி பயிர்ச்செய்கை 1840 ஆம் ஆண்டு 40,000 ஏக்கராக அதிகரித்தது.

அட்டவணை 1: கோப்பிச் செய்கைக்கான காணி விற்பனை

ஆண்டு	ஏக்கர்
1834	49
1837	3,661
1838	10,401
1839	3,579
1840	42,841
1842	78,685
1842	48,533
1843	58,336
1844	20,415
1845	19,062

அட்டவணை 2: கோப்பி பயிர் செய்யப்பட்ட நிலப்பரப்பு

ஆண்டு	பரப்பு (ஏக்கர்)
1845	25,198
1847	50,071
1848	60,000
1871	196,000
1878	178,000
1881	256,000

அட்டவணை 3:

கோப்பிக்கால இந்தியத் தொழிலாளர் வருகை

ஆண்டு	எண்
1827	10,000
1830	12,000
1847	46,140
1848	32,172
1849	23,869
1850	39,422
1861	88,328
1867	42,779

ஆரம்பகாலத்தில், 1823-1897 வரை, தமிழகக் கிராமங்களில் இருந்து கால்நடையாகவே இராமேஸ்வரம் கடற்கரையை அடைந்த தொழிலாளர்கள் மண்டபம் முகாமில் தங்கவைக்கப்பட்டு, பின்னர் சிறு படகுகளில் தலைமன்னார் கடற்கரைக்கு அழைத்துவரப்பட்டனர். தலைமன்னாரிலிருந்து அடர்ந்த காடுகளுடே மாத்தளை வரை கால்நடையாகவே பல நாட்கள் நடந்து வந்தனர். தமிழகக் கிராமங்களில் நிலவிய வறுமை, பஞ்சம், வறட்சி, கந்துவட்டி, வரிச்சுமை, சாதி ஒடுக்குமுறை என்பனவற்றால் பாதிக்கப்பட்ட விளிம்புநிலை ஏழை விவசாயக் கூலிகளை பல்வேறு பசப்பு வார்த்தைகள் கூறியும், சிறுதொகை முற்பணமாகக் கொடுத்தும் ஏமாற்றி அழைத்துவந்த கங்காளியர் இடைநடுவிலும் வழிநெடுகிலும் புரிந்த வன்முறைகள் சொல்லில் அடங்காதவை.

தலைமன்னார் முதல் மலையகம் வரையான 400-500 மைல் கால்நடைப் பயணம் அத்தனை இலகுவானதாக இருக்கவில்லை. காட்டாறுகளைக் கடக்க வேண்டும்,

Image Source - aisls.org

காடு மலைகளைக் கடக்க வேண்டும், கொடிய வனவிலங்குகளுக்கும் பாம்புக் கடிக்கும் இலக்காக வேண்டும். பயணத்தின் வழிநெடுகிலும் பரவிய கொள்ளை நோய்கள், வாட்டிய பட்டினி மற்றும் கங்காணிகளின் வன்கொடுமைகள் ஆகிய அனைத்தையும் அவர்கள் சகித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. தோட்டங்களுக்கு வரும் கூலித் தொழிலாளர்கள் கங்காணி முறை, துண்டு முறை போன்றவற்றால் காலம் பூராகவும் பராரியாக, கடனாளியாக, கொத்தடிமையாக வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இரக்கமற்ற வெள்ளை இனத் தோட்ட உரிமையாளர்களின் சாட்டையடிகளையும், பூட்ஸ் கால்களால் மிதிபடும் வன்முறையையும், மரணத்தை விளைவிக்கும் கொடிய தாக்குதல்களையும் எதிர்கொள்வது தொழிலாளர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக மாறியது

அடிமை முறை சட்டபூர்வமாக ஒழிக்கப்பட்ட போதிலும், அதன் எச்சங்களாக இன்றும் நீடித்து வரும் அரையடிமைத்தனமும், கட்டுண்ட தொழிலாளர் முறையும் இலங்கை - இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் ஒரு மாறாத வரலாற்று வன்கொடுமையாகத் தொடர்வது பெரும் சோகமாகும்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தலைமுறை ரீதியான பதிவுகளின்படி, இலங்கையில் புகையிரதப் பாதைகள் அமைக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட, பயணக் கட்டணத்தைச் செலுத்த இயலாமையாலும் அல்லது அற்பமான ஊதியத்தைச் சேமிக்கும் நோக்கிலும்

ஆரம்பகாலத்தில், 1823-1897 வரை, தமிழகக் கிராமங்களில் இருந்து கால்நடையாகவே இராமேஸ்வரம் கடற்கரையை அடைந்த தொழிலாளர்கள் மண்டபம் முகாமில் தங்க வைக்கப்பட்டு, பின்னர் சிறு படகுகளில் தலைமன்னார் கடற்கரைக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர்.

தலைமன்னாரிலிருந்து அடர்ந்த காடுகளுடே மாத்தளை வரை கால்நடையாகவே பல நாட்கள் நடந்து வந்தனர்.

தொழிலாளர்கள் தலைமன்னார் முதல் கண்டி வரையிலான நீண்ட பாதையைக் கால்நடையாகவே கடந்ததாக அறியப்படுகிறது. தேயிலை உற்பத்தி செழித்தோங்கிய 1908 ஆம் ஆண்டில்கூட, ஒரு ஆணுக்கு 33 பென்ஸ் மற்றும் ஒரு பெண்ணுக்கு 25 பென்ஸ் என்பதே ஒரு நாளுக்கான அதிகபட்ச ஊதியமாக வழங்கப்பட்டது. இந்தச் சொற்ப ஊதியமும் அரிசிச் செலவிற்காகவும், கங்காணிகளிடம் பெற்ற கடனுக்காகவும் கழிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களின் கைகளில் எவ்வித மீதமுமின்றிய நிலையில், அவர்கள் மீண்டும் வறுமைச் சுழலுக்குள்ளேயே தள்ளப்பட்டனர்.

இந்நிலையில் 1870 ஆம் ஆண்டளவில் இரத்தினபுரி மாவட்டத்தில் மட்டும் 70,000 தொழிலாளர்கள் கொலராவாலும், மலேரியாவாலும் மரணித்தனர். கோப்பிக் காலத்தின் அஸ்தமனம் மற்றும் தேயிலை யுகத்தின் மலர்ச்சிக்கிடையில் சுமார் 300,000 தொழிலாளர்கள் காணாமல் போனதாக அறியப்படுகிறது. இவர்கள் யார் என்றோ, என்னவானார்கள் என்றோ இன்றுவரை கண்டறியப்படவில்லை.

இவ்வாறு இன்றைய இலங்கையில் மலையகத் தமிழர்களின் ஆரம்பகால வரலாறு 1823-1867 வரை ஓர் இருண்ட யுகத்தில் நகர்ந்தது.

மலையக மக்களின் வாழ்வியலும் தாலாட்டுப் பாடல்களும்

கட்டன் ஹென்றி பேர்ல என்பவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கோப்பிச் செய்கையோடு மலையக மக்களின் வாய்மொழிப் பாடல் வரலாறு ஆரம்பிக்கின்றது. சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆங்கிலேயரின் பூரண கட்டுப்பாட்டில், அடிப்படை வசதிகள் மறுக்கப்பட்டு, கடுமையான உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு உட்பட்டு இம்மக்கள் வாழ்ந்தமையால், உலகில் உள்ள நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் இருந்து இவர்களின் பாடல்கள் தனித்துவம் பெறுகின்றன. இத்தகைய இருள் சூழ்ந்த வாழ்வியலுக்குள் சிக்கிய மக்களின் வரலாறு, துன்பம், துயரம் ஆகியவற்றை இவர்களின் வாய்மொழிப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இன்று, மலையக மக்களின் 200 வருடகாலப் பண்பாட்டைத் தீர்மானிக்கும் முக்கிய கூறுகளாகவும் இவை திகழ்கின்றன. அந்தவகையில், மலையக மக்களின் வரலாற்றையும் வாழ்வியலையும் அவர்களது வாய்மொழிப்பாடல்கள் வழியாகப் புரிந்துகொள்ளும் நோக்குடன் எழுதப்படுவதாக, 'மலையக மக்களின் வாய்மொழிப் பாடல்கள் பேசும் வாழ்வியல்' எனும் இத்தொடர் அமைகின்றது

வேலாயுதம் இராமர்

வேலாயுதம் இராமர், கொ.புனித அந்தோனியார் ஆண்கள் கல்லூரில் ஆசிரியராக பணியாற்றி வருகின்றார். கவிஞர், நாடகம், திரைப்பட நடிகர், மலையக நாட்டார் இலக்கிய செயற்பாட்டாளர் என பல்துறைசார்ந்து செயற்படுவதோடு மலையக கூத்து தொடர்பாகவும் செயற்பட்டு வருகின்றார்.

வீன சமூகங்கள் பன்முகத்தன்மை கொண்டவை. ஒரு பொதுவான பண்பாட்டுக் கட்டமைப்பிற்குள் வாழும் பல்வேறு குழுக்கள், அப்பண்பாட்டின் அனைத்துக் கூறுகளையும் அப்படியே ஏற்பதில்லை. மாறாக, தங்களின்

தேவைகளுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் ஏற்பச் சில பிரத்தியேகப் பண்புகளை வளர்த்தெடுத்துக் கொள்கின்றனர். இத்தகைய உருவாக்கமே, ஒரு பெரிய சமூகத்திற்குள் அக்குழுவைத் தனித்துவமான அடையாளத்துடன் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. இது மானிடவியல் ரீதியாகச் சமூகப் பரிணாமத்தின் ஒரு முக்கிய அடையாளமாகும்.

இத்தகைய பண்பாட்டுத்தளத்தில் உருவாகிய மலையகச் சமூகம், தென்னிந்தியாவிலிருந்து குடிபெயர்ந்த தமிழ்ச் சமூகமாகும். இவர்கள் தமிழ்நாட்டில் பண்பாட்டுத் தளத்திலும் வாழ்வியல் முறையிலும் அடக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமாகவே நீண்டகாலமாக இருந்து வந்துள்ளனர். பிரித்தானியக் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள், தங்களது குடியேற்ற நாடுகளில் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை விரிவுபடுத்திக் கொள்ளும் நோக்கில், இலங்கைத் தீவிற்கு இவர்களை அழைத்து வந்து குடியமர்த்தினர். பெரும் பண்பாடாக நிலவிய தமிழர் பண்பாட்டிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட இச்சமூகம், தங்களுடைய புதிய வாழ்வியல் சூழலுக்கும் புதிய தொழில்முறைச் சார்புக்கும் ஏற்ப உருவாக்கிக்கொண்ட வாழ்வியல் முறையின் விளைவாகத் தோன்றியதே மலையகப் பண்பாடாகும்.

இவர்களிடமிருந்து தோன்றிய இலக்கிய வடிவமாக மலையக நாட்டுப்புற இலக்கியம் திகழ்கிறது. இவ்வாய்மொழி இலக்கியங்களில் தென்னிந்திய வாழ்வியல் சார்ந்த மொழிக்கூறுகள் அதிகமாகக் காணப்பட்டாலும், இலங்கை வாழ்வியல் சூழலுக்கு ஏற்ப அவை தனித்துவம் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய வாய்மொழி இலக்கியங்களுள் தனிச்சிறப்பு பெற்று திகழ்வது தாலாட்டுப் பாடல்களாகும். தாலாட்டுப் பாடல்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் மையக் கூறுகளில் ஒன்றாகும். தாலாட்டுப் பாடல்கள் தாய்மை உணர்வின் வெளிப்பாடாகும். தாயின் நாவசைவில் 'தாலாட்டு' என்னும் நல்முத்து பிறக்கிறது. எனவேதான், தாய்மை உலகிற்கு வழங்கிய முதல் இலக்கியப் பரிசு தாலாட்டுப் பாடலே என 'தமிழண்ணல்' அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். தாலாட்டுப் பாடல்கள் உலகின் பல்வேறு மொழிகளில் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. உலகில் மனிதரிடத்தில் காணப்படும் காதலின் உச்சமான வடிவம் பிள்ளைப் பாசமே; அது வலிமையும் அழகும்

நிறைந்ததாகும். இத்தகைய தாய்-சேய் உறவுப்பிணைப்பில் பிறந்த இயற்கைக் கலைதான் தாலாட்டு எனக் கூறலாம். "தாய் ஆழம் காண முடியாத அன்புக் கடல்; அக்கடலில் விளைந்த வலம்புரிச் சங்கு தாலாட்டு" என்று டாக்டர் ஆறு. அழகப்பன் கூறுகிறார். இத்தகைய தாலாட்டு மனிதகுலம் தொடங்கிய காலம் முதலே தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. உலகில் தாய்மையும் சேய்மையும் இருக்கும் வரை, பாசமும் பந்தமும் நிலவும் வரை, பாடலும் இசையும் உள்ளவரை, தாலாட்டுப் பாடலும் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

இத்தகைய தாலாட்டுப் பாடல்கள் தமிழ் மொழியில் சங்ககாலம் முதலே பல்வேறு நிலைகளில் வளர்ச்சி அடைந்து வந்துள்ளன. தாலாட்டு வடிவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல இலக்கியங்களும் உருவாகியுள்ளன. தாய் தன் பெற்ற பிள்ளையைத் தொட்டிலிட்டு தாலாட்டும் வேளையில், அவளது உள்ளத்தில் தோன்றும் கற்பனைகளின் இயல்பான வெளிப்பாடாக தாலாட்டுப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

அந்தக் கணத்தில், தாய் தன் மனதில் எழும் எண்ணங்களை முழுமையாகப் பாடலாகக் கொட்டி விடுகிறாள். தன் பிள்ளையின் எதிர்காலம், அவன் அல்லது அவளின் சிறப்புகள், வாழ வேண்டிய முறைகள் ஆகிய அனைத்தையும் தன் கற்பனையினூடாக வடிவமைத்து, தாலாட்டுப் பாடலின் மூலம் வழங்குகிறாள்.

“ஆராரோ ஆரிராரோ

ஆராரோ ஆரிராரோ....

கண்ணே உறங்கைய்யா

கான மயில் உறங்கு

பொன்னே உறங்கைய்யா

பூ மரத்து வண்டுறங்கு....

தூங்கைய்யா என் கண்ணே

தூங்கா மணியே நீ உறங்கு

உறங்கைய்யா கண்ணே

ஓட்டி விடு நித்திரையை”

“ஆராரோ ஆரிராரோ

கண்ணே ஆராரோ ஆரிராரோ.....

வேலைக்குப் போகலன்னா சாமி

வெரட்டிடுவான் கங்காணி

தூங்கைய்யா... ஏ... சாமி

தூர மலை போக வேணும்

ஆராரோ ஆரிராரோ

கண்ணே ஆராரோ ஆரிராரோ.....”

வாழ்க்கையின் அனுபவக்கூறுகளாக வெளிப்படும் வாழ்மொழிப் பாடல்கள் தனிமனித அவல மனோபாவத்துக்குப் பதிலாகக் கூட்டு வாழ்க்கையின் உறுதிப்பாட்டுக்கும், நம்பிக்கைக்கும் அடித்தளமாக அமைகின்றன.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களின் பின்வரும் கூற்றுக் கவனிக்கத்தக்கது.

“கிராமியப் பாடல்களை இயற்றியோர் மிகக் கடினமான வாழ்க்கையை நடத்தினர். அவர்கள் வருந்திச்செய்த வெறுப்பூட்டுகிற உழைப்புக்குக் கூட அர்த்தம் எதுவும் இல்லாத வகையில் மேலிருந்தோரால் ஈவிர்க்கம் அற்ற முறையில் சுரண்டப்பட்டனர். தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் அவர்கள் எத்தகைய உரிமையோ பாதுகாப்போ அற்றவராய் அல்லல் உற்றனர். இவ்வாறு இருந்தும் இம்மக்கள் உருவாக்கிய கிராமியப் பாடல்களில் சோர்வு வாதமோ துன்ப இயற்கைக் கோட்பாடோ எள்ளளவும் தலைகாட்டுவதில்லை. அதுமட்டுமன்றி, ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் பொழுது இம்மக்களிடையே தமது நித்தியத்துவத்தைப் பற்றிய உணர்வும் இறுதியில் தமது எதிர்ச்சக்திகள் வெல்லப்படும் என்ற மன உறுதியும் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கக் காணலாம்.”

இக்கூற்று நிதர்சனமாக மலையக நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்குப் பொருத்தமாக அமைந்திருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“முருங்க மரம் வெட்டி

முனி மரத்தில் தொட்டி கட்டி

முதலாளி பெத்த கண்ணே

ஆட்டுங்கம்மா தாதி மாறே”

“பாலும் அடுப்பிலே தான்

பாலகனும் தொட்டிலிலே - நான்

பால ஆத்துவேனா...

பாலகன அமத்துவேனா”

என்ற பாடல் வரிகள் மக்களின் அன்றாட வாழ்வியல் கோலத்தைக் காட்டுகிறது. தமிழகப் பண்பாட்டுப் பரப்பில் தாலாட்டுப் பாடல்கள் பொதுவாகப் பாடப்பட்டாலும், மேற்குறிப்பிட்ட தாலாட்டுப் பாடல்கள் மலையக வாழ்வியல் முறைக்கு ஏற்ப தம்மை மாற்றிக் கொண்டிருப்பதை இங்கு நாம் கூர்மையாக அவதானிக்கலாம். மலையக வாழ்வியல் கோலம் தந்த இந்த நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் அந்தந்தக் காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப மாறுபட்டதற்கு இவ்வரிகள் சிறந்த உதாரணமாகும்.

தாலாட்டுப் பாடல்கள் பொதுவாகக் குழந்தைச் செல்வத்தின் பெருமையையும் சிறப்பையும் தாய்மார்கள் பெருமையோடு பாடுவதாக அமைந்துள்ளன. ஆனால் மலையகத் தாய்மார்களின் வாழ்வியல் முறையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இத்தாலாட்டுப் பாடல்கள் வேறுவிதமான தன்மையைப் பெறுகின்றன. மலையகச் சமூகத்தில் ஆண் - பெண் இருபாலரும் உரிய நேரத்தில் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர். தேயிலைத் தோட்டமே அவர்களின் முழுமையான வாழ்க்கைத் தளமாக அமைகிறது. முருங்கை மரம், வேப்பமரம், சவுக்கு மரம் நிறைந்த காடுகளே அவர்களின் வாழ்வியல் சூழலாக இருக்கின்றன. இத்தகைய சூழலுக்கேற்பவே மலையகத் தாய்மார்களின் தாலாட்டுப் பாடல்களும் வடிவமெடுக்கின்றன. எனவே குழந்தைகளைத் தூங்க வைக்கும் வேளையில், தங்கள் வாழ்வில் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள், துயரங்கள், வேதனைகள் ஆகியவற்றை அவர்கள் பாடல்களாகப் பாடுகின்றனர்.

பெண் ஒருத்திக்குக் குழந்தை இல்லை என்றால், அவளைப் பெண்ணாக மதிக்காத மனப்பான்மை தமிழர் பண்பாட்டில் இன்றளவும் ஒரு பெரும் சமூகத் தொல்லையாக இருந்து வருவதாகும். இத்தகைய சூழலில், ஒரு பெண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றுக்கொண்டால் அவள் அடையும் மகிழ்ச்சியை அளவிட முடியாது. அதனாலேயே பெரும்பாலான தாலாட்டுப் பாடல்கள், பிள்ளை பெற்ற சிறப்பையும், தாய்மையையும் பெருமையுடன் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“ஆராரோ ஆரிராரோ

ஆராரோ ஆரிராரோ கண்ணே...

காணிக்கை கொண்டு செல்லமே
கண்டி கதிர்காமம் போனோமய்யா
வழியா வழி நடந்து செல்லமே
வரத்துக்கே போனோமய்யா...”

“மால தந்தா வாடுமுன்னு
மலர் கொடுத்தா உதிருமுன்னு
பூ கொடுத்தா வாடுமுன்னு
பிள்ளை தந்தார் தாலாட்ட”

“மலடி மலடி என்று
மானிடர்கள் ஏசுகிறா...
மலட்டுக் குலமதையே நீ
மறப்பிக்க வந்தனையோ”

“பத்து வருசமா..
பாலனில்லா வாசலிலே
கை விளக்குக்கொண்டு
கலித்தீர்க்க வந்தாயோ”

என்ற வரிகள் ஒரு பெண்ணுக்குக் குழந்தை எந்த அளவு முக்கியம் என்பதைக் காட்டுகின்றன. அதையே பெரும் பேறாகக் கருதும் வாழ்க்கைமுறையைக் கொண்ட சமுதாயமாக தமிழர் சமுதாயம் இருப்பதால் ஒவ்வொரு பெண்ணின் உயர் கனவாக இருப்பது குழந்தைச் செல்வமாகும். இன்றுவரை திருமணமான பெண்கள், குழந்தை உரிய நேரத்தில் கிடைக்காவிட்டால் கோயில் கோயிலாக ஏறி நேர்த்தி வைப்பதும், நேர்த்திக் கடன் செய்வதும் நாம் காண்கின்ற காட்சிகளாக இருக்கின்றன. எனவேதான் குழந்தைச் செல்வம் என்பது பெண்களுக்கு மிகவும் உயர்வானதாக மதிக்கப்படுகின்ற ஒரு பண்பாட்டில் தாலாட்டுப் பாடல்கள் மிகவும் முக்கியத்துவம் உடையதாகப் போற்றப்படுகின்றன. தாலாட்டுப் பாடல்களின் இன்னொரு சிறப்பு, உறவு முறைகளைத் தன் பிள்ளைக்கு எடுத்துக்கூறி, அவர்களுடைய சிறப்புகளைக் கூறித் தாலாட்டுகின்ற பண்பு. இது இன்றும் காணப்படுகிறது. தாய் மாமன், அத்தை, சித்தப்பா, பெரியப்பா, பாட்டிமார்கள், தாத்தாமார்களின் வரலாறுகளை தாலாட்டுப் பாடல்களில் எடுத்துக்காட்டிப் பாடுகின்ற முறை இப்பாடல்களில் காணப்படுகின்ற இன்னொரு சிறப்பு அம்சமாகும்.

“மாமன் அடிச்சாரோ...
மல்லிகைப்பூச் செண்டாலே...
அத்தை அடிச்சாளோ
அரளிப்பூச் செண்டாலே...
அடிச்சாரைச் சொல்லிவிடு
ஆக்கினைகள் வந்துவிடும்...”
“அத்த மக வாசலுக்கு
நித்தம் நீ போகாத...
குத்தம் கொறைகள்..
அவர் கூறுவார்... நித்தமுமே”
“செக்கச் செவந்தவரோ ஓ மாமன்
சீமைக்கே அதிபதியோ
அழகு செவந்தாரின் அதிபதியோ
அருமை மருமகனோ...”

“ஆனை விக்கும் ஓ மாமன்
சேனைக்கெல்லாம் சின்னத்தொர
சின்னண்ணன் வந்தாரோ உனக்கு
சின்னச் சட்ட கொடுத்தாரோ...”
“சாதிக்கா காய்க்கும்
உன் தாய் மாமன் வாசலிலே
தங்கக் கொட பிடிச்சி
ஓ தாய் மாமன் தாதியரை
முன்ன விட்டு..
தாதிக்கே தந்த பணம்..
ரெண்டு தங்க மடம் கட்டலாமே”

உறவுகளைப் பேணவும், நற்பண்புகளை வளர்க்கவும் உதவும் பண்பாட்டைத் தாலாட்டுப் பாடல்கள் மூலமாகவே எமது முன்னோர்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பரிமாறியுள்ளனர். மனிதன் பிறந்தது முதல் இறப்பது வரை உறவுகளோடு இணங்கி வாழ வேண்டிய நெறிமுறைகளை இப்பாடல்கள் மிகச்சிறப்பாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. எனவே நாட்டார் பாடல்கள் பல்வேறு பண்புகளை உடையவையாகத்

திகழ்ந்தாலும், அவற்றில் உறவுகளையும்
பெரியோர்களையும் மதிக்கும் பண்பாட்டை
பிள்ளைகளுக்கு வழங்கும் தன்மையைத் தெளிவாக
அறிய முடிகிறது.

இத்தகைய நாட்டார் பாடல்கள் மலையகப்
பண்பாட்டுக்குள் காலச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப பரிணாம
வளர்ச்சி அடைந்திருக்கின்றது. அதற்குப் பின்வரும்
பாடல்களை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

“கண்ணே நவமணியே!

கற்பூரப் பெட்டகமே...

சின்ன விழி மூடி என்

செல்லமே... நீ உறங்கு..”

“ஏறாத மலையேறி - நான்

கால் கடுக்க அலைஞ்சலஞ்சி

கண்ட சுகம் ஒண்ணுமில்ல - இங்கே

கஸ்டம் தொடருதம்மா...”

“கொழுந்து நிதம் கிள்ளி என்

விரலொடிஞ்சே போனாலும்

கேப்பாரும் யாருமில்லையம்மா

காப்பாரும் யாருமில்லை...”

“வீடு வாசல் மெழுகிக் கூட்டி

விறகு ஒடிக்கப் போனாலும்

வேலை நிறைய உண்டு

சின்ன விழி மூடிக் கண்ணுறங்கு”

“உன்னையக் குளிப்பாட்டி பின்னர்

ஓழுங்காத் தலைதுவட்டி - நான்

இட்டேண்டா தொட்டிலில் ஏ...

இனிய நீயும் கண்ணுறங்கு...”

“புத்திக் கெட்ட உங்கொப்பனையும் நீ

புத்தி சொல்லித் திருத்த வேணும்

இப்பவே தூங்கியெழு என்

இளைய மகாராணி நீ”

“கூட எடுத்ததில்ல நாங்க

கொல்லிமலை பார்த்ததில்லை

கூட எடுக்கலாச்சி நாங்க

கொழுந்து மல பாக்கலாச்சு

கொழுந்து குறையதுன்னு

பொறப்பேறு போட்டாங்க

அருவா எடுத்ததில்ல

அட மழையும் பார்த்ததில்ல

அரும்பு கொறஞ்சதுன்னு

அரைப்பேறு போட்டாங்க”

“பாலும் அடுப்பிலே

பாலகனும் தொட்டிலிலே

பாலகனப் பெத்தெடுத்த

பாண்டியரும் முள்ளுக் குத்த

வேலைக்குப் பிந்திறேன்னு

விரட்டிடுவார் கங்காணி...

தூங்குடா என் மகனே

என் துயரைப் பாடி வாறேன்..”

“அடியளந்து வீடு கட்டும் நம்ம

ஆண்ட மனை அங்கிருக்க

பஞ்சம் பிழைப்பதற்கு

பாற்கடலைத் தாண்டி வந்தோம்

கொஞ்சம் பொழுச்சி நம்ம

பட்டணம் போய்ச் சேரலையே

கடல் தாண்டி இங்க வந்தோம்

காலம் சீரழிஞ்சி நம்ம

காணி போய்ச் சேரலையே..”

புதிய தாலாட்டுப் பாடல்களில், அவர்கள்
இந்நாட்டிற்குப் பஞ்சம் பிழைக்க வந்த அனுபவங்கள்
அதிக முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின. பாசம்
மிகுந்த உணர்வோடு, தன் பிள்ளையைத் தாலாட்டும்

வேளையில், தாய்மார்கள் தங்களின் பசுமை நினைவுகளையும், அனுபவித்த துயரங்களையும் பகிர்ந்துகொள்ள, தாலாட்டுப் பாடல்கள் ஒரு வடிகாலாக அமைந்துவிடுகின்றன.

தாலாட்டுப் பாடல்கள் உலகில் பல்வேறு மொழிகளிலும், பல்வேறு வடிவங்களிலும் காணப்பட்டாலும், மலையகச் சமூகத்தில் அவை தனித்துவம் பெறுகின்றன. இதற்குக் காரணம், இம்மக்கள் தங்களின் வேதனைகளையும் கடின உழைப்பையும் சோகமாக மட்டும் பதிவு செய்யாமல், வருங்காலத்தின் மீதான நம்பிக்கையூட்டும் உணர்வுகளாகவும் இப்பாடல்களில் வெளிப்படுத்துவதே ஆகும்.

இத்தகைய பாடல்கள் மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக விளங்குகின்றன. அன்றாட வாழ்க்கை, தொழில், காதல், துக்கம், கொண்டாட்டம் என மனித வாழ்க்கையின் அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் இவை பிரதிபலிப்பதனால், இத்தகைய நாட்டார் பாடல்கள் மக்களின் உள்ளங்களில் என்றும் நீங்காத இடத்தைப் பிடித்து வருகின்றன.

ஒரு நாடு அல்லது ஓர் இனம் எத்தகைய சவால்களையும் போராட்டங்களையும் சந்தித்தாலும், அவர்களின் சமூக விடுதலை மக்களின் கைகளில் நிலைத்திருக்கக் காரணமாக இருப்பது, இவ்வாய்மொழி இலக்கியங்களில் பேசப்படும் மக்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களே ஆகும். இவையனைத்திற்கும் அடித்தளமாக இருப்பது, அந்த மக்களிடையே காணப்படும் உறுதியான, நிலையான, மாற்றமடைய முடியாத வாழ்வியல் சார்ந்த இலக்கிய வடிவங்களே ஆகும். அத்தகைய இலக்கியங்களே ஒரு சமூகத்தின் இருப்புக்கும் எழுச்சிக்கும் அச்சாணியாக அமைந்து விடுகின்றன. எனவே, மக்களின் வாழ்வியலைப் பேசக்கூடிய நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் எந்த மொழியில் ஆழமாகவும் செம்மையாகவும் பதியப்பட்டு உள்ளனவோ, அந்த மொழி அந்த இனத்தின் ஆணிவேராகவும் அடையாளமாகவும் அமைந்துவிடுகிறது என்பதே நாட்டார் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்களின் பொது முடிவாகக் காணப்படுகிறது. ஒப்புநோக்கும் போது, மலையக மக்கள் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு கொண்டுவரப்பட்ட பின்னரும், தமிழர்களாகவே

வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இருப்பினும், இலங்கையில் வாழ்ந்த ஏனைய தமிழ்ச் சமூகங்களிலிருந்து அவர்கள் அன்னியப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டமாகவே நீண்டகாலம் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் ஏனைய சமூகத்தவரோடும், வளர்ந்து வந்த நவீனத்துவத் தொடர்பாடல்களோடும் எந்தவிதமான தொடர்புமின்றித் தனிமைப்படுத்தப்பட்டனர். இலங்கையில் வாழ்ந்த ஏனைய மக்களுடன் இவர்கள் எவ்விதத் தொடர்பும் இன்றிக் காணப்பட்டதனால், இலங்கைத் தீவுக்குள் இன்னொரு தீவில் சிறை வைக்கப்பட்டவர்களைப் போலவே அவர்கள் வாழ்ந்தனர் என்று பி.ஏ. காதர் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய சூழ்நிலையிலேயே மலையக வாய்மொழிப் பாடல்கள் தனித்துவமும் ஆழமும் பெற்றவையாகவும், ஏனைய சமூகப் பண்பாடுகளிலிருந்து மாறுபட்ட தன்மை கொண்டவையாகவும் உருவெடுத்தன. இதேபோல, தாலாட்டுப் பாடல்களும் ஏனைய சமூகங்களின் பண்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்ட சூழலில் தோற்றம் பெற்ற, தனித்துவமான மலையக வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் முக்கியமான அம்சமாக அமைந்துள்ளன என்பதை மேற்குறிப்பிடப்பட்ட மலையகத் தாலாட்டுப் பாடல்கள் எங்களுக்கு தெளிவுபடுத்துகின்றன.

சான்றாதாரங்கள்:

1. வேலுப்பிள்ளை, சி.வி. (1983). மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள். சென்னை: கலைஞன் பதிப்பகம்.
2. சாரல் நாடன். (1993). மலையக வாய்மொழி இலக்கியம். சென்னை: சுவத் ஏசியன் பூக்ஸ்.
3. சிவலிங்கம், மு. (2007). மலையக தமிழர் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள். சென்னை: டெக்னோ பிரிண்ட்.
4. காதர், பி.ஏ. (2023). இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம். லண்டன்: சமூக இயல் பதிப்பகம்.
5. சக்திவேல், சு. (). நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
6. பக்தவத்சல பாரதி. (1990). பண்பாட்டு மாணிடவியல். சென்னை: கலைச்சுடர்.

இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சிப் போக்குகளில் வடக்கு கிழக்குப் பிராந்தியங்களின் பங்களிப்பும் நீர்வளம், விவசாயம், கொள்கை, மேலாண்மை மற்றும் வளர்ச்சித் தந்திரங்களும்

பகுதி 1

இலங்கையின் வறண்ட மண்டலமான வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் அமைந்துள்ள நீர்வளங்களை நிலைத்தன்மையுடன் பயன்படுத்துவதற்கான கொள்கைகள் உருவாக்குவது மிகவும் அவசியமாக உள்ளது. இது மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை மேம்படுத்த உதவுகின்றது. மேலும், நிலையான நீர்வள மேலாண்மை சுற்றுச்சூழலுக்கு உதவியாகவும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஆதரவாகவும் அமையும். இதன் மூலம், வறண்ட மண்டலங்களில் உள்ள நீர்வளங்கள் பாதுகாக்கப்படும். "வறண்ட மண்டல நீர்வளங்களின் இருப்பும் பேண்தகு பயன்பாடும்: வடக்கு - கிழக்குப் பிரதேசங்கள், இலங்கை எனும் இந்தக் கட்டுரைத் தொடர், வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் உள்ள அனைத்து ஆற்றுப்படுகைகளின் நீர்வளங்களின் நிலையை ஆராய்ந்து, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்புடன், அவற்றின் திறம்பட்ட பயன்பாட்டை எவ்வாறு செயற்படுத்தலாம் என்பதைக்கூறும்.

சுப்ரமணியம் சிவகுமார்

கலாநிதி. சுப்ரமணியம் சிவகுமார் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் இளங்கலைப் (BSc Eng.) பட்டமும், இந்தியத் தொழில்நுட்பக்கழகம் ரூர்க்கியில் (IIT Roorkee) நீர்வள மேம்பாட்டுத்துறையில் முதுகலைப் (MSc) பட்டமும், மொரட்டுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் (PhD) பட்டமும் பெற்றவர். பின்னர் நோர்வேயின் உயிரியல் அறிவியல் பல்கலைக்கழகத்திலும் (NMBU, s), வடகிழக்கு நோர்வே பல்கலைக்கழகத்திலும் (Bod) பிந்தைய முனைவர் ஆராய்ச்சியாளராகப் பணியாற்றினார். நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் பிரதி நீர்ப்பாசனப் பணிப்பாளராகவும், நீர்ப்பாசனப் பொறியாளராகவும் 28 ஆண்டுகள் சேவையாற்றியுள்ளார். யாழ்ப்பாணம், வவுனியா போன்ற பல்கலைக்கழகங்களில் மூத்த விரிவுரையாளராகச் செயற்பட்டார். விவசாய அமைச்சகத்தில் திட்டமிடல் பணிப்பாளராகவும், வடமாகாண அவசர மீளமைப்புத் திட்டத்தின் திட்டப்பணிப்பாளராகவும் பணியாற்றினார். பல்வேறு சர்வதேசப் பல்கலைக்கழகங்களில் விருந்தினர் விரிவுரைகளையும், முக்கிய உரைகளையும் (Keynote Speeches) நிகழ்த்தியுள்ள இவர், குறியீட்டு அறிவியல் இதழ்களில் 45க்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளதோடு, இதுவரை 7 நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். மேலும், 18 சர்வதேச மாநாடுகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்துள்ளார்.

5.1 இலங்கைப் பொருளாதார வளர்ச்சி, மற்றும் பிராந்திய 'GDP' பங்களிப்பு

லங்கை நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் மொத்த உற்பத்தி (GDP) நிலை 2024 மற்றும் 2025 ஆண்டுகளில் முக்கியமான முன்னேற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. 2024 ஆம் ஆண்டில், நாட்டின் மொத்தப் பொருளாதாரம் LKR 29.89 டிரில்லியன் (அமெரிக்கா \$99 பில்லியன்) என மதிப்பிடப்பட்டது. அதே நேரத்தில், GDP வளர்ச்சி 5% வரை உயர்ந்தது, இது கடந்த சில ஆண்டுகளாக ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடிகளைத் தாண்டிய ஒரு வலுவான மீட்பைக் குறிக்கிறது. 2025 ஆம் ஆண்டின் மூன்றாம் காலாண்டில் நாட்டின் பொருளாதாரம் மேலும் 5.4% வளர்ச்சி பெற்றது என்றும், மத்திய வங்கியின் கணிப்புகளின்படி 2025 முழுவதும் 4.5% அளவுக்குக் கிடைக்க வாய்ப்பு உள்ளது என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது (இது டித்வா புயல் அனர்த்தத்திற்கு முந்தியது).

பிராந்திய GDP பங்களிப்பு 2024 இல் காணப்படும் முக்கிய அம்சமாகும். இலங்கையின் மொத்த GDPயில் அதிக பங்கினை மேற்கு மாகாணம் (Western Province) வகிக்கிறது, இது 42.4% உடன் பொருளாதார முன்னணியில் உள்ளது. இது நாகரிகம், தொழில் மற்றும் சேவைத் துறைகளில் மேம்பாடு காரணமாகவும், வர்த்தக மற்றும் சேவைச் சாவடிகள் பெரும்பங்காற்றும் காரணத்தாலும் நிகழ்ந்துள்ளது. மேலும், வடக்கு மேற்கு மாகாணம் 11.5% பங்குடன் இரண்டாம் இடத்திலும், மத்திய மாகாணம் 10.7% பங்குடன் மூன்றாம் இடத்திலும் உள்ளன. தெற்கு மாகாணம் சுமார் 8.9% மற்றும் சப்ரகமுவ மாகாணம் சுமார் 7.7% பங்குகளைக் கொண்டுள்ளன. மற்ற மாகாணங்கள் (கிழக்கு, வடக்கு, உவா மற்றும் வட மத்திய) கூட்டாகக் குறைந்த பங்குகளை வகிக்கின்றன.

மேலும், 2024 ஆம் ஆண்டில் பிராந்தியப் பொருளாதார நிலை குறித்துக் கூறும்போது, மேற்கு மாகாணம் அதன் பொருளாதாரப் பங்கில் மறுசுழற்சி முறையை ஏற்படுத்தி வருகிறது. இதன் காரணமாக நகர்ப்புற வளர்ச்சி, தொழில்துறை மற்றும் சேவைத் துறைகள் விருத்தி அடைந்துள்ளன. விவசாயத் துறையில் அதிக பங்கு வடக்கு, மேற்கு மற்றும் மத்திய பகுதிகளுக்கு உள்ளது, இவை நாட்டின் விவசாய உற்பத்திக்கு முக்கிய பங்களிப்பாளர்களாக இருக்கின்றன.

துறைவாரியாக நாடு முழுவதும் GDP பங்கீடு (2024):

1. சேவைத் துறை — 59.2% (மிகப்பெரிய பங்கு; வங்கி, தகவல் தொழில்நுட்பம், ரியல் எஸ்டேட் மற்றும் வணிகச் சேவைகள்).

2. தொழில்துறை — 26.7% (உற்பத்தி, கட்டுமானம், ஏற்றுமதித் தொழில்கள்).
3. விவசாயம் -7.5% (நாடு முழுவதும் நிலையான பங்கு).

வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களின் GDP பங்களிப்பு:

வடக்கு மாகாணம் (Northern Province) 2023 இல் நாட்டின் மொத்த GDPயில் சுமார் 4.5% பங்காற்றியது. இது 2019 இல் 4.7% ஆக இருந்தது, 2022 இல் 4.0% ஆகக் குறைந்து, பின்னர் சிறிது வளர்ச்சி அடைந்தது. இந்த மாகாணத்தின் பொருளாதாரம் பெரும்பாலும் அரசு சேவை, விவசாயம் மற்றும் மீன்பிடித் துறைகளில் ஆற்றல் பெற்றுள்ளது.

கிழக்கு மாகாணம் (Eastern Province) 2023 ஆம் ஆண்டில் 4.7% பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளது; இது 2019 ஆம் ஆண்டில் இருந்த 5.2% பங்களிப்புடன் ஒப்பிடும்போது மெதுவான சரிவைக் காட்டுகிறது. இதன் காரணமாக தொழில்துறை வளர்ச்சி மற்றும் உட்புறக் கட்டமைப்பு வளர்ச்சியில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

இரு மாகாணங்களின் கூட்டுப் பங்கீடு 2019 முதல் 2023 வரை 9 - 10% இடையே மாறி வருகிறது, இது நாட்டின் மொத்தப் பொருளாதாரத்தில் குறைந்த பங்கு என்று கருதப்படுகிறது. காரணமாக, போக்குப் பின்னரான கட்டமைப்பு மற்றும் தொழில்துறை மறுசீரமைப்பு முழுமையாக நடைபெறாதது, போக்குவரத்து மற்றும் உள்ளாட்சிக் கட்டமைப்புகளின் குறைபாடு, தொழிற்சாலைகளின் குறைந்த வளர்ச்சி, வேலைவாய்ப்பு மற்றும் கல்வி வாய்ப்புகளின் சிக்கல்கள் ஆகியவை முக்கிய பங்காற்றுகின்றன.

வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களின் முக்கிய பொருளாதாரத் துறைகள்:

1. விவசாயம்: பயிர்கள், மக்காச்சோளம், நெல், காய்கறிகள் போன்றவற்றின் உற்பத்தி.
2. மீன்பிடி மற்றும் கடல் வளங்கள்: மீன்கள், சுறா, இறால் போன்ற கடல் பொருட்கள் மீன்பிடியில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.
3. புதுவிதமான தொழில் வாய்ப்புகள்: கடல் போக்குவரத்து, தொழிற்சாலைப் பூங்காக்கள் மற்றும் மறுசீரமைப்பு முயற்சிகள்.
4. புதிய வளர்ச்சி வாய்ப்புகள்: போக்குவரத்துக் கட்டமைப்பு மேம்பாடு, ரயில்கள் மற்றும் மெட்ரோ திட்டங்கள், சூரிய மற்றும் காற்றழுத்த சக்தி போன்ற புதுமையான ஆற்றல் திட்டங்கள்.

2024 மற்றும் 2025 ஆண்டுகளில் இலங்கையின் பொருளாதாரம் நெருக்கடிகளைக் கடந்தவாறு 5% வரை வளர்ச்சி அடைந்தது. மேற்கு மாகாணம் நாட்டின் பொருளாதார முதன்மை மையமாக இருந்து வருகின்றது. ஆனால் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களும் கட்டமைப்பு மேம்பாடு மற்றும் தொழில்துறை வளர்ச்சியால் விரைவில் வலுவடையும் வாய்ப்புகள் உள்ளன.

வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் போக்குவரத்து மற்றும் ஆற்றல் முதலீடுகள், புதுமையான தொழில்கள் மற்றும் விவசாய வளர்ச்சி ஆகியவை எதிர்காலப் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான முக்கிய தூண்கள் ஆகும். 2025 இல் பொருளாதார வளர்ச்சி 4.5% முதல் 5% வரையிலும் தொடரும் எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

2019-2024 காலப்பகுதியில் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களின் மாகாண GDP பங்கு தனித்தனியாகவும், இணைத்தும் பார்க்கும்போது, இரு மாகாணங்களின் சேர்க்கைப் பங்கு சுமார் 9-10 சதவீதம் என்ற வரம்பிற்குள் தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பது தெளிவாகிறது. வடக்கு மாகாணத்தின் பங்கு 2019 இல் சுமார் 4.7% ஆக இருந்து, 2022 இல் 4.0% வரை குறைந்தாலும், அதன்பின் 2023-2024 காலத்தில் மீண்டும் சுமார் 4.5% அளவிற்குச் சிறிய மீட்சியை வெளிப்படுத்துகிறது.

கிழக்கு மாகாணம் 2019 இல் சுமார் 5.2% ஆக இருந்து, 2019-2023 காலத்தில் மெதுவான சீர்க்குறைவு அல்லது நிலைத்தன்மைப் போக்கைக் காட்டி, 2024 இல் சுமார் 4.7% அளவில் நிலைபெறுகிறது. இதன் மூலம், தேசிய பொருளாதாரத்தில் இந்த இரு மாகாணங்களின் ஒட்டுமொத்தப் பங்கு நீண்டகாலமாக பெரிய மாற்றமின்றி தொடர்கிறது என்பதைக் காணலாம்.

துறைவாரியான அமைப்பைப் பார்க்கும்போது (2023/2024 காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு), வடக்கு மாகாணத்தில் விவசாயம் மற்றும் மீன்பிடித் துறை சுமார் 28-32% வரை பங்களிக்கிறது; தொழில்துறை (உற்பத்தி, கட்டடம்) சுமார் 18-22% அளவில் உள்ளது; சேவைத்துறை (அரசு சேவைகள், வர்த்தகம், போக்குவரத்து உள்ளிட்டவை) சுமார் 46-52% என்ற முக்கியமான பங்கைக் கொண்டுள்ளது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் விவசாயம் மற்றும் மீன்பிடித் துறை சுமார் 30-35% வரை அதிக பங்கைக் கொண்டுள்ளதுடன், தொழில்துறை 20-24% மற்றும் சேவைத்துறை 42-48% அளவில் பங்களிக்கிறது. இதன் மூலம், இரு மாகாணங்களிலும் விவசாயம் மற்றும்

மீன்பிடித் துறைகளின் பங்கு தேசிய சராசரியைவிட அதிகமாக இருப்பதும், சேவைத்துறை வளர்ந்து வந்தாலும் மேற்கு மாகாணம் போல் தீவிரமான அளவுக்கு விரிவடையவில்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.

முக்கிய துணைத்துறைகள் அல்லது வளர்ச்சியை இயக்கும் காரணிகளைப் பார்க்கும்போது, வடக்கு மாகாணத்தில் பாசன விவசாயம் (நெல், காய்கறிகள்), கால்நடை வளர்ப்பு, கடல் மீன்பிடி மற்றும் உப்புத் தொழில், அரசுத் துறை வேலைவாய்ப்புகள் மற்றும் சில்லறை வர்த்தகம் ஆகியவை முக்கியமானவை. அதே நேரத்தில், காங்கேசன்துறை (KKS) துறைமுகம் சார்ந்த லாஜிஸ்டிக்ஸ், சூரிய மற்றும் காற்றாலை போன்ற புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்தித் துறைகள் எதிர்கால வாய்ப்புகளாகக் காணப்படுகின்றன.

கிழக்கு மாகாணத்தில் நெல், மக்காச்சோளம், பயறு வகைகள் போன்ற விவசாய உற்பத்திகள், கடல் மற்றும் உள்ளநாட்டு மீன்பிடி, அரசு தலைமையிலான கட்டுமான முதலீடுகள், பருவகால சுற்றுலா ஆகியவை முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. மேலும், திருகோணமலை துறைமுகத்தை மையமாகக் கொண்ட எரிசக்தி மற்றும் சேவைத்துறை வளர்ச்சி, விவசாய விரிவாக்கச் சங்கிலிகள் எதிர்கால வளர்ச்சி வாய்ப்புகளாக உள்ளன.

இவ்வளர்ச்சிக்குத் தடையாக உள்ள முக்கிய காரணிகளில், தொழில்துறைப் பூங்காக்கள் மற்றும் பெரிய முதலீடுகளின் அளவு குறைவு, சேவை மற்றும் சந்தை இணைப்புகளில் மெதுவான முன்னேற்றம், திறன் மேம்பாடு மற்றும் சிறுநடுத்தர தொழில்களுக்கான (SME) நிதி அணுகல் வரம்புகள், மேலும் தனியார் சேவைத் துறையின் அளவுரு வளர்ச்சி குறைவு ஆகியவை அடங்குகின்றன.

2025 நோக்கில் பார்க்கும்போது, வடக்கு மாகாணத்தில் விவசாய மதிப்புசேர்ப்பு நடவடிக்கைகள் மற்றும் புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்தி திட்டங்கள் முன்னேறினால் மிதமான பொருளாதார மேம்பாடு ஏற்படும் வாய்ப்பு உள்ளது. கிழக்கு மாகாணத்தில் துறைமுகம் - எரிசக்தி - விவசாய விரிவாக்கச் சங்கிலி ஒருங்கிணைந்த முறையில் வளர்ந்தால், நிலைத்த மற்றும் ஒப்பீட்டளவில் உயர்ந்த வளர்ச்சி சாத்தியமாகும்.

குறுகிய காலத்தில் இரு மாகாணங்களின் இணைந்த GDP பங்கு சுமார் 9-10% என்ற அளவில் தொடரும் என்றாலும், நடுத்தரக்காலத்தில் தொழில் மற்றும் சேவைத்துறைகள் விரிவடைந்தால் இந்தப் பங்கு மேலும் உயர வாய்ப்பு உள்ளது.

5.2 வடக்கு மற்றும் கீழ்க்கு மாகாணங்களின் உத்தேச நீர்வளக் கொள்கை

5.2.1 அறிமுகம்

பூமியில் உயிரினங்கள், தாவரங்கள், காற்றுக்கு அடுத்ததாக மிகவும் அவசியமான இயற்கை வளம் புதுமணல் நீர் ஆகும். பூமியில் நீர் மிக அதிகமாக இருப்பினும், அதன் பரவல் மற்றும் கிடைக்கும் அளவு சமமாக இல்லை. புதுமணல் பகுதிகளில் மேற்பரப்பு நீரும் நிலத்தடி நீரும் கிடைக்கும் அளவு, மொத்த நீர் வளத்தில் மிகச் சிறிய பகுதியையே உருவாக்குகிறது.

இலங்கையில் வறட்சி, வெள்ளப்பெருக்கு, நிலத்தடி நீரின் ஆழ்துளைக் கிடைப்பில் குறைவு மற்றும் நீர்த் தரச்சீர்கேடு போன்ற நீர்வளம் தொடர்பான சிக்கல்கள் அதிகரித்து வருகின்றன; அதே நேரத்தில், நீர்வளத்திற்கான தேவை அளவிலும் பயன்பாட்டிலும் தொடர்ந்து உயர்ந்து வருகிறது.

மக்கள் தொகை வேகமாக அதிகரிப்பதால், குடியிருப்பிற்கும் உணவுத் தயாரிப்பிற்குமான நீர்த் தேவையும் அதிகரிக்கிறது. காட்டுப்பகுதிகள் திட்டமிட்டதல்லாமல் உள்ளது, சட்டவிரோதமாக அழிக்கப்படுவது, குடியிருப்புகள் மற்றும் உற்பத்திக்கான நிலப்பரப்புகளாக மாற்றப்படுவது ஆகியவை நிலத்தின் மேற்பரப்பு நீர் வழிவு மற்றும் நிலத்தடி நீர் மறுநிரப்பும் திறனைக் குறைக்கின்றன. இதனால் ஏற்படும் நேரடி விளைவுகள் - வெள்ளம், நிலச்சரிவுகள், வறட்சி போன்றவை - விவசாயத்திலும் குடிநீர் வழங்கலிலும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

மக்கள் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதோடு, தொழில் வளர்ச்சி, விவசாயம் பரபரப்பாக மாறுதல், சுற்றுலா மற்றும் பொழுதுபோக்குத் துறைகளில் விருத்தி போன்ற பொருளாதார நடவடிக்கைகள் நீர் வளங்களுக்கான போட்டியில் பங்கேற்கின்றன.

கிடைக்கும் நீர் வளங்களை சட்டமூலம் பாதுகாக்க வேண்டியது அவசியம். பல நாடுகளில், அணைகள் மற்றும் நீர்த்தோட்டங்கள் உட்பட மேற்பரப்பு நீர்ச் சேமிப்பு அமைப்புகளின் நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதிகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இவற்றுக்கு அணுகல் அனுமதிக்கப்படாது. பெட்ரோல் கழிவு நீர், வீட்டுக் கழிவு நீர், வேளாண் இரசாயனங்கள் மற்றும் முறையாகச் சுத்தம் செய்யப்படாத கழிவுநீர் போன்ற பல்வேறு மூலங்களில் இருந்து வடிகட்டப்படாத கழிவுகள் போன்றவை மாசுபாடு ஏற்படும் வழிகளில் அடங்கும். உணவுப் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தும் துறையாகவும், பெரும்பான்மையிலான மக்கள் சார்ந்திருக்கும் துறையாகவும் இருப்பதால்,

விவசாயத்துறைக்கு அரசின் முக்கிய சலுகைகள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் வழங்கப்படுகின்றன.

ஆனால் இவ்வாறான சலுகைகள் மற்றும் விலை ஆதரவுக் கொள்கைகள் வளங்களின் திறனைக் குறைக்கவும், குறைவான உற்பத்தியான விவசாய முறைகளை ஊக்குவிக்கவும் செய்யும். சுமார் இரு மில்லியன் பேர் அல்லது தொழிலாளர் பலனின் ஒரு பகுதி விவசாயத்தில் வேலை செய்தாலும், இலங்கையில் விவசாயத் துறை GDPக்கு வழங்கும் பங்கு சுமார் 78% மட்டுமே ஆகும். 2018 ஆம் ஆண்டின் மத்திய வங்கி வருடாந்திர அறிக்கையின்படி தொழில் மற்றும் சேவைத்துறைகள் GDPயில் முறையே 26.5% மற்றும் 57.7% பங்காற்றுகின்றன..

நாடில் நீர்வளச் சிக்கல்கள் அதிகரிக்கும் பல எச்சரிக்கை அறிகுறிகள் உள்ளன. மழைப்பருவங்களில் மிக அதிக மாறுபாடு மற்றும் நீர்த் தேவையின் வளர்ச்சி காரணமாக நீர்வளப் பற்றாக்குறை மற்றும் அதனால் ஏற்படும் போட்டி அதிகரிக்கும். நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதிகள் நாசமடைந்து, நீர்த்தேக்கங்களில் உலர்ச்சி ஏற்படுவதால், வெள்ளமும் வறட்சியும் அதிகமாகவும் அதிக அவசரத்துடனும் நிகழ்கின்றன.

உட்புற, விவசாய மற்றும் தொழிற்சாலை மூலங்களிலிருந்து நீர் மாசுபாடு மேற்பரப்பு நீர் மற்றும் நிலத்தடி நீரை மாசுபடுத்தி, பொதுச் சுகாதாரத்தையும் பாதிக்கிறது. சில பகுதிகளில் நிலத்தடி நீர் அதிக அளவில் எடுக்கப்படுவதால், மற்றவர்களுக்கும் சுற்றுச்சூழல் தேவைகளுக்கும் தேவையான நீர் கிடைக்கும் அளவு குறைகிறது.

5.2.2 நீர்வளத் துறையின் சவால்கள் மற்றும் நீர்வளக் கொள்கையின் அவசியம்

இலங்கையின் புதுமணல் நீர் வளங்கள்: 52 BCM மேற்பரப்பு நீர், 7 BCM நிலத்தடி நீர் மற்றும் 7 BCM ஒட்டுமொத்தம் மீண்டும் பெறக்கூடிய நீர் என மதிப்பிடப்படுகின்றன. 2005 ஆம் ஆண்டு வருடாந்திர நீர் எடுத்துக்காட்டு 13 BCM எனக் கணக்கிடப்பட்டது. மொத்த எண்ணிக்கைகளில் நீர்ப் பற்றாக்குறை இல்லை எனத் தெரியுமெனினும், நாட்டில் மழைப்பருவங்களின் இரட்டை முறை காரணமாக நீர்ப் பற்றாக்குறையின் காலச்சவடுகள் மற்றும் பிராந்திய வேறுபாடுகள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. மொத்த நீர் எடுத்துக்காட்டில் 87% விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது; தொழிற்சாலை மற்றும் நகர்ப்புறத் துறைகள் ஒவ்வொன்றும் சுமார் 6% பங்கு வகிக்கின்றன. இலங்கையின் நிலப்பரப்பில் 90% க்கும் மேற்பட்ட பகுதி 103 ஆறுகளின் ஆற்றுப் படுக்கைகளால்

மூடப்பட்டுள்ளது; மீதமான பகுதி 90 சிறிய பருவமழை சார்ந்த கடற்கரை ஆறுகளின் ஆற்றுப்படுக்கைகளால் மூடப்பட்டுள்ளது. சில ஆறுகளுக்குப் புறம்பாக, பல்வேறு அளவிலான நீர்த்தேக்கங்கள் மற்றும் திருப்பி வழங்கும் திட்டங்கள் மேற்பரப்பு நீர் வளங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பருவமழை ஆறுகளிலிருந்து அதிகமான நீர் ஓடுதல்கள் உள்ள பகுதிகளில் பருவமழை சாரா ஆறுகளுக்கு அணைத்தேக்கங்கள் மூலம் நீர் வழங்கப்படுகிறது. உள்ளூர் நீர்த்தேக்கங்கள் சுமார் 2,905 சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவு கொண்டவை, இதில் பல மனிதனால் செய்யப்பட்ட நீர்த்தேக்கங்கள் அடங்கும். தீவில் 3,540க்கும் மேற்பட்ட நீர் ஊற்று மூலங்கள் உள்ளன, அவை உள்ளூர் நீர்த் தேவைக்காக பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

நிலத்தடி நீர் குடியிருப்பு, வணிகம், தொழிற்சாலை மற்றும் சிறிய அளவிலான பாசனத்திற்குப் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கிராமப்புறக் குடிநீர்த் தேவைகளின் சுமார் 80% நீர், தோண்டிய கிணறுகள் மற்றும் குழாய்க்கிணறுகளிலிருந்து பெறப்படுகிறது. இலங்கையில் நிலத்தடி நீர்த் தேவையும் தொடர்ந்து அதிகரிக்கிறது. சூரிய சக்தி உதவியுடன் இயங்கும் பம்புகள் அறிமுகமானதன் மூலம் இது இன்னும் வேகமாக அதிகரிக்கிறது. நிலத்தடி நீரின் தரம் பெரும்பாலும் நல்லதாகவும் ஆண்டு முழுவதும் மாறாததாகவும் உள்ளது; ஆனால் யாழ் தெற்கேந்திய பகுதியில் நிலத்தடி நீர் முழுமையாக குடிநீர்ப் பயன்பாட்டிற்கு ஏற்றதல்ல, அதற்கான காரணங்கள்:

1. இடம் இடமாக உள்ள கழிவறைகளிலிருந்து E. coli மாசுபாடு
2. மின்பிறப்பாக்கி நிலையங்கள் மற்றும் 'Service Station Oil' கழிவுகள்
3. விவசாய உரங்களின் மிக உயர்ந்த அளவுகள்
4. விவசாய உயிரி நாசினிகளின் பயன்படுத்தப்படும் அளவுகள்
5. கடல் நீர் ஊற்றுக் காரணமாக உப்புத்தன்மை அதிகரிப்பு
6. சுகாதாரமான குடிநீர்த் தேவைக்கு நீரைப் பெறுவதில் உள்ள தடைக்கற்கள்

வடக்கு மற்றும் வடமேற்குப் பகுதிகளில் நிலத்தடி நீரில் இரும்பு, சல்பேட், பாஸ்பேட், நைட்ரேட் போன்ற விவசாய இரசாயனங்களின் அதிக அளவுகள் மற்றும் உயிரி நாசினிகளின் அதிகரிப்பு 2002 ஆம் ஆண்டு GTZ ஆய்வில் (யாழ்ப்பாணம் மீட்டித் திட்டம்) முதலில் கண்டறியப்பட்டன. மேலும், சுட்டுப்பாடற்ற நிலத்தடி

நீர் எடுப்பு, தொழிற்சாலைகளின் கழிவுநீர் வெளியீடு மற்றும் கடல் நீர் ஊறுதல் காரணமாக யாழ்ப்பாணம், கால்பிட்டிய உள்ளிட்ட கடற்கரைப் பகுதிகளில் நிலத்தடி நீரின் தரமும் அளவும் விரைவாகக் குறைகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தின் நிலவியல் முழுமையாக கார்ஸ்டிக் லைம்ஸ்டோனில் அமைந்துள்ளதாலும் மாசுபாடு நிலைமை மோசமாக உள்ளது.

வடக்கு மற்றும் வடகிழக்கு மாகாணங்களில் மேற்பரப்பு மற்றும் நிலத்தடி நீர்வளங்களின் தரம் குறைவது புதிய சிக்கலாக உள்ளது. இதற்கான தரவுகள் கிடைக்கவில்லை; இருப்பினும் யாழ்ப்பாண நிலத்தடி நீரின் மோசமான தரம் GTZJRP 2002 அறிக்கையுடன் தொடங்கி, முந்தைய காலங்களிலிருந்தே பரவலாக அறியப்படுகிறது. மேற்பரப்பு நீரும் நிலத்தடி நீரும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒருங்கிணைந்த நீர்வளங்களாக இருப்பதால், இவற்றில் ஒன்றில் மாசுபாடு ஏற்பட்டால் மற்றதற்கும் தீங்கு விளைவிக்கும்.

20.08.2020 அன்று Mr. நவரத்தினம், காலவாவோடி, சென்டர் - J 206 பகுதியில் உள்ள பெட்ரோல் மாசுபாட்டுக்குள்ளான ஒரு கிணறு படம் 5.1 இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கிணறு விவசாயம் மற்றும் வீட்டுப் பயன்பாட்டிற்காக இன்னும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பெட்ரோல் மாசுபாடு ஏற்பட்ட கிணற்றிலிருந்து 200 மீட்டர் தூரத்தில் அமைந்துள்ள இரண்டாம் கிணறு, திரு. குமரசிங்கம் ரமேஷ் அவர்களுக்குச் சொந்தமானது. இது ஈர்லலி சென்டர் - J 206, காலவாவோடியில் 20.08.2020 அன்று எடுக்கப்பட்டது (5.2 இல் காட்டப்பட்டுள்ளது). அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் விவசாயம் மற்றும் வீட்டுப் பயன்பாட்டிற்காக இக்கிணற்றையும் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

இந்த இரண்டு கிணறுகளும் சிக்கலான மற்றும் சர்ச்சையான வடக்கு மின்சாரக் கம்பெனியிலிருந்து 3 கி.மீ. தூரத்தில் அமைந்துள்ளன. இந்த நிறுவனம் நீதிமன்ற உத்தரவின் மூலம் தற்காலிகமாகச் செயற்பாட்டை நிறுத்தியுள்ளது, காரணம் நிலத்தடி நீரில் எண்ணெய் ஊற்றலால் மாசுபாடு ஏற்பட்டது. இக்கம்பெனி சுன்னாகம் அருகே உள்ள இலங்கை மின்சார வாரியம் துணை மின்நிலையத்திற்கு மின்சாரம் வழங்கி வந்தது.

நெல் நாட்டின் மிக முக்கியமான பயிராக இருந்து, மொத்தச் சாகுபடி நிலப்பரப்பின் 34 சதவீதத்தைப் பெற்றுள்ளது. அரிசி நாட்டின் அன்றாட உணவாக இருந்தாலும், ஆரோக்கியமான உணவல்ல; இருப்பினும் நெல் உற்பத்தி தேசிய உணவுப்

பாதுகாப்புக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. சிறிய அளவிலான கிராமப்புற விவசாயிகளுக்கு பொருளாதார ரீதியில் அதிக இலாபம் தராத போதிலும், 8 இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட விவசாயிகள் மற்றும் அவர்களின் குடும்பங்கள் நேரடி முறையில் நெல் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஒரு சராசரி இலங்கையருக்கான மொத்தக் காலோரி உணவின் 45% மற்றும் புரதத்தின் 40% அரிசியிலிருந்து வருகிறது. தொடர்ச்சியான அரசு தலையீட்டின் மூலம் இலங்கை நெல் உற்பத்தியில் தன்னிறைவு நிலையை அடைந்துள்ளது. ஆனால், அதிக அளவில் அரிசி மற்றும் கோதுமை மாவு சாப்பிடுவது ஆரோக்கியத்திற்குத் தீங்கு விளைவித்து, தொடர்ந்து பரவும் நோய்களின் முக்கிய காரணமாக உள்ளது.

வெளிநாட்டில் இருந்து பல வகை உணவுப்பயிர்கள் இறக்குமதி செய்யப்படுவதால் நாணய வீக்கம் ஏற்படுகிறது; இதனை அரசு கட்டுப்படுத்தத் திட்டமிட்டுள்ளது. வேறு பயிர்கள் மற்றும் விவசாயத் தொழில்நுட்பங்களை அறிமுகப்படுத்தி, அரசு இந்த இலக்கை அடைய முயற்சிக்கிறது.

தற்போதைய மக்கள் தொகை 2.14 கோடியாகும், இது 2042 ஆம் ஆண்டில் 2.5 கோடியையும் 2062 ஆம் ஆண்டில் 2.58 கோடியையும் எட்டும் எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. அரிசித் தேவையும் வருடத்திற்கு 1.1 சதவீதம் உயர்வடையும் எனத் தெரிய வருகிறது. இதனைப் பூர்த்தி செய்ய அரிசி உற்பத்தி 2.9% வருடாந்தர வளர்ச்சியுடன் வளர வேண்டும். பயிர்ச்சுழற்சியை 1.4% ஆக மட்டுப்படுத்துதல், நாட்டுத்தர சராசரி விளைவை உயர்த்துதல், வேறு உணவுப் பயிர்கள் சாகுபடியை ஊக்குவித்தல் மற்றும் உணவுப் பண்பாடு மற்றும் உணவுக் கலாசார மாற்றம் மூலம் பரவலான நோய்களைக் குறைப்பது ஆகியவை இந்த நிலையைச் சமாளிப்பதற்கான வழிகளாகும்.

மக்கள் தொகை அதிகரிப்பதன் மூலம் நீர் மற்றும் உணவுக்கான தேவையும் அதிகரிக்கும். விரைவில் நகரமயமாகும் இலங்கையில் நீருக்கான தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய ஒருங்கிணைந்த நகர நீர் மேலாண்மையின் முக்கியத்துவம் வலியுறுத்தப்பட வேண்டும். 2015 இல் 45% ஆக இருந்த நகர்ப்புற நீர்ப் பயன்பாடு 2030க்குள் 65% ஆக உயரும் என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இது, குடிநீர் தேசிய இலக்குகளை பூர்த்தி செய்ய மேலும் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும். வேகமாக விரிவடையும் சேவைத்துறை உயர்தர நீருக்கான அதிக கோரிக்கையுடன் உள்ளது.

வடக்கு மாகாணம் மற்றும் நாட்டின் நிலையான வளர்ச்சிக்காக நல்ல தரம் கொண்ட தேவையான அளவு நீர் மூலங்களைக் கண்டறிந்து

வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பிற அமைப்புகள் போலவே, எதிர்கால வளர்ச்சிகளும் சர்வதேச நடைமுறைகளுடன் இணங்கிய வழிகாட்டல்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். இத்தகைய திட்டங்களைத் தயாரிப்பதிலும் நடைமுறைப்படுத்துவதிலும், கடும் மழைகள் மற்றும் வறட்சி போன்ற கடுமையான காலநிலை மாற்ற நிகழ்வுகளால் பயிர்கள் மற்றும் பாசனக் கட்டமைப்புகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கவனத்தில் எடுத்து, முழுமையாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

வடக்குக் கடற்கரைப் பகுதியின் நிலவியல் மற்றும் சமதள மண்ணின் காரணமாக மழைத்தண்ணீர் ஓடும் வடிகால்கள் மேற்பரப்பிலும் நிலத்தடியிலும் கடல் நீர் ஊறல் பாதிப்புக்கு உள்ளாகியுள்ளன. கடல் நீர் ஊறலைத் தடுக்கும் திட்டங்கள் இவ்வாறான பகுதிகளுக்கு உதவக்கூடும். இவை அனைத்தும் நீர்வளத்துறைக்கு ஏற்ற திட்டமிடல் கட்டமைப்பின் இல்லாமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

இரணைமடு நீர்வளப் பயன்பாடு: GDP பங்களிப்புடனான உண்மைநிலையும் கொள்கைத் தெளிவும்

பொதுவாகப் பெரும்பாலான தெற்காசிய நாடுகளில் மொத்த நீர்ப் பயன்பாட்டில் 90 சதவீதத்திற்கும் அதிகமான பகுதி விவசாயத் தேவைகளுக்காகவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. பாசன விவசாயம், குறிப்பாக நெற்பயிர், பிற உணவுப் பயிர்கள் மற்றும் தோட்டப் பயிர்கள் ஆகியவை நீர் அதிகம் தேவைப்படும் துறைகளாக இருப்பதே இதற்கான முக்கிய காரணமாகும். இதனைத் தொடர்ந்து, தொழிற்சாலைகள் மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பு போன்ற துறைகளுக்காக சுமார் 8 சதவீதம் அளவிலான நீர் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மீதமுள்ள 2 சதவீதத்திற்கும் குறைவான நீரே குடிநீர் மற்றும் வீட்டு உபயோகத் தேவைகளுக்காக ஒதுக்கப்படுகிறது.

இந்த 2 சதவீதத்திற்கும் குறைவான வீட்டு மற்றும் குடிநீர்ப் பயன்பாட்டிற்குள் கூட, நேரடியாகக் குடிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் நீர் அளவு மிகவும் அற்பமானதாகும். மொத்த நீர்ப்பயன்பாட்டை அடிப்படையாகக்கொண்டு பார்க்கும்போது, குடிநீருக்காக மட்டும் பயன்படுத்தப்படும் நீர் 0.1 சதவீதத்திற்கும் குறைவாக இருப்பது, நியாயமானதும் தொழில்நுட்ப ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதுமான ஒரு கணிப்பாகும். நாடுகளுக்கு இடையிலும், பிராந்தியங்களுக்கு இடையிலும் இந்த விகிதங்களில் சிறிய அளவிலான வேறுபாடுகள் இருக்கலாம்; இருப்பினும், நீர்ப்பயன்பாட்டின் மொத்தப்போக்கு இதே மாதிரியான அமைப்பையே காட்டுகிறது.

இந்தப் பின்னணியில் பார்க்கும்போது, குடாநாட்டு (யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு) மக்களுக்கான நீண்டகாலக் குடிநீர்த் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் ஒரே நம்பகமான மேற்பரப்பு நீராதாரம் இரணைமடு நீர்த்தேக்கமே என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. நிலத்தடி நீரின் உப்புத்தன்மை அதிகரிப்பு, அளவுக்கு மீறிய சுரண்டல், மழை சார்ந்த நிச்சயமற்ற தன்மை மற்றும் காலநிலை மாற்றம் ஆகிய காரணங்களால், நிலத்தடி நீர் ஆதாரங்களை மட்டும் நம்புவது இனி பாதுகாப்பான தீர்வாக இருக்க முடியாது. எனவே, குடாநாட்டின் குடிநீர்ப் பாதுகாப்பை உறுதி செய்ய இரணைமடு நீர் வழங்கல் திட்டத்தை எவ்வாறாயினும் முன்னெடுத்து நடைமுறைப்படுத்துவது அறிவார்ந்ததும், காலத்திற்கேற்றதும், எதிர்கால நோக்குடையதும் ஆகும்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நீர்ப் பயன்பாட்டு விகிதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிந்தித்தால், இரணைமடு நீரில் மிகச் சிறிய ஒரு பகுதியை மட்டும் குடிநீருக்காக ஒதுக்குவது கிளிநொச்சி மாவட்டத்தின் விவசாயத்திற்கு எந்தவிதமான கணிசமான பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது என்பது தெளிவான உண்மையாகும். உண்மையில், மொத்த நீர்ப்பயன்பாட்டில் குடிநீருக்கான பங்கு மிக அற்பமானதாக இருப்பதால், இந்த வாதம் ஒரு தொழில்நுட்ப நிபுணருக்கே அல்ல, அடிப்படைக் கணக்கறிவு கொண்ட ஒரு பொதுமகனுக்கே எளிதில் புரியும் அளவிலான விஷயமாகும்.

மேலும், ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் நீர் அளவீட்டு மீட்டர் (Water Meter) பொருத்துதல் மூலம், தேவையற்ற மற்றும் அளவுக்கடிகமான நீர்ப் பயன்பாட்டைத் தடுக்க முடியும். இது நீர்வள மேலாண்மையில் பொறுப்புணர்வு, சமநிலை மற்றும் நீடித்த நிலைத்தன்மையை உறுதி செய்யும் ஒரு முக்கியமான நிர்வாக நடவடிக்கையாகும். இதன் மூலம், குடிநீருக்கான ஒதுக்கீடு மிகக் குறைந்த அளவில் இருந்தாலும், அது திறம்படவும் சமமாகவும் பயன்படுத்தப்படுவதை உறுதி செய்ய முடியும்.

சுருக்கமாகக் கூறினால், “அண்ணளவாகப் பார்த்தால், ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு இரணைமடு நீரை மட்டுமே பயன்படுத்தினாலே குடாநாட்டு மக்களின் குடிநீர்த் தேவையை முழுமையாகப் பூர்த்திசெய்ய முடியும்”. இவ்வளவு சிறிய நீரளவை குடிநீருக்காக ஒதுக்குவதால், விவசாய உற்பத்தி பாதிக்கப்படாது; அதே நேரத்தில், குடாநாட்டின் குடிநீர்ப் பாதுகாப்பு உறுதியாகும். எனவே, இரணைமடு நீர் வழங்கல் திட்டம்

Figure 5.1: - Oil polluted well of Mr. Navaratnam, Earlali Centre, Kalavavodi on 20.08.2020

Figure 5.2: - Oil polluted well of Mr. Kumarasingam. Ramesh, Earlali East, Kalavavodi on 20.08.2020.

விவசாயத்திற்கு எதிரானது அல்ல; மாறாக, மனித வாழ்வுக்கும் பிராந்திய வளர்ச்சிக்கும் அத்தியாவசியமான, அறிவியல் ரீதியாக நியாயமான ஒரு சமநிலையான தீர்வாகும்.

சமூக நலனுக்காக இயற்கை வளங்களை முறையாகத் திட்டமிட்டு, சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துக் காரணிகளையும் கருத்தில் கொண்டு முழுமையாகச் செயற்படுத்த வேண்டும். தற்போதைய சமுதாயத்தின் மற்றும் எதிர்காலத் தலைமுறைகளின் நலன் மற்றும் நலத்தன்மை முழுமையாகப் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். இதற்காக, இக்கட்டுரை ஒரு வலுவான, சமமான திட்டமிடல் மற்றும் கொள்கைக் கட்டமைப்பை முன்வைக்கிறது.

5.2.3. வடக்கு மற்றும் கீழ்க்கு மாகாணங்களின் உத்தேச நீர்வளக் கொள்கை நோக்கம்

நீர்வளங்களின் வளர்ச்சி மற்றும் மேலாண்மையின் நோக்கம், சமூக, பொருளாதார மற்றும் சுற்றுச்சூழல் தேவைகளுடன் இணக்கமாக, தற்போதுள்ள மற்றும் எதிர்காலத் தலைமுறைகளின் நீர்வளங்களைப் பயனுள்ள, திறமையான மற்றும் சமமான முறையில் பயன்படுத்துவதை உறுதி செய்வதாகும். இதுபோன்ற வலுவான கொள்கை மற்றும் திட்டமிடல்

கட்டமைப்பின் எதிர்பார்க்கப்படும் விளைவுகள்:

1. மாகாண மற்றும் தேசிய வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தல்.
2. குறைவான நீர்வளத்தின் மதிப்பை அங்கீகரித்துப் பாதுகாப்பது.
3. மக்கள் தற்போதைய மற்றும் எதிர்காலத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய நீர்வளங்களின் சமமான பகிர்வை திறமையான ஒதுக்கீட்டு முறையால் உறுதி செய்தல்.
4. வீடு, தொழிற்சாலை மற்றும் பாசனத் துறைகளுக்கான நீர்வினை அளவு, பயனாளர்கள் எண்ணிக்கை மற்றும் நீர் பாதுகாப்பு மேம்பாட்டிற்கான சாத்தியக்கூறுகளைக் கருத்தில் கொண்டு தேசிய அளவில் நீர்வினை முக்கியத்துவத்தை அங்கீகரித்தல்.
5. சமூக ஒற்றுமையை ஊக்குவிக்கும் மற்றும் தனிப்பட்ட முடிவுகளை எடுக்க உதவும் முறையில் நீர்வினையை நெகிழ்வானதாகக் கையாளுதல்.
6. நீர்வள வளர்ச்சிக்கான முதலீடுகளை நீர் உரிமைகள் மற்றும் 'Entitlements' மூலம் பாதுகாப்பது.
7. அனைத்துப் பயனாளர்களுக்கும் பாதுகாப்பான மற்றும் தரமான குடிநீர் கிடைப்பதை உறுதி செய்யும் வகையில், நீர் மேலாண்மைத் தரங்களை மேம்படுத்துதல்.
8. மேல்நிலையிலும் நிலத்தடியிலும் நீர் வளங்களை முழுமையான, ஆற்றுக்கட்டுச் சார்ந்த அணுகுமுறையால் பாதுகாப்பதன் மூலம் ஆரோக்கியமான சூழல் மற்றும் நிலையான பயன்பாட்டை உறுதி செய்தல்.
9. பாசனத் திட்டங்களில் உயிருடைமை நீரின் நிலைபெறுதலைக் குறைந்தபட்சம் 10-15% வரை பராமரிப்பதன் மூலம் நிலத்தடி நீரின் முழுமையான மீட்சியை உறுதி செய்தல்.
10. குடிநீர்த் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய பின்வரும் வழிகாட்டலுடன் அனைத்து முக்கிய நீர் வழங்கல் திட்டங்களும் கடுமையாகச் செயற்படுத்தப்பட வேண்டும்:

1. 60% நீர்த் தேவையை உள்ளமைவுள்ள மேல்நிலைப் பாசனத் திட்டங்களிலிருந்து (இதிலிருந்து 50% தற்போதைய பாசனத் திட்டங்களில் இருந்து மற்றும் 10% புதிய அல்லது வழிசெய்தல் திட்டங்களிலிருந்து),

2. 10% நீர்த் தேவையை கடல் நீர் 'ரிவர்ஸ் ஆஸ்மோசிஸ்' (RO) மூலம் (அதிகமாக வறட்சிக் காலங்களில்) (வடக்கு மாகாணம் போன்ற இடங்களில் RO முறையை நம்பகமான குடிநீர் மூலமாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது; இது பொருளாதார, தொழில்நுட்ப மற்றும் பராமரிப்புக் கட்டமைப்பின் பொறுப்புகளுக்குப் பொருத்தமற்றது),
3. 15% நீர்த் தேவையை நிலத்தடி நீர் மூலம் (ஐம்பத்தீவில் நிலத்தடி நீர் குடிப்பெயர்ச்சிக்கு முற்றிலும் பொருத்தமற்றது. மிகவும் அதிக செலவுள்ள இரசாயன சிசிச்சைகள் மூலம் சல்பேட்கள், பாஸ்பேட்கள் மற்றும் நைட்ரேட்கள் நீக்க முயற்சி செய்யப்பட்டாலும் மூன்று மாசுபாடுகள் நீங்காது),
4. 15% நீர்த் தேவையை ஏரிகள், நிலத்தடி நீர், சிறு 'RO' போன்ற பிற மூலங்களிலிருந்து.

5.2.4. வடக்கு மற்றும் கீழ்க்கு மாகாணங்களின் உத்தேச நீர்வளக் கொள்கை வரம்பு

திட்டமிடப்பட்ட நீர்வளக் கொள்கையும் திட்டமிடலும் மண்டலத்தின் அனைத்துப் புதிய மற்றும் உப்புநீர் வளங்களுக்கும் பொருந்தும்; கடல் நீருக்குப் பொருந்தாது.

5.2.5. வடக்கு மற்றும் கீழ்க்கு மாகாணங்களின் உத்தேச நீர்வளக் கொள்கை அடிப்படைகள்

அனைத்து மேல்நிலை மற்றும் நிலத்தடி நீர் வளங்களும் அரசாங்கத்தின் சொத்து மற்றும் மேலாண்மையில் இருக்கும். இந்த மேலாண்மை, மாகாண மக்கள் அனைவரின் சார்பாக நீர்ப் பயனாளர்களுடன் கூட்டுறவு முறையில் நடைபெறும். இது திறமை, சமத்துவம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் குறிக்கோள்களை அங்கீகரித்து நிலைத்துறையாகக் கையாளப்படும். அரசு நீர்வள மேலாண்மையில் திறந்த மற்றும் பங்குபெறுமுறை அணுகுமுறையை எடுத்துக்கொண்டு, கிடைக்கும் மற்றும் சான்றளிக்கக்கூடிய வளத்தகவலின் அடிப்படையில், அங்கீகரிக்கப்பட்ட அனைத்துப் பங்குதாரர்களுக்கும் சமமான பகிர்வை உறுதி செய்யும். கூடுதலாக பின்வரும் அம்சங்களும் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்:

1. நீர் என்பது வரம்பு கொண்ட மற்றும் மதிப்புமிக்க வளம் ஆகும். இது சமூக நலனுக்கும் இயற்கைச் சூழலுக்கும் பொதுவான வளமாகக் கருதப்பட வேண்டும்.
2. மாசுபாடு தடுப்பு, ஆதாரங்களிலிருந்து அதிக சேகரிப்பு, அதிக பயன்பாடு மற்றும் நீர் விரயத்

தடுப்புத் தொடர்பான தெளிவான வழிகாட்டுதல்கள் நிறுவப்படும்.

3. பாதுகாப்பான குடிநீர் அடிப்படையான மனித உரிமையாக அங்கீகரிக்கப்படும். குடிநீர் மற்றும் கழிவறைச் சுத்தம் உயரிய முன்னுரிமைத் தேவையாகக் கருதப்படும். அதனைத் தொடர்ந்து உணவுப் பாதுகாப்பும் இயற்கைச் சூழல் தேவைகளும் முன்னுரிமையாகும்.
4. நீர் மேல் உரிமைகளை வழங்கும் போது பொருளாதார ரீதியில் திறமையான பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் மீதமுள்ள நீர், போட்டியிடும் பங்குதாரர்களுக்கு ஒதுக்கப்படும்.
5. நீர்வளப் பயன்பாட்டு முன்னுரிமைகள், பொறுப்பான மாகாண அதிகாரிகளால் பின்வரும் குறைந்தவரிசைப்படி நிர்ணயிக்கப்படும்:
 1. குடிநீர்
 2. மையமிடப்பட்ட கழிவுநீர்ச் சேகரிப்பு மற்றும் சிகிச்சையுடன் கழிவு நீர்ச் சுத்திகரிப்பு
 3. வீட்டுத் தேவைகள்
 4. உணவுப் பாதுகாப்பு
 5. இயற்கைச் சூழல் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் தேவைகள்
 6. அதிகாரிகள் பொருளாதார ரீதியில் குறைந்த பயனுள்ள பயன்பாட்டிலிருந்து அதிக பயனுள்ள மற்றும் உற்பத்தி வாய்ந்த பயன்பாட்டுக்கு நீர் ஒதுக்கீட்டை மாற்ற உரிமை பெற்றிருப்பர்.
 7. நீர்ச் சுழற்சியில் உள்ள அனைத்துக் கூறுகளும் இடையிலான சார்புகளைக் கொண்டவை. ஆகையால் ஆற்றுக்கட்டு/ துணை ஆற்றுக்கட்டு/ இணைக்கப்பட்ட ஆற்றுக்கட்டு என்பது மேல்நிலை நீர்வளங்கள் திட்டமிடல், வளர்ச்சி மற்றும் மேலாண்மைக்கான 'ஹைட்ரோலஜிகல்' அலகாகும். அதிக நீர்ப்பாசுபாடு உள்ள ஆற்றுக்கட்டுகளின் குழுக்கள் தனித்துவமாக அடையாளப்படுத்தப்பட வேண்டும்.
 8. நகர்ப்புற நீர் இருப்புகள் மற்றும் ஈரப்பரப்புகள் நீர்வளங்களில் முக்கிய அங்கமாகக் கருதப்படுகின்றன. அவை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.
 9. நிலத்தடி நீர் 'குவைபெர்கள்', நிலத்தடி நீர் வளங்கள் திட்டமிடல், வளர்ச்சி மற்றும் மேலாண்மைக்கான 'ஹைட்ரோஜியோலஜிகல்' அலகுகள்.

10. காலநிலை மாற்றத் தாக்கம் அனைத்துத் திட்டமிடல் செயற்பாடுகளிலும் கருத்தில் கொள்ளப்படும்.

11. புதிய நீர்வள வளர்ச்சித் திட்டங்கள் பின் விளைவுகளைக் குறைக்கும் வகையில் நகலெடுப்புக் காடு வளர்ப்பை உள்ளடக்கியிருக்கும்.

5.2.6. வடக்கு மற்றும் கீழ்க்கு மாகாணங்களின் உத்தேச நீர்வளக் கொள்கைத் துறை சார்ந்த முக்கியத்துவம்

மாகாணத்தில் பாசன, நீர் வழங்கல், விவசாய மற்றும் தொழில்துறைத் துறைகளின் பங்கு அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. நீர்வினை உரிமைகள் வழங்குதல், பாசன மற்றும் பிற உரிமையுள்ளவர்களின் நீர்வினைப் பாதுகாப்பு மற்றும் நீர்வளத் தீர்மானங்களில் திறந்த மற்றும் வெளிப்படையான அணுகுமுறை போன்ற கொள்கை அம்சங்கள் பாசன நீர்ப் பயனாளர்களின் நலன்களை மற்றத் துறைகளுடன் சமநிலையோடு பாதுகாக்க உதவும்.

5.2.7. வடக்கு மற்றும் கீழ்க்கு மாகாணங்களின் உத்தேச நீர்வளக் கொள்கை முறைகள்

இந்தக் கொள்கை வடக்குக் கீழ்க்கு மண்டல நீர்வள வளர்ச்சி மற்றும் மேலாண்மையின் அனைத்து அம்சங்களையும் ஒருங்கிணைத்த அணுகுமுறையை வழங்குகிறது. பிற இயற்கை வளங்கள் மற்றும் தேசிய மற்றும் மாகாணக் கொள்கைகளுடனான ஒத்துழைப்பு உறுதி செய்யப்படும்.

இந்த நீர்வளக் கொள்கை பெரும்பாலும் மாகாண, பலஆற்றுக்கட்டு மற்றும் ஆற்றுக்கட்டு/ 'Aquifer' நிலைகளில் திட்டமிடல் மூலம் செயற்படுத்தப்படும் (இது நீர்வளக் குழுவால் நடத்தப்படவோ அல்லது ஒருங்கிணைக்கப்படவோ செய்யப்படும்). மேலும் திட்ட மற்றும் செயற்பாட்டுத் திட்டமிடல் பிற நீர் நிறுவனங்கள் மூலம் மேற்கொள்ளப்படும். ஆற்றுக்கட்டு மற்றும் 'Aquifer' திட்டங்கள் முன்னுரிமை கொண்ட ஆற்றுக்கட்டுகளில் படிப்படியாக நடைமுறைப்படுத்தப்படும்.

தீர்மானிக்கப்பட்ட நீர்வள மேலாண்மைச் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளவும் மற்றும் பிற நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளை ஒருங்கிணைக்கவும் வழிகாட்டவும் நிரந்தர நீர்வள ஆணையம் அமைக்கப்பட வேண்டும். பிற நிறுவனங்களும் இந்தத் துறையில் பங்களிப்பைத் தொடர்வர்.

நிகழ்வுகள்

உத்தியாக்கள் – கிழக்கிலங்கை கடலோர வேடர்களின் பண்பாட்டு அசைவுகள்

நூல் அறிமுக நிகழ்வு – வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்க மண்டபம்.

January 3
2026

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் ஏற்பாட்டில் எழுநாவின் வெளியீடாகிய, திரு. க. பத்திநாதன் அவர்களின் 'உத்தியாக்கள் – கிழக்கிலங்கை கடலோர வேடர்களின் பண்பாட்டு அசைவுகள்' நூலின் அறிமுக நிகழ்வு 03.01.2026 (சனிக்கிழமை) அன்று காலை 10.00 மணிக்கு வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்க மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது.

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்ட தலைவர் கலாநிதி தமிழ்மணி அகலாங்கன் தலைமையில் நடைபெற்ற இந்நிகழ்வில், ஓய்வுநிலை ஆசிரியர் திருமதி விஜயலட்சுமி இராஜமனோகர் அவர்கள் நூல் அறிமுகவுரையினை வழங்கியிருந்தார்.

நூலாசிரியர் திரு.க.பத்திநாதன் அவர்கள் பொன்னாடை அணிவித்து கௌரவிக்கப்பட்டதுடன், நிகழ்வில் சிறுநூரையும் ஆற்றியிருந்தார். எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள், பொதுமக்கள் எனப்பலரும் இந்நிகழ்வில் கலந்து கொண்டனர்.

நூல் மதிப்புரை:

கருத்துரை:
முனைவர் பக்தவத்சல பாரதி

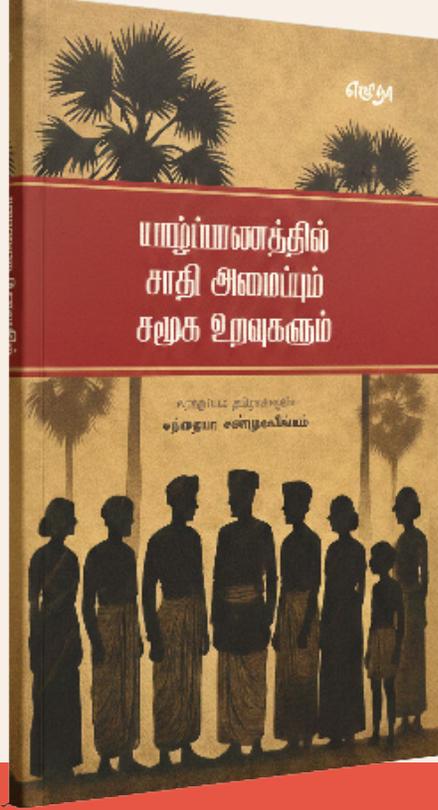
ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் நீண்ட நெடிய வரலாற்றின் ஊடாகக் கட்டமைந்த ஒன்று. இந்த வரலாறு என்றுமே உறைபனியல்ல. அது ஓடும் ஜீவநதி. அதனால்தான் இந்தியத் தமிழ்ச் சமூகத்தைக் காட்டிலும் ஈழச் சமூகம் மாறுபட்ட தொன்மை, தொடர்ச்சி, அசைவியக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. சிறிய தேசம் என்றாலும் வடக்கு, கிழக்கு உள்ளிட்ட பிரதேச, வட்டார வேறுபாடுகளையும் அது கொண்டுள்ளது.

ஈழச் சமூகம் பற்றிய கற்கை நெறியில் அயல் பார்வைகளும், இயல் பார்வைகளும் நம்வசப்பட்டுள்ளன. இவை கணிசமான புரிதல்களைக் காட்டுகின்றன. இவை யாவற்றையும் ஒரு நேர்க்கோட்டில், சமதளத்தில் வைத்துப் புரிந்து கொள்ள இயலுமா? இயலும் என்கிறார் கந்தையா சண்முகலிங்கம். இதற்காக இவர் எடுத்துள்ள சீரிய முயற்சிதான் 'யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி அமைப்பும் சமூக உறவுகளும்' எனும் இந்நூல். இதன் வகைமையில் இது ஒரு மிக முக்கியமான நூல்.

நூலாசிரியர் நன்கறியப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பாளர். இவர் நமக்களித்துள்ள ஈழத்து இனவரையியலும் சமூகவியலும் மிகவும் பெறுமதியானவை. இதுவரை இவர் ஒன்பது சுயமான நூல்களையும், எட்டு மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். பதினேழு நூல்களும் இலங்கையின் சமூக வரலாறு, சமூகவியல், பண்பாட்டு அரசியல் சார்ந்தவை.

மதிப்புரைக்காக எடுத்துக்கொண்டுள்ள இந்நூலினை மூன்று பெரும் பிரிவுகளில் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறார். அவை: 1. வரலாற்று நோக்கு, 2. மானிடவியல், சமூகவியல் நோக்கு, 3. அரசியல் விஞ்ஞான நோக்கு. இப்பிரிவுகளில் மொத்தம் ஒன்பது இயல்கள் உள்ளன. ஈழச் சமூகத்தின் பாரிய அசைவியக்கங்களை முன்வைக்கும் வகையில் இம்மூன்று பிரிவுகளும் அவற்றில் ஒன்பது இயல்களும் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. வரலாறு, சமூகம், அரசியல் என இந்நூலின் களம் விரிகிறது. 'சாதி' எனும் ஒரு பொருளை இந்த மூன்று கண்ணோட்டங்களில் அறியும் ஓர் அற்புதமான

யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி அமைப்பும் சமூக உறவுகளும்

நூல்: யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி அமைப்பும் சமூக உறவுகளும்
தொகுப்பும் தமிழாக்கமும் : கந்தையா சண்முகலிங்கம்
பதிப்பகம் : எழுநா
ஆண்டு : 2025
பக்கங்கள் : 268
விலை : 1, 500 இலங்கை ரூபா

வாய்ப்பை இந்த நூலில் க. சண்முகலிங்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். ஒரு பெறுமதியான வாசிப்பு இதன் மூலம் நமக்கு வயப்படுகிறது. வரலாற்று நோக்குப் பிரிவில் க. அருமைநாயகம், சி. அரசரத்தினம், பஸ்தியாம்பிள்ளை ஆகிய மூன்று அறிஞர்களின் ஆங்கிலக் கட்டுரைகளைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

நூலின் முதல் இயல் 19, 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிகள் பற்றியது. வரலாற்று ஆசிரியர் க. அருமைநாயகம் எழுதிய கட்டுரை இது. இவர் சிலகாலம் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறையில் பணியாற்றியவர். பின்பு இலங்கை இறைவரித் திணைக்களத்தில் உதவி ஆணையராகப் பணியாற்றியவர்.

வரலாற்றாசிரியர் அருமைநாயகத்தின் கட்டுரை காலனிய காலச் சாதிய வாழ்வியலை அறிவதற்கு ஒரு மிக முக்கியமான கட்டுரையாகும். இக்கால கட்டத்தில் இரண்டு விதமான போக்குகள் ஏற்பட்டன. தொடக்கத்தில் கீழ்ச்சாதியார் முறைப்பாடுகள் கொடுக்கும் போது காலனிய நிர்வாகம் அவர்களிடம் தேசவழமை முறைகளைப் பேணுமாறு அறிவுறுத்தல்களைக் கொடுத்து வந்தது. ஆனால் அடுத்தடுத்த கட்டத்தில் சாதி தொடர்பான விடயங்களில் நீதிமன்றங்கள் சட்ட ரீதியில் அணுகத் தொடங்கின. ஒரு முக்கியமான மாற்றம்தான்.

கட்டுரையாசிரியர் விவரித்துச் சொல்லும் பல்வேறு விடயங்களில் ஒரு வழக்கை இங்கு நாம் அவதானிக்கலாம். 'தவசி கந்தன் எதிர் வயிரவன் கந்தனும் பிறரும்' எனும் வழக்குதான் அது. இந்த வழக்கின் எதிராளிகள் அம்பட்டர் ஒருவரும், வண்ணார் ஒருவரும் ஆவர். இவர்கள் வழக்காளியின் குடிமைச் சேவர்கள். வழக்காளி தவசி கந்தன் தனது மகளுக்குக் காது குத்தும் சடங்கை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அச்சடங்கில் எதிராளிகள் இருவரும் மரபுக்கு மாறாகப் பங்கேற்க மறுத்துவிட்டனர்.

சடங்கில் கலந்து கொண்டு கௌரவிக்க வந்த வழக்காளியின் உறவினர்களும் நண்பர்களும் மேற்படி குடிமக்கள் இருவரும் இல்லாத சடங்கு வீட்டில் சாப்பிட மாட்டோம் என்று கூறியதோடு, வழக்காளிக்கு அன்பளிப்புகள் ஏதும்

கொடுக்காமல் திரும்பி விட்டனராம். இதனால் வழக்காளிக்கு 1 பவுன் 4 சிலிங் பண நட்டம் ஏற்பட்டது என வழக்குத் தொடர்ந்தார். மாவட்ட நீதிமன்றம் எதிராளிகளைக் குற்றவாளிகள் எனத் தீர்ப்பு வழங்கியது. ஏற்பட்ட நட்டத்தை வழங்க உத்தரவிட்டது. எதிராளிகள் உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்து வெற்றி கண்டனர். அந்நீதிமன்றம் கொடுத்த தீர்ப்பின் விவரங்களைக் கட்டுரையில் விரிவாகக் கூறியிருக்கிறார் க. சண்முகலிங்கம்.

காலனிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த இன்னும் பல சாதிய அசைவியக்கங்களை இக்கட்டுரையில் அருமைநாயகம் விரிவாகப் பேசுகிறார். மேலும், உரோமன் கத்தோலிக்கர், லூதர் மார்க்கத்தினர், புரட்டஸ்தாந்திய கிறித்தவர்கள் ஆகியோர் சாதிய முறையை எந்த வகையிலும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் நிராகரித்த வரலாற்றையும் கட்டுரையில் விரிவாகப் பேசுகிறார். யாழ்ப்பாணச் சாதிய வரலாற்றை வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்துடன் அலசும் இக்கட்டுரை ஓர் அரிய ஆவணமாகும். ஒரு கண் திறப்பாகவே அமைகிறது.

இயல் இரண்டு பேராசிரியர் அரசரத்தினம் எழுதியது. இவர் இங்கிலாந்தில் மூன்றாண்டுகள் (1954 - 1956) ஆய்வு செய்து கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். பேராதனை, மலாயா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய இடங்களில் பணியாற்றியவர். 1998 இல் காலமானார்.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாண வேளாளர் சாதியின் சமூக வரலாற்றை ஆராய முனைந்த அரசரத்தினம் 800 ஆண்டு கால வரலாற்றையே நம்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார். வரலாற்றில் யாழ்ப்பாணச் சாதிகளை விவசாயச் சாதிகள், கைவினைச் சாதிகள், கரையோரச் சாதிகள் என மூன்றாக வகைப்படுத்தி அவற்றின் அசைவியக்கங்களை வெகு நுட்பமாக அலசுகிறார். தொடக்க காலத்தில் இந்த மூன்று உற்பத்தித் துறைகள் சார்ந்த சாதிகள் தனித்துவமாகவும், சுதந்திரமாகவும் இயங்கின என்கிறார்; தன்னாட்சியுடன் (Autonomous) விளங்கின என்கிறார். பின்னர் இத்தன்மை மாறி வேளாளர் சாதி ஒரு மேலாதிக்கச் சாதியாக பலம் பெற்று மற்ற சாதிகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளியது எனும் வரலாற்றை விளக்குகிறார்.

பேராசிரியர் அரசரத்தினம் தனது விடயப் பொருளை மிக விரிவாகவும், நுட்பமாகவும் ஆராய்ந்து புகழ் பெற்றவர் என்பதாலேயே க. சண்முகலிங்கம் இக்கட்டுரையை மென்மையாகத் தமிழாக்கம் செய்து நமக்களித்துள்ளார். யாழ்ப்பாணச் சமூக வரலாற்றை நான்கு கட்டங்களில் அலசுகிறார் அரசரத்தினம். அவை: 1. ஆரம்பகாலம் (13 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு), 2. ஆரியசக்கரவர்த்திகள் காலம் (13 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 16-19 வரை - யாழ்ப்பாண இராச்சியம் வீழ்ச்சியடைவது வரை), 3. காலனிய ஆட்சிக்காலம் (கி.பி. 1619 தொடங்கி விடுதலை வரை), 4. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகான காலம். இக்காலப் பதிவுகளில் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் வேளாளர் ஒரு மேலாதிக்கச் சாதியாக மேலாண்மை பெற்றனர். இதனை அரசரத்தினம் நுணுகி விளக்கியிருப்பது பெறுமதியானது. வரலாற்றியல் கண்ணோட்டத்தில் வடக்கிலங்கையில் சாதிகளை விளங்கிக் கொள்ள இது ஓர் அருமையான கட்டுரையாகும். ஒரு தேர்ந்த மொழிபெயர்ப்பும் நமக்கு வாய்த்துள்ளது.

அடுத்ததாக, மூன்றாவது இயலாக அமைவது 'வட இலங்கையில் சாதி: 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி குறித்த நுண்ணாய்வு'. இந்த ஆய்வைச் செய்தவர் பேராசிரியர் பஸ்தியாம்பிள்ளை. இவர் பேராதனை, இலண்டன் பல்கலைக் கழகங்களில் வரலாறு பயின்றவர். கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில் கலைப்பீடாதிபதி வரை பதவி உயர்வு பெற்றவர்.

இவரது கட்டுரை வட இலங்கையில் சாதிகள் பிரித்தானிய கால அரசின் கொள்கைகளாலும், நடைமுறைகளாலும் கண்ட எதிர்வினைகள், மாற்றங்கள் பற்றி ஆராய்கிறது. குறிப்பாக, பிரித்தானியக் காலனிய நிர்வாகம் சாதி உறவுகள் குறித்த பிரச்சினைகளைத் தீர்வு கண்ட கொள்கைகளையும் நடைமுறைகளையும் நுணுகி ஆராய்கிறது. ஆங்கில நிர்வாகம் சமூக நீதியில் (Social Justice) அக்கறை காட்டியது. பிறப்பின் அடிப்படையில் சாதிபேதம் காட்டப்படுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. இருப்பினும் சாதிய மரபுகளை விரைந்து மாற்றுவதால் நிர்வாகத்திற்கு இடையூறுகள் வரும் என்பதையும் கணித்தது. ஆங்கில ஆட்சி இலங்கையில் 1796 இல் தொடங்கியது. ஆயினும் 1833க்குப் பின்னரே அவ்வாட்சியின் கொள்கைகளிலும், நடைமுறைகளிலும் முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பஸ்தியாம்பிள்ளை 1833 முதல் 50 ஆண்டு காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை மட்டுமே இக்கட்டுரையில் நுண்ணாய்வு செய்திருக்கிறார். இக்கட்டுரையை நூலாசிரியர் சண்முகலிங்கம் மிக நேர்த்தியாக மூலக் கட்டுரையை வாசிப்பது போன்று ஆய்வு நடையின் அழகோடு எடுத்துரைக்கிறார்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் இந்நூலின் முதற் பகுதியாக விளங்கும் வரலாற்றுப் பிரிவில் உள்ள மூன்று கட்டுரைகளும் பொருள் ரீதியிலும், கால ரீதியிலும் வெவ்வேறானவை. ஆனால் சாதிய அசைவியக்கத்தை அறிவதில் இவை காட்டும் நுட்பங்கள் பெறுமதியானவை. சண்முகலிங்கம் அவருடைய நீண்டகாலப் புலமையாலும் அனுபவத்தின் ஊடாகவும் மூன்று மிக முக்கிய கட்டுரைகளை நமக்கு மென்மையாக ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

நூலின் இரண்டாம் பகுதி சமூகவியல், மாணிடவியல் பற்றியது. இதிலுள்ள நான்கு கட்டுரைகளில் மூன்று வெளிநாட்டு அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டவை. மற்றொன்று பேராசிரியர் பேரின்பநாயகம் எழுதியது. இவர் அமெரிக்காவில் மாணிடவியல் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.

ஆண்டூசு கென்னத் டேவிட் எழுதியுள்ள முதல் கட்டுரை 'மறைந்திருக்கும் சக்தி: யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களின் பண்பாடு, சமூக - பொருளாதாரத் தகுதி' பற்றியது. யாழ்ப்பாணம் மயிலிடடி கிராமத்தில் 1973, 1980 காலகட்டத்தில் களப்பணி செய்து சிகாகோ பல்கலைக் கழகத்தில் கலாநிதி பட்டம் பெற்ற ஆய்வின் ஒரு பகுதியே இக்கட்டுரை. மனித சமூகத்தில் சமபாதியாக விளங்கும் பெண்கள் பண்பாட்டில் எவ்வாறான வகிபாகத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்பது மாணிடவியல் கற்கை நெறியில் ஒரு முக்கியமான களமாகும். தமிழ்ப் பண்பாட்டின் முக்கிய களங்களில் ஒன்றாகிய யாழ்ப்பாணத்தில் அது எவ்வாறு தொழிற்பாட்டிற்கு என்பதை கென்னத் டேவிட் ஆராய்ந்திருக்கிறார். புறத்தளத்தில் பெண்கள் கீழ்ப்பணிதலையும் (அடிமை போன்றது), விலகி நின்றலையும் (தூறவு போன்றது) கொண்டுள்ளனர். ஆனால் அகவயத் தளத்தில் அவள் தனக்குள் சக்திமிக்கவளாக விளங்குகிறார். சமூகத்தின் பொது வெளியில் ஒதுங்கி இருந்தாலும், குடும்ப வாழ்வில் முக்கிய முடிவு எடுப்பவளாய் இருக்கிறார். புறத்தே அடிமையாகத் தோன்றும் பெண், அகத்தில் சக்தியுடையவளாக இருப்பது முரண் உறவு கொண்டதல்ல என்பதை மாணிடவியல் நோக்குடன் அணுகுவது ஒரு நுண்ணாய்வு எனலாம். சடங்கியல் வாழ்வில் பெண்கள் கொண்டுள்ள குறியீட்டு அர்த்தங்களையும் இந்த ஆய்வில் அகழ்ந்து காட்டுகிறார். மேலும், பெண்கள் பருவம் அடைவது முதல் மாதவிடாய் நின்று விடுதல் வரை அவர்கள் மீது குடும்பமும் சமூகமும் காட்டும் கட்டுப்பாடுகள், கண்காணிப்புகள் இரண்டையும் மிக நேர்த்தியாக ஆராய்கிறார்.

இந்த ஆய்வின் அடுத்த பகுதியில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நியமப் பகுப்பாய்வை (Normative Analysis) அலசுகிறார். ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் அர்த்தக் குறியீடுகள் நிரம்பிக் காணப்படும். அவை யாவும் அப்பண்பாட்டின் விழுமியக் கோட்பாட்டை (Theory) உள்ளுறையாக வைத்திருக்கும். இதனைக் கென்னத் டேவிட் கட்டுப்பாட்ட சாதிய உறவுகள், கட்டுப்பாட்ட சாதிய உறவுகள் ஆகிய இரண்டோடும் இணைத்துக் காட்டுகிறார். யாழ் குடா பண்பாட்டை ஆராய்வதில் கென்னத் டேவிட் ஒரு புதிய முறையியலை வகுத்துள்ளார். அதனை நூலாசிரியர் க. சண்முகலிங்கம் நம் வசப்படுத்தியுள்ள விதம் பாராட்டுதலுக்குரியது. ஒரு தேர்ந்த சமூக அறிவியல் பார்வையோடும் மொழியோடும் தந்துள்ளார்.

நூலின் அடுத்த இயல் மைக்கல் பாங்ஸ் எழுதியது. இவர் சிறப்பிடம், நீர்வேலி, கிளிநொச்சி ஆகிய இடங்களில் 1952 தொடங்கி ஆய்வு செய்தவர். கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செய்த கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வின் ஒரு பகுதி இது. உண்மையில் சாதிகளுக்கிடையில் நிலவும் பரஸ்பர உறவுகள், சார்புநிலை, விலகியிருத்தல், விலக்கி வைத்தல், தீண்டாமை, படிநிலை எனப் பல வகையான அசைவியக்கங்களைப் பேசும் கட்டுரை இது. ஓர் உயிரோட்டமுள்ள சமூக இயங்கியலை இக்கட்டுரையில் காணலாம். வடக்கிலங்கை மானிடவியலாக இது அமைகிறது.

இக்கட்டுரையில் மைக்கல் பாங்ஸ் தமிழகத்தின் தஞ்சாவூர்ப் பகுதியோடு யாழ்ப்பாணத்தை ஒப்பிட்டுக் காட்டுவது ஒரு கூடுதல் புரிதலாகும். அவர் சாதிகளின் பெயர்களை வெளிப்படையாகவே கட்டுரையில் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் க. சண்முகலிங்கம் அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கிறார். மானிடவியல் மரபில், அதிலும் சாதியம் பற்றிய ஆய்வுகளில் அதனைத் தவிர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பகுப்பாய்வின் துல்லியத் தன்மைக்கும் புரிதலுக்கும் அது வழிவகுக்கும்.

இருப்பினும் மைக்கல் பாங்ஸ் காட்டும் புதிய வெளிச்சம் பிரமிப்பாக உள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணால் காண முடியாத ஒரு சாதி பற்றி விவரிக்கிறார். அவர்கள் இரவில் பனை ஓலையை இழுத்துக் கொண்டு தெருவில் செல்வார்களாம். மறுநாள் அந்தத் தடத்தில் யாரும் நடக்க மாட்டார்களாம். தீண்டத்தக்க சாதியினர் பயப்படும் சாதியாராக இவர்கள் உள்ளனர். பகலில் பலருடைய கண்ணில் படமாட்டார்களாம். அவர்கள்தான் தீண்டத்தக்க சாதிகளாகிய பள்ளர், நளவர், பறையர் ஆகியோரின் வண்ணார். தமிழகத்தில் திருநெல்வேலி வட்டாரத்தில் வாழும் இவர்களைப் பற்றி ஜே.எச். ஹட்டன் எழுதியிருப்பதை இங்கு ஒப்பிட்டுக் காணலாம்.

சமூக வாழ்வில் சாதிகளுக்கிடையில் நிலவும் சடங்கியல் உறவு, உலகியல் உறவு, கேரளத்தில் நம்புதிரி ஆண்களுக்கும், நாயர் பெண்களுக்கும் உள்ள உறவு போன்று, யாழ் குடாவில் வேளாளருக்கும் கோவியர் பெண்களுக்கும் இருந்த உறவு, பிராமணர்களுக்கும் வேளாளருக்கும் இருந்த தெளிவற்ற புதிர், கிராமங்களின் கட்டமைப்பு, கிராம ஐக்கியம் (Unity) முதலான எண்ணற்ற கருத்தினங்களை ஆழமாக இக்கட்டுரையில் விசாரணை செய்திருக்கிறார் மைக்கல் பாங்ஸ்.

அடுத்ததாக இராபர்ட் பேரின் பநாயகம் எழுதியுள்ள 'யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி, சமயம், சடங்கு' பற்றிய கட்டுரை ஒரு புதிய பரிமாணத்தைக் காட்டுகிறது. இக்கட்டுரையாசிரியர் நியூயார்க்கில் மானிடவியல் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். இவர் 1965 ஆம் ஆண்டு மானிடவியல் ஆய்விதழில் (Anthropology Quarterly) எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பு இங்கு ஏழாவது இயலாக உள்ளது. வாழ்வியல் சடங்குகள், நாட்டார் கோயில்கள்,

பெருநெறிக்கோயில்கள் ஆகிய அனைத்திலும் சமூகம், சமயம், சடங்கு ஆகிய மூன்றும் கொண்டுள்ள உறவு நிலைகளைக் கூர்ந்து நோக்கியுள்ளார்.

நூலின் இறுதிப் பகுதி 'அரசியல் விஞ்ஞான நோக்கு' என அமைகிறது. இதில் இரண்டு இயல்கள் உள்ளன. ஒன்று பிறையன் பவ்வன்பேர்ஜர் எழுதியது. வடக்கிலங்கையில் 1968 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட ஆய்வு நுழைவுப் போராட்டம் பற்றியது இவருடைய கட்டுரை. பவ்வன்பேர்ஜர் யாழ்குடாவில் சாவகச்சேரியில் 1973 - 1975 காலப்பகுதியில் செய்த ஆய்விது. இவர் இலினாய்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தின் நொக்ஸ் கல்லூரியில் மானிடவியல் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். கதிர்காம யாத்திரை பற்றியும் இவர் ஆய்வு செய்தார். 'தமிழ்ப் பண்பாட்டில் சாதி: இலங்கையில் கூத்திரர்களின் மேலாதிக்கத்தில் சமயத்தின் அடித்தளம்' (Caste in Tamil Culture: The Religious Foundations of Sudra Domination in Sri Lanka, 1972) எனும் ஆய்வையும் இவர் மேற்கொண்டார்.

இந்த நூலின் இறுதிக் கட்டுரை 'யாழ்ப்பாணத்தில் வேளாளர் வரலாறும் பிற சமூகங்களுடன் அதன் உறவும்' பற்றியது. இக்கட்டுரையாளர் ஆல்பிரட் ஜெயரட்ணம் வில்சன். இவர் கொழும்பில் பயின்று, பின்னர் லண்டன் ஸ்கூல் ஆஃப் இக்கொனொமிக்ஸ் (LSE) நிறுவனத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். பேராசிரியராகப் பல்கலைக் கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையின் முதலாவது பேராசிரியராகப் பொறுப்பேற்றவர். இறுதியில் கனடாவில் பணியாற்றியவர் (1972 - 1995).

வேளாளர் சமூக வரலாற்றை ஏற்கனவே கென்னத் டேவிட், மைக்கல் பாங்ஸ், அரசரத்தினம் ஆகியோர் ஆராய்ந்துள்ளனர். இச்சமூகம் ஏ.ஜே. வில்சன் அரசறிவியல் கோணத்தில் ஆராய்கிறார். இந்த ஆய்வு மூலம் 1619க்குப் பிந்தைய வரலாற்றைப் பெரிதும் கவனப்படுத்துகின்றார். ஏனெனில் இந்த ஆண்டில்தான் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் வீழ்ந்தது. இதற்குப் பின்னர் 400 ஆண்டுக் காலத்தில் வேளாளர் சாதியில் பல சாதிகள் சங்கமிக்கத் தொடங்கின. இந்த ஒருங்கிணைவும் கலப்பும் அச்சாதியில் நான்கு வகையான சமூகத் தகுதிகள் கொண்ட குழுக்களை உருவாக்கின. அவை: 1. முதலியார், 2. காணிக்காரர்கள் (நிலவுடைமையாளர்), 3. நடுத்தர, சிறு காணியாளர், 4. சிற்றுடைமை உழைபுகள்.

கட்டுரையின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தின் பிறசாதிகள் பற்றியும் ஆராய்கிறார். மொத்தத்தில் இந்த இறுதி இயல் யாழ் குடா சமூகத்தின் கட்டமைப்பையும் இயங்கியலையும் வேறொரு பார்வையில் பரிசீலிக்கிறது. ஒரு புதிய வெளிச்சம் கிடைக்கிறது.

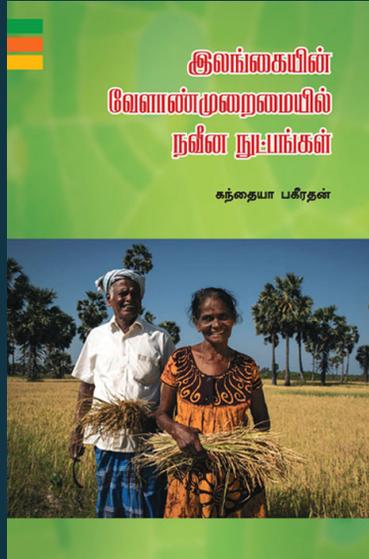
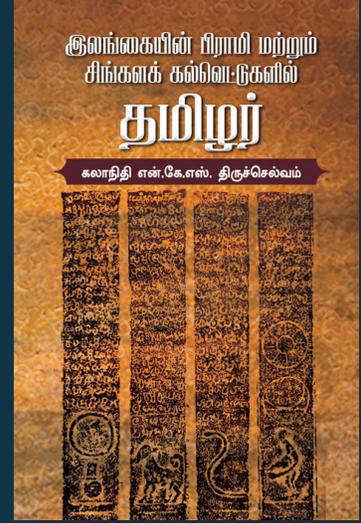
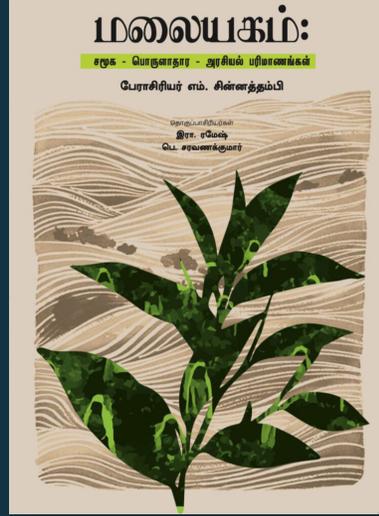
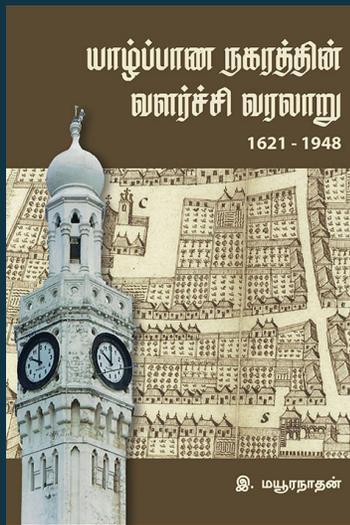
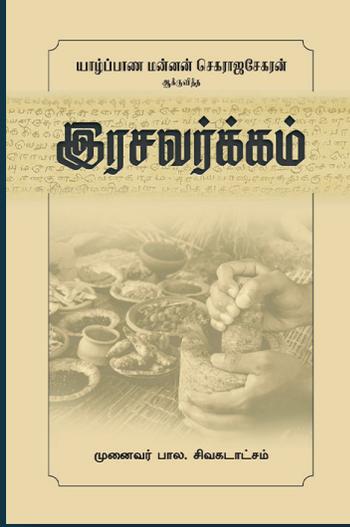
இந்த நூல் பல வகைகளில் முக்கியத்துவம் கொண்டதாகும். ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தை அறியாமல் தமிழ்ச் சமூகத்தை முழுமையாக அறிய முடியாது. இந்தியத் தமிழகமும், இலங்கைத் தமிழகமும் புகோள ரீதியில் தனித்தனி நாடுகளில் இருந்தாலும், இவையிரண்டும் சமூக பண்பாட்டு ரீதியில் ஒன்றுபட்ட அகண்ட தமிழ்ப் பிரதேசமாகும். இந்நிலையில் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தை வரலாற்று ரீதியிலும், சமூகவியல்/ மானிடவியல் ரீதியிலும், அரசறிவியல் ரீதியிலும் ஒன்றிணைத்து அறிவது ஓர் அரிய வாய்ப்பாகும்.

இதனைச் சாத்தியமாக்கியுள்ள நூலாசிரியர் க. சண்முகலிங்கம் பெரும் பாராட்டுக்குரியவர். மிகச் சிறந்த ஒன்பது கட்டுரைகளை மென்தழுவலாகத் தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார்.

இந்த வகையில் ஏற்கனவே சில நூல்களை நமக்குத் தந்திருந்தாலும் இந்நூல் தனி மதிப்புடையது. இத்தகைய மேலும் பல ஆக்கங்களைத் தமிழில் தர வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறோம்.

எழுது

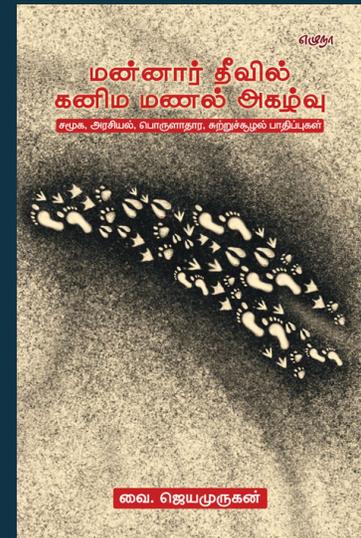
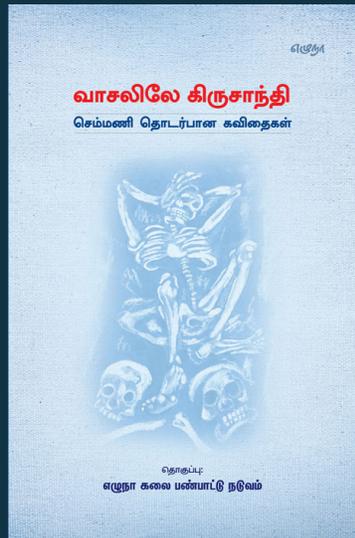
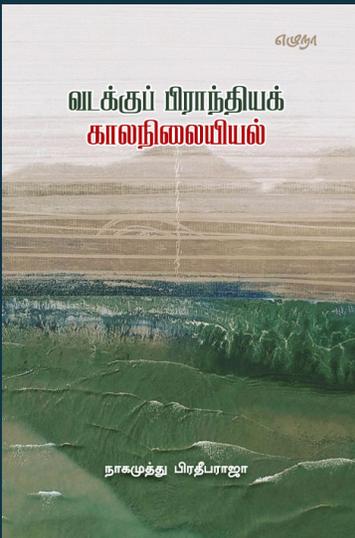
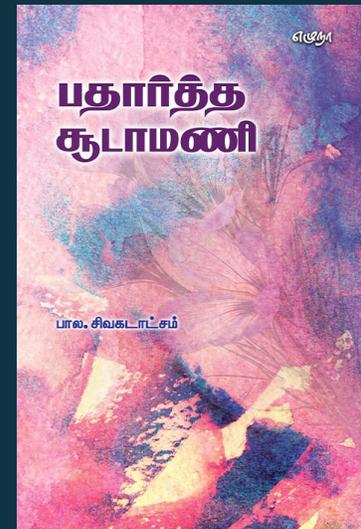
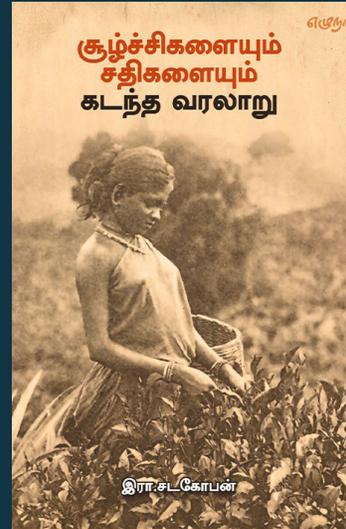
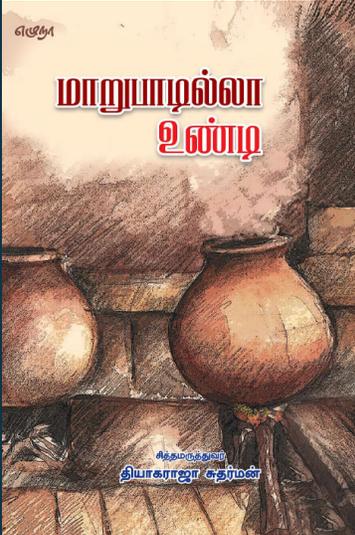
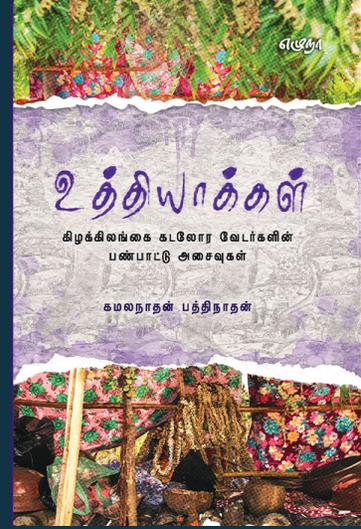
வெளியீடு

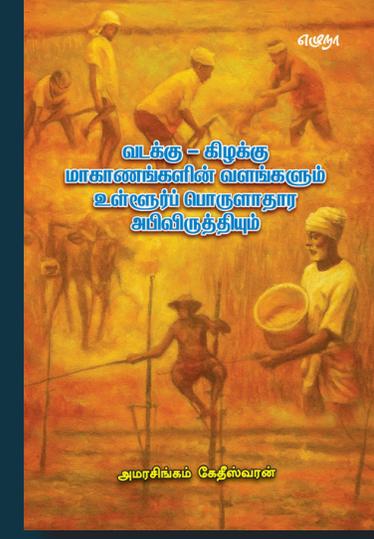
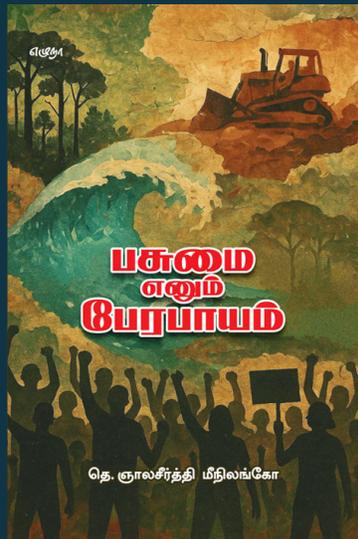
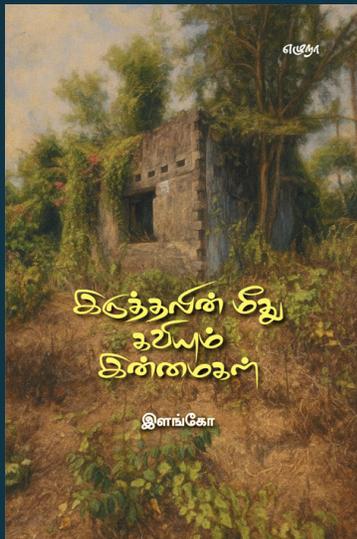
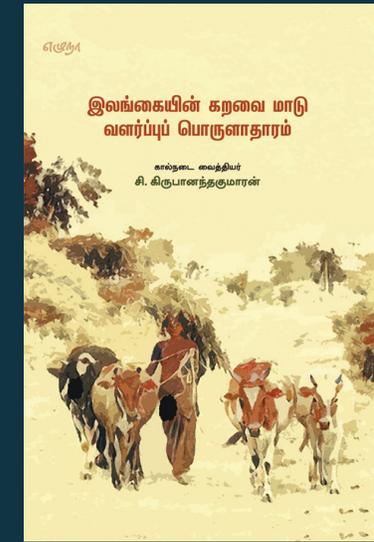
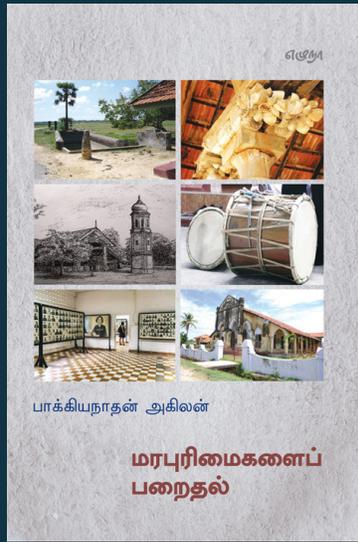
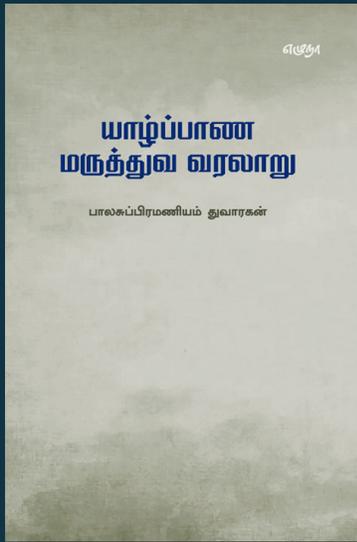
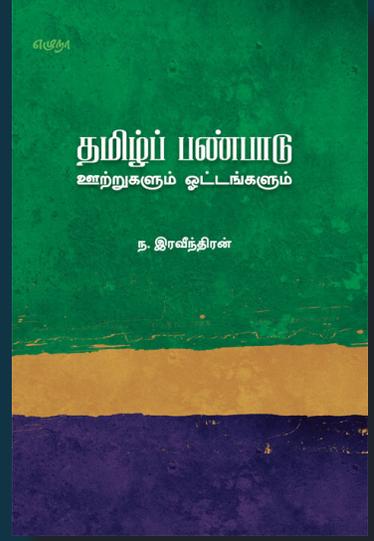
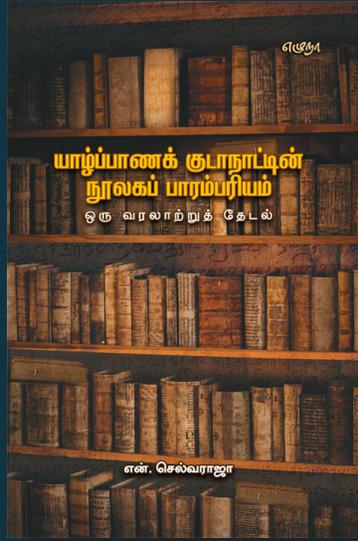

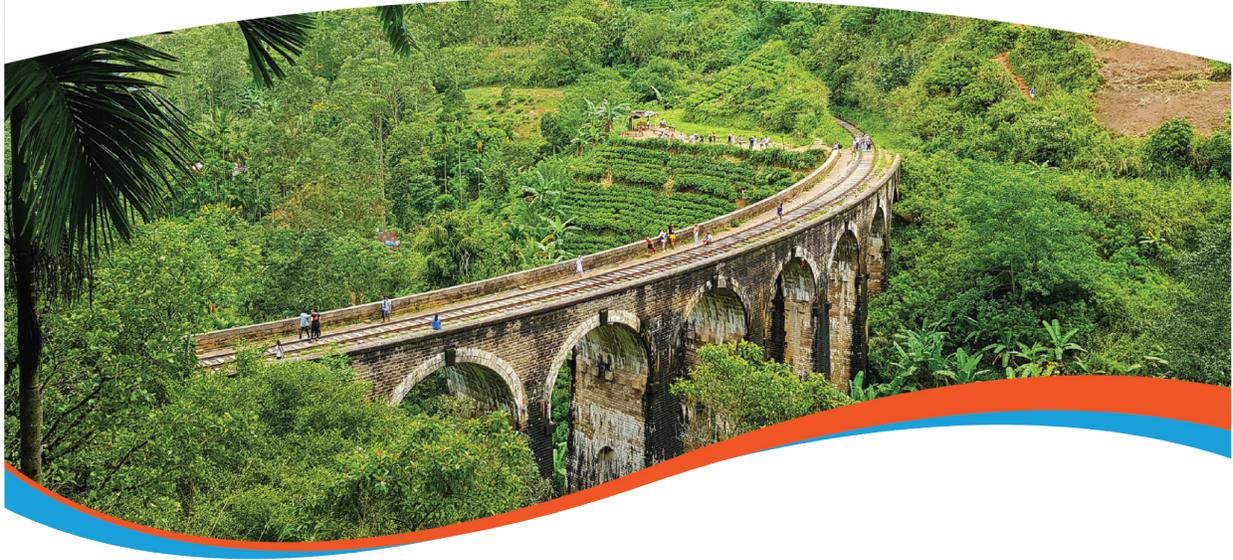
முன்பதிவுகளுக்கு

+94 777 97 5029

SEND MONEY to SRI LANKA

FIRST TRANSFER FEE FREE *

Immediate Payment to Any Account

Cash Pickup at any

get **5% Discount** on Purchases

0207 341 7300
www.spoton.money

Authorised and regulated by the Financial Conduct Authority (FRN 510848)
SpotOn Money is a trading name of Monex International Limited, a company incorporated in England and Wales,
and registered as a money service business with HMRC (12161278)

* T & C Apply

Xebiro has multiple technology companies under its umbrella, whereby we help any organization with any of their technological service needs. These companies have been in operation for the last few years and have helped more than 200 companies worldwide. Our team works seamlessly with businesses around the world – from the UK, Canada, Australia, USA, Norway, Switzerland, France, Poland, Singapore, and Sri Lanka.

OUR GROUP OF COMPANIES

CodeLantic offers one-stop solutions in the field of custom web application, mobile app development and software solutions.

ExentAI aims to research and develop innovative solutions for problems arising across a range of domains and industries for users or customers using state-of-the-art AI technologies.

ITaffix is a leading technical support company providing 24/7 services supporting all the IT needs of businesses to resolve their core technical issues.

OntoMatrix is a full-service digital marketing company with flawless techniques and innovative ideas that assist the brands to reach the heights of success.

EmbryoZ offers an extensive investor database of seasoned industry professionals to connect with. In addition to this, we provide you with multiple supporting service providers to ease off your work.

BurgeonFirst is focused on closing the funding gap between the 'friends and family' stage and the Venture Capital stage.

FinAccDirect is a financial process outsourcing company offering outsourced bookkeeping services, outsourced tax preparation services and company secretarial services.

LegalLiaise is an independent boutique law firm trusted to meet the diverse needs of business clients around the world.

callOcare helps businesses reach out to their customers in the best possible way with 24x7 phone answering services, real-time reporting and 100% call recording facilities.

LeadHRM Services provide customized Human Resource Services to corporate houses and companies across varied industries that want their people to grow and achieve success

CSR INITIATIVE

NurtureLeap is a foundation that focuses on the youth of Northern Sri Lanka to create professionals by providing them real world training and exposure to international organisations.

London

#32 Spring Street,
Paddington W21JA.
Phone : +44 203 5001380
Email : contact@xebiro.com

Colombo

#7 - 3/1, Galle Road,
Colombo 06.
Phone : +94 112 559854
Email : contact@xebiro.com

Jaffna

#63, Sir Pon Ramanathan Road,
Kallady, Thirunelvelly, Jaffna
Phone : +94 212 212797
Email : contact@xebiro.com

Nimal Vinayagamoothy, CPA, CGA
Chartered Professional Accountant

nimal@nlraccounting.com

T: 416 - 494 - 4777

C: 416 - 888 - 1128

F: 416 - 613 - 2739

300-5200 Finch Avenue East
Toronto, ON M1S 4Z4

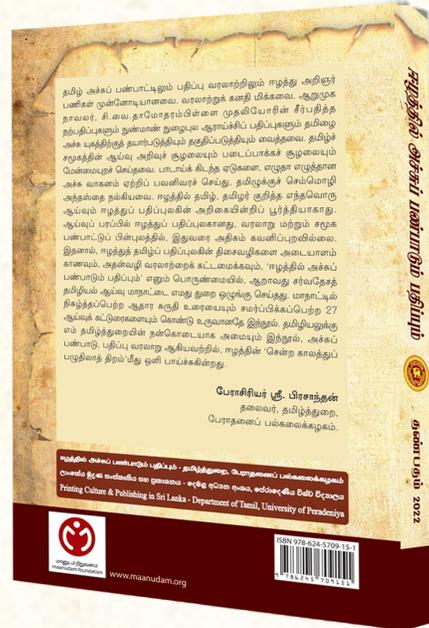
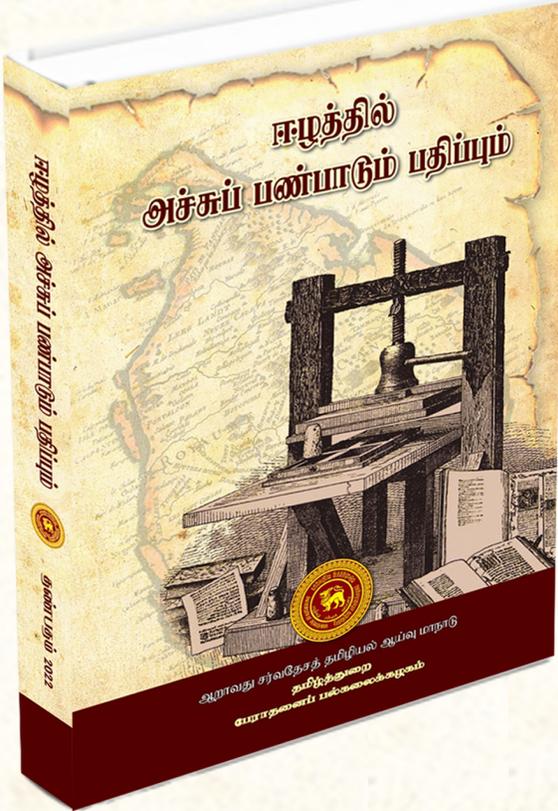
CPA CHARTERED PROFESSIONAL ACCOUNTANT

மானுடம் நிறுவனம்
maanudam foundation

நூல்சார் செயற்பாடுகள்

தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டிலும் பதிப்பு வரலாற்றிலும் ஈழத்து அறிஞர் பணிகள் முன்னோடியானவை. வரலாற்றுக் கனதி மிக்கவை. ஆறுமுக நாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை முதலியோரின் சீர்பதித்த நற்பதிப்புகளும் நுண்மான நுழைபுல ஆராய்ச்சிப் பதிப்புகளும் தமிழை அச்சு யுகத்திற்குத் தயார்படுத்தியும் தகுதிப்படுத்தியும் வைத்தவை. தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆய்வு அறிவுச் சூழலையும் படைப்பாக்கச் சூழலையும் மேன்மையுறச் செய்தவை. பாடாய்க் கிடந்த ஏடுகளை, எழுதா எழுத்தான அச்சு வாகனம் ஏற்றிப் பவனிவரச் செய்து, தமிழுக்குச் செம்மொழி அிந்தல்தை நல்கியவை. ஈழத்தில் தமிழ், தமிழர் குறித்த எந்தவொரு ஆய்வும் ஈழத்துப் பதிப்புகளின் அறிக்கையின்றிப் பூர்த்தியாகாது. ஆய்வுப் பரப்பில் ஈழத்துப் பதிப்புகளானது. வரலாறு மற்றும் சமூக பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில், இதுவரை அதிகம் கவனிப்புறவில்லை. இதனால், ஈழத்துத் தமிழ்ப் பதிப்புகளின் திசைவழிகளை அடையாளம் காணவும் அதன்வழி வரலாற்றைக் கட்டமைக்கவும் 'ஈழத்தில் அச்சுப் பண்பாடும் பதிப்பும்' எனும் பொருண்மையில் 'ஆறாவது சர்வதேச தமிழியல் ஆய்வு மாநாட்டை எமது துறை ஒழுங்குசெய்தது. மாநாட்டில் நிகழ்த்தப்பெற்ற ஆதார கருதி உரையையும் சமர்ப்பிக்கப்பெற்ற 27 ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் கொண்டு உருவானதே இந்நூல். தமிழியலுக்கு எம் தமிழ்த்துறையின் நன்கொடையாக அமையும் இந்நூல் அச்சுப் பண்பாடு, பதிப்பு வரலாறு ஆகியவற்றில் ஈழத்தின் சென்ற காலத்துப் பழுதிவாத் திறம் மீது ஒளி பாய்ச்சுகின்றது.

அனுசரணை:
மானுடம் நிறுவனம்
www.maanudam.org

யாழ் மணீனில்

வீடு, காணி,
வியாபார ஸ்தாபனங்கள்
வாங்குவதற்கு,
விற்பதற்கு அல்லது
வாடகைக்கு

நம்பிக்கையுடன் நாடுங்கள்

RE/MAX
ELITE

☎ 021 224 2855 | 0777 44 1113 📱

இடம்: இல. 115 கே.கே.எஸ் வீதி சுன்னாகம்
(பீப்பிள்ஸ் லீசிங் கட்டிட தொகுதி, 1^{ம்} மாடி)

BUY-SELL-RENT HOME AND LANDS

🌐 WWW.REMAXELITE.LK

We work with
35 financial
institutions

Business & Personal Insurance

Free Financial Education for everyone

We work with 35 financial institutions

Long Term Care | Elder's Insurance
Children's Insurance

Best Services

1. RESP/PRSP
2. Life Insurance
3. Auto Insurance
4. Estate Planning
5. Home Insurance
6. Disability Insurance
7. Mortgage Insurance
8. Travel/Visa Insurance
9. Non-Medical Insurance
10. Critical illness Insurance
11. Dental & Drug Insurance
12. Guaranteed Investments

416-731-2829

SS CAKES

Say "I Do" to Sweet Perfection!

Planning your dream wedding? Look no further!
At SS Cakes, we specialize in crafting exquisite wedding cakes that are as stunning as they are delicious. From classic elegance to modern masterpieces, we'll design the perfect cake to sweeten your special day.

 +94 76 347 0055

We do delivery around the world

வீடு என்பது ஞாபகங்களின் கலவை

காதல், சில்மிஷங்கள், கனவுகள், சிரிப்புகள், நேசங்கள், அரவணைப்புகள், தவிப்புகள், அடையாளங்கள், கூடல்கள், குதூகலங்கள் என நீங்கள் உறைவிடமாகும் யொழுதுதான் வீடு விலாசம் கொள்கிறது.

தற்போதைய நிலையில் நீங்கள் வீடொன்றை விற்பது அல்லது வாங்குவது குறித்து உங்களிடம் இருக்கும் கேள்விகள் மற்றும் சந்தேகங்களுக்கு என்னால் தெளிவாக விளக்கமளிக்க முடியும்.

நம்பிக்கையோடு என்னை அழையுங்கள் நல்லதோர் வீடு செய்வோம்.

Re/Max Community Realty Inc
ரமணன் சந்திரசேகரமூர்த்தி Bsc, MBA
வாக்குறுதிகள் அல்ல.
வாங்குவதற்கும் விற்பதற்குமான தீர்வு.
அலைபேசி: 416-290-6000

Xebiro has multiple technology companies under its umbrella, whereby we help any organization with any of their technological service needs. These companies have been in operation for the last few years and have helped more than 200 companies worldwide. Our team works seamlessly with businesses around the world – from the UK, Canada, Australia, USA, Norway, Switzerland, France, Poland, Singapore, and Sri Lanka.

OUR GROUP OF COMPANIES

Codelantic offers one-stop solutions in the field of custom web application, mobile app development and software solutions.

ExentAI aims to research and develop innovative solutions for problems arising across a range of domains and industries for users or customers using state-of-the-art AI technologies.

Itaffix is a leading technical support company providing 24/7 services supporting all the IT needs of businesses to resolve their core technical issues.

CSR INITIATIVE

NurtureLeap is a foundation that focuses on the youth of Northern Sri Lanka to create professionals by providing them real world training and exposure to international organisations.

OntoMatrix is a full-service digital marketing company with flawless techniques and innovative ideas that assist the brands to reach the heights of success.

EmbryoZ offers an extensive investor database of seasoned industry professionals to connect with. In addition to this, we provide you with multiple supporting service providers to ease off your work.

BurgeonFirst is focused on closing the funding gap between the 'friends and family' stage and the Venture Capital stage.

FinAccDirect is a financial process outsourcing company offering outsourced bookkeeping services, outsourced tax preparation services and company secretarial services.

LegalLiaise is an independent boutique law firm trusted to meet the diverse needs of business clients around the world.

callOcare helps businesses reach out to their customers in the best possible way with 24x7 phone answering services, real-time reporting and 100% call recording facilities.

LeadHRM Services provide customized Human Resource Services to corporate houses and companies across varied industries that want their people to grow and achieve success

London

#32 Spring Street,
Paddington W21JA.
Phone : +44 203 5001380
Email : contact@xebiro.com

Colombo

#7 - 3/1, Galle Road,
Colombo 06.
Phone : +94 112 559854
Email : contact@xebiro.com

Jaffna

#63, Sir Pon Ramanathan Road,
Kallady, Thirunelvely, Jaffna
Phone : +94 212 212797
Email : contact@xebiro.com

WE PROVIDE THE CHEAPEST MINIVAN & CAR SERVICE ALL OF THE GTA & ONTARIO

ரொறொன்ரோ பெரும்பாகம் உட்பட ஒன்ராறியோ மாகாணம்
எங்கணும் மலிவான மினிவான் மற்றும் கார் சேவையை
நாங்கள் வழங்குகிறோம்.

கிழமை ஏழு நாட்களும் 24 மணி நேர சேவை வசதியுள்ளது.
அழைக்க வேண்டிய இலக்கம் 647-9723619

Unleash Your Potential

www.netwyn.place

10 Thornmount Drive, Scarborough, ON M1B 3J4

+1 416-906-1414

**Coworking Space • Private Office
Event Space • Boardroom**

BOOK YOUR TOUR TODAY

